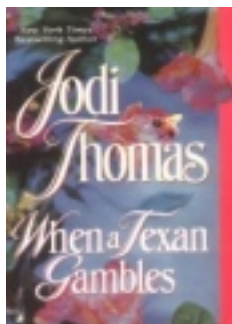

When A Texan Gambles

Contents

When A Texan Gambles	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	10
4. Chương 4	13
5. Chương 5	19
6. Chương 6	24
7. Chương 7	29
8. Chương 8	34
9. Chương 9	40
10. Chương 10	44
11. Chương 11	48
12. Chương 12	52
13. Chương 13	59
14. Chương 14	68
15. Chương 15	74
16. Chương 16	78
17. Chương 17	81
18. Chương 18	87
19. Chương 19	90
20. Chương 20	96
21. Chương 21	99
22. Chương 22	103
23. Chương 23	109
24. Chương 24	114
25. Chương 25	118
26. Chương 26	121
27. Chương 27	123
28. Chương 28	127
29. Chương 29	132
30. Chương 30	134
31. Chương 31	136
32. Chương 32	138

When A Texan Gambles

Giới thiệu

Người dịch: (c1-9, c16-hết) mokona_chan, (c10-15) NobunRating: HĐây là quyển thứ 2 trong bộ “W

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/when-a-texan-gambles>

1. Chương 1

Texas

Mùa thu năm 1883

Sam Gatlin cởi bỏ áo đi mưa cùng với áo sơ mi, anh biết rằng chúng không thể nào khô trước sáng mai. Anh gấp chiếc quần cẩn thận rồi để nó trên ghế trước khi quay lại và nhận thấy cô vợ mới của anh đã rời khỏi giường. Cô ấy đã biến mất, đem theo khẩu súng lục từ bao đựng súng mà cách đây một lúc anh đã treo phía trên cột giường phai màu.

Tia chớp của cơn bão vừa qua lóe lên trong căn phòng nhỏ, cho anh có đủ ánh sáng để quan sát. Phía xa xa tiếng sấm vang dội lại, ầm ầm xuyên qua màn đêm và hòa âm cùng với tiếng đàn piano của quán rượu phía bên kia đường.

Anh cảm thấy xương cốt rã rời và cả cái lạnh nếu như anh không giữ ấm cơ thể. Lúc này đây anh đã để lạc mất người phụ nữ mà anh vừa kết hôn. Cô ấy không thể nào đi xa được. Anh đứng giữa nơi anh đã đặt cô phía trên tấm trải giường và cánh cửa dẫn ra hành lang của khách sạn.

Cô có thể trốn dưới giường hay nấp mình ở một trong những tủ đựng quần áo.

Anh cảm thấy đôi chút thoải mái trong việc tìm ra cô vợ mới của anh có thể đang quần trí với vũ khí trong tay. Nhưng gần đây vận rủi đã bám theo cuộc đời anh, vì thế anh chẳng ngạc nhiên gì nếu nó xảy ra.

Anh quỳ một gối xuống nhìn chằm chằm vào khoảng tối bên dưới rào chắn bằng sắt của khung giường.

“Xem nào, cô...”, anh nhận ra cô không còn là phụ nữ chưa chồng nữa nhưng anh đã quên mất tên của cô, cái tên mà ngài cảnh sát trưởng đã dùng để gọi cô cách đây vài tiếng, khi Sam trả tiền phạt, đưa cô ra khỏi tù và kết hôn với cô. “Cô không cần phải trốn tôi đâu”.

Anh mong đợi cô sẽ tỏ ra biết ơn anh vì đã tốn một khoản tiền cứu cô tránh khỏi cuộc sống ở những quán rượu. Nhưng cô đã không nói một lời nào kể từ khi họ rời khỏi Cedar Point. Anh có thể mua một con búp bê bằng sứ làm bạn đồng hành trong chuyến đi thay vì là cô.

Nòng súng của anh ló ra khỏi phía dưới chiếc giường.

“Tối nay là một đêm rất dài”, anh lầm bầm không dịch chuyển. Họ đã đi trong cơn bão tồi tệ nhất mà anh từng gặp trong nhiều năm qua, trong một cỗ xe độc mã mỏng manh anh đã thuê. “Tôi muốn chớp mắt một vài tiếng và chúng ta sẽ rời khỏi đây trước bình minh. Sau đó chúng ta sẽ mua một cỗ xe ngựa tốt để có thể an toàn trên đoạn đường đến chỗ tôi”.

Không có sự trả lời.

“Quý cô...” Quý cô nghe có vẻ không đúng lắm. Một người đàn ông không thể đi lòng vòng và gọi cô dâu của mình bằng quý cô được. Sam vươn thẳng lưng người lớn của anh, cảm thấy ghét khi cơ thể anh đau nhức vì phải nhốt mình trong một cỗ xe ngựa. Một người đàn ông có thể tự mình cưỡi trên một con ngựa chứ không phải ngồi sau nó. Nếu hôm nay anh chỉ có một mình, anh có thể can đảm vượt qua thời tiết này trên lưng ngựa. Nhưng cô dâu mới của anh trông có vẻ yếu ớt, một tá những giọt mưa rơi xuống hầu như làm cô ướt sũng.

Sam quyết định tiến lại gần “Chui ra khỏi gầm giường đi nào, quý cô. Cảnh sát trưởng nói rằng cô đã từng kết hôn trước đây. Cô phải biết những chuyện gì sẽ diễn ra vào đêm tân hôn. Hãy dừng ngay sự ngu ngốc này lại và trèo lên giường đi”.

Nòng súng chìa vào tim anh. Nó chứng tỏ cho Sam biết người chồng đầu tiên của cô đã gặp chuyện gì khi anh ta chết.

Cô ấy trông như một thiên thần khi cô ấy bước tới và lôi tờ giấy viết tên anh ra khỏi chiếc nón tại Cedar Point. Anh đã thắng. Một cô dâu cho cái giá tiền phạt của cô. Anh nghĩ thật thú vị khi đọc được mẩu tin về cuộc xổ số chọn vợ. Ba người phụ nữ trẻ đã thú nhận mình là một kẻ sát nhân, nhưng cảnh sát trưởng không thể tìm ra thì thể người đàn ông mà họ thừa nhận là đã giết chết. Vì tính công bằng và bởi lẽ thị trấn không thể giữ họ lại một cách vô hạn định, cảnh sát trưởng Riley đã tổ chức một cuộc xổ số.

Anh đã đến đó để xem hơn là tham dự vào, nhưng một cái nhìn về phía Sarah đã làm thay đổi suy nghĩ của anh. Ít nhất anh cũng phải để tên mình vào trong chiếc nón đó. Cảm giác chiến thắng có vẻ giống một giấc mơ hơn là sự thật.

“Tôi sẽ không làm đau cô”, Sam cố nói một cách tử tế, nhưng sự tử tế không phải là thứ anh chấp nhận dễ dàng. “Trong cuộc đời mình tôi chưa từng làm đau một người phụ nữ nào”, anh thêm vào, sau đó quyết định nó cũng không khiến anh trở nên tốt đẹp hơn là mấy.

Anh nghĩ anh đã nghe thấy tiếng ho của cô. Nếu cô không có phản ứng gì thì cả hai người bọn họ đều sẽ bị viêm phổi mất thôi. Căn phòng thiếu sự ấm áp, chỉ có những đợt gió lạnh buốt. Người chủ phía dưới cầu thang đã mỉm cười khi anh yêu cầu một phòng có lò sưởi hay một bồn tắm.

Đột nhiên anh ước mình có thể đưa cô đến một khách sạn tốt hơn, nhưng chỉ còn một đoạn đường ngắn nữa là đến nơi ở của anh, và anh muốn trở về nhà trước khi rắc rối bắt kịp.

“Hãy ra đây và cho tôi biết vấn đề là gì nào?” Sam nói như thể anh cũng không buồn quan tâm. Anh thực sự đã biết rắc rối là gì. Quý cô này hiểu rằng cô ấy đã kết hôn với anh và phải trông thấy anh trong suốt cả cuộc đời mình. Chiều cao 6 feet 3, nặng 200 pound của anh. Nếu kích thước của anh không đe dọa cô thì hãy chờ cho đến lúc cô tìm ra anh làm công việc gì để kiếm sống. Anh được biết đến là một tay săn tiền thưởng trong tâm trí của hầu hết mọi phụ nữ.

Anh lôi chiếc áo sơ mi ướt lên, hy vọng có thể che đi những vết sẹo dọc ngực trước khi cô chú ý đến.

“Anh sẽ không chạm vào tôi?” một tiếng nói thẳm phát ra từ phía dưới gầm giường.

“À, dĩ nhiên là tôi sẽ chạm vào cô. Đó là những gì mà những cặp vợ chồng thường làm. Họ chạm vào lẫn nhau. Tất cả mọi người đều biết điều đó, quý cô ạ”. Có thể đầu óc cô đơn giản. Sam nhớ đến những cô con gái của ông già Harris, những người lớn lên phía dưới con đường từ vùng đất của anh. Tất cả bọn họ đều là những cô gái xinh xắn, phát triển sớm và đầy đặn, nhưng họ hoàn toàn không có đầu óc. Cha họ hy vọng có thể gả bọn họ đi khi họ vẫn còn là những cô gái trẻ trung và e thẹn khi phải nói hơn một vài từ.

Sam không nghĩ rằng cô dâu của anh sẽ bỏ đi khi anh quyết định kết hôn. Anh chỉ nghĩ đến việc trông cô giống một thiên thần đến mức nào, với mái tóc vàng nhạt, đôi mắt màu xanh sáng, và nhẹ như những hạt mưa trên áo đi mưa của anh. Đã quá lâu kể từ khi anh nói nhiều hơn một vài từ với bất kỳ ai, hay dùng bữa cùng với một ai khác. Anh không chắc mình biết thực hiện nó thế nào. Phần nửa số người ở Texas này nghĩ anh là một ác quỷ, vậy tại sao anh lại cưới một thiên thần?

Anh thử một lần nữa “Nhìn nè, thưa cô, nếu cô không muốn tôi chạm vào cô, tôi sẽ không làm nó tối nay. Cô có lời hứa của tôi. Giờ thì hãy chui ra khỏi gầm giường đi”, anh nghĩ thêm rằng anh chẳng có hứng thú làm bất cứ điều gì ngoại trừ việc đi ngủ, nhưng anh không muốn làm tổn thương cảm giác của cô.

Cô không di chuyển.

“Cô có thể giữ khẩu súng nếu cô thích. Nhưng dĩ nhiên chỉ đêm nay thôi”.

Cái bóng dịch chuyển “Tên tôi là gì?”

Anh từng sợ cô sẽ hỏi những câu mang tính riêng tư hơn. “Bà Sam Gatlin”, anh mỉm cười, tự đắc.

“Tên thánh của tôi?”

Anh không có câu trả lời. Anh không thể nói bất cứ điều gì để che giấu thực tế là anh chỉ nghe có một nửa những gì cảnh sát trưởng nói khi ông ta làm lễ kết hôn cho họ. Anh nhìn chăm chăm vào cô và cô đã thu hút hoàn toàn sự chú ý của anh.

Sam đi đến cái ghế và bắt đầu mặc chiếc quần vào, bởi sẽ không trông thấy gì khi họ trườn vào bên dưới tấm trải giường. Anh có thể chỉ suy đoán, nhưng anh biết những người vợ sẽ không sưởi ấm những ông chồng không thể nhớ nổi tên mình. Họ có thể đã kết hôn, nhưng trông như thể sẽ không có bất kì đêm động phòng nào tối nay.

Cái quần len ướt của anh trở nên lạnh và cứng ngắt. Anh ném chúng trở lại ghế và túm lấy một trong những cái chăn trên giường.

Anh cuốn nó quanh eo mình. Nòng súng run run. Anh biết cô cũng lạnh giống như anh. “Ra khỏi đó, Bà Gatlin, và chui vào bên dưới tấm trải giường. Tôi sẽ không lại gần cô nếu đó là điều cô muốn”. Cô dâu mới của anh không phản ứng gì. Tại sao cô ấy lại đồng ý kết hôn và rời khỏi thị trấn cùng với anh nếu cô ấy không có ý định làm vợ anh? Cô hành động như thể anh đã bắt cóc và ép buộc cô ở đây vậy.

Khi anh kéo chiếc chăn lên vai mình, cô đã trườn ra khỏi gầm giường.

“Sarah”, cô nói “Tên tôi là Sarah và tôi sẽ không do dự giết anh nếu anh dám lại gần tôi, Ngài Gatlin”

Sam ngồi xuống ghế và khoanh hai tay lại, nhìn xuống mép chăn quanh mình “Cô đã từng giết người trước đó phải không?”

“Đúng thế”, cô hất cằm lên. “Đó là người đàn ông mà tôi và mấy người bạn đã gặp trên đường đến Cedar Point”. Cô hít thở sâu, như thể những điều này cô đã nói rất nhiều lần trong cuộc đời của mình. “Bởi vì chúng tôi là ba người phụ nữ, Zeb Whitaker đã cố gắng đánh cắp cỗ xe ngựa của chúng tôi và đưa bạn của chúng tôi - Lacy đi cùng hắn. Cả ba chúng tôi đã đập hắn bằng tấm ván cứng mà Bailee đem theo đến Texas để phòng vệ. Cả ba chúng tôi đã giết hắn ta”. Cô nhìn chăm chăm vào anh. “Tôi là một kẻ giết người máu lạnh, đó là sự thật”.

Sam cố kìm nén không cười lớn lên. Quý cô thiên thần này lôi cuốn anh bởi mái tóc có màu ánh nắng và chất giọng miền nam nhẹ nhàng. Cô thật sự rất đẹp, thậm chí ngay bây giờ trông cô ướt sũng, mệt mỏi và chỉ vừa đủ sức để đứng đây mà tự thú nhận. Anh khó có thể tin tạo vật này có thể dùng tấm ván cứng làm đầu bất cứ ai.

“Tại sao các cô không bắn hắn?” Anh hỏi thêm để tiếp tục kéo dài cuộc nói chuyện.

Cô lặn vào giường, trùm kín mình lại, sau đó ngo ngoáy thoát khỏi chiếc váy ướt của mình.” Tôi sẽ làm thế nếu tôi có một khẩu súng, nhưng trưởng đoàn đã lấy tất cả vũ khí của chúng tôi khi ông ta ném chúng tôi ra khỏi đoàn tàu xe ngựa. Tôi đoán ông ta cho rằng chúng tôi sẽ chết sớm và không cần phải lãng phí súng đạn”.

Chiếc váy của cô rơi phịch xuống sàn.

Cô là người tốt, anh nghĩ thế. Câu chuyện của cô cách đây một giây thật khó tin, nhưng cô đã không thoái lui. Anh sẵn những tên sống ngoài vòng pháp luật, những kẻ giống như thế giới nói dối để khiến người khác tin chúng, thậm chí cả khi chứng minh được điều đó là sai.

“Đoàn tàu xe ngựa là gì thế?” Anh sẽ không tốn thời gian cả chuyển đi và tìm ra sự thật.

“Đó là chuyến khởi hành cuối cùng rời khỏi California vào mùa hè năm ngoái. Họ gọi nó là “Đoàn tàu Roland” với trưởng đoàn được biết đến với cái tên Harrison “cụt tay”. Tôi không nhớ được nhiều, người chồng đầu

tiên của tôi đã bị sốt trong vài tuần, sau đó là con tôi. Cả hai đã chết khi chúng tôi di chuyển qua Kansas". Một giọt nước mắt lăn trên gương mặt có màu trắng sứ của cô. "Nếu Bailee và Lucy không cứu tôi, có thể tôi cũng đã chết rồi. Tôi mắc phải một cơn sốt tồi tệ, tôi không để tâm đến bất cứ thứ gì mỗi khi thức dậy vào mỗi buổi sáng".

"Bailee và Lucy?"

"Đó là hai người phụ nữ bị đá ra khỏi đoàn cùng với tôi. "Cụt tay" nghĩ tôi bị sốt và có thể lây lan dịch bệnh, vì thế ông ta không cho bất cứ ai đến gần tôi, nhưng Bailee đã để tôi lên xe ngựa của cô ấy khi mọi người đã đốt cổ xe ngựa của tôi". Cô nói chậm chậm khi sưởi ấm bản thân bên dưới tấm chăn. "Tất cả mọi người đều cho rằng Lucy là một phù thủy chỉ bởi vì những người cô ấy chăm sóc đều chết, ngoại trừ tôi. Một số người bảo cô ấy còn nhảy múa dưới trăng nhưng tôi chưa bao giờ thấy cô ấy làm điều đó cả. Cô ấy vẫn còn là một đứa trẻ, nhưng khi họ bỏ tôi và Bailee họ cũng bỏ cô ấy lại".

Sam nhìn vợ anh tựa đầu vào gối và nhắm mắt lại. Cảnh sát trưởng từng đề cập tình trạng của cô ấy đã khá hơn vì được ăn uống đầy đặn, nhưng trông cô vẫn mỏng manh như hạt cây dương bay trong gió.

"Còn một người nữa tên là Bailee là ai vậy?" anh nói to hơn dự định. "Tại sao Harrison cụt tay lại đuổi cả cô ta cùng với cô?"

Sarah giật mình, như thể trong khi dừng lại cô đã ngủ thiếp đi. "Trưởng đoàn nghĩ rằng cô ấy đã giết chết một ai đó ở phía đông. Nhưng cô ấy thực sự là một người tốt, cô ấy chỉ có thói quen dùng gậy đánh người khi cô ấy tức giận thôi. Có thể kể cô ấy cần giết cũng xấu xa như tên Zeb Whitaker.

Thiên thần lại nhắm mắt lại lần nữa. Anh nhìn cô cầm chặt khẩu súng cách thoải mái. Anh chờ một vài phút, sau đó đứng dậy và cẩn thận lôi khẩu súng khỏi tay cô, kéo tấm trải giường đến vai cô.

Trong một lúc, anh nghĩ sẽ quay trở lại ghế. Nhưng khoảng trống bên cạnh cô mời gọi anh.

Anh trải tấm chăn của anh lên phía trên cô, di chuyển về phía bên kia giường. Khi anh đã chui vào bên dưới tấm trải, lần đầu tiên anh mỉm cười trong một khoảng thời gian dài.

Khi trời sáng, anh thực sự sẽ đối mặt với cơn thịnh nộ của cô vì đã dám chiếm nửa giường. Anh hầu như mong chờ cuộc mâu thuẫn sẽ diễn ra. Nhưng ngay bây giờ, trong cái giá lạnh ẩm ướt của căn phòng nhỏ bé này, cùng với tiếng nhạc lọt qua từ quán rượu phía bên kia đường, anh cảm thấy hầu như bình yên khi nằm cạnh bên cô.

Sam quay đầu và nhìn cô trong bóng tối. Cô thật sự rất xinh đẹp. Quý cô đây không thể hình dung được cô ấy không có cơ hội để làm hại anh. Không người phụ nữ nào từng làm, không người phụ nữ nào từng muốn. Vài ngày nữa anh sẽ để cô hiểu ra cuộc hôn nhân của họ sẽ như thế nào. Anh sẽ đặt ra những quy tắc và cô sẽ phải tuân theo. Cô sẽ cho anh một ngôi nhà để dừng chân, nghỉ ngơi giữa những cuộc chiến, và anh sẽ đảm bảo sự an toàn cho cô. Cô có thể nấu nướng, dọn dẹp và anh sẽ cung cấp cho cô đủ cái ăn. Thử hỏi một người còn muốn thêm gì nữa ngoài những thứ đó?

Sarah chuyển mình, dịch về phía hơi ấm của anh. Trong giấc ngủ cô đặt tay mình lên phía trên trái tim anh.

Tất cả những suy nghĩ như tan biến khỏi đầu óc anh khi những ngón tay mảnh khảnh, yếu đuối đó lướt qua đám lông trên ngực anh và sau đó thư giãn, như thể những cái chạm của cô mang anh trở về nhà.

Hít thở, anh tự nhắc bản thân, anh phải hít thở...

2. Chương 2

Sarah Andrews đuổi người ra bên dưới những lớp chăn và mở mắt đón những ánh nắng xuyên qua tấm màn cửa đã bật màu. Trong một lát cô không thể hình dung được mình đang ở đâu. Căn phòng vẫn còn tối. Không khí có mùi mốc và ẩm ướt, như thể nơi này đã đóng cửa trong một thời gian.

Cô lắng nghe như những gì đã làm trong cả cuộc đời mình. Lắng nghe để khởi đầu một ngày mới. “Hãy nằm yên”, cô tự bảo mình. “Đừng di chuyển. Đừng gây ra tiếng động và bạn có thể nghe thấy cả tiếng chân của bình minh đang rón rén bước vào”.

Bà già Vee, người phụ nữ lớn tuổi đã nuôi dưỡng cô, thì thầm rằng nếu Sarah ngồi yên lặng đủ lâu, cô có thể nghe thấy sự thay đổi của thế giới, những thay đổi trong cuộc sống của chính cô. Cô nhận thấy những thay đổi đang đến, đôi khi cô thề rằng mình ném được nó, nhưng chưa bao giờ cô nghe thấy bất kỳ thứ gì. Không phải bình minh đi rón rén, hay mùa xuân ngập dài, hay thời gian lẩn trốn.

Bà Vee đã điên loạn ngu ngốc tin vào những điều đó. Bà đã làm hộ sinh đỡ đẻ để kiếm sống và xem quá khứ trôi đến tương lai. Bà bảo với Sarah rằng bà biết tất cả những thứ mà những người thân thuộc của bà không biết, chỉ bởi vì bà hay để ý đến chúng. Sarah không chắc cô có tin tưởng bà hay không, nhưng lắng nghe đã trở nên thói quen của cô.

Cô đuổi người thẳng ra, tận hưởng sự yên tĩnh. Ngày hôm qua là vô tận. Đầu tiên cô phải chịu đựng trở thành món hàng trong buổi xổ số của cảnh sát trưởng. Sau đó một người đàn ông lạ mặt với mái tóc sẫm màu và đôi mắt đen đã đưa cô đi. Ngồi cảnh sát trưởng, những người bạn của cô, thậm trí cả thị trấn đều nhòe đi trong cơn mưa.

Cô nhìn quanh phòng, trong trường hợp người đàn ông có mái tóc sẫm màu ấy trốn trong góc tối. “Không”, cô nói với chính mình. “Mình chỉ có một mình. Thật sự lại bị bỏ rơi một lần nữa”.

Nó đã trở thành cuộc sống của cô. Khi cô được vài ngày tuổi, ai đó đã bỏ cô lại trên bậc thềm của Harriet Rainy. Sarah tưởng tượng mẹ cô là một ai đó, đã ôm cô lần cuối cùng thật gần trước khi bà biến mất. Mẹ cô có thể đã cầu nguyện mong có ai đó bên trong nông trại có thể mở rộng tấm lòng mà đón nhận đứa trẻ này. Nhưng bà đâu biết Harriet Rainy là kẻ không có trái tim.

Bởi khi Sarah lên sáu Harriet đã định nghĩa cô như “một kẻ quá yếu ớt để cần phải cho ăn” và hần đã gửi cô cho một người hàng xóm mà ai cũng gọi là Bà già Vee. Người phụ nữ lớn tuổi ấy rất tử tế nhưng lại quá nghèo, Sarah thường nói cô không được đói bụng bởi vì cô biết không có đủ thức ăn cho cả hai người. Bà Vee không bao giờ khiến cô cảm thấy như một gia đình mà nó giống như một con mèo bị lạc được bà đem về cho sống cùng.

Vài năm sau Sarah đã nghĩ rằng cuối cùng cô cũng tìm thấy một nơi thuộc về mình khi cô kết hôn với Mitchell Andrews. Cô đã mơ về một gia đình và khả năng có một ngôi nhà của chính cô. Khoảng một năm sau anh ta đã bán nông trại của mình để làm chuyến phiêu lưu đến Miền Tây.

Sarah đấu tranh để không rơi lệ. Mitchell chưa từng hỏi qua ý kiến của cô. Cuối cùng, anh ta nói, nó không phải là của cô.

Một lần trên con đường đi Mitchell đã bị sốt trước khi họ đến được dãy núi Rockies.

Thậm chí cả đứa bé cô sinh ra trước khi anh ta chết cũng không ở lại trên thế gian này với cô. Đứa con gái bé bỏng của cô chết trước khi Sarah kịp đặt cho nó một cái tên.

Vài tuần sau đó Harrison tay cụt đã đuổi cô cùng hai người phụ nữ khác ra khỏi đoàn xe ngựa để tiếp tục cuộc hành trình đi tìm nền văn minh. Nhưng khi ở Texas vài tuần, Sarah cảm thấy chắc chắn rằng nó khác xa với một thế giới văn minh.

Bây giờ người chồng mới của cô, người đàn ông có cái tên Sam Gatlin, đã bỏ rơi cô trong căn phòng khách sạn tồi tàn này.

Trời mưa khi họ dừng lại tối hôm qua, nhưng cô đã thấy đây là một thị trấn nhỏ. Một vài cửa hiệu, một khách sạn hai tầng, một quán rượu và một tiệm bán phục trang. Khi cô hỏi người nhân viên tên của nơi này, anh ta nói chưa có ai từng bận tâm đặt cho nó một cái tên. Những cư dân địa phương trao đổi hàng hóa với những thợ săn trâu rừng và những chuyến xe chở gia súc. Về sau tất cả mọi người đều gọi nó là “Nơi ẩn cư của người Scot-len”. Nhưng không ai nghĩ nó là một cái tên phù hợp.

Trườn ra khỏi giường, Sarah quan sát căn phòng. Chồng cô đã lấy đi mọi thứ, kể cả cái váy ướt cô đã thả xuống sàn cạnh giường ngủ. Chỉ còn đôi giày tả tơi, dây bùn và cái gói nhỏ đựng những món đồ cần thiết

mà cô đã dùng cái khăn tay cũ của Mitchell giữ lại là còn ở nguyên. Một miếng xà phòng hương kim ngân. Một cái lược. Một gói thảo mộc mà Bà Vee luôn khẳng định rằng sẽ giảm bớt cơn đau.

Cô nhận ra cô không có nhiều nhưng tất cả trong cái gói đó là của cô. Cô đã dùng dây buộc nó quanh eo bộ quần áo lót của mình.

Sarah không thể yên lặng và lắng nghe những thay đổi của cuộc sống. Họ sẽ đuổi cô ra sáng nay. Hoàn cảnh của cô có thể đã trở nên tốt hơn trước khi cô chết. Cô không phải được chôn cất chỉ với bộ váy lót đã sờn với quá nhiều lỗ vá, đường viền trông như dải buộc rẻ tiền.

“Mình chỉ việc tự tử là xong”. Cô lầm bầm cái điệp khúc ưa thích của Harriet Rainy. Nhưng cô không có súng cũng chẳng có con dao nào, Sarah sẽ phải nhảy xuống từ cửa sổ tầng hai, kéo theo bản thân xuống lầu, hết lần đến lần khác, trước khi độ cao hơn 12 mét làm gãy cổ của cô.

Harriet Rainy thỉnh thoảng lại thêm vào “Nhưng nếu tao tự tử, ai sẽ là người chăm sóc mày đây?” ông ta nói như thể việc đưa cho Sarah một tấm mềm cũ là một gánh nặng lớn lắm vậy.

Sarah đi lại trong phòng. Tối qua Sarah đáng lẽ phải bán gã cao bồi đã kết hôn với cô trong khi cô giữ khẩu súng lục của anh ta trong tay. Loại đàn ông gì mà lại chọn vợ trong nhà ngục chứ? Anh ta đã thật sự phạm phải một sai lầm, hay anh ta kích động đến mức quá ngu ngốc. Nếu cô bắn anh ta khi họ đang đi trong cơn bão, người thân của anh ta có thể nghĩ rằng đó là do sấm sét gây ra. Cô có lẽ nên trốn đi cùng với súng của anh ta và bán chúng đi. Hay đi cướp nhà băng, cô cho rằng có thể tìm thấy một cái trong thị trấn từng được gọi là “Nơi ẩn cư của người Scot-len” này. Bây giờ cô thấy bản thân mình đang đứng trên con đường của một tên tội phạm, Sarah thấy không cần gì phải dừng lại.

Cô cố gắng nhớ xem Sam Gatlin trông như thế nào. Cao, rất cao, Và mạnh khỏe. Anh ta đã vác cô lên như thể cô được làm từ rơm. Cô quyết định nó là như thế. Anh ta dứt khoát có ngoại hình hơn mức trung bình. Đôi mắt quá đen khi chúng nhìn cô. Mặc dù có thể anh ta chưa tới ba mươi tuổi, Hàm vuông và rắn chắc. Cô dám cá anh ta chưa bao giờ nở một nụ cười.

Sarah ngã xuống giường. Cô đã kết hôn với một ác quỷ. Đó là sự trừng phạt giành cho cô vì đã kết hôn với Mitchell Andrews trong khi cô không hề yêu anh ta. Bà Vee luôn bảo cô rằng đừng bao giờ kết hôn với một người đàn ông nếu như cô không yêu anh ta quá mãnh liệt và không thể giúp đỡ gì cho chính cô, bởi lẽ đàn ông như những trái táo, họ không làm gì cả nhưng sẽ lừa phỉnh để khiến bạn mang họ về nhà.

Bởi thế Bà Vee chưa bao giờ kết hôn, Sarah tự hỏi về những lời khuyên của bà. Khi Mitchell đưa cô về nông trại của anh ta sau khi Bà Vee qua đời, cô nghĩ rồi sẽ có ngày mình yêu anh ta. Nhưng điều đó không xảy ra. Cô chưa từng khóc khi anh ta qua đời. Loại phụ nữ vô tâm nào có thể không khóc khi chồng cô ta qua đời chứ?

Cô lắc đầu. “Đó là mình!” Cô tự trả lời câu hỏi của chính cô khi tiếp tục phân tích những tội lỗi của bản thân.

“Sau đó mình đã đánh Zeb Whitaker”, cô lầm bầm. Giết một người đàn ông, thậm chí là một kẻ vô dụng như Whitaker, cũng không phải là một việc làm đúng. Bây giờ bản án dành cho cô chính là sống cả cuộc đời với người đàn ông lạnh lùng, nhẫn tâm đã lấy cắp cái váy của cô. Với vận may cô có thể sống lâu dài.

Sarah không còn cách nào khác là tin những lời Harriet Rainy đã nói là đúng. Có thể cô chỉ là một thứ vô dụng bị bỏ rơi trong một đêm mưa bão.

Có ai đó đang la hét phía dưới hành lang.

Sarah lắng nghe. Một người phụ nữ chửi rủa và ra lệnh cho một người đàn ông ra khỏi phòng của bà ta. Đột nhiên những tiếng bước chân rầm rầm tiến về phía cánh cửa phòng của Sarah.

Cô hoảng sợ và kéo chăn trùm kín tới đầu. Có thể ông ta sẽ không vào phòng cô. Có thể nếu ông ta vào đây, ông ta cũng không để ý thấy cô bên dưới tấm trải giường.

Cánh cửa cọt kẹt mở ra. Một ai đó bước vào.

Sarah cố gắng nằm bất động. Có thể nếu cô nín thở thì người vào lầm phòng này đơn giản sẽ bỏ đi.

“Bà Gatlin?” giọng người đàn ông vừa bước vào nghe khá quen. “Tôi hy vọng mình vào đúng chỗ và cái khối nhô lên trên giường chính là vợ tôi. Tôi quên mất không nhìn số phòng khi rời khỏi và tôi đoán rằng việc gõ cửa từng phòng không thể là một trò chơi thú vị được”.

Sarah lén nhìn mé ngoài tấm trải giường. Đủ để chắc chắn, đó chính là anh ta, ác quỷ mà cô đã lấy làm chồng. Trông anh ta không có vẻ gì là ít đáng sợ hơn tối hôm qua. Quá to lớn, anh ta phải bằng hai lần kích thước của những ông chồng khác ấy chứ.

Khi cô không lên tiếng, anh ném cái gói đã mang về cho cô.

“Cái váy của cô bị rách nhiều quá, vì thế tôi đã lấy một cái khác cho cô”. Anh quan sát cô bằng đôi mắt màu đen của mình.

“Cám ơn anh”. Cô thì thầm, nhìn xuống bộ váy màu nâu đơn giản, thậm chí không có cả những viền đăng ten nơi cổ áo nữa. Nó gợi cô nhớ tới những bộ quần áo cũ của Harriet Rainy, chỉ đơn giản là được cắt may, làm từ vải bông pha len thô.

Harriet luôn luôn kết hợp cô-tông cho sợi dọc và len cho sợi ngang trên khung cửi. Một loại vải tiện lợi. Ấm áp. Ngứa ngứa. Xấu xí.

Sarah không muốn mặc nó. Sợ rằng nếu cô làm thế, cô có thể đến gần hơn với sự căm ghét cuộc sống của Harriet.

“Họ không có nhiều sự lựa chọn”. Người chồng mới chờ cô hồi đáp. “Nó sẽ ấm áp. Chúng ta cần phải đi thôi. Tôi đã gọi một chiếc xe ngựa và những vật dụng cần thiết. Với cơn mưa tối qua, cuộc hành trình của chúng ta có thể sẽ kéo dài lâu hơn những gì tôi đã dự tính”.

Cô không thể để bản thân chạm vào thứ vải này được. Dù thế nào đi nữa, chỉ một lần, cuối cùng cô cũng rơi xuống tận cùng. Cô không có gì cả, thậm chí cả bộ quần áo của mình để mặc vào cũng không.

Một giọt nước mắt lăn dài trên má. Cô vẫn còn lòng tự trọng của mình. Những thứ nhỏ bé cô thu góp được từ cuộc hôn nhân đầu tiên đã bị người ta đốt cùng với cỗ xe ngựa vì họ nghĩ Mitchell có thể lấy lan dịch sốt.

Cái váy cô mặc tối qua là tất cả những gì cô có, và nó không khác gì một cái giẻ rách. Nhưng nó vẫn còn tốt hơn cái này.

“Cám ơn, nhưng làm ơn hãy trả lại tôi chiếc váy đó. Tôi sẽ giặt sạch nó. Nó sẽ tốt lên thôi.”

Sam Gatlin nhướn lông mày lên, nhìn như thể anh ta có vẻ tức giận “Tôi có đủ khả năng mua cho vợ mình một bộ váy mới. Tôi muốn có một người vợ và tôi đã lên kế hoạch chu cấp cho cô ấy”.

“Không phải cái này”, Sarah nói thầm. “Tôi sẽ không mặc cái này”. Cô chỉ biết vừa đủ tên của anh ta.

Cô kiên định, cố chịu trận đòn. Anh ta trông giống như loại đàn ông sẽ đánh vợ mình. Nếu đúng thế thì cô sẽ được thấy ngay bây giờ thôi.

Trước sự ngạc nhiên của cô, anh ta quay lại và bỏ ra khỏi phòng mà không nói bất kì lời nào. Sarah kéo cái chăn lên vai và chạy đến cửa sổ và thấy anh ta đã bước vào quán rượu phía bên kia đường.

Anh ta là một kẻ say rượu, chồng của cô, cô nghĩ thế. Đó là điều rõ ràng. Loại đàn ông nào có thể đi vào những nơi đó khi mặt trời thậm chí còn chưa lên cao? Mitchell Andrews có thể làm cô buồn đến chết vài ngày bằng sự yên lặng của anh ta, nhưng anh ta không bao giờ uống rượu trước buổi trưa.

Cô nhìn chằm chằm vào bộ váy vẫn còn trải trên giường. Nếu cô mặc nó vào, cô có thể bỏ trốn. Ai có thể biết được cô đã chạy xa bao nhiêu dặm trước khi anh ta đủ tỉnh táo để nhận ra. Cỗ xe ngựa anh ta đã thuê ở Cedar Point hầu như chắc chắn còn đậu ở tiệm phục trang, và cô có thể điều khiển nó tốt như bất kì ai. Cô có thể hỏi thăm để tìm đường trở lại Cedar Point. Có thể Bailee và Lucy đã kết hôn với một người đàn ông tử tế, và sẽ để cô ở lại trong một thời gian. Hoặc có thể ngài cảnh sát trưởng sẽ giúp đỡ cô. Ông ấy đã nói cuộc hôn nhân là sự lựa chọn của cô. Cô chỉ việc nói với ông ta là cô đã thay đổi suy nghĩ. Cô không muốn kết hôn với Sam Gatlin.

Di chuyển về gần phía giường, cô nhìn chăm chăm vào bộ váy. Nó được một người không có kinh nghiệm tự tay làm ra. Cô sẽ thật ngu ngốc khi ở trong căn phòng lạnh lẽo mà không mặc bộ đồ ấy vào. Nhưng cô không thể. Nếu cô làm điều đó, cô sẽ biến mất.

Cuốn mình vào trong chăn, cô ngồi xuống nơi gờ cửa sổ không bằng nhau nhìn những đám mây vây quanh mặt trời. Tiếng ồn từ những căn phòng khác trôi dạt đến cô, nhưng cô không thêm bận tâm tới. Cô không quan tâm đến bất kì thứ gì trong cái thị trấn vô danh này.

Sarah chìm vào giấc ngủ, cô tựa đầu mình vào tấm kính cửa sổ lạnh lẽo vì những cơn mưa.

Cô mong mỗi những giấc mơ sẽ cuốn cô theo như chúng luôn luôn làm thế. Những giấc mơ với màu sắc và ánh sáng. Những giấc mơ mà sự tàn ác của Harriet Rainy hay sự nghèo đói của Bà Vee không thể chạm tới được.

Một tiếng gõ cửa làm cô giật mình. Khi đó, cô hầu như ngã khỏi gờ cửa sổ.

Trượt chân, cô vội vã đi về phía cánh cửa. “Ai đó?” cô biết đó không phải là chồng cô, anh ta chỉ việc xoay cái nắm cửa và bước vào. Đó là, nếu anh ta nhớ được số phòng. Có thể rượu đã làm suy nhược đầu óc anh ta.

“Vui lòng mở cửa, cô gái”, một giọng phụ nữ thì thầm từ phía bên kia cánh cửa. “Tôi là Denver Delany. Tôi là chủ quán rượu ở phía bên kia đường”.

Cô không biết ai là Denver Delany, nhưng cô vẫn mở hé cửa ra vài in-sơ. “Vâng...” cô xoay sở để nói chuyện trước một người phụ nữ to lớn đẩy cánh cửa mở rộng và bước vào.

“Chúng ta không có thời gian để giới thiệu”. Denver đủ to lớn, với mái tóc có màu như ánh trăng rằm và đôi mắt bao bọc bởi màu đen. “Cô chỉ cần tin rằng tôi là một người bạn của chồng cô và cô phải đưa anh ta rời khỏi thị trấn này nhanh đi”. Bà ta đẩy tay áo lên tới khuỷu tay, như thể bà ta phải làm công việc đó cho cô.

Sarah nhìn chăm chăm khi thấy Denver túm lấy cái váy màu nâu xấu xí và đưa về phía cô. “Chồng cô vừa bị đâm bởi một kẻ xấu, một tên nghèo, một kẻ trộm gia súc, một tên vô dụng...hay cái gì đó”

Chiếc váy chui qua đầu Sarah, dừng lại vì sự tạm dừng việc mô tả của bà Denver.

Khi Sarah cố chui cổ ra, cô hỏi “Anh ấy chết rồi à?”

Denver cười hô hố. “Nếu anh ta đã chết, cô gái à, chúng ta không cần phải đưa anh ta rời khỏi thị trấn. Chúng ta đi bây giờ chứ?”

Sarah gật đầu như thể đang nhìn nhận một cách logic. “Tại sao chúng ta không đưa anh ấy tới bác sĩ?”

“Không có bác sĩ trong khoảng 50 dặm. Cô sẽ là người chăm sóc anh ta. Phil, người phục vụ ở quán rượu, đang sắp xếp lại những đồ dự trữ trong cỗ xe ngựa mà Sam đã mua từ nơi của Mr. Moon”. Người đàn bà to lớn ấy nhìn thẳng vào mắt cô. “Cô có thể điều khiển xe ngựa được chứ, cô gái? Trông cô không đủ khỏe để vác nửa thùng nước ấy”.

“Tôi có thể xoay sở được”.

Denver kéo cô theo khi Sarah điên cuồng cố gắng trượt chân vào đôi giày của mình. “Tốt. Đừng lo lắng về việc chữa trị. Cô chỉ việc băng bó vết thương một cách tốt nhất có thể và đưa rượu cho anh ta tới khi anh ta ngừng than phiền. Đó luôn là cách tôi dùng để điều trị những người bị bắn và bị đâm. Nó dường như chỉ tốn một nửa thời gian”.

Người phụ nữ nhìn lại phía sau phòng “Cô không đem theo hành lý à?”

Sarah giữ đầu ngẩng cao. “Không”, cô trả lời, thách Denver nói thêm bất cứ điều gì. Cái gói đựng những thứ thuộc về cô giờ đang được giấu bên dưới bộ váy màu nâu này.

Sarah thay đổi chủ đề. “Tại sao chúng ta không chữa trị cho anh ấy trước khi đem anh ấy đi?”

“Cô gái à, nếu anh ta không nhanh chóng rời khỏi thị trấn này, anh ta sẽ chắc chắn bỏ mạng trong một tiếng đồng hồ nữa. Ở đây có những kẻ sẵn sàng lấy súng lục của họ ra với mong muốn hạ gục được Sam Gatlin,

họ cũng chẳng bị lên án khi anh ta chảy máu cho tới chết đâu”. Denver dừng lại phía dưới cầu thang và vỗ nhẹ ngực áo để thở ra dễ dàng hơn. “Cô không biết sao? Chồng cô nổi tiếng lắm”.

Sarah không chắc cô có muốn biết nó hay không. Linh tính mách bảo cô rằng cho dù anh ta nổi tiếng vì bất cứ cái gì đi nữa, thì nó cũng chẳng tốt đẹp gì.

Denver kéo Sarah ra khỏi cửa khách sạn khi sự sợ hãi lấp đầy tâm trí cô. “Nhưng tôi sẽ đưa anh ấy đến nơi nào?” Cô thậm chí không biết gì về anh ta, hay yêu thích gì anh ta. Sẽ như thế nào nếu anh gục chết trên vai cô? Cô không thể chắc chắn con đường nào ở phía bắc có thể đem lại sự an toàn cho anh ta.

Denver dừng lại nhanh đến nỗi Sarah đâm sầm vào lưng bà ta. Người phụ nữ lạ mặt này quay lại và nói thầm “Cô sẽ đưa anh ta tới hẻm núi Satan. Không ai có thể tìm thấy anh ta ở đó”. Denver nhìn chăm chăm vào Sarah như thể đang đánh giá lòng can đảm của cô. “Nếu cô không đưa anh ta rời khỏi đây, chúng ta nên chôn cất anh ta ngay bây giờ, bởi anh ta sẽ chết nếu còn ở lại đây”.

3. Chương 3

Sarah đấu tranh kìm nén sự hoảng sợ khi cô theo Denver vào quán rượu bên đường đối diện với khách sạn. Nơi này trông tồi tệ hơn những gì Sarah tưởng tượng. Mùi khó chịu của rượu whiskey và khói xì gà vẫn còn trong không khí như những đám rêu mỏng không màu. Nước mắt chảy cả ra khi cô cố để khỏi phải hít thở sâu.

Sàn nhà dơ dáy với nhiều vết bẩn tạo thành một vùng rộng hơn bốn mét quanh cái ống khắc nhỏ duy nhất của quầy rượu.

Khi cô đứng ngang hàng với Denver, những vết bẩn trên sàn là tất cả những gì Sarah nhìn thấy. Từ từ, Sarah nhận thấy mọi người đang di chuyển xuyên qua cái không gian đông đúc như những cái bóng trên tường. Những người đàn ông thì ăn mặc dơ dáy và những người phụ nữ với gương mặt được tô vẽ. Nhưng hầu hết bọn họ không ai có vóc dáng rắn chắc như chồng cô. Cô nghe thấy tiếng loảng xoảng của ly tách, tiếng chân lê trên sàn, tiếng lao xao của những câu hỏi mà không ai bận tâm để trả lời. Họ đi quanh cô, ngồi xuống cách xa, như thể họ nghĩ cô có thể quay lại và mổ vào họ như một con rắn chuông.

Cánh cửa phía sau cô kêu cọt kẹt. Âm lượng giảm xuống từ từ khi đám đông quay lại để nhận ra một người mới đến.

“Tránh đường coi, quý cô”. Một chàng trai va vào cô khi cậu ta thúc cùi chỏ vào phía trong. “Tôi không muốn phải bỏ lỡ cảnh một ai đó hạ gục Sam Gatlin đâu”.

Denver đánh ngã cậu ta với một cú đấm thật mạnh, tổng khứ cậu ta một cách chớp nhoáng. “Cậu nên tỏ chút ít tôn trọng đối vợ góa của Sam Gatlin chứ”. Bà ta mỉm cười nhìn xuống Sarah và gật đầu, cho thấy rằng việc bà ta giải quyết cậu nhóc ấy là hoàn toàn đúng và chính đáng.

Không có phản ứng gì khi bị gọi là góa phụ, Sarah liếc về phía cậu nhóc để chắc chắn là cậu ta hoàn toàn ổn.

Cậu ta không có vẻ gì là bị đau, nhưng cậu ta trông có vẻ khiếp sợ khi lùi ra khỏi người đang ông đang ngồi một mình tại cái bàn gần đó.

“Gatlin!” Cậu ta nói thầm rồi trở lại nhập bọn cùng với những người khác trong phòng.

Sarah nhìn theo ánh mắt của cậu ta. Người đàn ông đã kết hôn cùng cô tối hôm qua ngồi đó khiến cô không chắc chắn rằng anh ta có thực hay không. Cô bắt gặp ánh mắt của anh ta, một đôi mắt đen mang đầy vẻ tức giận và sự đau đớn.

Trong cuộc đời mình cô chưa bao giờ mong muốn bỏ trốn như lúc này. Cô không quan tâm đó là nơi nào. Bất cứ đâu cũng đều tốt hơn nơi này.

Nhưng cô không thể bỏ trốn. Cô không thể. Cô đã là vợ của tên ác quỷ này. Bất kể anh ta làm gì hay đã làm những chuyện gì, cô mắc nợ anh ta. Anh ta đã đưa cô thoát khỏi chốn lao tù và cô thậm chí chưa buồn cảm ơn anh ta một tiếng. Anh ta không có lỗi gì trong chuyện cái vảy khiến cô nhớ lại hồi ức về Harriet Rainy. Anh ta đã cố gắng rất nhiều nhưng những gì cô đáp trả lại chỉ toàn là những rắc rối.

Không có bất kì ai trong căn phòng này di chuyển khi Sarah bước về phía Sam Gatlin. “Chào buổi sáng”. Cô nói một cách bình tĩnh như thể cô đã nói những từ này hàng trăm lần trước mỗi bữa ăn sáng.

Anh ta không chuyển động, thậm chí không chớp mắt, mặc dù mồ hôi đang chảy từ trán xuống.

Cô biết anh ta đã bị ai đó đâm. Denver đã bảo với cô như thế.

Nhưng trông anh ta không có vẻ gì là bất mạnh mẽ và đầy vẻ chết chóc như lần đầu tiên cô gặp anh ta.

“Sarah”. Anh ta gọi tên cô thật nhỏ, như thể anh ta không muốn cho bất kì ai trong phòng nghe thấy. “Cô có thể nào rút con dao ra khỏi lưng tôi được không?”

Sarah từ từ đi vòng ra phía sau anh ta. Một cái cán dao dùng đi săn đâm vào phía bên dưới. Nó xuyên qua cả cái áo gi-lê bằng da của anh ta. Máu chảy từ vết thương xuống tới eo.

“Tôi ghét máu”, cô lầm bầm, nghĩ về những lần cô phải lau dọn sau khi Bà Vee giải quyết một ai đó hay đỡ đẻ em bé. Mặc dù cô đã cọ sạch nhưng căn phòng vẫn còn mùi máu những ngày sau đó.

Liếc về phía hai mươi người đang theo dõi từ phía bên kia phòng, cô hỏi Sam “Tại sao không có ai giúp anh rút nó ra?” Làm sao mà người ta có thể bỏ mặc một người đàn ông với một con dao đang cắm trên lưng anh ta chứ?

Sam không quay lại nhìn cô, vẫn bất động hoàn toàn. “Họ nghĩ...” Anh ta dừng lại một chút trước khi tiếp tục nói nhỏ. “Bọn họ nghĩ rằng tôi sẽ giết chết cái gã giúp tôi rút nó ra, nếu như hắn ta khiến tôi đau hơn những gì tôi đang phải chịu”.

Cúi người về phía anh, cô cố gắng đọc những biểu hiện trên gương mặt anh ta. “Và anh sẽ làm thế chứ?”

“Có thể”, anh ta trả lời, hàm răng nghiến chặt lại.

“Còn tôi thì sao? Anh sẽ giết tôi nếu như tôi làm anh đau thêm phải không?”

“Điều đó không xảy ra đâu”, anh ta trả lời.

“Nhưng anh sẽ giết tôi chứ?”

Một nụ cười giấu kín hé ra trên khóe miệng anh. “Có thể”.

Cô đứng thẳng lên, bước về phía sau anh, cô không hiểu rõ về anh để biết được anh nói thực hay là chỉ đùa. Cô không chắc chắn mình muốn biết về anh ta nhiều hơn. Từ biểu hiện trên gương mặt của những kẻ ngoài cuộc, tất cả mọi người trong phòng đều tin rằng anh ta sẽ làm thế.

“Được thôi”. Sarah cầm chặt cán dao bằng cả hai tay. “Tôi không muốn sống lâu để phải lo lắng về việc mình từ từ già đi”.

Con dao không động đậy.

Sarah hít thở sâu và dang rộng chân ra. “Nếu như tôi lấy được nó ra, anh mắc nợ tôi đó, Sam Gatlin”.

Với một cú kéo mạnh, Sarah rút con dao ra khỏi lưng anh, trượt về sau với những nỗ lực. Máu sẫm chảy ra từ vết thương trên lưng của Sam.

Sarah nhìn chăm chăm vào con dao, cố gắng để không bị ngắt. Làm sao một người đàn ông có thể còn sống với vết thương như thế này chứ?

“Nó ra chưa?” giọng Sam nghe có vẻ mệt mỏi.

“Ra rồi”, cô trả lời, ngạc nhiên khi anh ta không nói gì. Sarah hy vọng anh ta sẽ không hỏi về vết thương khi cô lau sạch lưỡi dao bằng một cái giẻ dơ bẩn.

“Sarah”, giọng anh ta nhỏ hòa quện với hơi thở nông sâu. “lại gần đây”

Di chuyển một cách thận trọng, cô ngạc nhiên khi anh ta vẫn còn sức để giết cô. Lưỡi dao trượt khỏi da thịt anh ta có thể đã gây ra cơn đau. Anh ta là một người đàn ông to lớn. Việc giết cô đơn giản như việc anh ta bẻ gãy một que diêm bằng hai ngón tay.

Cô nghĩ đến việc dùng con dao để tự vệ. Nhưng đe dọa một người đàn ông với thứ vũ khí vừa mới cắm vào lưng anh ta thì quá độc ác, thậm chí là một kẻ giết người giống như cô.

“Có gì không?” cô thăm thì gần tai anh.

Anh ta vẫn không chuyển động, và cô tự hỏi

“Tôi sẽ nợ cô thêm một ân huệ nữa nếu cô có thể mang tôi rời khỏi đây trước khi tôi ngã xuống sàn nhà”.

Anh ta nói nhỏ đến nỗi cô không chắc có phải mình nghe thấy chúng hay đó chỉ là những suy nghĩ của cô.

Nhận thấy sự quả quyết trong đôi mắt anh ta và Sarah đã hiểu. Cơn đau không thành vấn đề, hay thực tế anh ta đã mất quá nhiều máu. Sự sống của anh ta, và kể cả của cô, phụ thuộc vào việc anh ta có đủ sức để rời khỏi nơi này không.

Một cách cẩn thận cô nhấc tay phải của anh ta lên và đặt nó lên vai cô. Anh ta gắng sức dựa vào bàn và đứng dậy, tựa một cách nặng nề vào cô.

Cô không cần thiết phải hỏi han gì nếu như anh ta có thể thực hiện được. Cô biết là anh ta sẽ như thế. “Này Sam”, cô nói cho tất cả mọi người đều nghe thấy. “Tốt hơn chúng ta nên đi thôi. Anh đã nói là anh muốn khởi hành sớm mà”.

Cô trượt cánh tay vòng ra sau eo anh. Cô cảm nhận một dòng máu nóng nơi cái áo gi-lê bằng da anh đang mặc. Nó chảy nhỏ giọt qua những ngón tay của cô, nhiều cả xuống sàn nhà phía sau họ.

Những người đàn ông chỉ nhìn chằm chằm họ mà không có bất kì lời đề nghị giúp đỡ nào. Bọn họ trông như những con kèn kèn đang chờ đợi một con vật gục xuống mà chết. Mọi người di chuyển dọc theo căn phòng, cô hình thành một suy nghĩ trong đầu nếu như Sam gục ngã thì bằng bất cứ cách gì cô sẽ lôi khẩu súng lục từ đai đeo đựng súng của anh ta và giết chết bất cứ người đàn ông nào bước về phía họ.

Denver đã giữ lấy cánh cửa. “Xe ngựa đã đến và sẵn sàng. Thậm chí tôi cũng đã quăng cái váy cũ của cô lên đó luôn rồi, phòng trường hợp cô cần thứ gì đó để thay đổi”.

Giọng bà ta cao hơn, lạnh lợi hơn những gì gương mặt của bà biểu hiện ra.

“Sam đã thuê cỗ xe ngựa trước khi anh ta bị đâm. Hiện tại Phil đã mang nó đến đây. Bà ta đặt bàn tay lên cánh tay Sarah khi giọng bà nhỏ hơn. “Tất cả mọi thứ đã được đóng gói, bao gồm cả một khẩu súng trường được đặt bên dưới ghế ngồi đó, cô gái. Hiện tại phần khó nhất đã qua. Anh ta gần phải rời khỏi quán rượu ngay. Không có nhiều kẻ can đảm để bám theo đâu.”

“Chúng tôi nợ bà bao nhiêu?” Sarah tự hỏi không biết làm thế nào cô có thể trả cho bà ta.

“Không gì cả”. Denver trả lời, lùi lại phía con đường phía trước họ. “Số tiền của Sam vẫn còn ở chỗ tôi và lão chủ tiệm. Chúng tôi đã buôn bán với nhau trong nhiều năm qua”.

Khi cả hai người phụ nữ nhấc anh lên đặt xuống phía sau xe, anh chàng phục vụ quán rượu vội mang vài chai rượu whiskey ra. Anh ta đặt Sam nằm úp mặt xuống chiếc giường làm bằng rơm và phủ bằng những chiếc chăn. Sau đó đặt khẩu súng lục của Sam lên tấm chăn gần tấm với của anh.

“Chỉ trong trường hợp anh ta cần đến nó”. Anh chàng phục vụ thăm thì khi rời khỏi.

Đồ dự trữ chất trong xe đủ cho cả tháng thậm chí có thể lâu hơn nữa đó chứ. Anh phục vụ quay lại phía Sarah và nói thêm. “Tôi sẽ bảo cỗ xe độc mã được thuê quay trở về Cedar Point”.

Sarah không có thời gian để mà lo lắng về chuyện đó nhưng cô vẫn gật đầu cảm ơn anh ta.

Denver Delany mở một chai rượu whiskey, đổ dọc theo vết thương của anh ta. Anh ta không phát ra bất kì tiếng động nào. Sarah đoán rằng anh ta đã vượt qua cái cảm giác của sự đau đớn, bởi mắt anh ta bây giờ đã khép lại. Những sức lực cuối cùng anh ta đã dùng để bước ra khỏi quầy rượu.

Sarah quan sát khi Denver băng bó vết thương với một vài cái khăn sạch và quấn lại bằng một cái áo khoác vải da. Chiếc áo thô trông quá xấu xí, dơ bẩn đến nỗi khiến Sarah nghi ngờ không biết chủ nhân đích thực có chấp nhận mặc nó nữa hay không.

Anh chàng phục vụ đưa cho Sarah thêm hai chai rượu. “Anh ta sẽ cần nó khi anh ta tỉnh lại, thưa cô”.

Sarah gật đầu. Cô đặt con dao trên ghế trước khi trèo vào xe. Nếu như có rắc rối gì thì cô cũng đã biết chút ít về cách sử dụng súng trường, nhưng con dao có thể sẽ hữu dụng hơn. Cô không buồn phiền tự hỏi cô có khả năng tự bảo vệ bản thân mình hay không. Cô đã từng làm một lần trước đây. Cô sẽ thực hiện lần nữa nếu điều đó là cần thiết.

Bàn tay dính đầy máu của Denver vỗ nhẹ trên những ngón tay của Sarah. “Hãy chạy trốn về phía Bắc, cô gái à”. Bà ta dùng ngón tay để chỉ hướng. “Sau đó quẹo về hướng Tây đi vào con đường mòn. Khi cô nhìn thấy bất kỳ dấu hiệu cho thấy lối ra của con đường thì cô đã gần tới Hẻm núi Satan rồi đó”. Bà ta tựa vào ghế và hạ thấp giọng xuống. “Cô sẽ đến chỗ con sông cạn. Đối hướng ngựa về phía ngược dòng, điều khiển chúng đi trên dòng nước để không để lại bất kỳ vết xe nào. Khi đến chỗ ngã ba của con sông, hãy đi về phía tay trái. Màn đêm ở hẻm núi sẽ bao phủ cô. Cô sẽ nghĩ rằng đã đến giới hạn của cái chết nhưng hãy tiếp tục đi tiếp cho đến khi cô nhận ra chút ánh sáng. Tôi đã từng đến đó giao đồ một vài lần, vì thế căn nhà gỗ của Sam có thể cũng gần đó. Anh ấy chưa từng kể với tôi nó nằm ở đâu, anh ta chưa từng”.

Denver nháy mắt. “Khi cô đã đến được nơi tôi chỉ thì cô đã đến cửa hang của Hẻm núi Satan, vì thế cô không được mất cảnh giác”.

“Cám ơn bà”. Sarah không chắc cô đã cảm ơn bà chút nào chưa. “Tôi sẽ cẩn thận”, cô trả lời khi cô tự bảo bản thân không biết cái nơi đó có tồi tệ như những gì Denver đã vẽ ra không.

“Đừng bận tâm”. Denver bước ra và nói thêm vào. “Nếu anh ta còn sống khi cô đến được đó, anh ta sẽ có cơ hội. Còn nếu anh ta chết, hãy chôn cất anh ta và đừng kể với bất kỳ ai, kể cả tôi”.

“Tại sao vậy?”

Denver mỉm cười. “Bởi những huyền thoại không bao giờ chết”.

Chủ quán rượu kéo cái khăn choàng của bà ra và khoác lên vai Sarah. “Đừng tin bất cứ ai, cô gái ạ. Như những gì tôi biết, Sam Gatlin không có bất kỳ người bạn nào trên thế giới này”.

“Anh ấy có một người bạn”, Sarah nói. “Đó chính là bà”.

Người phụ nữ lắc đầu. “Ngày hôm nay có thể là thế, bởi anh ta còn nợ tôi một khoản tiền. Trong suốt cuộc đời, tôi có thói quen bỏ rơi những người thân thuộc của mình”.

“Nhưng không phải là ngày hôm nay”. Sarah nắm lấy dây cương và kìm chặt nó đến nỗi cả hai bàn tay không lắc lư.

Cô mỉm cười với bà chủ quán rượu. “Trong tương lai cho dù có xảy ra bất cứ chuyện gì, tôi sẽ luôn luôn nhớ đến những gì bà đã làm cho chúng tôi, Bà Denver Delany à”.

Denver đáp trả bằng một nụ cười, quay đầu vào trong nói thầm. “Cô phải thật cảnh giác, cô gái ạ. Phải thật cảnh giác”.

4. Chương 4

Sarah đi theo những chỉ dẫn của Denver. Khi cô đến tới dòng sông, cô đối hướng về phía ngược dòng, điều khiển ngựa đi theo dòng nước. Nước không sâu nhưng những tảng đá bên dưới thì không thể nào đoán biết trước được. Dây cương giật mạnh và nảy lên nhiều lần khi Sarah sợ chúng sẽ kéo tay cô khỏi đó. Khoảng một giờ lưng cô cảm thấy như thể nó có thể gãy ra khi tới khúc quanh đột ngột kế tiếp.

Cuối cùng, qua một chỗ rẽ thì những dốc đứng đã được thay thế bằng dải đất ven bờ sông. Con sông phân chia ra các nhánh, và cô đổi hướng về bên trái. Cô biết rằng nếu như có bất kỳ ai bám theo, cô có thể cắt đứt cái đuôi ở giữa chốn núi non với những tông màu đất khác nhau.

Những đám mây u ám che khuất những vách đá phía bên kia, tạo nên một màn sương mù mờ ảo. Sarah không buồn quay đầu lại khi cô kéo cái khăn choàng ra khỏi tóc. Cô nhìn về phía bờ sông, thử xem mực nước có đủ sâu để xóa đi những dấu bánh xe ngựa không, cùng với đó là tiếng nước bắn tung tóe lên bởi vó ngựa.

Cứ mỗi vài phút cô lại quay về sau liếc nhìn về phía Sam. Anh ta lắc lư theo những chuyển động của xe ngựa. Sự ẩm ướt thể hiện qua những tấm chăn đắp trên mình anh ta. Sarah lo sợ rằng anh ta sẽ ướt hết trước khi họ đến được căn nhà gỗ của anh ta. Cô quần một cạnh của cái khăn choàng quanh hai lòng bàn tay để cho dây cương không cứu rách tay cô.

Như Denver đã nói trước, vách núi đã bao quanh họ, sự bảo vệ từ những cơn gió, nhưng ngăn lại những tia nắng yếu ớt, mờ ảo chiếu xuyên qua những đám mây. Bóng tối và cơn lạnh ẩm ướt thấu đến tận xương cô.

Những ngón tay của cô tê cứng lại trên miếng vải bằng da. Sam rên mỗi lần vì cơn đau, nhưng không có cách nào để cô có thể dừng kiểm tra xem anh ta ra sao. Dải đất gần bờ có nhiều đá và quá gồ ghề, một con ngựa cũng khó di chuyển lên khỏi mặt nước nói chi đến cả một cỗ xe ngựa. Không có bất kì chỗ nào để cô quay đầu cỗ xe lại vì thế cô phải tiếp tục di chuyển về phía trước.

Sarah biết nếu cô không tìm được một chỗ quang đãng hơn trước khi trời tối thì không thể nào tìm thấy được căn nhà gỗ của Sam và cô lại phải chờ cho tới sáng mai. Anh ta cần vào bên trong, tránh đi cái thời tiết khủng khiếp này và cần cả một ngọn lửa ấm áp.

Bóng tối bắt đầu bao phủ khi cô cuối cùng cũng lượn vòng một lần cuối tìm ra một chỗ khá quang đãng nơi vách đá. Nhận thấy sự an toàn, cô cho ngựa tiến về phía khô ráo. Sarah gần như ngã nhào khỏi ghế.

Bánh xe trượt trên nền cát, sau đó dừng lại trên nền đất cứng. Trong một lát, Sarah không làm bất kì thứ gì ngoài trừ việc hít thở. Cô đã đến Hẻm núi Satan. Cô quay người nhìn về dòng suối, quan sát và lắng nghe. Nếu như cô bị một ai đó biết được cái cua quẹo về bên trái này theo dõi thì họ đã vòng qua đây sớm thôi. Denver đã cảnh báo cô không được lơ là thiếu cảnh giác.

Không có ai. Không có ai bám theo cả.

Sarah trèo khỏi xe ngựa và đối mặt với khoảng đất trống. Những cây bông già cỗi, rậm rạp cao hơn ba mươi hai mét chào đón cô như những người lính gác. Cô không thấy có bất kì lối đi nào giữa chúng đủ lớn để có thể đưa cỗ xe đi qua. Những cành cây đan chéo phía trên sẽ hạ gục những người cưỡi ngựa ra khỏi ngọn núi, và những cái rễ cây khổng lồ kia sẽ phá hư bất cứ cái bánh xe nào định thử xâm phạm vào.

Cô từ từ bước dài đến phía trước những cái cây với tàn lá khô. Chúng cao đến thất lưng cản trở lối đi của cô, có thể cô phải đi giữa rừng bông gòn này.

“Nơi này quang đãng”. Cô liếc lại phía sau, hy vọng nhận được bình luận nào đó từ Sam. Khi không thấy có gì, cô nói thêm. “Nhưng ngôi nhà gỗ ở đâu? Anh đã nói là anh có một ngôi nhà gỗ. Denver nghĩ rằng nó ở gần đây. Sarah xoay vòng, hai tay dang rộng. “Nhưng mà nó ở đâu?”

Sarah chờ đợi, hy vọng anh ta sẽ trả lời cô, nhưng không có động tĩnh gì. Cô tháo ngựa ra khỏi xe và dẫn chúng ra ăn cỏ ở gần bờ sông. Nhặt lấy nhánh cây khô, cô kéo nó đến gần cỗ xe. “Tôi không quan tâm là nơi này có không quang đãng hay không. Anh nghe tôi nói chứ, Sam Gatlin!” cô đột ngột tức giận la lên. “Tôi không quan tâm. Ngày mai tôi sẽ không trở lại xuống nước đâu. Vì vậy tôi đoán rằng chúng ta sẽ cắm trại ngay tại đây. Anh không phản đối gì chứ?”

Gom các nhánh cây bên cạnh cỗ xe. Không có gì từng đúng cả. Cô ra đời ngay cả một người cha hay một người mẹ để yêu thương cô cũng không có. Người đàn ông cô đã kết hôn chuẩn bị chết trước khi cô có thời gian để anh ta ngủ cạnh bên cô. Cô không có gì ngoài cái tên, bộ váy xấu xí và một người chồng say xỉn bị một ai đó đâm sau lưng. Cô không nghĩ nó chính là cuộc sống của cô.

“Tôi bị bệnh!” cô la lên cơ thể được quần trong tấm vải da. “Bailee nói rằng tôi có thể chết yếu ớt. Tôi phải tự chăm sóc bản thân mình”

Anh ta không cử động.

“Anh biết đó, những người yếu đuối mảnh mai có thể chết bất kì lúc nào”, cô kéo một khúc gỗ khác ra. “Họ thở trong một phút và kể đó họ ra đi. Tắt ngấm như một cây nến, sáp thì quá nhiều, bắc thì quá ngắn. Đó chính là tôi, chồng à. Cận kề cái chết và tôi vẫn còn gom những khúc gỗ để nhóm lửa vì thế anh cũng phải như tôi, không được chết đâu đấy”.

Quay trở lại đoàn tàu xe lửa cô đã ước gì mình có thể chết đi, nhưng dường như cả thiên đàng lẫn địa ngục đều từ chối không muốn tiếp nhận cô, bởi vì cô vẫn còn đang hít thở.

Liếc nhìn về phía Sam, cô nhớ rằng Lucy đã nói con người dù sao cũng phải sống cho đến khi vận mệnh của họ chấm dứt.

Sarah nhặt lên một ôm cành cây khô. “Tôi thấy khó tin rằng mục đích của tôi để tiếp tục sống lại là kết hôn với một kẻ say rượu, người đàn ông sống ngoài vòng pháp luật, người mà tôi không thể rời mắt trong năm phút mà không nhận được một nhát dao đâm vào lưng. Tôi chưa từng nhìn thấy nhiều thứ trên thế giới này, nhưng nếu anh là người đàn ông tốt nhất trở lại Cedar Point đặt tên mình vào chiếc nón để bốc thăm, mọi người đều gặp rắc rối lớn. Tôi đáng lẽ sẽ tốt hơn khi kết hôn với ngài cảnh sát trưởng già. Ít nhất ông ta vẫn đang thở, nhiều hơn những gì anh có thể làm tại thời điểm này. “

Như thường lệ, Sam không bình luận gì.

Tốn ít thời gian hơn cô có thể nghĩ, Sarah đã thu gom đủ củi để đốt lửa và dỡ xuống vài cái thùng. Denver không nói dối về những đồ dùng dự trữ; họ có thể sử dụng trong một tháng. Tất cả mọi thứ đã được đóng gói lại.

Tất cả mọi thứ ngoại trừ những que diêm.

Sarah tự làm bầm khi cô quay trở lại chỗ ẩn nấp, hy vọng rằng cô đã bỏ sót chúng. Cô đi đến lấy con dao đã rút ra khỏi lưng của Sam. Sau khi đến bờ sông rửa sạch nó, cô cẩn thận giấu nó đi.

Khi cô cuối cùng từ bỏ việc tìm kiếm những que diêm để đốt lửa thì trời đã tối.

“Chúng ta có thể sống sót mà không cần có lửa, tôi đoán thế”, cô nói với anh, như thể anh đang lắng nghe. “Đêm nay dường như không rét lắm và anh thì có đủ chăn để giữ ấm rồi”.

Khi anh không trả lời, cô nói thêm. “Trước đây tôi đã từng phải chịu lạnh rồi, anh biết đó. Nhưng cái thời tiết lạnh lẽo ẩm ướt này có thể giết chết tôi”.

Cuộn mình lại phía sau xe, Sarah nhớ tới cái đêm mà Harriet Rainy đã khóa cửa nhốt cô ở ngoài. Cô đã giả vờ như mình không hề lạnh... như là cô không hề đói... như là cô không hề cô độc một mình.

Cô sẽ xây dựng một ngôi nhà trong tâm trí nơi mà tử chén luôn có đồ dự trữ và lò sưởi luôn có lửa cháy bập bùng. Sarah tưởng tượng những tấm màn viền đăng ten treo trên cửa sổ và tấm chăn len để bên cạnh ghế của chính cô. Cô nghĩ đến không gian ngập tràn hương thơm của bánh mì mới vừa ra lò, và lồng ngực cảm thấy ấm áp như thế nào khi cô hít thở thật sâu.

Cô nhìn về phía cái khối đang nhô lên bên dưới đồng chăn. Cô cô độc, hay có thể còn một phần nhỏ nào đó của Sam Gatlin còn sống sót cùng với cô? Ngài cảnh sát trưởng bảo anh hãy chăm sóc cho cô. Cô ghét chỉ trích người đàn ông cô mới kết hôn được một ngày, nhưng cho đến nay anh ta đã gục ngã.

“Xin chào”, cô tiến lại gần hơn. “Anh còn ở đó chứ, Sam Gatlin?”

Cô không chắc chắn anh ta còn thở hay không.

“Anh còn sống chứ?” cô thúc vào cánh tay anh.

Không có câu trả lời.

Cô chạm ngón tay mình dọc theo vai anh đến cổ họng. Làn da ở đó ấm áp khi cô chạm vào.

“Anh còn sống”, cô thầm thì cho chính mình hơn là cho anh. Cô không cô độc. “Chuyện gì sẽ xảy ra nếu chúng ta không tìm được một que diêm?” Khi cô nói ra những từ ấy, có chút run sợ trong giọng nói của cô.

Cô di chuyển lại gần. “Anh có thể có vài que diêm. Theo suy đoán của tôi có thể chúng nằm trong túi áo của anh. Hầu hết đàn ông đều đem theo chúng, cô nghĩ thế. Sự hiểu biết của cô về đàn ông chỉ bao gồm một người chồng không hề nói chuyện với cô nhiều hơn một vài câu và một vài người đàn ông cô đã gặp trên đoàn xe ngựa.

Một chút chần chừ, cô lướt tay dọc phía của Sam Gatlin cho đến khi chạm tới eo của anh. “Anh sẽ không phiền nếu như tôi xem xét qua chứ?” Nếu như cô không phải quá lạnh thì cô cũng không đủ can đảm để làm chuyện này.

Khi những tấm chăn trượt khỏi, cô nhìn thấy vết sẫm màu bên dưới xương vai của anh. Máu ướt đầm cái khăn băng vết thương Denver đã buộc quanh anh. Anh ta có thể không làm được cái gì khác, nhưng máu vẫn tiếp tục rỉ ra.

“Vết thương cần phải được rửa sạch” cô thì thầm khi cô sờ vào túi của anh. “Nhưng trước tiên chúng ta cần phải đốt lửa.”

Cô không thể chạm vào bên trong túi và cô nghi ngờ rằng mình có đủ sức để lặn người anh ta sang hay không, nhưng cô chẳng còn lựa chọn khác để từ bỏ việc này.

Cô tựa lưng vào thành xe, cô đề nghị, “Tôi có thể nhắc anh qua được chứ?” Không chờ câu trả lời, cô dùng cả hai tay và chân đẩy cho đến khi anh dịch qua kèm theo tiếng rên.

Trời quá tối để nhìn thấy được mặt của anh ta, nhưng cô cảm thấy hơi thở của anh ta khi cô chạm tay vào ngực anh ta, với tới dây lưng đeo súng bằng da của anh ta. Cô đưa tay vào trong túi anh ta một cách từ từ. Không có gì ngoại trừ một cái lược ngắn và vài đồng xu. Sarah cúi người xuống để có thể chạm đến túi còn lại của anh ta.

Tay anh ta di chuyển một cách đột ngột làm cô không có thời gian rút lui. Những ngón tay mạnh mẽ của anh ta túm chặt lấy cổ tay cô.

“Tôi chưa có chết, quý cô à. Còn quá sớm để móc túi tôi đó”.

Sarah cố gắng rút tay ra. Cái nắm tay của anh chặt.

“Tôi... tôi chỉ đang tìm những que diêm”

Anh không di chuyển hay tỏ bất kì dấu hiệu nào cho thấy anh hiểu những gì cô nói.

“Tôi cần phải đốt lửa. Tôi có thể chăm sóc vết thương cho anh, nhưng trước tiên tôi phải nhìn thấy nó chứ”.

Từ từ cái nắm của anh lỏng dần. “Trong áo khoác của tôi”

Giọng anh cứng rắn phát ra, và cô tự hỏi có phải anh đã dùng chút sức lực cuối để tự bảo vệ bản thân hay không.

Cô cọ xát hai cổ tay. “Anh không nên túm lấy tay tôi mạnh đến thế. Tôi đã bảo rằng tôi là kẻ yếu ớt mà. Còn may là anh chưa bóp nát xương tôi đó. Vậy anh nghĩ ai là người đã rửa và băng bó vết thương cho anh?”

Cô kéo cái hộp diêm nhỏ từ túi áo khoác của anh và trèo ra khỏi xe. Cơn tức giận khiến cô đánh một vòng quanh xe. “Anh đáng lẽ đã bị lạnh cho đến chết rồi, Sam Gatlin, tôi thấy thà tôi bị rấn cắn còn đỡ hơn. Thậm chí anh còn không nói được một lời cảm ơn tôi vì đã giúp anh kéo con dao đó ra khỏi lưng”. Sự thất vọng lắng đọng trong lời nói của cô. “Nếu như tôi không giúp anh thì giờ này anh vẫn còn đang ngồi ở quầy rượu đó, máu nhỏ chảy trên sàn nhà dơ dáy”.

Cho dù lửa đã được đốt lên, cô vẫn còn cảm thấy run rẩy. Cô đã kết hôn cùng với loại quái vật gì thế không biết? Loại đàn ông gì mà thậm chí gần chết, cũng chỉ nghĩ đến việc bảo vệ chính mình?

Khi cô thêm củi vào, cô cố gắng lượm lại những gì cô biết về người chồng mới của mình. Ngài cảnh sát trưởng gọi anh ta bằng tên khi ông làm lễ cưới cho họ. Ông ấy xem Sam như một người bạn? Không, cô quyết định như thế. Sự chào hỏi quá trang trọng, không có nét gì thân thiện của những người bạn mà giống như kẻ thù vậy.

Hình như theo Denver, một vài người trong thị trấn muốn giết chết anh ta, hay ít nhất là nhìn thấy anh ta chết. Gatlin có tiền mua thực phẩm, đồ dùng; thêm xe độc mã, trả tiền đưa cô ra khỏi nhà tù.

Cô liếc nhìn về phía cỗ xe. Cô nợ anh ta vì điều đó. Cho dù anh ta là người đàn ông như thế nào hay bị nhiều người căm ghét ra sao, thì Sam Gatlin đã cứu cô thoát khỏi cuộc sống lao tù. Việc đánh Zeb Whitaker bị thương dường như là thứ đúng đắn cô đã làm, nhưng cô không thấy gì ngoài rắc rối khi cô tự thú nhận tội lỗi của mình.

“Nhân thế đây,” cô gạt lửa, “cảm ơn anh vì đã đưa tôi ra khỏi nhà tù. Tôi sẽ là vợ của anh, giống như những gì tôi đã nói, nhưng anh đừng quên là anh cũng nợ tôi. Anh đã nói thế khi ở quán rượu”. Cô muốn nói thêm việc trở thành vợ của anh không có nghĩa như những gì anh nghĩ, nhưng cô không muốn lãng phí thời gian để giải thích bất kì điều gì với người đàn ông đang phải đối mặt với cánh cửa sự chết.

Khi không gian trở nên ấm hơn một chút, Sarah soạn ra những thứ cần cho anh ta. Whiskey, dùng khi anh ta thức dậy. Nước nóng để rửa vết thương. Đủ củi để sưởi ấm. Túi dược thảo mà bà Vee đã đưa cho cô cách đây hơn một năm. Cô chỉ sử dụng nó khi vết thương trở nên nghiêm trọng, và cô quyết định rằng vết thương của anh ta đúng như thế.

Băng gạc cũng sẽ cần thiết. Quần áo duy nhất được đóng gói chỉ là hai cái áo sơ mi bằng vải bông. Chúng được gói riêng và một tờ giấy nâu ghi chú phía trên, “Dành cho Sam. Hy vọng chúng có thể giúp anh vượt qua mùa đông lạnh giá”

Sarah đưa bàn tay lướt khắp một trong hai cái áo sơ mi. Không như bộ váy của cô, cái áo sơ mi này dùng để giữ ấm rất tốt. Nó không giống áo của những người nông dân hay quần áo của công nhân. Sarah khẳng định rằng nó là loại mà các quý ông thường mặc.

Nó sẽ là một tội lỗi nếu như phá hủy một thứ như thế này. Sarah nhắc con dao lên. Không có thời gian để chần chừ nữa, cô cần có băng gạc. Với một đường rạch chắc chắn, cô cắt những mảnh vải phía dưới eo và cắt chiếc váy của cô đến tận đường viền.

Cô không cảm thấy cái gì tốt đẹp kể từ ngày cô đánh Zeb Whitaker bị thương. Việc cắt chiếc váy để làm băng gạc cũng thú vị như được nhận một món quà. Cô thậm chí không bận tâm đến việc váy lót của mình bị lộ ra. Miễn là có thời gian, cô có thể giặt sạch bộ váy cũ rách tởm của cô và mặc nó vào. Sam có thể giữ lấy những cái áo sơ mi tốt của anh ta, nhưng cô không có ý định giữ lại cái bộ váy mà anh đã mua cho cô.

Đồ đạc trong tay, Sarah trèo lại vào xe, lăn Sam Gatlin qua.

Một tiếng than phiền phát ra giữa hàm răng cắn chặt lại của anh. Anh không trả lời khi cô hỏi anh đã nói gì, nhưng cô đoán rằng tốt nhất là mình không nên hiểu nó là gì.

Làm việc trong ánh lửa, cô tháo bỏ cái khăn đẫm máu, sau đó là áo gi-lê của anh ta. Khi cô cắt cái áo sơ mi cũ của anh ta ra, Sarah chú ý đến những múi cơ săn chắc chạy dọc bờ vai anh ta. Anh ta có một cơ thể tuyệt vời.

Anh gợi cô nhớ tới bức tượng làm bằng đá cứng. Bờ vai rộng, eo thon, cánh tay khỏe khoắn. Chỉ là bức tượng này quá hoàn hảo. Những vết sẹo cũng rất hoàn hảo.

Cô rửa vết thương bằng hỗn hợp rượu pha với nước, để những ngón tay của cô chạm dọc theo lưng anh ta. Làn da ấm áp như mời gọi sự vuốt ve của cô. Cô chạm vào tóc anh ta và ngạc nhiên thấy nó thật mềm mại. Anh ta đã chấp nhận cô như một người vợ mà không hề có bất kì câu hỏi gì; có thể cô cũng nên cố gắng làm tương tự như thế.

Cô buộc bản thân tập trung vào vết thương. Trước khi Sarah tỉnh táo để xem cô có thích anh ta hay không, cô cần giữ cho anh ta còn sống. Chôn cất hai người chồng trong cùng một năm dường như là một viễn cảnh khủng khiếp.

Máu vẫn còn tiếp tục chảy ra từ vết thương sau lưng anh ta. “Một cái băng vết thương sạch quần chặt quanh vết thương có thể giúp ích cho anh nhiều”, cô lẩm bẩm để lấy thêm can đảm khi cô tựa người vào thành xe. Lắc người anh qua một bên, sau đó lăn lại, cô quấn mảnh vải từ cái váy của cô quanh ngực anh và thắt băng gạc lại.

“Được rồi đó, Mr.Gatlin, đây là điều tốt nhất mà tôi có thể làm lúc này” cô tựa người về phía trước và lắng nghe hơi thở của anh.

Một nhịp điệu chậm đều đặn.

“Trông anh đỡ hơn rồi đó”, cô nói để trả lời lại sự thinh lặng của anh khi cô đắp chăn cho anh. “Anh có muốn ăn chút gì đó không?”

Cô biết rằng anh ta sẽ không trả lời cô, nhưng cô cần nghe một giọng nói thậm chí là cả giọng nói của chính cô. Sự thinh lặng của rừng thưa làm cô cảm thấy căng thẳng.

Sarah với lấy khẩu súng trường bên dưới ghế khi cô nhìn xung quanh. Mặt nước sông lấp lánh ánh bạc, những chú đom đóm phản chiếu trên mặt nước. Những cái cây phía bìa rừng chìm vào bóng đêm. Nỗi sợ hãi làm cô muốn nhìn đi nơi khác, nhưng sự tò mò ép cô quan sát bóng đêm để xem có ai hay vật gì nhìn lại hay không.

Nếu như căn nhà gỗ của anh ta nằm phía bên kia thì nó được che giấu rất tốt. Nếu ngày mai cô có thể đưa anh ta qua đó, họ có thể an toàn cho đến khi anh ta phục hồi lại đủ sức có thể tự chăm sóc bản thân. Cho đến lúc đó cô cần phải chăm sóc anh ta, làm tất cả những gì cô có thể. Bà Vee đã từng nói với cô rằng cô cần làm tròn bổn phận của mình đối với chồng. Và Sarah sẽ làm theo như thế. Chỉ là lần này Sam Gatlin đã nói rằng anh ta nợ cô, và cho đến khi anh ta thực hiện lời hứa đó, cô sẽ suy nghĩ xem cô nên yêu cầu anh ta cái gì. Một sự thay đổi nhỏ trong quy tắc giữa một người đàn ông và vợ của anh ta.

Sarah cười toe toét. Nếu anh ta mà thất hứa, cô sẽ đề nghị trả lại con dao trên lưng anh ta.

Một vài chiếc lá lay động phía bên phải cô. Sarah kéo khẩu súng lại gần. Đó chỉ là một cơn gió thôi, cô tự bảo với mình. Hay có thể đó là một con thỏ hay con sóc nào đó.

Dù thế nào đi nữa cơ thể ấm áp của Sam khiến cô cảm thấy an toàn phần nào mặc dù cô biết rằng anh ta cũng chẳng giúp gì được nếu như rắc rối có đến.

“Tôi có thể hâm nóng một lon đậu” cô nói, tự thuyết phục mình rằng cho dù có bất kì thứ gì đang đợi cô trong cái bóng đêm kia thì Sam cũng ở bên cạnh và giúp đỡ cô. “Nếu anh muốn thì có thể lựa thứ anh thích”.

Lại lần nữa có cái gì đó di chuyển trong bóng đêm, làm lá cây lay động, một cành cây bị dầm gãy.

Họ không ở một mình.

“Anh nói gì cơ, Sam?” cô tựa người lại gần anh nhưng không hề rời mắt khỏi nơi tối phía ngoài ngọn lửa. “Anh cần nằm nghỉ một lát trong xe à? Được thôi, nhưng mà anh nhớ phải giữ súng trong tay nha. Tôi đã đặt khẩu súng lục trong tầm với của anh đó”.

Cô trèo ra khỏi xe và siết chặt cái khăn choàng quay eo. “Nếu như có bất kỳ ai ở đây, người đó hoàn toàn được chào đón đến cùng chia sẻ lửa và cả thức ăn!” cô la lên. “Anh được chào đón với điều kiện anh không sử dụng vũ khí”.

Từ từ quay lại, cô đặt khẩu súng xuống trên một cái hộp và lôi một lon đậu từ chỗ cất giấu thực phẩm của họ. Với chút kĩ năng nhỏ, cô cầm con dao lên và trượt lưỡi dao vòng quanh nắp lon.

Cô dừng lại một lát, lắng nghe. Có thể cô là một kẻ ngốc. Không có ai ở gần đây cả. Thậm chí nếu như có ai đó phía bên kia rừng bông, họ cũng phải lên tiếng và qua xem ai đang ở đây chứ. Họ không thể chỉ gây ra những tiếng xào xạc như thế.

Đổ lon đậu lên cái đĩa thiếc, Sarah quay trở lại với đồng lửa. Khi cô đang hâm nóng thức ăn, cô ngược nhìn lên, phía bên kia ngọn lửa nơi màn đêm có những cái bóng.

Ba cặp mắt sợ hãi đang nhìn lại cô.

5. Chương 5

Theo bản năng, Sarah với lấy khẩu súng. Khi ngón tay cô quần vòng quanh cái thứ kim loại lạnh lẽo đó, đầu óc cô đang ghi nhận cái gì ở phía bên kia. Đó không phải những con vật trú ngụ tại đây, mà là những đứa trẻ. Những đứa trẻ hoang dã.

Chầm chậm cô quay về phía chúng tay không quên giữ lấy nòng súng. Dĩ nhiên cô sẽ không bắn những đứa trẻ đó, Sarah nghĩ, nhưng cô chắc chắn cũng không hề muốn mình đứng trước chúng mà không hề có bất kì vũ khí nào phòng thân.

Chúng ngồi xuống nền đất, quần áo và cả cơ thể đều mang một màu nâu nhem nhuốc dơ dáy. Những con đom đóm bay lượn quanh gương mặt chúng, phản chiếu lại trong những cặp mắt ánh xanh.

“Xin chào” Sarah cố giữ giọng mình thật bình tĩnh. Nếu như làm chúng sợ hãi thì chúng sẽ biến mất một cách lặng lẽ như khi chúng đến. “Mấy cháu đến cùng cô ăn tối à?”

Bé gái khoảng chừng 6 hay 7 tuổi gì đó trông có vẻ là chị của hai đứa bé còn lại, gật đầu nhưng không hề chớp mắt.

Có hàng trăm câu hỏi xuất hiện trong đầu của Sarah. Chúng đến từ đâu? Cha mẹ chúng ở đâu? Làm cách nào chúng có thể di chuyển dễ dàng qua những lùm cây đó? Những vết bầm trên người chúng chứng tỏ chúng không phải từ dưới nước bước lên. Sự hiện diện của chúng đã đem lại hy vọng cho cô: có một thứ gì đó phía bên kia lùm cây.

Sarah đặt khẩu súng vào xe và mở một lon đậu khác. Trong khi hâm nóng thức ăn, cô lục lọi trong đồng hồ cho đến khi tìm được một cái đĩa khác và hai cái cốc bằng thiếc. Cô cẩn thận chia phần đậu ra, đưa cho hai đứa bé nhỏ hơn mỗi đứa một cái cốc chứa đầy đậu và một cái muỗng. Cô đưa cái đĩa và nĩa cho bé gái lớn hơn. Sau đó cầm lấy cái đĩa của mình và bắt đầu ăn.

Những đứa trẻ nhìn cô. Cuối cùng đứa lớn nhấc nĩa lên. Hai đứa nhỏ hơn ném cái muỗng qua một bên, dùng hai tay để bốc đậu. Chúng ăn như thể không được ăn gì trong nhiều ngày, thậm chí có thể là nhiều tuần.

Sarah quan sát hai đứa bé nhỏ hơn. Cô không thể nhận ra cả hai đứa là con trai hay con gái hay từng đứa. Một đứa dường như lớn hơn, có thể là bốn tuổi. Đứa còn lại thì nhỏ hơn. Cả hai đứa đều ốm, chúng gọi cô nhớ đến những con búp bê bằng vải. Cô chú ý đến cái đường viền mà trước kia có một cái túi ở đó, bộ đồ chỉ còn vài cái nút.

“Tên cô là Sarah”, cô hướng về phía đứa bé lớn hơn. “Tên cháu là gì?”

Không đứa nào trả lời cả. Chúng nhìn cô như thể chúng không hề tin cô.

Khi Sarah với ra phía sau để lấy hộp trái cây tráng miệng, những đứa trẻ biến mất cũng nhanh như khi chúng xuất hiện. Đứng ở một góc, cô lắng nghe tiếng của chúng. Nhưng lại không nghe thấy bất kì âm thanh nào. Chúng đi xuyên qua lùm cây mà không hề gây ra bất kỳ tiếng động nào.

Một ý nghĩ chợt xuất hiện trong đầu cô: Cô đã mơ thấy chúng sao? Cô quá mệt để tiếp tục suy nghĩ thêm. Khi mà đoàn xe ngựa bị dịch bệnh, cô đã từng nghĩ rằng chồng và con cô vẫn còn sống. Cô sẽ nói chuyện với Mitchell, hỏi anh ta những câu đơn giản như anh muốn ăn tối cái gì. Cô đựng đưa đứa bé trong tay nhưng khi nhìn lại thì nó chỉ là một cái gối mà thôi. Đôi khi thế giới hiện thực và những giấc mơ trộn lẫn vào nhau, cô vẫn còn thấy hai cánh tay mình bỗng lấy đứa con mới sinh của cô.

Gia đình của cô đều đã chết, việc đứng đó mà nhìn cỗ xe ngựa của mình bị đốt, hay việc cô bị đuổi ra khỏi đoàn đều là hiện thực; tất cả dường như là một cơn ác mộng. Nếu như Bailee và Lacy không ở bên giúp đỡ thì Sarah không dám chắc chuyện gì sẽ xảy ra. Cô đã để bản thân quá trôi dạt giữa những giấc mơ và những đêm dài thao thức, cô đã lo lắng khi nói đến sự khác biệt của chúng.

Họ quan tâm đến cô chỉ bởi vì Sarah cần một ai đó để mà bận tâm. Sarah sẽ không bao giờ có thể quên sự tốt bụng của họ. Họ sẽ mãi mãi là bạn của cô.

Một tiếng rên phát ra từ Sam đã kéo cô quay trở lại hiện thực. Cô trèo vào bên cạnh và cố gắng nhìn vào gương mặt anh ta trong bóng tối. Nhưng anh ta quay về phía ánh lửa, đang lăm bằm cái gì đó về việc có quá nhiều ngôi mộ.

Cô cảm thấy đồng cảm với anh ta, bởi lẽ cô cũng đã từng trải qua những giờ phút giống như anh ta bây giờ.

Cô chạm vào trán anh ta, dự định để anh ta biết rằng cô ở gần bên. Làn da của anh ta nóng như lửa.

“Anh bị sốt rồi”, cô thì thầm, cô nhớ Denver đã nói rằng Sam sẽ ổn nếu như anh ta không lên cơn sốt.

Quên cả những đứa trẻ hoang dã và cơn sợ hãi của mình, Sarah vội vàng trèo ra khỏi xe, với lấy cái ấm và chạy đến bờ sông. Cô phải làm cái gì đó thật nhanh nếu không cơn sốt sẽ cướp anh ta đi mất.

Trước khi trèo trở lại vào xe, cô xé rách một mảnh vải khác từ chiếc váy đang mặc dùng làm giẻ lau.

Hết lần này đến lần khác cô quay trở lại bờ sông thấm ướt khăn và lau lên làn da nóng rực của anh. Nhiệt độ cũng giảm đi, cô chạm vào anh đủ để nhận biết những đường cong cơ bắp trên người anh.

Anh ta bị con hơn Mitchell, cô thấy có chút sợ hãi, vì khi Mitchell bị sốt anh ta đã rất hung dữ và mạnh bạo. Người đàn ông khổng lồ này có thể thô bạo hơn bao nhiêu khi anh ta khôi phục lại sức khỏe của mình?

Nhưng khi Sam di chuyển, thậm chí là khi đang phải chịu đựng cơn đau, anh ta chưa bao giờ đụng trúng hay túm lấy cô. Điều đó như thể anh ta biết rằng cô đang cố gắng giúp đỡ anh ta.

Khi cơn sốt đã giảm bớt hơn, anh ta lăm bằm. “Đừng rời đi, Thiên thần. Đừng rời đi”.

Sarah mỉm cười và chạm tay vào má anh. “Tôi sẽ không đi đâu hết, Sam. Tôi là vợ của anh mà”.

Anh ta chìm vào giấc ngủ.

Khi cô kiểm tra anh thì cơn sốt đã giảm nhiều.

“Anh có muốn ăn chút gì đó không?” kéo tấm da thú đắp cho anh ta, Sarah để ý thấy máu từ vết thương không còn chảy nữa.

Đôi mắt đen như màn đêm, nhìn chằm chằm vào cô.

“Anh đã thức”. Sarah mỉm cười bởi vì anh ta nhìn cô như thể chưa từng gặp cô trước đây.

“Rượu”, Sam nói. “Có rượu không?”

Trong khi Sarah tìm chai rượu, anh ta lăm bằm cái gì đó về việc phải có ai đó thông báo cho Ruthie nếu như anh ta có chết đi. “Tôi đã hứa sẽ nhờ một ai đó chuyển lời đến cô ấy”, anh nói như thể có một người vô hình nào đó ở ngoài màn đêm kia.

“Ruthie?” cô hỏi khi đưa chai rượu cho anh. Có thể Sam đã có người yêu ở một nơi nào đó? “Ruthie là ai vậy?” cô thì thầm.

Anh ta nhìn cô và cô hầu như nghĩ là anh ta hoàn toàn hiểu những gì anh ta vừa nói. Nhưng anh ta nhận lấy chai rượu như thể anh ta không hề nghe thấy câu hỏi của cô.

“Ruthie là ai?” cô hỏi lại lần nữa.

“Không có Ruthie nào cả”, anh ta nói khi cố gắng nhồm dậy để uống lấy phân nửa chai rượu.

Anh không buồn cảm ơn cô một tiếng, chỉ đổ sụp xuống lăm bằm về cơn đau đang gặm nhấm lấy lưng anh và anh ước rằng mùa hè mau kết thúc.

Sarah lết người ra ngoài, tựa lưng vào ghế. Cô ở gần Sam đến nỗi cô có thể cảm nhận được những câu nói vô nghĩa của anh chạm dọc hai bàn tay cô. Cô đẩy hai chân lạnh của mình vào góc chân của anh và tựa người vào đầu gối. Với khẩu súng trong tầm với, cô cố gắng ngủ một chút. Nhưng những ý nghĩ về bọn trẻ đang chịu lạnh ở nơi nào đó trong bóng đêm, đã giữ cho cô tỉnh táo. Tại sao cô lại không đề nghị cho chúng một cái chăn? Tại sao chúng lại biến mất?

Cô ngả đầu về phía ghế và cố gắng không run rẩy.

Không một lời cảnh báo, bàn tay to lớn của Sam vòng qua eo cô, kéo cô xuống phía bên dưới tấm da thú. Hét lên một tiếng, Sarah cố sức để thoát ra nhưng cánh tay của Sam di chuyển đến giữa người cô và ở yên đấy, ghim chặt cô bên cạnh anh.

Cô cố gắng hít thở. Sự sợ hãi lấp đầy suy nghĩ của cô khi cơ thể cô trở nên ẩm lên bên dưới những tấm chăn. Hơi thở chậm đều đặn của Sam chạm vào mặt của cô. Mùi rượu whiskey thoang thoảng trong không khí. Sarah ngọ nguậy mũi, sau đó quyết định rằng nó tốt hơn mùi máu.

Sau vài phút cô thư giãn, xác định anh ta không hề có ý định cưỡng bức cô. Cô cho phép mình rơi vào giấc ngủ để thoát khỏi tình trạng mệt mỏi.

Khi thức dậy thì bình minh đã qua được một lúc, cô không di chuyển, Cả Sam cũng thế. Tay anh ta vẫn còn đặt trên người cô. Nó hút hết toàn bộ sức lực để cô có thể tự ép mình trượt ra khỏi cái đồng chăn ẩm áp này và trèo ra ngoài với cái không khí lạnh lẽo của buổi sớm mai.

Cô hầu như tự mỉm cười về suy nghĩ của mình Một người đàn ông bị thương nặng như thế làm sao có thể nghĩ đến việc cùng cô làm chuyện đó được chứ. Anh ta chỉ là một mối về việc cô làm xe lung lay vì những cơn run rẩy của mình thôi.

Nhưng anh ta đã mơ về Ruthie, cô nhớ như thế. Nó làm cô ngạc nhiên, một người đàn ông cứng rắn và lạnh lùng như thế lại thì thầm tên một người phụ nữ. Có thể anh ta đã một lần yêu. Sarah đột ngột cảm thấy ghen tị, bởi vì cô chưa bao giờ yêu ai.

Tuy nhiên, anh ta đã không còn quan hệ với Ruthie, cô tự hỏi không biết điều đó có khiến anh thêm đau khổ hay không. Tốt nhất cô không nên để ai phải lo lắng về việc này.

Không gian dày đặc một màu xám, dường như những đám mây đã cư ngụ tại khu rừng thưa này suốt đêm. Trong một tiếng đồng hồ, cô kéo những cành cây khô nằm giữa rừng gỗ bông, để đốt lửa xua tan cái lạnh, nhưng dường như cô không thể khiến nơi đây ấm lên. Một lần, cô thử trèo qua những cái rễ cây và nhìn những thứ nằm bên kia những cái cây. Chỉ toàn là cây, che lấp cả ánh sáng. Cô gọi đám trẻ một vài lần nhưng cô chẳng ngạc nhiên khi chúng không trả lời cô.

Chỉ có một lần Sam thức dậy, yêu cầu thêm rượu và cố gắng nuốt một ít nước súp thịt mà cô đã hâm nóng. Sarah xé một mảnh vải khác từ bộ váy của cô. Anh ngồi dậy không nói một lời nào khi cô thay băng vết thương cho anh. Vết thương còn đỏ và xấu xí nhưng ít nhất máu đã cầm lại.

Khi trời sắp tối, lúc cô lấy những lon đậu ra dùng cho bữa tối, ba đứa trẻ lại xuất hiện như tối trước.

Cô cố gắng hành động như thể cô không ngạc nhiên về điều này cho lắm. “Cô hy vọng rằng mấy đứa sẽ cùng ăn tối với cô”, cô lôi một lon đào ra đặt nơi chúng có thể nhìn thấy. “Mấy đứa cũng ở lại ăn tráng miệng nha?”

Tối nay cô cắt một củ khoai tây lớn và nấu chung với ba lon đậu. Cô muốn chắc chắn là có đủ thức ăn, vì cô biết cái cảm giác trong khi bụng vẫn còn đói mà thức ăn thì đã hết. Trong khi cô nấu bữa tối, cô nói chuyện với bọn trẻ, trả lời những câu mà chúng không hề hỏi. Cô bảo chúng là cô và Sam đã kết hôn, nhưng không đề cập đến việc họ gặp nhau khi anh trả tiền phạt để giúp cô ra khỏi tù.

Cuối cùng đứa lớn nhất đặt cái đĩa không của nó xuống, quan sát Sarah trước khi nó mở miệng nói. “Tên cháu là K.C. Đây là hai em trai của cháu, Dodge và Abilene”

Cô cố gắng không cười. “K.C viết tắt từ gì thế?”

“Kansas City. Mẹ đặt tên chúng cháu theo tên nơi mà chúng cháu được sinh ra”

Sarah hoàn thành bữa ăn của cô, sau đó mở lon đào ra và đưa cho mỗi đứa nửa trái. Một lần nữa hai đứa bé nhỏ hơn dùng tay để ăn trong khi đó K.C nhìn Sarah và cố gắng dùng cái nĩa của con bé để cắt miếng đào. Sarah ăn xong, cô đến bên bờ sông rửa tay và cái đĩa cô đã dùng.

Dường như chúng không hề làm theo như cô.

K.C liếc về phía cỗ xe khi Sarah quay lại. “Cô không cho chú Sam ăn à?”

“Khi nào chú ấy thức dậy”. Sarah trả lời, ngạc nhiên khi con bé nhớ tên của anh. “Chú ấy là bạn của mấy đứa sao?” Cái ý nghĩ chính Sam là người đã bỏ những đứa trẻ này ở đây chợt đến trong tâm trí cô. Hay có thể là K.C đã nghe khi cô nói chuyện với Sam. Cô đã phải gọi tên anh ta đến 20 lần trong khi họ ở trong khu rừng thưa này.

“Không”, K.C cười khúc khích. “Nhưng trước đây cháu đã từng gặp chú ấy. Cháu nghĩ rằng chú ấy là một khách hàng ngẫu nhiên của mẹ”.

“Khách hàng ngẫu nhiên?” Sarah hỏi khi cô thu mấy cái đĩa của bọn trẻ.

“Vâng. Có một lần chú ấy tình cờ xuất hiện và đến gặp mẹ cháu lúc tối khuya. Điều tiếp theo khi cháu lo lắng đó chính là không biết cháu có thêm đứa em trai nào nữa không”.

Sarah nhìn Dodge và Abilene, cố gắng quan sát xem có bất kì dấu hiệu nào cho thấy chúng là con của Gatlin hay không. Khó có thể nhận biết vì chúng quá bẩn, nhưng chúng có đôi mắt đen giống anh ta.

“Chú Sam là bố của các cháu ư?”

Cả ba đứa đồng loạt gật đầu như thể chúng đã luyện tập trả lời câu hỏi này nhiều lần.

Sarah thêm một điểm đen trong cái danh sách tính cách của chồng cô. Một kẻ say xỉn, một tên găng-tơ, một người chồng đánh vợ, và bây giờ là một người cha tồi. Làm sao mà cô có thể kết hôn với người đàn ông thấp kém nhất trong cái danh sách những người đàn ông trên thế giới này chứ?

“Mình sẽ hoàn trả lại con dao lên lưng anh ta”, cô lầm bầm khi đang cọ rửa mấy cái đĩa. “Có thể trước khi mình bước lên và giúp anh ta, mình đáng lẽ nên hỏi tại sao anh ta bị đâm. Ai biết cơ chứ? Có thể bọn họ có lý do tốt đẹp. Anh ta không thêm kẻ với mình và Denver dường như chẳng ngạc nhiên gì khi có người muốn giết anh ta. Nói tóm lại, cô dám chắc có cả một hàng dài những gã đàn ông muốn thực hiện điều đó.

Sarah liếc nhìn qua vai. Những đứa trẻ nhìn cô như thể cô là một sinh vật kỳ lạ. Cô cũng không chắc chắn rằng K.C đang nói thật, hay đơn giản là con bé đang nói những gì mà nó nghĩ là cô muốn nghe.

“Mấy cháu có biết mẹ của mấy cháu ở đâu không?” Sarah hỏi.

“Không ạ” K.C trả lời vô cảm. “Lần cuối chúng cháu nhìn thấy mẹ là ở Fort Worth. Mẹ đã chết trong một căn phòng nhỏ”.

“Nhưng làm sao mấy cháu đến được nơi này?” Sarah thấy khó tin là có người nào, thậm chí là một người đàn ông như Sam Gatlin, lại nỡ bỏ rơi ba đứa trẻ để chúng tự sinh tự diệt ở nơi này.

K.C nhăn mặt suy nghĩ.

Sarah đoán là bọn trẻ đang tranh luận xem có nên kể ra sự thật không. “Tất cả ổn thôi mà, mấy đứa có thể tin cô. Thậm chí nếu cô muốn, cô cũng chẳng tiết lộ bí mật với bất kì ai”.

“Tennessee Malone đã dẫn chúng cháu là không được nói với bất kì ai. Ông ấy nói nếu chúng cháu muốn gặp ba, chúng cháu tốt hơn là không được nói bất cứ ai”

Sarah thử một lần nữa. “Tennessee Malone là ai vậy?”

“Ông ấy nói ông ấy là một người bạn của ba và ông ấy đưa chúng cháu đến nơi mà chúng cháu có thể gặp mặt ba, nhưng ông ấy đã bỏ lại chúng cháu ở đây”.

Sarah cố gắng hỏi chuyện trong một tiếng đồng hồ, nhưng bọn trẻ không trả lời thêm gì nữa. Chỉ là vào cái ngày mẹ con bé mất, một người đàn ông tên là Malone, người mà chúng chưa từng gặp trước đây đã đưa chúng lên xe. Sau đó hắn ta đã để lại cho bọn trẻ một miếng thịt bò khô dày và nói với chúng là ba ngày nữa Sam Gatlin sẽ đến đây.

Chỉ là Sam chưa bao giờ đến và K.C đã nói rằng con bé đã 3 lần nhìn thấy mặt trăng mọc rồi lặn. Khi miếng thịt hết, chúng sống sót qua ngày nhờ ăn trái cây và rau dại.

“Chúng cháu đã bị đói trong một thời gian dài.” K.C nói. “Chúng cháu có thể ăn thêm đào được không ạ?”

Sarah biết rằng cô phải dùng tiết kiệm số thực phẩm eo hẹp này, nhưng cô không thể nào nói không.

Sau khi để chúng ăn thêm hai lon đào và toàn bộ số bánh mì, cô cuốn bọn trẻ trong một cái khăn choàng lớn và để chúng ngồi gần đồng lửa để chúng có thể giữ ấm. Cô đã trải qua hai đêm trong khu rừng thưa này lắng nghe Sam lầm bầm trong khi ngủ và hình dung tại sao anh ta không đến gặp bọn trẻ. Anh ta nghĩ rằng nếu kéo dài thời gian thì chúng sẽ chết và anh ta sẽ không phải lo lắng về chúng sao?

Sarah không biết anh ta có phải là ba của bọn trẻ hay không hoặc tại sao anh ta không giúp bọn trẻ. Có thể anh ta kết hôn với cô vì muốn có ai đó chăm sóc cho chúng. Có thể là tin nhắn của Malone không đến tay của Sam, hay có thể nó có đến nhưng Sam không thêm quan tâm.

Cô trườn về một góc xe, kê bên khẩu súng, và cuộn tròn lại. Tối nay cô không muốn chạm vào anh ta. Mỗi ngày trôi qua cô lại càng biết thêm nhiều điều về chồng của cô. Và tất cả đều toàn điều xấu.

Khi đêm đã khuya, cô run lên và cuối cùng phải trượt vào bên dưới đám chăn và nằm vào chỗ ấm áp bên cạnh anh. Nhưng đêm nay cô có quá nhiều điều để suy nghĩ nên không ngủ được.

Những ngày kế tiếp, Sam dường như ngủ vùi và vết thương của anh đã không còn chảy máu nữa, nhưng anh ta không hề mở mắt hay đáp lại khi cô nói chuyện với anh ta.

Bình minh tràn ngập khắp rừng gỗ bông vào ngày thứ tư khi Sarah thức dậy. Làm đầu óc tỉnh táo là thứ duy nhất cô có thể làm. Sarah phải đưa bọn trẻ trở lại thị trấn và nhờ Denver trông chừng chúng cho đến khi Sam khỏe lên. Có thể anh ta sẽ cho cô vài câu trả lời. Nếu anh ta có tiền mua thực phẩm thì anh ta có thể chi ra một khoản tiền để thuê ai đó trông chừng bọn trẻ.

Cô kéo tấm da thú ra để đánh thức anh. Đôi mắt đỏ ngầu và gương mặt dường như nhợt nhạt hẳn. Anh ta nhìn cô chằm chằm như thể anh đang cố nhớ xem trước đây anh ta đã gặp cô ở đâu.

Anh ta gầm gừ như một con gấu, nhưng Sarah không hề thoái lui. “Tôi sẽ nhắc anh ra khỏi xe, Sam Gatlin, anh sẽ phải trèo ra khỏi đây nếu như anh muốn ăn sáng”.

“Đi đi. Tôi sẽ không đi đâu hết”.

“Anh sẽ phải làm thế nếu như anh muốn ăn”.

“Quên bữa sáng đi”, anh lầm bầm. “Rượu trên quầy đâu rồi?”

Sarah thở dài, nhận ra anh vẫn còn chưa thật tỉnh táo. Cô không chắc anh ta là một kẻ say xỉn hay vì quá đau mà anh ta không quan tâm mình đang ở nơi nào. “Rượu được đặt cách xe vài feet, cùng với bữa sáng của anh”. Cô bày một cái bàn có nước, rượu và thịt bò khô. Nó không có gì nhiều nhưng cô nghĩ nó sẽ giữ cho anh ta sống đến khi cô quay lại, hay anh đủ khỏe để tìm những thức ăn đóng hộp.

Anh ta dường như không thấy gì khác ngoài chai rượu. Khi cô không đề nghị lấy nó giúp anh, anh di chuyển về phía sau xe một cách miễn cưỡng.

Sarah giúp anh bước xuống. Khi anh trượt ra khỏi xe, cô hầu như chịu mọi sức nặng của anh. Từ từ họ di chuyển đến một cái giường được dựng tạm bằng lá cây mà Sarah đã làm cho anh.

Trong khi anh nốc một hớp rượu, cô nói cho anh biết kế hoạch của cô. “Tôi phải đưa bọn trẻ đến thị trấn. Chúng không thể ở đây lâu hơn với cái tiết trời ngày càng lạnh như thế này”. Cô không đề cập đến việc chúng đã ăn hết số thực phẩm của nửa tháng. “Tôi sẽ để thức ăn trong tầm với của anh. Nếu như tôi không bị lạc, tôi sẽ trở về trước tối mai. Nếu như không có kế hoạch nào tốt hơn thì mọi thứ sẽ tiến hành theo những gì tôi vừa nói. Anh không thể quay lại thị trấn trong bộ dạng này, và bọn trẻ không thể ở đây trong cái tiết trời lạnh lẽo này được”

“Chẳng có bọn trẻ nào ở đây cả”, anh trả lời khi kéo cái tấm da thú phủ lên người. “Tôi sẽ cố không chết khi cô quay trở lại”. Theo cái cách mà anh ta nói, anh ta cảm thấy khó chịu vì anh ta không được quan tâm nhiều như ai kia.

“Tốt thôi”, cô trả lời vô cảm. “Hãy sống sót. Tôi không muốn gặp rắc rối khi chôn cất anh ở nơi đây đâu”.

“Hãy đem về một cái xẻng, phòng trường hợp điều đó xảy ra”, anh nói hầu như đã đi vào giấc ngủ.

Sarah chửi rửa khi cô nghe thấy tiếng cười phát ra từ trong đám chăn. Một giờ sau, khi bọn trẻ đã ăn no, tắm rửa sạch sẽ, và chờ phía trong xe, Sarah kiểm tra vết thương của anh ta. Nếu có thể thì vết thương sẽ

lạnh lại trong một tuần nữa. Anh ta không mở mắt khi cô quần tẩm băng vết thương quanh người anh ta. Da anh ta vẫn còn nóng, lạnh và ẩm ướt. Và cô biết khi cô trở lại thì có thể cô sẽ cần đến một cái xẻng.

Cô cố gắng dèm chăn cho anh và làm cho anh cảm thấy thoải mái trước khi trèo vào xe. Anh ta lằm bằm. “Đám trẻ đó là ai?” một lần nữa anh ta không có dấu hiệu nào lắng nghe khi cô giải thích.

Mười phút sau, khi cô trèo lên ngồi vào ghế và nhắc dây cương lên, Sarah quay lại để chắc chắn rằng bọn trẻ đã sẵn sàng để rời đi.

Nhưng cả ba đứa đã đi mất.

Nản chí, Sarah trèo xuống, cất tiếng gọi chúng nhưng chúng đã biến mất. Cô đã thử mọi cách: bày thức ăn ra, la lên gọi chúng, trườn cả vào bụi cây. Không có cái gì cả.

Sau khi đốt lại lửa, cô ép Sam ăn một vài miếng và bắt đầu tiến hành cuộc tìm kiếm xem chúng đã đi qua bụi cây ở chỗ nào. Cô cố gắng đi qua bụi cây càng xa càng tốt nhưng vẫn không có bất kì dấu hiệu nào của bọn trẻ. Không có gì hết.

Đơn giản là chúng trượt ra khỏi xe trong khi cô đang chăm sóc Sam và biến mất. Cô chờ đến khi trời tối nhưng chúng không hề quay lại. Cuối cùng cô lại tháo ngựa ra và ngồi xuống bên cạnh Sam.

Cô ngạc nhiên khi Sam ngược lên nhìn cô với đôi mắt tỉnh táo. “Trở về sớm thế?” anh hỏi.

“Tôi không đi. Bọn trẻ đã biến mất, vì thế tôi không thể đem chúng trở lại thị trấn được. Tôi không thể nào tìm thấy chúng”.

Sam trông như thể hoàn toàn tỉnh táo đủ để theo kịp những gì cô nói. “Cô nhớ rõ là bọn trẻ đã xuất hiện?”

“Đúng thế!” Sarah trả lời, nản chí.

“Có thể đó là do cô tưởng tượng ra”, anh lau mặt như thể để xua đi cái khó chịu. “Tôi chắc chắn đó chỉ là những giấc mơ ngu xuẩn”.

“Có thể là thế”. Sarah tựa cằm lên đầu gối. “Và có thể tôi đã mơ rằng chúng ta có đem theo toàn bộ thực phẩm của chúng ta”. Cái nhìn của cô hướng về những cái thùng rỗng bên cạnh xe, sau đó quay lại cái bàn trống mà cô đã đặt thức ăn lại cho Sam. Chỉ có nửa chai rượu là vẫn còn nguyên.

6. Chương 6

Sam ép bản thân phải di chuyển. Cơn đau phía sau lưng khiến đầu óc anh trở nên đau buốt. Chậm chậm anh đứng lên, cơn lạnh ban đêm góp phần tăng thêm sự không thoải mái, anh nghĩ mình đã đến giới hạn. Tâm trí anh trôi dạt cùng với cơn đau.

Di chuyển! Anh bước một bước. Tiếp tục di chuyển hoặc là chúng sẽ hạ gục anh! Sau mỗi bước anh dừng lại và nghỉ ngơi, cố gắng lấy cái ý chí nguyên thủy để chống lại cái mong muốn gục ngã. Anh đã đối mặt với địa ngục này trước đây và anh biết cách thoát khỏi nó... không chùn bước trước đau đớn thể xác. Anh không nhớ anh đang ở đâu và làm thế nào anh đến được đây nhưng chuyện đó chẳng là gì. Nếu anh còn sống thì đầu óc anh sẽ tỉnh táo lại trong vài ngày nữa thôi. Tất cả những điều này kiểm soát cơn đau khủng khiếp đang phá vỡ mọi nhận biết của anh.

Hơi men vẫn còn lâng lâng trong đầu óc anh, những giấc mơ không rõ ràng kết hợp với thực tế lộn xộn.

Không khí sáng sớm lạnh lẽo. Một cách chần chừ Sam bước từng bước về phía bờ sông. Anh nghĩ đến việc cúi xuống uống một ngụm rượu nhưng anh biết nếu thế thì vết thương sẽ tét lớn hơn. Anh mím môi lại, cố không khóc, khi anh bắt đầu tháo cái bao đựng súng nơi thắt lưng, sau đó cởi quần ra. Tạ ơn Chúa, có ai đó đã cởi giày và súng của anh. Anh sẽ không bao giờ có thể tự tháo giày ra được và anh không muốn súng của mình rơi xuống bãi cát.

Với quyết định kiên trì anh bước xuống nước.

Trong một lát dòng nước lạnh băng cuốn trôi mọi cơn đau. Đầu gối khụy xuống, đổ sụp như một chiến binh làm từ cát.

Dòng nước lạnh quét qua ngực và mặt, cả hai chân của anh, bây giờ khi đã quen dần với nhiệt độ, anh dường như cảm thấy ấm lên. Trong vài phút Sam vẫn còn ở dưới nước, cảm thụ những cơn sóng cuộn tròn quanh anh. Cuối cùng anh buộc phải ngẩng lên để hít thở không khí. Anh dang rộng hai chân và đứng lên, để cho hàng trăm dòng nước chảy từ ngực đến mặt nước ngang eo của anh.

Luồn những ngón tay vào tóc, anh lại ngụp đầu xuống lần nữa. Lần này sự ẩm áp ảm ứt chào đón anh, thay thế cho cái không khí lạnh lẽo kia. Anh trôi theo dòng nước trong một lát, phía dưới mặt nước chừng vài inch, thường thức cái cảm giác không trọng lực. Thời gian không. Nơi chốn không. Không chút rắc rối. Cái ý nghĩ đó lướt qua đầu óc anh khiến anh tiếp tục không làm gì hết. Anh trôi theo dòng chảy như một khúc gỗ, ra đến nguồn, cuốn theo dòng chảy, cho đến khi đến với biển cả.

Một tiếng động xa lạ, giống như tiếng hót của một chú chim hay tiếng hét của một người phụ nữ, đi vào tai của anh. Anh đứng dậy một lần nữa, miễn cưỡng kéo bản thân ra khỏi sự trôi dạt yên bình kia.

“Anh điên à?” tiếng hét dội vào vách núi rồi lại dội ra khắp nơi.

Sam quan sát cố gắng tìm xem âm thanh đó phát ra từ đâu. Đầu tiên tất cả những gì anh thấy là khu rừng thưa, cây cối và dòng sông.

Sau đó cô bước vào tầm nhìn của anh. Một người phụ nữ nhỏ bé đứng trên bờ với hai tay chống trên hông. Trông như thể cô đang tính đến bóp cổ anh khi cô tóm được anh. Anh khó có thể tin được rằng cái tạo vật đáng yêu kia có thể tạo ra thứ âm thanh đó.

“Lên khỏi đó ngay, Sam Gatlin, trước khi anh tự giết mình!” Cô đứng cách bờ vài inch. “Tôi không giữ cho anh sống sót trong bốn ngày để rồi anh tự khiến bản thân mình chết đuối đâu”.

Sam cố gắng tập trung vào cô nhưng những giọt nước từ tóc nhỏ xuống mắt anh. Hình ảnh của người phụ nữ kia như những đợt sóng. Chắc chắn cô là do anh tưởng tượng ra mà thôi. Cô không thể có thật. Anh chưa từng gặp một người phụ nữ nào giống cô, những lọn tóc quăn màu ánh nắng buông xõa xuống hai vai và làn da có màu như ánh trăng.

Cô là tạo vật đẹp nhất mà anh từng gặp và hiển nhiên điên cuồng hơn cái địa ngục anh đang đối mặt. Tất cả những gì anh làm là đứng trong dòng nước. Những ngày qua làm đầu óc anh trở nên mù mịt. Cô có vẻ giống như một phần trong những giấc mơ của anh, niềm ao ước hơn là sự thật. Anh biết rằng trong những giấc mơ anh chưa từng làm tổn hại thiên thần này. Vậy thì sao cô lại tức giận như thế?

Có thể cô nghĩ dòng sông này của cô và anh là một kẻ xâm phạm.

“Tên tôi là Sam Gatlin!” anh la lên để tự giới thiệu mình.

Cô dậm mạnh chân, nếu như cần thiết, cơn thịnh nộ tăng dần trong âm giọng của cô. “Tôi biết anh là ai, đồ ngốc kia. Rời khỏi đó ngay!” Cô tiến đến gần bờ, như thể nếu cần thiết cô sẽ bước xuống và lôi anh lên nếu như anh không làm theo những gì cô yêu cầu. “Tôi thề rằng anh nghĩ con dao tôi đã kéo ra ắt hẳn trượt ngay vào não chứ không phải cắm trên lưng của anh”.

Sam cau mày. Anh nhớ mang máng là có ai đó đã kéo con dao khỏi lưng anh. Ai đó nói đây là một thỏa thuận vì mạng sống của anh, anh không thể nhớ nó là gì. Ai đó đã giúp anh vào xe, ai đó đã cho anh ăn súp. “Tôi biết cô chứ, quý cô?” Anh tốt hơn là nên hỏi trước khi anh bước lại gần cô. Nếu như anh thấy cô tức giận quá mức, thì Sam sẽ phải chắc chắn rằng khẩu súng của anh sẵn bên.

“Dĩ nhiên là anh biết tôi rồi, Sam Gatlin, tôi là vợ của anh mà”.

Không có dấu hiệu nào cho thấy cô đang đùa.

“Nhưng nếu anh không quay lại giường ngay bây giờ, thì sớm muộn gì tôi cũng trở thành góa phụ”.

Sam thấy không còn lựa chọn nào ngoài việc hướng đầu về phía bờ. Trông như thể cô hoàn toàn hiểu những gì cô vừa nói. Ngoài ra anh không biết mình còn đứng đây được bao lâu. Dòng nước dường như cuốn theo bùn thấm qua đầu óc anh khiến những suy nghĩ của anh cứ trở nên lộn xộn hết trơn.

Khi anh bước lên bờ, anh nghe thấy tiếng thở khó nhọc của cô và anh ngược lên.

Có thể cô là người đã kéo con dao ra khỏi lưng anh, thậm chí có thể là vợ của anh, nhưng có một thứ Sam biết...là cô chưa bao giờ nhìn thấy anh khi không có quần áo. Cái nhìn chăm chăm của cô hòa trộn giữa nỗi kinh hoàng và sự tò mò.

Sam rên rỉ. Anh đã từng thấy cái cách nhìn này, nó giống như những người đang thưởng ngoạn những thứ kỳ lạ tại rạp xiếc.

Anh không phải là một người đàn ông nghĩ bản thân mình là kẻ hay e dè, nhưng nếu có thể anh chỉ muốn tan biến vào không khí. Cô mở to mắt nhìn vào anh, và điều đó khiến anh có suy nghĩ có thể quý cô đây chưa hề nhìn thấy một người đàn ông nào trước đây.

“Có vấn đề gì sao?” anh cố đứng yên và không hành động gì khi anh chú ý cái nhìn của cô lướt khắp người anh. Anh chưa bao giờ nghĩ rằng cơ thể anh có cái gì đó khác thường, ngoài trừ việc nó có quá nhiều vết sẹo. Nếu như cô đúng là vợ anh, như cô đã khẳng định, thì chắc chắn cô đã nhìn thấy anh khỏa thân.

“Cô ổn chứ, quý cô?” Đầu óc anh có đôi chút tỉnh táo lại. Trông cô hơi quen. Quá khứ và những giấc mơ bắt đầu tách rời tâm trí anh ra. “Tôi hay cô có... vấn đề gì đó à?”

“Không có gì cả” cô thì thầm. Cái nhìn của cô lướt tới chiều dài của anh một lần nữa, và cô nói thêm. “Anh không nên đi tắm mà vẫn còn mang vớ”.

Anh nhìn xuống đôi vớ len. “Được thôi” anh trả lời. “Lần sau tôi sẽ nhớ nó”. Nếu như cô là vợ anh thì làm thế nào anh lại có thể quên cô là một con người kiểu cách đến thế. Hình ảnh người phụ nữ với mái tóc màu vàng nhạt đang ngồi trên giường chột đến trong tâm trí của anh. Anh nhớ rằng cô đã từ chối không mặc một cái váy.

Cô quay trở lại bên đồng lửa. Anh đi theo và tự hỏi quần áo thường khiến cô nổi giận hay sao.

Không nhìn vào anh, cô ném một cái chăn về hướng anh. “Nếu anh ngồi trên cái thùng kia, tôi sẽ thay băng vết thương cho anh. Ai biết được có bao nhiêu bộ cùng bùn lầy bên dưới lớp băng ấy. Tôi từng nghe người ta nói vết thương có thể bị nhiễm trùng vì nước sông”.

“Được thôi”, anh trả lời, hy vọng không làm cô nổi giận hay làm cô choáng váng một lần nữa cho đến khi anh hình dung ra được cô là ai. Anh không tin rằng người phụ nữ này có thể là vợ của anh. Thứ nhất, trong cuộc sống của anh không có thời gian cũng như một chỗ dành cho một người vợ. Hơn nữa, một người như quý cô đây sẽ không bao giờ thềm liếc anh đến một cái. Nhưng sự thật cứ mập mờ trong đầu óc anh. Anh không có chút khái niệm về việc hôm nay là ngày mấy, thậm trí là tháng nào, nhưng hình bóng cô lại hiện diện một góc trong tâm trí anh.

Anh cố gắng suy nghĩ lại những sự việc xảy ra trước khi anh bị đâm. Anh đang cưỡi ngựa đến miền bắc, đi theo dấu vết của một tên trộm gia súc đã trốn thoát khỏi Dodge. Anh nhớ rằng anh quá mệt mỏi khi đến được Cedar Point và có thể anh sẽ tìm ra chút gì đó về cái gã anh đang theo đuổi nếu như anh làm một vài ly rượu. Ngài cảnh sát trưởng sẽ cho anh mượn một căn phòng nhỏ để qua đêm nếu như anh uống quá nhiều. Anh nhớ rằng Cảnh sát trưởng Riley luôn luôn trêu chọc anh về việc anh không biết kiểm soát tửu lượng của mình. Nhưng tại sao anh không thể nào nhớ anh đã gặp người phụ nữ này như thế nào?

Đêm nghỉ tại Cedar Point dường như là một giấc mơ hơn là một ký ức.

Trong khi vợ anh khơi lửa lên, anh quần chân quanh người, sau đó ngồi xuống cái thùng và quan sát cô. Cô là một quý cô, anh dám cá như thế. Anh chưa từng gặp ai tại quán rượu mà giống như cô. Nhưng bộ váy của cô thì không hơn gì một cái giẻ rách. Váy cô giống như cái thảm người ta dùng để chùi chân. Cô có vóc dáng mảnh khảnh nhưng không phải là một cô gái mới lớn. Một người phụ nữ hoàn toàn trưởng thành bên dưới cái giẻ rách đó. Một người phụ nữ khá kén ăn, anh đoán thế.

“Quay lại nào”, cô ra lệnh khi cô quỳ phía sau anh. “Và ngồi yên trong khi tôi làm”.

Quấn chăn quanh eo, anh làm theo những gì cô chỉ đạo. Anh cảm thấy những ngón tay của cô trên lưng anh, thào cái gút trên băng vết thương nằm ngay xương ngực của anh. Bàn tay cô ấm áp và anh từng cảm thấy nó ở trên người anh.

“Vết thương vẫn chưa khép miệng”. Câu nói của cô lướt qua phía sau vai anh. “Nó không còn chảy máu nữa nhưng tôi sẽ băng nó lại phòng khi có gì xảy ra”.

Anh liếc nhìn qua vai và thấy cô xé toạc miếng vải từ bộ váy của cô ra.

Anh nhận ra rằng cô đã cắt chính bộ váy của mình để chữa trị cho anh. “Tôi sẽ mua cho cô một váy mới”, anh đề nghị.

“Không”, cô giận dữ nói lại. “Tôi sẽ tự mình mua”.

Sam cau mày. Có thể cô là một người phụ nữ xinh đẹp, nhưng cô là một con người nóng tính. Anh chưa từng thấy một người phụ nữ nào nổi điên lên chỉ bởi vì một người đàn ông đề nghị mua cho cô ta một thứ gì đó. Nhưng cô thật nhẹ nhàng khi căng mảnh vải bông quanh eo anh và buộc nó lại. Một cái gì đó đối khát mà anh chưa bao giờ được trải nghiệm qua. Một ham muốn khao khát. Một niềm hy vọng tràn trề.

Cô có thể tự gọi mình là vợ của anh, nhưng anh biết một điều anh chưa bao giờ làm tình với cô. Không thể có những cơn đau hay loại rượu nào có thể khiến anh quên được cái cảm giác khi người phụ nữ này ở bên dưới anh.

“Cô là ai?” anh hỏi khi cô kéo tấm chăn phủ qua vai anh.

“Lại quên tên tôi nữa à, Sam?”

Anh muốn nói với cô rằng một người phụ nữ giống như cô anh không thể nào quên được, nhưng vào lúc này ngay cả tên anh là gì anh cũng không thể nào nhớ được. Anh biết với cái đau này anh cần phải tỉnh dưỡng ở đây trong một hoặc hai ngày nữa, nhưng anh không thể chờ lâu hơn để biết được tên của cô.

“Bà Sam Gatlin”, cô mỉm cười. “Đó là tên của tôi”.

Anh nhắm mắt.

Cô nói tiếp vì cảm thấy thương hại anh. “Sarah, tên tôi là Sarah. Có thể lần tới khi ngài cảnh sát trưởng làm lễ cưới cho chúng ta, anh sẽ nhớ thôi”.

Bàn tay cô di chuyển dọc theo trán của anh như thể cô đã chạm vào nơi này hàng ngàn lần. “Cơn say vẫn còn khó chịu à?”

“Ừ, rất khó chịu”, anh trả lời, anh muốn hỏi về cảnh sát trưởng, nhưng anh nghĩ nó có thể chờ. “Tôi đã say rượu trong bao lâu?” anh bắt lấy tay cô và giữ chúng một lúc trước khi cô rời đi.

“Bốn ngày”, cô dường như không thấy khó chịu vì hành động của anh. “Anh say đến nỗi không biết trời đất gì nữa, nhưng có lẽ như thế lại tốt”. Cô lôi cái áo sơ mi ra khỏi cái giấy gói màu nâu. “Anh có muốn tôi giúp anh không?” Cô gỡ cái áo sơ mi ra.

Anh định nói không, nhưng anh lại thích cái cảm giác cô ở gần anh một lần nữa. Khi cô trượt cái áo sơ mi qua vai anh, cô di chuyển lại gần hơn, chạm nhẹ vào anh, như thể điều đó không có gì là bất bình thường. Anh tự hỏi cô có biết rằng chưa từng có người nào dám đến gần anh như thế này không. Chưa một ai dám làm điều đó.

“Muốn uống cà phê không?” Cô cài cái nút đầu tiên, sau đó đặt bàn tay lên ngực anh và chạm vào cái chất liệu mềm mại của chiếc áo.

Chỉ một hành động đơn giản ấy thôi mà khiến các giác quan của anh như bùng nổ, phá tan cái hàng rào phòng thủ mà anh đã xây dựng trong nhiều năm qua.

Và thậm chí cô cũng không nhận ra là mình vừa làm cái gì, bởi cô quay lại và nói thêm. “Cà phê là tất cả những gì chúng ta có, tôi e thế. Những đứa trẻ có thể không nghĩ đến việc trộm chúng”.

Anh gật đầu, quyết định chỉ nhìn cô mà không nói gì. Cô không có cảm giác gì, nhưng anh thì lại khác, nếu như anh thử nói chuyện với cô.

Những gì anh thực sự muốn là một ly rượu, nhưng nếu như những gì cô nói là đúng, thì anh sẽ cố nén nhịn thêm vài ngày nữa. Cô sẽ ngạc nhiên khi biết được bình thường anh hay tránh xa rượu. Cách đây rất lâu anh đã học được rằng rượu làm mù mị mọi giác quan, và khi anh đang làm việc nó có thể khiến anh mất mạng bất cứ lúc nào.

Trước khi anh có thể suy nghĩ thấu đáo thì cô đã đưa cho anh một tách cà phê. Ly cà phê với đi một nửa chỉ bằng một ngụm của anh. Khi sự ấm áp lan tỏa bên trong anh, Sam tựa lưng vào tấm da thú và nhắm mắt lại. Anh có thể nghe thấy tiếng cô di chuyển quanh anh, nhưng cơn buồn ngủ đến trước khi anh kịp nói với cô một tiếng cảm ơn.

Cô không cần chạm vào anh, thậm chí cô cũng không cần nói chuyện với anh. Anh chỉ cần cái cảm giác có cô gần bên là tốt rồi.

Nhiều giờ sau, khi anh tỉnh giấc, anh ngạc nhiên thấy cô vẫn ở bên anh. Một phần trong anh không muốn tỉnh hẳn bởi vì anh nghĩ cô chỉ là một giấc mơ. Nhưng cô ngồi ngay trên cái thùng gỗ kia, với cái quần đã được giặt sạch của anh nằm trên đùi cô.

Sam gạt tóc ra khỏi mặt và cố ngồi dậy. Khu rừng trở nên rõ ràng hơn và anh nhận ra anh đang đứng ở đâu. Khi anh rên lên một tiếng, cô liền ngước lên nhìn anh.

“Ô, chào” cô có chất giọng thật nhẹ nhàng không giống như lúc cô hét lên. “Anh cảm thấy tốt hơn chưa?”

Anh hỏi thay vì gạt đầu. “So với cái gì cơ?”

“Tốt, vậy bây giờ anh có muốn chỉ cho tôi đường đến căn nhà gỗ của anh không? Chúng ta thực sự phải tìm ra nó và đến đó trước khi trời tối”.

Anh nhắm mắt lại. Nó chắc chắn sẽ giúp ích nếu cô không bị điên hay anh không quá say.

“Nhà gỗ nào cơ? Tôi không có ngôi nhà gỗ nào hết”.

“Dĩ nhiên là anh có. Anh đã bảo với tôi anh có một nơi cư ngụ và Denver đã chỉ tôi là nó nằm ở nơi này. Nếu bà ấy biết rõ về khu rừng này, thì bà ấy cũng phải biết về căn nhà gỗ đó. Chúng ta chỉ không có thời gian tìm ra thêm những hướng đi khác”.

Đầu óc anh tỉnh táo thêm được một chút. Nếu như cô đã nói chuyện với Denver thì không nghi ngờ gì là người phụ nữ khẳng định là vợ anh đã bị nhầm lẫn nghiêm trọng. “Tôi đã nói với Denver là tôi có một căn nhà gỗ bởi vì tôi cần bà ấy giao hàng hóa tại đây. Đây là một nơi thật tuyệt để lại mấy thùng hàng nhưng khu rừng này không đủ lớn để xây dựng một căn nhà gỗ đâu”.

Sarah trông có vẻ thất vọng. “Tôi đã nghĩ là anh có một cư ngụ”. Anh ta không thể nào đọc được suy nghĩ của cô để biết được những gì cô đã thêm vào. Cô đã hy vọng nếu như anh ta có một căn nhà gỗ, thì có thể cô sẽ có một nơi nào đó để ở lại. Điều này làm sao có thể xảy ra, một tạo vật dễ thương chẳng những không có quần áo để mặc mà ngay cả một nơi để đi cũng không có. Nếu như cô đi theo anh thì cô chỉ có một sự lựa chọn là phải than khóc thôi.

“Tôi chỉ nói với Denver về căn nhà gỗ bởi vì tôi cần hàng hóa giao tại đây. Tôi sợ rằng bà ta sẽ nói với mọi người về chuyện này. Nơi này rất khó tìm. Denver là một người không kín miệng, mọi bí mật trong đầu bà ta đều thoát ra khỏi miệng. Cô không phải là người duy nhất bà ta nói chuyện này đâu, vì thế tốt nhất là chúng ta nên rời khỏi đây”.

“Tôi không biết”, Sarah cau mày. “Bà ta có thể cũng đã nói với Tennessee Malone về nơi này”.

“Tennessee Malone?” cái tên này nghe có vẻ quen, nhưng Sam không thể hình dung ra được khuôn mặt của người này.

“Anh ta là người đã đem bọn trẻ đến đây. Anh biết đó, những đứa con của anh”.

Sam bắt đầu ước rằng không phải mình đang mơ hay vẫn còn say rượu. “Đứa con nào chứ? Tôi không có bất kì đứa con nào”.

Cô đột nhiên nhảy dựng lên như phải bỏng và hướng ngay đầu về phía anh. Cách mũi anh có vài inch, cô quát lên. “Làm sao anh dám chối bỏ những đứa trẻ đáng yêu như thế chứ!”

“Đứa trẻ nào chứ?” anh hét lên, nếu cô hành động như thể anh bị lãng tai thì anh cũng có thể làm tương tự như vậy đối với cô. “Tôi chưa từng bao giờ nghe nói về Malone hay bất kì đứa trẻ nào mà người đó đem đến đây”.

“Chúng ngồi ngay đây, chúng biết tên anh và chúng nói anh chính là cha của chúng”.

Sam liếc nhìn cô rồi đến khu rừng. Anh sẽ không ngạc nhiên nếu nhìn thấy đám trẻ đột nhiên xuất hiện sau những tảng đá. Anh không biết làm sao thoát khỏi cơn say này và để tất cả mọi thứ lùi lại phía sau.

Anh hít thở và cố gắng suy nghĩ. “Những trẻ nào cơ, Sarah? Tôi không thấy bất kì ai ở đây ngoại trừ cô và tôi ở cái nơi rộng lớn này, giữa con sông và những vách núi”

“Dĩ nhiên là không rồi” cô trả lời, dường như rất tức giận. “Chúng đã biến mất”.

Sam tóm lấy cái quần của anh và kéo nó lên, phát lộ cơn đau trên lưng. Anh cần phải suy nghĩ và anh luôn luôn làm điều tốt nhất khi anh cất bước.

Đi tới đi lui giữa rừng cây và dòng nước, anh cố gắng nhớ lại những gì đã xảy ra trong những ngày qua. Chỉ có một tia sáng chớp lên trong đầu óc anh. Anh nhớ rằng cả người cô ướt nhẹp và lạnh ngắt, cảm giác cô cuộn mình tựa vào anh, cái cách cô đối mặt với anh không chút sợ hãi. Anh biết cô trông như thế nào khi chỉ mặc có quần áo lót, nhưng anh không thể nhớ hình ảnh của cô vào ngày cưới của họ.

Cô đưa cho anh một trong những cái áo sơ mi mà Ruthie đã may cho anh. Cô biết tên anh. Cô biết nơi này.

Cuối cùng rồi anh cũng có thể tìm ra tất cả. Anh có thể chỉ là một người vừa tỉnh lại sau cơn say kéo dài bốn ngày và quá nhiều cơn đau đến nỗi anh không thể nghĩ cái gì khác, nhưng cô dứt khoát là một người điên.

Nếu như họ đã kết hôn và có con thì chắc chắn anh ít nhất phải nhớ chút gì chứ.

Anh nhìn cô một cách kỉ lưỡng, anh biết rõ cái cảm giác khi cô chạm vào anh, nhưng tất cả không khớp với nhau.

Trong lúc này, anh thấy sợ, anh phải thoát khỏi cơn say này, nếu không cô sẽ vẫn còn điên cuồng như thế.

7. Chương 7

“Vào xe đi, Sarah”, Sam ra lệnh, kìm chế để không chửi thề. Hai ngày qua, anh đã nhớ những chi tiết về lễ cưới của họ, nhưng hầu hết mọi thời gian sau khi anh bị đâm vẫn còn lơ mơ không rõ ràng. Tại quầy rượu vào sáng hôm đó, cô đã nói anh sẽ nợ cô nếu như cô giúp anh, nhưng Sarah không hề đề cập cái giá của cô. Có thể ngay khi họ đến thị trấn cô sẽ tìm thấy thứ gì đó cô muốn được trả ơn vì đã cứu mạng anh.

“Chúng ta phải đi thôi”, anh cố giữ giọng mình thật bình tĩnh.

Cô đứng cách đó vài mét, cánh tay khoanh lại, hành động như thể cô không nghe thấy anh nói gì trong một tiếng qua.

“Tôi sẽ không đi đâu hết”, cuối cùng cô cũng trả lời. “Tôi không thể bỏ những đứa con của anh ở lại được”.

Đã mười hai lần chúng được nhắc đến. Mỗi khi Sam thức dậy, cô đều đề cập đến bọn trẻ. Sau đó anh đều phải thuyết phục cô rằng không có đứa trẻ nào hết. Chắc chắn một điều, nếu như lũ trẻ ở quanh đây thì ít nhất anh cũng phải nghe tiếng chúng chứ. “Bọn trẻ nào cơ chứ?” anh hỏi như thể anh không hề lắng nghe những gì cô đã trả lời trước đây.

“Là những đứa trẻ đã biến mất”. Cô di chuyển đầu tới lui như thể cô đang kể chuyện tại nhà trẻ.

Anh nhìn chăm chăm vào cô, nhớ rằng anh đã nghĩ cô giống thiên thần như thế nào khi anh kết hôn với cô. Thiên thần thì chắc chắn sẽ làm những điều tốt cho cuộc sống như địa ngục của anh. Anh không chắc mình đủ khỏe để có thể lái xe vượt con sông này và quay trở lại thị trấn hay không. Nhưng nếu như anh tiếp tục

ở đây mà không có thức ăn, anh sẽ không thể khỏe lên được. Họ đã uống số cà phê cuối cùng vào lúc bình minh. Anh không biết là anh nên lái xe ngựa để rồi gục ngã giữa đường hay là chết ngay tại khu rừng này.

“Chúng ta phải đi thôi”. Sam liếc qua, đoán rằng họ đã tiêu tốn hết ba tiếng đồng hồ. Thậm chí nếu như bây giờ họ rời đi, thì khi họ đến thị trấn cũng đã khuya rồi. Nhưng nếu cứ chờ đợi thế này họ sẽ không thể khiến tình huống trở nên tốt hơn.

“Không”. Cô chạm vào ống tay áo. Bộ quần áo màu xanh đã phai màu thậm chí trông còn giống cái giẻ rách hơn cái bộ cô đã cắt làm băng vết thương cho anh. Ống tay áo quá dài và đã bị sờn, chỉ còn một lớp da mỏng bao quanh cổ tay.

Trong những giấc mơ hoang dại nhất của anh, anh không bao giờ có thể tưởng tượng ra anh sẽ gặp được một người phụ nữ ngoan cố cũng như anh. Cô cao không đến vai anh, nhưng cô hoàn toàn nghĩ bản thân mình là một đối thủ xứng tầm với anh.

“Vậy thì tôi sẽ bỏ cô ở lại đây”, anh đe dọa.

“Thế thì anh đi đi. Khi anh bị rơi khỏi xe thì đừng có mà trôi dạt về đây và mong đợi tôi sẽ vớt anh lên”.

Anh làm những gì có thể. Chầm chậm anh bước xuống khỏi xe ngựa và đi về phía cô.

Nếu như cô có bất kì nhận thức nào, thì cô nhất định sẽ bỏ chạy. Nhưng anh biết rằng cô sẽ đứng nguyên ở đó. Có cái gì đó bảo với anh rằng cô không hề rời anh một bước kể từ khi họ gặp nhau. Đối với hầu hết mọi người, chiều dài của một căn phòng không thể khiến họ cách xa anh một cách an toàn. Cô không hề có bất cứ một ounce (=28,35g) tự bảo vệ nào cả.

Khi anh đứng trước mặt cô, anh chú ý thấy cô nhỏ bé như thế nào so với kích thước của anh. Cô không biết rằng anh có thể bế cô làm hai như thể cô chẳng hơn gì một cành cây khô.

“Chắc chứ?” anh hỏi.

“Chắc”. Cô hít một hơi và giữ nó lại như thể điều đó khiến cô to hơn, khảng khiếp hơn vậy.

Sam quấn hai cánh tay anh vòng quanh eo của cô và nhấc cô lên tựa vào ngực anh. “Cô sẽ đi với tôi, cô không thể ở đây để quan tâm đến những đứa trẻ vô hình”.

“Tôi sẽ ở lại đây”. Cô chỉ ngón tay vào anh như thể nó là vũ khí. “Vì thế hãy đặt tôi xuống”

Sam đã phải đấu tranh với cơn tra tấn gây ra bởi sự gần gũi của cô trong hai ngày qua. Cơn đói vì thức ăn không thể nào so sánh được với cơn đói được chạm vào cô. Nhưng anh không phải là một kẻ thú vật như những gã đàn ông mà anh biết, những kẻ sẽ chiếm lấy một người phụ nữ chỉ bởi vì cô ta đang ở đây.

Nếu như trung thực thì anh sẽ phải thừa nhận rằng anh muốn giữ lấy cô nhiều hơn một lần. Và có vài lần anh muốn cô chạm vào anh như cô thường xuyên làm thế.

Cô đã là vợ của anh. Cô đã nói như thế. Anh thậm chí đã nhớ được từng chút một lễ cưới của họ. Sarah là của anh và anh đã đi bộ mỗi giờ để không chạm vào cô trong khi cô cứ vỗ vỗ thúc thúc vào anh ngay tại cái giường đó.

“Sao nào?” cô nhìn anh với đôi mắt xanh như bầu trời. “Thả tôi xuống!”

Sam hạ cô xuống như không hề bỏ hai tay đang vòng quanh eo cô. Mùi hương kim châm lan tỏa trong không khí, và anh đoán cô đã dùng miếng xà bông nhỏ cô bỏ lại để giặt đồ. Trước khi nghĩ đến lý do, anh đã cúi xuống và hôn lên môi cô.

Cô không chống cự, cũng không hề đẩy anh ra, nhưng cô không hề hôn trả lại anh. Người cô cứng lại và lạnh ngắt, như thể sự chuyển động của anh khiến máu huyết trong người cô ngừng lưu thông. Anh thậm chí không thể cảm nhận nhịp đập của trái tim cô. Nó giống như anh vừa tóm được một chú bướm và giữ nó quá chặt.

Khi anh vươn thẳng người, anh để cô đi và nói với cô hai từ mà trong suốt cuộc đời anh chưa bao giờ nói ra. “Tôi xin lỗi”

Nếu cô quát anh, tát anh hay thề rằng sẽ giết chết anh, thì anh sẽ cảm thấy tốt hơn. Ít nhất cô phải có phản ứng gì đó chứ. Nhưng cô không làm gì cả. Không có gì tồi tệ hơn việc đó.

Cô không hề quay lưng lại với anh, anh khâm phục cô vì điều đó. Cô vẫn đứng ngay tại cái nơi anh vừa đặt cô xuống và nói. “Anh đã đúng, tôi cho là thế, nhưng đừng mong đợi gì ở tôi. Tôi biết những người đàn ông khi có nhu cầu thì đôi khi bọn họ chẳng làm gì khác ngoài việc ép buộc những người phụ nữ”. Cô nhắc nhẹ cầm lên. “Tất cả những gì tôi yêu cầu là anh đừng làm tổn thương tôi quá mức nếu như anh không có dự định giữ lời về thỏa thuận của chúng ta”.

“Thỏa thuận nào?”

Cô nhìn chằm chằm vào anh với nỗi sợ hãi che giấu lóe lên trong ánh mắt. “Anh đã nói nếu như tôi đưa anh thoát khỏi quầy rượu thì anh sẽ chịu ơn tôi một lần”

“Tôi đã nói thế”, Sam không có ý định thất hứa nhưng anh không thể nhớ được gì. “Nói cái giá của cô đi”.

“Tôi chỉ yêu cầu một thứ duy nhất. Tôi đáng lẽ nên yêu cầu thứ gì đó sớm hơn, nhưng bởi vì anh quá đau đớn, vì thế tôi thấy chưa cần thiết phải làm thế”.

“Cô cứ nói đi”. Sam không chắc anh có muốn nghe những lời nói đó của cô không, nhưng anh biết mình không thể nào chờ đợi lâu hơn.

“Tôi yêu cầu rằng chúng ta không trở thành vợ chồng theo đúng cái nghĩa của nó...Tôi yêu cầu anh không lên giường với tôi cho đến khi tôi thực sự sẵn sàng. Chỉ một lần duy nhất trong đời, tôi muốn cơ thể tôi thuộc về tôi để tôi tự nguyện trao đi. Khi đó tôi sẽ là một người vợ của anh theo mọi cách, tôi hứa”.

Lời yêu cầu dường như đơn giản, nhưng Sam nhìn thấy sự sợ hãi phản chiếu trong đôi mắt của cô. Anh biết một ít về quá khứ của cô, nhưng anh thấy cô đang đấu tranh để kiểm soát từng phần trong cái thế giới của cô. Và tại đây, với họ, dường như cô đang tạo ra một đường phân cách.

Anh quay đi. Cách đây một tuần anh sẽ dám thề rằng anh là một kẻ không có trái tim nhưng Sarah đã cắt nhỏ nó ra. Với sự lạnh lùng, cô đã nói đến những thứ được cho là đặc biệt giữa một người đàn ông và một người phụ nữ. Với cái nhìn đầy trung thực, cô làm như nụ hôn của anh không là gì cả. Và đôi mắt xanh sáng ấy nói với anh cô hiểu những gì cô nói. Cô sẽ chấp nhận hành động thân mật của anh, thậm chí là những hành động không đúng nếu như anh không có ý định giữ lời hứa. Tất cả những gì cô yêu cầu là anh cho phép cô trải qua nó, giống như những gì anh cho là nỗi đau.

Một nửa cư dân Texas căm ghét anh và anh cũng không thêm bận tâm. Họ có thể sợ anh hay tin vào tất cả những lời đồn đại họ muốn và nó không có vấn đề gì cả. Anh có thể nói, Sarah thậm chí không hiểu đủ về anh để khiến cô sợ hãi. Anh chưa bao giờ làm bất cứ điều gì tổn hại đến cô.

Cô chỉ nghĩ bởi vì anh là một người đàn ông...bởi vì anh có nhu cầu...bởi vì anh muốn cô. Như thể việc muốn cô là một tội lỗi. Như thể cô đã quyết định rằng anh sẽ không giữ lời hứa của mình.

“Tôi sẽ không bao giờ chạm vào cô một lần nữa, nếu như đó là điều cô muốn, Sarah”. Những từ ngữ cay đắng thoát ra khỏi cổ họng anh. Mặc dù cô bướng bỉnh, nhưng cô là người phụ nữ đầu tiên trong nhiều năm anh muốn ôm lấy trong vòng tay của mình. Một người phụ nữ mà anh nghĩ rằng sự xinh đẹp của cô không ai có thể phủ nhận, là người duy nhất khuấy động máu huyết của anh khi anh nhìn thấy cô. “Tôi thề”.

Cô nhìn về phía dòng sông, và anh đoán rằng cô không hề tin tưởng anh.

“Không có vấn đề gì”, cô trả lời, dùng những ngón tay gạt tóc ra khỏi vai như thể phủ đi những kí ức tồi tệ. “Tôi chỉ hy vọng thế”.

“Sarah?” Anh chờ cô nhìn anh. Anh không thể làm gì ngoài việc tự hỏi là đã có ai từng giữ lời hứa với cô chưa.

Khi ánh mắt cô bắt gặp ánh mắt anh, chúng lấp lánh mờ nước. “Tôi sẽ giữ lời hứa của mình”, anh thề. “Nếu không tôi sẽ đưa cô khẩu súng lục và để cô bắn tôi”.

Cô mỉm cười. “Tôi không hiểu nhiều về súng”.

“Tôi sẽ dạy cô phòng trường hợp cần thiết”. Anh quay lại kiểm tra dây cương trên những con ngựa, và suy nghĩ nếu như anh tiếp tục nhìn cô thì có thể anh sẽ đưa cho cô khẩu súng lục của anh ngay bây giờ.

Sam đưa lưỡi liếm lấy môi dưới, nhớ về hương vị của cô. Nụ hôn đầu tiên không có gì nhiều. Nó giống như một sự tấn công. Anh đã nhìn thấy sự sợ hãi trong ánh mắt cô. Cô chắc chắn đã nghĩ rằng anh sẽ đè ngay cô xuống và làm chuyện đó với cô ngay tại khu rừng thưa này. Anh phải tìm cái gì đó để làm, cố gắng không chạm vào cô trong khi tính toán xem làm sao để giữ lấy cô khi cô đưa ra quyết định khi nào đến thời điểm đó.

Anh chờ một vài phút trước khi nhẹ nhàng đưa ra lời đề nghị. “Vào xe đi Sarah. Chúng sẽ đến thị trấn vào đêm nay, mua thực phẩm, và trở lại vào sáng mai, nếu đó là điều cô muốn. Nếu như chúng ta tiếp tục ở lại đây thì cả hai ta đều sẽ chết đói. Cô, tôi và cả bọn trẻ vô hình ấy nữa. Khi lên đất liền tôi có thể lái xe, nhưng lúc này tôi cần cô giúp. Tôi không thể lái nó đến thị trấn và trở về không có cô. Rời đi là lựa chọn duy nhất của chúng ta”.

Cô quay lại và đi về phía đám cây. Sau khi dừng lại một hồi lâu cô la lên. “Cô và chú sẽ trở lại đây trong hai ngày nữa! Cô để lại cái chăn và tấm da thú để máy đưa có thể giữ ấm!”

Khi cô chú ý rằng anh đang nhìn cô, cô nâng cằm lên. “Được rồi, Sam Gatlin, tôi đã sẵn sàng”. Cô nhắc cái bọc cô đã buộc lại cùng với cái khăn choàng.

“Cô đem theo nó à?” anh hỏi.

“Dĩ nhiên. Một quý cô cần phải có những đồ dùng cá nhân”.

Anh không bình luận gì, nhưng tự hỏi cô mang theo cái gì. Như anh biết cô gần như không có gì cả. Một cái váy cô đã dùng làm băng vết thương cho anh. Con dao cô đã kéo ra từ lưng anh. Một nửa cái túi mà cô khẳng định là thuốc mà một người phụ nữ già đã cho cô. Không có nhiều đồ dùng cá nhân, anh quyết định thế.

Họ trèo vào xe và rời khỏi mà không nói thêm lời nào cả. Vài giờ đầu tiên thật khó khăn, họ phải chiến đấu vượt qua dòng nước. Sam giữ dây cương lâu đến mức có thể. Khi anh giao dây cương lại cho cô, anh vòng cánh tay quanh người cô, giúp cô ngồi vững trên ghế, khiến cô dễ điều khiển xe mà không phải lo lắng về việc rời khỏi xe.

Anh cố gắng không nghĩ đến cái cách cô tựa vào anh. Có thể cô đã kết hôn với anh để thoát khỏi nhà tù, nhưng cô không muốn anh như một người chồng. Và anh không muốn cô nghĩ rằng cô làm thế vì bổn phận của mình. Lúc nào đó, sớm thôi anh sẽ phải nói cho cô biết anh làm gì để kiếm sống, sau đó cô sẽ rời khỏi anh.

Nhưng bây giờ anh phải giữ cô ở bên anh, hành động như thể cô không ảnh hưởng gì đến anh. Chỉ một lần duy nhất anh muốn tin rằng mình có thể là một người đàn ông bình thường. Anh không muốn nghĩ về những kẻ ngoài vòng pháp luật, những kẻ muốn anh phải chết, hay những nơi mà người dân nguyên rửa khi có ai đó nhắc đến tên anh.

Ban đầu anh làm những gì anh phải làm để kiếm tiền. Anh đã tự bảo mình rằng anh làm thế là đúng, anh không hề vi phạm pháp luật. Anh làm những công việc mà không ai muốn làm. Chiến đấu ở vùng biên giới, săn người kiếm tiền thưởng. Đồng tiền anh kiếm được là chân chính, dường như nó đã định sẵn trước cho anh.

Anh đã nghĩ mình sẽ từ bỏ một khi anh đã làm xong, hay kiếm đủ tiền, nhưng ngày đó không bao giờ đến. Gần đây, anh thậm chí còn ngừng suy nghĩ đến một cuộc sống khác cho đến cái đêm tại Cedar Point khi anh nhìn thấy một thiên thần.

Chỉ có một vấn đề đó là, thiên thần ấy muốn nhiều hơn những gì anh có thể trao. Cô dự định trở thành vợ của anh, và Sam không hề có dự định trở thành một người chồng.

Bóng tối đã bao phủ thị trấn khi cuối cùng họ nhìn thấy nó xuất hiện ở đường chân trời. Những con ngựa di chuyển không giống như chúng thường làm lúc có những đụn cỏ khô hứa hẹn phía trước. Giống như Sam, chúng đã quá mệt rồi.

Anh phải thật cảnh giác. Mạng sống của họ có thể tùy thuộc vào điều này. Cô chưa biết về điều đó, cô kết hôn với anh chưa đủ lâu để hiểu rằng một thị trấn hay một nơi nào đó có con người thì đó không phải là một trú ngụ, mà chỉ có nguy hiểm.

Phát lở cơn đau ở lưng, anh tựa người về phía trước. Họ càng sớm đến thị trấn, họ càng sớm rời khỏi đó. Anh không quan tâm họ sẽ đi đâu miễn là nó cách xa con người và đủ lâu để anh có thời gian phục hồi sức khỏe.

Sam tháo dây cho lũ ngựa trong khi cô lấy phòng với 20 đô-la anh lấy từ bao da đựng súng.

Mọi người ở thị trấn nhỏ không tên này dường như đều đã đi vào giấc ngủ. Thậm chí tối nay cũng không hề có tiếng piano phát ra từ quán rượu.

Sarah nghĩ đến việc lấy một phần tư số tiền nhưng cô không chắc là Sam có bao nhiêu tiền. Nó như thể anh đã tiêu hết số tài sản cuối cùng của mình cho bữa tối nay. Khi cô viết Mr. and Mrs. Sam Gatlin vào tờ đăng ký, người giúp việc ban đêm nhướn mày lên, nhưng không nói lời nào. Cô đem cái gói của mình lên lầu đến cùng cái phòng mà họ đã ở trong đêm đầu tiên. Một cuộc đời đã trôi qua từ lúc đó.

Trải những đồ dùng cá nhân lên giường, cô lấy con dao đã kéo ra từ lưng của anh, những gì còn lại của bộ váy mà anh đã mua cho cô, cái áo sơ mi của anh. Còn cái lược của anh và hộp diêm nhỏ.

Ngồi xuống cái ghế duy nhất, cô chờ anh mở cửa. Nếu như anh vào lộn phòng lúc khuya như thế này thì có thể cô sẽ thấy mình một lần nữa trở thành góa phụ. Cô đốt đèn lồng, hy vọng anh có thể nhìn thấy ánh sáng khi đến đầu hành lang.

Một cách vô thức, cô tiến hành so sánh Sam với người chồng đầu của cô. Mitchell không cao và bự con như Sam. Mitchell chưa bao giờ quát hay tranh luận với cô bất cứ thứ gì. Ngay từ đầu anh ta đã thể hiện anh ta không hứng thú mấy với cô cũng như những gì cô làm cả ngày. Họ kết hôn vào một buổi sáng, sau đó cô chuyển một vài vật dụng của mình vào gian bếp được người vợ trước của anh ta bố trí. Rồi cô bắt đầu đi chuẩn bị bữa tối.

Vào ngày cưới của họ Mitchell đã than phiền về việc buổi lễ bắt đầu quá trễ khi họ lái xe từ nhà người thuyết giáo về nhà. Ngày đầu tiên anh ta đã làm việc cho đến tối. Cuối cùng khi anh ta từ cánh đồng trở về, xem như họ đã kết hôn mãi mãi. Giống như bà Vee, anh ta tin vào những quy tắc. Sarah đã phá vỡ một quy tắc vào cái đêm cô di dời những thứ trong nhà bếp. Mitchell nhắc nhở cô rằng tất cả mọi thứ ở đây là do vợ anh ta để lại.

Sarah chạm vào phần tay áo. Bộ váy của cô, cái váy duy nhất của cô, đã từng là của vợ Mitchell. Sarah luôn cảm thấy mình giống như một kẻ đáng thương thay thế cho một người mà anh ta yêu và đánh mất.

Anh ta chưa bao giờ nhìn cô với đôi mắt đói khát giống như Sam ngày hôm nay trong khu rừng thưa. Anh ta chưa bao giờ tóm lấy cô, hôn cô mạnh đến mức khiến răng của cô đau.

Sarah nhắm mắt lại để ngăn nước mắt rơi xuống. Nhưng tối khuya đó...tối khuya đó hai bàn tay Mitchell đã trượt dọc đùi cô và kéo bộ đồ ngủ của cô lên. Không nói lời nào anh ta trèo lên người cô. Lạnh lùng, hầu như lạnh nhạt anh ta chiếm lấy cô. Sau đó, không một lời bình luận hay cái chạm nhẹ quan tâm, anh ta rời khỏi người cô. Lăn qua một bên và đi vào giấc ngủ. Cũng không buồn kéo bộ đồ ngủ của cô xuống. Và mỗi lần...cô đều cố kìm nước mắt khi cô nhớ về nó...mỗi lần anh đều làm tổn thương cô, sâu phía bên trong ở những nơi mà những vết thâm tím chưa bao giờ lộ ra.

Cô đã tự nói với mình cô không quan tâm lắm đến việc lên giường. Nhưng cô mơ đến nhiều thứ hơn. Lần này cô muốn trở thành một người vợ, một người vợ thật sự. Cô sẽ làm tất cả những gì cô mong muốn, nhưng cô sẽ không lên giường với Sam cho đến khi anh quyết định trở thành chồng của cô. Lần này cô sẽ chờ cho đến khi cô sẵn sàng cho cuộc hôn nhân này.

Sarah nghe Sam đang từ từ lê chân lên cầu thang như một con gấu to lớn đầy mệt mỏi đang tìm kiếm cái hang của nó. Khi anh với tới cái cửa, cô nhìn thấy sự mệt mỏi trong đôi mắt của anh.

“Anh ổn chứ?” Cô hỏi khi anh bước vào phòng và đóng cửa lại. Anh không nói nhiều hơn vài từ trong những giờ qua. Cô không biết anh điên lên về vụ hôn đó hay đơn giản là anh đang tiết kiệm sức lực cho chuyến hành trình.

“Chỉ một mỗi thôi”, anh trả lời khi anh đổi hướng và đặt khẩu súng trường gần giường. Một vết đỏ sẫm hiện lên sau lưng áo sơ mi trắng của anh.

“Vết thương của anh bị mở miệng ra rồi”. Sarah vội vàng bước về phía anh, ghét nhìn thấy máu một lần nữa. Mùi của nó tràn ngập khắp phòng.

“Không có gì cả”, anh vẫy vẫy tay nhưng muốn xua cô đi.

“Tôi sẽ là người quyết định phải làm gì. Nằm lên giường và để tôi xem nó”

Sam tháo cái bao đựng súng ra và thả nó một bên giường như lần cuối cùng họ ở đây. “Tôi quá mệt để mà tranh luận với cô, Sarah à. Chỉ việc bắn tôi một phát. Tôi không chắc mình có thể chịu đựng thêm sự săn sóc của cô”.

Sarah cười toe toét, nhớ rằng cô đã định bắn anh cũng ngay tại căn phòng này cách đây nhiều ngày. “Đừng có mà cảm ơn tôi. Bây giờ thì nằm xuống đi”. Cô muốn lau sạch vết máu trên lưng anh càng nhanh càng tốt.

Anh hầu như ngã lên trên giường khi cô kéo áo sơ mi của anh ra khỏi quần.

Vết thương không tồi tệ như cô đã sợ. Một cách cẩn thận cô lau sạch vết máu, dùng nước lạnh để làm máu ngừng chảy. Khi cô ấn cái giẻ vào miệng vết thương, bàn tay cô căng ra khắp phần da thịt không bị tổn thương của anh. Một cách nhẹ nhàng, cô vuốt ve làn da của anh như thể cô dùng cái chạm của mình để xua tan đi sự đau đớn.

Anh không phát ra tiếng động nào, nhưng da thịt anh ấm lên và dường như chào đón sự vuốt ve của cô. Thật kì lạ, cô thích cái cảm giác khi cô chạm vào anh. Theo một phương diện nhỏ, anh thuộc về cô, người đàn ông mạnh mẽ này. Anh chưa bao giờ nói với cô rằng chưa từng có ai chạm vào anh. Cô biết. Cũng như cô biết tâm hồn của anh cũng đầy vết sẹo như cơ thể anh. Nhưng định mệnh đã đẩy cô vào chuồng sư tử, và cô đã sống quá lâu để mà sợ hãi thêm nữa.

Khi cô băng vết thương xong, cô nghe thấy tiếng thở chậm chậm đều đặn của anh và anh đã ngủ thiếp đi. Quá mệt mỏi để suy nghĩ thêm về nó, cô cuộn người bên cạnh anh và chìm vào giấc ngủ.

8. Chương 8

Tiếng súng nổ vang lên nơi hành lang. Giật mình Sarah tỉnh dậy. Cô nghe tiếng mọi người đang bỏ chạy. Một người phụ nữ la lên. Những tiếng uỳnh uạch dội vào tường như thể ai đó bị ném vào. Sự hỗn loạn kéo nhanh về phía cửa phòng cô.

“Nhanh lên!” Sam ra lệnh khi anh mặc cái áo sơ mi mới vào. “Mặc đồ vào!”

Bởi vì cô để nguyên đồ vậy mà ngủ nên cô không làm gì khác ngoài việc đứng lên. “Có chuyện gì thế?”

Những giọng nói tức giận kéo lại gần hơn. Sam không buồn cài nút áo khi anh buộc cái bao đựng súng.

“Theo suy đoán của tôi, Levi Reed đang tìm tôi để hoàn thành công việc mà hắn đã bắt đầu bằng con dao cắm sau lưng tôi”.

“Anh đã làm gì để khiến hắn muốn giết anh vậy?” cô cố xỏ giày vào.

“Tôi ném em trai hắn vào tù”.

“Nhưng __”

Sam tóm lấy tay cô và kéo cô về phía cửa sổ. “Tôi không có thời gian thảo luận, Sarah”. Anh mở cửa sổ ra. “Tôi sẽ hạ cô xuống thấp đến mức tôi có thể. Cô sẽ phải nhảy xuống từ đó”

Cô kéo lấy cái túi của mình. “Thế còn anh? Người hấn ta tìm là anh, không phải là tôi. Nếu như anh trốn đi, tôi sẽ nói với hấn là tôi không biết anh đang ở đâu”.

Anh lấy cái gói của cô và ném nó ra không thêm để mắt xem những đồ dùng mà cô đã tích góp rơi xuống chỗ nào.

“Đồ của tôi!” Cô khóc khi anh với tới cô.

“Chúng sẽ chờ cô”, anh cần nhằn khi anh nhắc cô ra phía ngoài cửa sổ. “Và đừng lo lắng về tôi” anh nói, như thể anh nghĩ cô vẫn còn nghĩ về anh. “Reed và đám bạn của hấn phải tốn công hơn nữa để giết được tôi”.

Cô liếc xuống dưới. “Tôi không thể ...”

Anh không chờ cô nói xong. Anh khóa bàn tay anh quanh cánh tay cô, đẩy cô ra khỏi gờ cửa.

Bám lấy anh, cô thì thầm khi cô treo lơ lửng. “Đừng thả tôi xuống...Tôi là kẻ yếu đuối. Tôi sẽ chết mất”

“Không, cô sẽ không chết. Tôi hứa đó. Cô yếu đuối cũng giống như tôi là một tên may mắn”.

Tay cô trượt dọc theo tay áo sơ mi của anh.

“Hãy đến cửa hàng và mua những gì cô cần. Tôi có tài khoản ở đó. Tôi sẽ đi lấy ngựa và đến đón cô sớm đến mức có thể”.

Giày của Sarah rớt ra và rơi xuống. “Tôi không thể là điều này!” Cô bám vào cánh tay anh. Anh không hiểu. Cô không hề can đảm.

“Cô có thể”, anh ra lệnh hơn là động viên, đưa cô ra khỏi tòa nhà và buông tay.

Sarah nín thở, quá sợ hãi để la lên khi cô rơi xuống. Cô rơi xuống đồng cỏ dại mọc giữa khách sạn và lối đi bộ.

Cô đứng bật nhảy, phải thẳng vấy và nhắc cái gói của cô lên, hành động như thể không phải cô vừa mới rơi ra từ cửa sổ khách sạn. May mắn đường phố vắng người. Không ai nhìn thấy cô rơi xuống.

Chậm rãi cô di chuyển trên con đường gồ ghề. Thận trọng kiểm tra xem có bị gãy cái xương nào không. Liếc về phía sau, cô cau mày nhìn về phía cửa sổ nơi Sam vừa đứng đó cách đây ít lâu. Loại chồng gì mà lại thả vợ mình ra khỏi gờ cửa chứ? Loại đàn ông gì mà mọi rắc rối đều nhắm vào anh ta chứ?

Sự huyền não phát ra từ cửa sổ khách sạn. Tiếng huyền não bắt đầu di chuyển ra phía đường.

Sarah chạy về phía cửa hàng. Cô nghe thấy những tiếng la hét. Một giọng tức giận đáp trả lại. Sau đó là tiếng súng.

“Anh ta đã chết”, cô tự thì thầm khi cô dặm đôi giày mà cô không có thời gian buộc lại dây. “Người chồng xấu xa, say xỉn và bị đâm sau lưng của mình đã chết. Để lại mình với ba đứa nhỏ và không có mái nhà để che mưa gió”. Cô cười không chút hài hước. “Khi mình nghĩ chúng đủ tồi tệ thì chúng lại chuyển sang tồi tệ hơn”.

Mười phút sau đó cô không ngạc nhiên khi nhận ra mình không thể đứng tới bất cứ đồng xu nào mà Sam đã để lại nơi cửa hàng. Chủ tiệm, một người đàn ông mập lùn tự giới thiệu ông ta là Mr.Moon, khẳng định ông ta cần giấy quyết toán để chi trả phí tổn chôn cất cho Sam.

Ông ta chào đón những người phụ nữ khác đến mua hàng, nhưng ông ta lại phất lờ Sarah. Sarah đoán ông ta cũng nghĩ giống như cô, rằng Sam đã bị bắn chết, như điều mà toàn bộ thị trấn đã nghe.

Sarah xoay vòng phía trong cửa hàng cố gắng không nghe những lời thì thầm của những người khách khác. “Hấn ta cuối cùng cũng bị giết”, một người nói. “Tôi chẳng ngạc nhiên gì. Những gã đàn ông như hấn không nên sống quanh đây”, người khác thì thầm. “Bà có nghe người ta nói hấn ta đã làm gì ở Fort Worth...?”

Sarah tập trung vào những cái đồng hồ được bày bán phía sau quầy hàng. Bà Vee có một cái đồng hồ cũ treo trên tường. Nó không còn chạy nữa, nhưng Bà Vee vẫn phải bụi cho nó hai lần một tuần, bà nói với Sarah rằng con người sẽ có được cái gì đó tốt đẹp nếu họ có một cái đồng hồ.

Tiếng bàn tán xen vào suy nghĩ của cô. Sarah tập trung vào tiếng tích tắc. Cô không muốn nghe. Họ nói Sam không hơn gì một kẻ bán thuê. “Một vài người đàn ông sẵn gấu hay hươu nai”, một người nói. “Loại đàn ông gì mà lại đi săn người, cho dù đó có là kẻ sống ngoài vòng pháp luật?”

“Đó là vợ của anh ta, tôi nghe nói thế”, người khác thăm thì lại. “Cô ta đã bỏ hần khi cô ta tìm ra con người thật của hần”.

“Không có người phụ nữ nào ở tiểu bang này”, một người đáp trả. “muốn kết hôn với Sam Gatlin”.

Nhai cái bánh quy giòn rụm lấy từ cái thùng bên cạnh cô, cô cố gắng chọn cái đồng hồ cô thích mặc dù cô đang cân nhắc trong việc mua sắm, nhưng tiếng tích tắc đã ăn mòn những ý nghĩ lo lắng của cô.

Với những đồng xu còn lại từ số tiền 20 đô-la Sam đã đưa cô để trả tiền phòng, Sarah sẽ phải cân nhắc xem phải mua những gì. Cô xem xét từng món hàng cô lấy trên quầy hàng. Đậu, bột mì, cà phê, muối, diêm. Tất cả đều cần. Bánh quy giòn, xà bông, một ít đường, 12 quả trứng và bánh mì. Tất cả đều cần. Với từng món đồ Mr.Moon tính tổng số tiền hiện có, để chắc chắn rằng cô không tiêu hơn một penni số tiền cô lôi ra từ ví.

Sarah nhìn cái hộp thiếc đựng đồ thêu và súc vải len cứng màu xám dành cho mùa đông khi cô tính toán xem mình có đủ tiền để mua cả hai thứ không. Cái hộp đựng thì có kèm theo đồ, giá gần 2 đô-la. Cuộn len thì hơn 3 đô.

Bộ váy màu xanh dương treo kế bên những tấm chăn bắt lấy cái nhìn của cô. Mặc dù nó lớn hơn cỡ của cô vài số nhưng nó là loại mà cô đã ao ước có được. Không đẹp theo bất kỳ nghĩa nào, nhưng hợp thời trang với đảng ten viên nơi cổ áo và hàng nút đồ dọc xuống phía trước, trông nó thật ổn. Cô chạm tay vào lớp vải bông mềm mại.

“Nó vừa mới có mặt ngày hôm qua”, chủ hiệu nói kèm theo cái nhướn mày. “Cô không thể chạm tay vào nếu như cô không định mua nó”.

Sarah hạ tay xuống.

“Cô ấy sẽ mua nó”, giọng nói đến từ phía sau cửa hiệu.

Sarah không thể che dấu nụ cười của cô khi khung người to lớn của Sam bước ra khỏi bóng tối. Một tay vẫn còn đặt trên băng súng, anh vắt cái áo khoác trên một bên vai giống như một cái áo khoác không tay.

“Vâng, thưa ngài Gatlin” Chủ tiệm vội vã kéo bộ váy xuống. “Nó dường như quá lớn so với người phụ nữ của ngài, nhưng cô ấy có thể sửa lại nó, tôi đoán thế”. Đột nhiên Mr.Moon trở nên xun xoe sẵn đón.

Sam đứng bên kia cái bàn khổng lồ đựng đồ dùng. “Gói những thứ gì cô ấy cần. Tôi nghĩ rằng tài khoản của mình hoàn toàn chi trả được”.

Anh hoàn toàn đứng yên khi Sarah lấy thêm thịt lợn xông khói, đồ đóng hộp, và những cuộn len mà cô đã chọn. Cô chạm vào một súc vải. “Cho bọn trẻ được chứ?”

Sam cười toe toét. “Những đứa trẻ vô hình thì không cần nhiều quần áo đâu”, nhưng anh gạt đầu với chủ tiệm khi Sarah đặt đồ may vá lên trên đó.

“Xe ngựa của tôi đậu ở phía sau”. Sam nói không hề đề nghị giúp vận chuyển lên. “Thêm hai chai rượu whiskey và một giỏ táo”. Anh liếc dọc dãy kệ trên cùng nằm phía sau Mr.Moon. “Thêm vài bánh xà phòng hương kim ngân nếu ông có và một cái túi ngủ lớn nhất mà ông có.

Khi người đàn ông biến mất với cái thùng đựng thức ăn đầu tiên, Sarah di chuyển quanh bàn, chú ý đến tất cả những người phụ nữ lan truyền tin đồn đang hồi hả chuẩn ra cửa trước yên lặng hơn khi họ bước vào. “Tôi nghĩ là anh nên bỏ lại mấy chai rượu”. Cô đứng gần bên Sam, mong đợi anh sẽ tranh luận với cô. “Anh đã nói với tôi rằng anh chỉ uống rượu khi anh bị đau, lần đầu tiên chúng ta ở nơi này __”

Không quay lại đối mặt với cô, Sam cầm lấy tay cô. “Cô sẽ cần một cái túi để đựng những vật dụng cá nhân của cô”. Anh hành động như thể anh không hề nghe thấy cô nói khi anh siết chặt những ngón tay của cô.

Cố gắng kéo tay ra, Sarah nhìn xuống bàn tay khổng lồ đang nắm lấy tay cô. Một dòng máu nóng nhỏ xuống những ngón tay cô, và cô nhận ra anh dùng cái áo khoác để che vết thương trên vai anh.

“Anh bị thương!”

“Bị bắn” Sam sửa lại. “Và tôi rất cảm kích nếu như cô không thông báo về nó cho mọi người biết. Tôi bị bắn một phát ở cánh tay, hai phát ở chân. Nhưng tôi nghĩ những viên đạn đã xuyên qua da thịt tôi”.

Đôi mắt đen của anh nhìn xuống cô và cô nhìn thấy tất cả những cơn đau đớn quen thuộc. “Sarah...” Trán đầm đìa mồ hôi khi anh gắng gượng đứng đó.

“Tôi hiểu”, cô trả lời, sự hoang mang hiện diện trong giọng nói của cô. “Tốt hơn là anh nên rời khỏi thị trấn trước khi anh ngã xuống”.

Anh gật đầu nhẹ và trượt tay quanh eo cô.

Họ di chuyển từ từ đến căn phòng phía sau cửa tiệm. Sarah hành động như thể cô đang chỉ cho anh xem cái gì đó khi chủ tiệm hối hả chuyển thùng hàng khác.

“À!” Sarah la lên gọi người đàn ông nhỏ con tròn trịa khi cô cố gắng giữ cho ông ta quá bận rộn để không chú ý đến họ. “Ông có thể thêm 6 lon đào và 3 cái chần được chứ?” Họ băng qua kho hàng, Sam tựa một cách khó nhọc vào vai cô khi họ bước từng bước. “Và...” Cô cố giữ giọng mình bình tĩnh. “...cả khoai tây nữa”. Họ đến cửa khi cô nói thêm. “Và, Mr.Moon, Sam vừa nhắc tôi rằng, anh ấy muốn hai cặp găng tay tốt nhất của ông. Mùa đông sắp đến rồi”.

Họ có thể nghe thấy tiếng rên rỉ của ông chủ tiệm. Ông ta rõ ràng thích khoác lác với Sam Gatlin hơn là thực sự phải làm những chuyện này.

Di chuyển nhanh đến mức Sam có thể, họ đi đến xe ngựa. Sarah chú ý nó chính là cỗ xe bốn bánh cùng hai con ngựa cũ, nhưng Sam đã buộc một cái yên trên lưng ngựa. Con ngựa giống màu đen này không giống như bất kỳ con ngựa nào cô nhìn thấy, nhưng không có thời gian để cô đặt câu hỏi.

Năm phút sau, khi mà Mr.Moon đã gom mọi thứ Sarah yêu cầu, cô và Sam đã ở trên xe ngựa, vạt áo của họ được bao phủ bởi tấm chăn mới.

Khi chủ tiệm chuyển cái thùng cuối cùng lên xe kèm theo tiếng chửi rủa, Sam cố gắng để giọng anh thật điềm tĩnh. “Tôi đã bắn một tên đồng bọn của Reed khi chúng ủa vào khách sạn. Cái đầu của hắn được treo giải đó”. Sam hít thở và tiếp tục. “Nói cảnh sát trưởng đưa số tiền thưởng của hắn và gửi toàn bộ số tiền đó lại chỗ ông. Tôi sẽ đến lấy nó trong một tháng hay hơn nữa”.

Mr.Moon vui vẻ. “Vâng thưa ngài. Tôi sẽ giữ chúng thật an toàn và chờ ngài đến lấy. Với cùng thỏa thuận như mọi khi, 5 phần trăm số tiền thưởng”.

“Một điều nữa”, Sam giữ lấy thành xe và vươn thẳng người để tên chủ tiệm không biết anh đang bị thương. “Lần tới nếu như vợ tôi đến đây, ông nên chắc chắn rằng tôi đã chết trước khi phát lộ cô ấy. Hiểu chưa?”

Mr.Moon trông quá sợ hãi đến mức không thể trả lời.

“Và đừng gọi cô ấy là người phụ nữ của tôi. Cô ấy vợ của tôi. Bất kỳ thứ gì thuộc về tôi cũng đều thuộc về cô ấy. Cô ấy có thể lấy toàn bộ tài sản của tôi nếu như cô ấy cần”.

Sarah liếc về phía chủ tiệm. Ông ta gật đầu và cô biết rằng lần tới khi cô bước vào tiệm, ông ta sẽ đối xử với cô hoàn toàn khác.

Nhắc dây cương lên, Sarah điều khiển ngựa rời khỏi tiệm ra khỏi thị trấn. Sau một vài phút, Sam chỉ tay về một con đường tách khỏi đường chính, không phải theo hướng bắc mà họ đã bước vào thị trấn.

“Đi vào con đường mòn đó xa đến mức cô có thể”, anh thăm thì trong hơi thở. “Tôi muốn chắc chắn rằng không có ai bám theo chúng ta”.

Cô không hỏi, đoán rằng anh có lý do của mình và cô sẽ sớm tìm ra thôi. Có thể anh bị chảy máu nhưng anh vẫn là một người đàn ông đầy sức mạnh. Một con sư tử bị thương thì vẫn mãi là một con sư tử”.

Họ đi hơn 1 dặm trước khi cô quay lại và hỏi anh. “Vậy anh đã làm gì trước khi tôi đến, chết mỗi khi anh bước vào thị trấn à?”

Sam không cười.

Sarah biết vết thương phải rất tồi tệ. “Chúng ta nên dừng lại và tôi sẽ kiểm tra vết thương cho anh”.

“Chưa cần”, Sam nói hai hàm răng nghiến lại. “Không dừng lại cho đến khi chúng ta rời khỏi tầm nhìn của thị trấn. Tôi sẽ chỉ cho cô một nơi. Cố gắng nhớ ít nhất một trong những cái hố bùn”.

“Tôi đã lái một cỗ xe trước khi tôi cuộc bộ”, Sarah nói dối. Thực sự cô chỉ học lái xe khi họ bắt đầu rời khỏi đoàn xe ngựa. Ở đây những người vợ điều khiển xe, tất cả mọi người đi từ lần này đến lần khác.

Sam lầm bầm lời khẳng định của cô khi cô rơi vào một hố bùn khác.

Mười phút sau Sarah kéo cỗ xe đến một vùng đầy cỏ gần dòng sông. Cô trải một tấm chăn mới lên mặt cỏ mềm và giúp Sam bước xuống. Máu phủ đầy chân anh như một mảng màu dày.

“Tôi ghét máu”, cô thầm thì cho chính mình nghe hơn là cho anh nghe.

“Tôi cũng chẳng thích thú gì với nó”. Anh mỉm cười. “Tôi không quan tâm nếu nó là máu của kẻ khác. Nhưng nhìn thấy máu của chính mình thì chẳng hay ho gì”.

“Cởi đồ của anh ra và để tôi xem xét vết thương lần này”.

Sam chần chừ.

Sarah gom những vật dụng cần thiết. “Cởi chúng ra, Sam Gatlin, tôi sẽ không nhìn bất kỳ thứ gì mà tôi chưa nhìn thấy trước đây”.

Anh từ kéo cái áo sơ mi ra, cố gắng không nhấc cánh tay lên thêm vài inch. Anh trượt chân khi thoát khỏi cái quần trong khi cố gắng giữ lấy một cái chăn che đi phần riêng tư. Sarah vội vã giữ vững cho anh nhưng cuối cùng cô ngã xuống cùng với anh. Anh xoay vòng khi họ ngã xuống, chạm vào nền đất trong khi cô nằm phía trên anh.

“Anh ổn cả chứ?” cô thì thầm khi cố gắng đứng dậy.

Anh không di chuyển. Đôi mắt nhắm lại. Một góc trán sưng tím lên.

Cô đứng dậy và đi vòng quanh anh. Tấm chăn anh vẫn còn giữ ở một góc nằm ngang eo, chỉ vừa đủ che đi phần riêng tư của anh. “Sam?” Thậm chí khi không có đai đeo súng và quần áo trông anh vẫn như một chiến binh hùng dũng. “Sam!”

Anh không trả lời. Lúc này anh chỉ là một tạo vật đẹp đẽ, đẫm máu, cô nghĩ, thậm chí không hề lạnh lùng. Không chỉ là vẻ ngoài điển trai mà còn cả sức mạnh và cơ bắp rắn chắc nặng 200 pound (khoảng 91kg)

Vấp phải cái hộp thiếc đựng đồ may vá, cô đã tìm ra đầu của anh và phải vật gì khi ngã xuống. “Anh làm móp cái hộp may vá của tôi rồi”, cô than phiền như thể anh có thể nghe thấy cô...như thể nó có ý nghĩa lắm.

Sarah kéo cái bi-đông đựng nước khỏi phía sau ghế, mừng vì cô đã đổ đầy nó trước khi họ rời khỏi dòng sông ngày hôm qua. Quay đầu lại nhìn anh, cô lắc đầu, không biết là nên bắt đầu từ đâu.

“Lại lần nữa anh thực hiện cái điều tốt nhất anh có thể làm là khiến tôi trở thành góa phụ, Sam Gatlin, nhưng báo với anh tin này, tôi sẽ không để anh dễ dàng ra đi vậy đâu. Nếu như tôi học được bất kỳ thứ gì từ Bà Vee thì đó chính là làm sao kéo mạng sống con người trở lại. Bà ấy luôn bảo với tôi rằng chữa bệnh cho ai đó còn dễ hơn là hái bông vải, vì thế mà bà ấy đã học nó. Nhưng bà ấy lại không tình cờ gặp được anh”.

Cô kéo mạnh bộ váy làm bằng vải bông pha len ra khỏi cái gói của cô. Anh đã mua cho cô bộ váy này sau ngày cưới của họ, và cô đã chạy đến nơi này cắt phần váy ra thành những mảnh để băng vết thương cho anh. “Tôi đã quyết định mình không có nơi nào để đi, vì thế có thể tốt nhất là tôi nên ở đây và làm vợ anh”. Cô lau sạch máu đến mức có thể nhìn thấy bao nhiêu nguy hiểm khi anh tự dẫn thân vào cuộc độ súng. “Dành cả đời mình để chăm sóc cho cái cơ thể đầy thương tích của anh”.

Cô mỉm cười, nhớ về những điều mà những người phụ nữ trong cửa hàng đã nói. “Tôi đoán tôi là người phụ nữ duy nhất kết hôn với anh. Nhưng tôi cảnh báo với anh, anh cần phải thay đổi thói quen của mình đi”.

Sarah đặt những ngón tay trên phần cơ bắp không bị thương nơi đùi của anh. Chạm vào anh có cảm giác giống như chạm vào cây gậy tốt. Cô có thể cảm thấy sự rắn chắc nơi những ngón tay của mình. Những vết sẹo chỉ thêm vào đặc điểm của anh thôi.

“Cả cuộc đời, tôi đã từng mong có ai đó yêu tôi, và có vẻ anh là người duy nhất làm điều đó”. Cô tiếp tục chạm vào anh, hy vọng anh biết là có người quan tâm đến anh. “Vì vậy tôi dự định sẽ yêu toàn bộ con người với chiều cao sáu feet của anh, một con người xấu tính, say xỉn và vô dụng. Tôi đã từng nghe mọi người nói rằng đừng bao giờ làm phiền một người đàn ông khi bạn kết hôn với họ, nhưng đó là họ chưa gặp anh”.

Cô túm lấy ít thảo dược và quần vào chân anh, nơi một viên đạn trượt dọc đùi anh. Anh đã đứng, viên đạn bắn xuyên ra ngoài.

“Anh xem__” Cô chỉ con dao về phía anh khi cô di chuyển đến vết thương tiếp theo. “Những gì tôi làm chỉ chứng minh anh là một người đàn ông vô dụng, kém cỏi và đáng ghét nhất mà tôi có thể dính líu. Anh là một người cha vô trách nhiệm của bọn trẻ, anh làm cho mọi người muốn truy giết anh. Thậm chí là những quý bà đáng kính trọng cũng bàn tán về những chuyện xấu xa mà anh đã làm. Như những gì tôi biết thì chẳng có một ai thêm quan tâm xem anh sống hay chết”.

Sarah mỉm cười. “Ngoài trừ tôi, Sam Gatlin à. Anh có thể bỏ rơi tôi hay anh có thể không phải mua cho tôi một cái váy, hay anh không cần phải nói với chủ tiệm rằng tôi là vợ của anh, nhưng anh đã không làm thế. Vì vậy tôi đã quyết định anh không thể làm gì để thay đổi chuyện đó. Tôi yêu anh”. Cô biết rằng cô không hiểu điều này nhưng cô phải bắt đầu ở đâu đó. Nếu như cô sợ anh, hay căm ghét anh, thì lúc này cô đang đứng trong đám đông đối nghịch lại với anh. Vì vài lý do anh đã kết hôn với cô và anh cũng bị ép buộc lấy cô. Nó chính xác không phải một danh sách dài những đặc điểm tốt, nhưng nó là một sự khởi đầu.

Cô lau vết thương tiếp theo trong khi để ý thấy vết thương sau lưng đã lành lại. Không có lỗ đạn nào tòi tệ như cô đã e sợ. Chỉ có viên đạn chì trượt dọc cánh tay đủ sâu để khiến nó chảy máu. Vết thương ở chân cũng sẽ sớm lành lại thôi.

Cuối cùng tất cả máu đều được lau sạch và vết thương được sát trùng bằng rượu, rắc thêm dược thảo của Bà Vee và quần băng lại. Cô đặt tay lên trái tim anh và cảm nhận làn da ấm áp cùng với nhịp tim đập đều đặn. Cô đã làm những gì tốt nhất cô có thể. Có thể khi họ trở lại thị trấn lần nữa, cô sẽ mua một hộp cứu thương.

Ngước lên, cô nhìn thấy đôi mắt sẫm màu đang nhìn chăm chăm vào cô. Con đau thì vẫn còn nhưng cái nhìn của anh thì hoàn toàn tỉnh táo.

Mắt anh có màu nâu, cô nghĩ, một màu nâu sô-cô-la đậm.

Không ai di chuyển. Họ chỉ nhìn lẫn nhau như thể họ chưa bao giờ gặp nhau trước đây. Cô để yên một tay trên ngực của anh khi cô nhắc cầm lên, nhẹ nhàng chạm vào anh.

“Tôi chưa chết, Sarah”. Anh xoa xoa chỗ sưng trên trán. “Không có gì ngoài những vết phỏng rộp”.

Tự cố gắng, anh từ từ ngồi dậy, coi qua cánh tay đã được băng lại.

“Anh không thể hứa hẹn về điều đó”. Cô hạ tay xuống, chạm lướt qua những vết sẹo khi cô di chuyển. “Chúng ta kết hôn chưa được một tuần và anh thì đã bị tấn công hai lần. Tôi có thể nói việc anh bị ngã là tai nạn, nhưng những vết thương đó không phải là tai nạn”.

Sam nhìn chăm chăm vào chỗ cưa rẽ nơi họ đã rời khỏi con đường, sau đó kiểm tra để chắc chắn rằng khẩu súng lục của anh vẫn trong tầm với. “Tôi không muốn đề cập đến bất kì thứ gì mới ở đây, Sarah”. Anh nhắm mắt lại như thể anh sợ những điều anh đang định nói. “Tôi lên mười khi cha tôi bị giết trong Cuộc nội chiến. Ở độ tuổi đó tôi đã là người có vóc dáng to lớn, vì thế tôi đã đi theo bác và ông nội tôi mang xác cha về nhà. Mẹ tôi đã chết vài năm trước vì sinh non. Tôi đoán là những tên trinh sát Yankee (binh sĩ liên bang thời nội chiến Mỹ) nghĩ rằng chúng tôi chuyên chở hàng hóa khi bọn chúng tập kích chúng tôi. Trong vài phút cuộc đấu đã kết thúc. Toàn bộ gia đình tôi, ngoài trừ em gái nhỏ của tôi, tất cả đều chết vào ngày hôm đó”.

Giọng anh tê nhạt như thể những kí ức đó đã qua lâu để có thể khuấy động những cảm xúc nơi anh. “Một trinh sát Liên minh đã tìm thấy tôi nằm trên đường vài ngày sau đó, một vết thương bị đạn bắn ở ngay

ngực. Tôi đã bảo với anh ta tôi đang đi về nhà”.

Những ngón tay của Sarah chạm vào vết sẹo nơi ngực của anh. Nó chỉ cách nơi cô cảm nhận nhịp đập của trái tim anh có một inch.

“Reb đã đưa tôi đến bác sĩ làm việc phía sau khu phòng tuyến. Ông bác sĩ đó chỉ liếc sơ qua tôi và yêu cầu tôi nằm nghỉ bên ngoài lều cứu thương. Tôi nghe ông ta nói rằng vết thương không có gì nguy hiểm lắm, chỉ chảy ít máu. Không cần lãng phí thời gian để chữa trị cho tôi”.

Sarah cảm giác một cơn rét buốt nơi sống lưng. “Anh đang nói cái gì vậy?”

Anh tiếp tục như thể anh không nghe thấy cô nói gì. “Tôi đã chiến đấu ở vùng biên giới gần Fort Griffin từ khi tôi đủ tuổi đăng ký gia nhập quân ngũ. Hai lần suýt bỏ mạng vì quân thù, là người sống sót duy nhất trong đại đội trinh sát. Lần đầu tiên, những người đàn ông chào đón khi tôi trở về pháo đài, tôi nghĩ mình đã thoát chết. Nhưng lần thứ hai họ tránh xa tôi như thể tôi đã lừa đảo để được sống. Điều hạnh phúc đã trở thành sự ngu ngốc”.

“Có thể chỉ là anh gặp may thôi”.

“Không, nếu như tôi là một kẻ may mắn, thì tôi sẽ không bị bắn vào lần đầu tiên. Vài năm sau khi vào quân đội, một ông bác sĩ già tại San Antonio đã chữa trị cho tôi. Ông ta bảo với tôi rằng tôi đang hồi phục nhanh hơn mức tưởng tượng. Ông ta nói có vài người đàn ông chỉ bị có một vết trầy xước da mà đã chết vì nhiễm độc trong máu, nhưng với tôi đó phải là một phát bắn thẳng đến tim trước khi tôi ngã xuống”.

“Vậy, điều anh đang cố nói với tôi là gì?”

Sam cau mày. Anh nhìn xuống bàn tay cô đang để trên những tấm chăn chỉ cách anh có vài inch. “Đường như tôi đã cố gắng để chết đi trong nhiều năm qua, Sarah. Một thời gian lâu sau khi nhìn thấy gia đình mình đều chết, tôi đã muốn đi theo họ. Sau đó khi trưởng thành, tôi nhìn thấy những người bạn của mình bị bắn trong khi tôi đang đứng ngay bên cạnh họ. Tôi không thể hiểu bất kì thứ gì đang xảy ra”.

“Vì thế anh đã trở thành thợ săn tiền thưởng?”

Anh đặt những ngón tay của mình trên tay cô. “Cuộc sống đã mất hết ý nghĩa. Tôi đã thực sự không quan tâm đến việc mình sống hay chết”.

“Và bây giờ?”

Đôi mắt sẫm màu của anh bắt gặp ánh mắt của cô. “Cô cho tôi một lý do để quan tâm đến nó”.

9. Chương 9

Sam ngồi phía sau xe và ngắm nhìn cô vợ mới cưới của anh khi cô đi dọc bờ sông. Cuối cùng cô xoay lại và trở về xe. Cô sẽ phải nói chuyện với anh cho dù cô có ghét cái suy nghĩ ấy đến thế nào.

Anh dường như phải tìm ra một điều gì đó để khiến cô không ghét anh. Thực sự nếu như anh có bất kỳ tính tốt nào, anh có thể nói chúng cho cô. Nhưng anh là một kẻ cô độc chỉ có vài người bạn. Và cái điều tốt anh đã làm, anh không thể nói cho ai nghe về nó, thậm chí là với Sarah. Sự sống phụ thuộc vào sự im lặng của anh. Anh đã chôn nhiều cái quan tài chất đầy đá để cho một tên tội phạm có cơ hội thứ hai. Bây giờ anh chỉ ước rằng mình có được cơ hội thứ hai cùng với cô.

Bây giờ cô đã biết tất cả. Anh là một tên thợ săn tiền thưởng.

Đồ chết tiệt, anh nghĩ, anh sẽ thu xếp ổn thỏa cho cơ hội lần đầu. Ngay từ đầu cô không hề ghét anh. Sự yên lặng sau khi họ kết hôn là quãng thời gian tuyệt nhất mà họ bên nhau. Bây giờ thì cô đã biết hơn một nửa những tên tội phạm ở tiểu bang sẽ vui sướng khi giết được anh, tình trạng giữa Sarah và anh cũng chẳng tiến triển thêm gì.

Nhưng trong công việc của anh, mỗi năm đều có vài kẻ nghĩ rằng chúng sẽ được mọi người tán dương nếu như chúng giết chết anh. Mỗi năm lại càng thêm cố gắng. Đôi khi anh nghĩ mình nên họa một cái lệnh truy nã cho chính mình. Mọi người nghĩ những kẻ xấu xa nên được đem ra trước pháp luật, chỉ là không ai muốn thân thiện với người làm việc đó mà thôi.

Anh đã làm thợ săn tiền thưởng quá lâu để có thể biết làm thế nào nói chuyện với những người bình thường. Có lẽ anh nên đến thăm cô vào cái đêm họ kết hôn. Nếu sau đó cô biết về anh thì cô cũng không quá tức giận như bây giờ.

Nhưng cô dường như quá yếu đuối và sợ hãi, anh quyết định nên chờ đợi. Không có thời gian để mà giải thích tại sao một người đàn ông như anh lại muốn có một người vợ.

“Tôi có một câu hỏi”

Sam không chú ý cô đã quay lại và đi đến phía sau xe. Bây giờ cô đang đứng ngang tầm mắt anh hầu như chạm vào đầu gối anh khi cô nghiêng người về phía anh.

“Chỉ có một câu ư?” anh hỏi, cố gắng hành động như thể hình ảnh cô đứng quá gần không hề quấy rầy anh. Trong khi những kẻ khác đều cố tránh xa tầm với của anh.

“Tại sao anh lại kết hôn với tôi?” Cô thu hẹp mắt như thể cô đang dự định đánh giá câu trả lời của anh một cách cẩn thận.

Sam không chắc anh có biết trả lời nó hay không. Có thể bởi vì trông cô quá đáng thương khi bị nhốt trong ngục. Có thể bởi vì anh đã chán sống cô độc. Có thể cái ý nghĩ cô sẽ đi về nhà của một người nông dân nào đó đã khiến anh khó chịu. “Tôi không biết” Cuối cùng anh thừa nhận. “Có thể tôi đã nghĩ tôi có thể giúp cô. Tôi cho rằng nếu cô sống với tôi thì sẽ dễ dàng hơn khi ở tù” Anh hầu như mỉm cười.

“À, tôi hiểu” Cô đứng trước anh với hai tay khóa lại phía sau lưng giống như một vị tướng đứng trước lính của mình. “Anh muốn có ai đó chăm sóc cho tất cả những “tai nạn” anh gặp phải. Anh muốn một người mẹ cho những đứa con của anh...”

“Tôi không có bất kỳ đứa con nào” anh nhắc nhở cô.

Cô phất lờ anh. “Anh muốn có ai đó trông nhà cho anh, chỉ là anh không hề có một căn nhà. Và nấu ăn cho anh, ngủ trên giường anh”

Cô trông như một con vượn quay nhanh hơn trong gió. “Anh muốn có ai đó phục tùng anh, một người không bao giờ bận tâm mình bị ném ra khỏi cửa sổ. Thế đấy, Sam Gatlin, tôi__”

“Tôi chưa bao giờ nói rằng mình không có một căn nhà”

Sarah xoay vòng lại. “Có, anh có nói thế!”

“Tôi đã nói rằng tôi không có một căn nhà gỗ. Tôi có một ngôi nhà của riêng mình”

Cô trông khá bối rối. “Hãy nói với tôi sự thật: Anh có một căn nhà và không có bất kỳ đứa con nào?”

Anh nhướng mày lên, không biết làm sao trả lời cô.

Khi anh không nói gì, cô nói thêm. “Có thể tôi nên ném cái hộp may vá của tôi vào bên đầu còn lại của anh”

Trước sự ngạc nhiên của anh, cô tiến lại gần hơn. Với vị trí anh đang ngồi thì lúc này tầm mắt họ ở ngang nhau. “Tôi quên kiểm tra vết thâm tím đó” Cô thăm thì khi chạm qua chân anh, tựa vào đó để nhìn vào trán của anh. “Đôi khi một vết thâm tím cũng tồi tệ như một vết đứt”

Mặt cô ở quá gần đến nỗi mũi anh hầu như chạm vào mũi cô. Cô dùng những ngón tay gạt tóc anh ra khỏi trán, sau đó giữ nó một bên để cô có thể hoàn thành việc xem xét của cô.

Cô hoàn toàn đứng yên trong khi một bàn tay khác của cô chạm vào trán anh.

“Có đau không?” cô hỏi khi ngón tay cô đẩy vào chỗ đau của anh.

Sam cảm thấy những lời nói của cô thổi vào mặt mặt anh. Ngực trái của cô chạm vào cánh tay anh quá nhẹ đến nỗi anh không biết đó là do chúng chạm vào hay anh chỉ cảm thấy sự ấm áp của cơ thể cô quá gần với anh.

Cô di chuyển vào giữa hai đầu gối anh để nhìn gần hơn. “Bây giờ hãy bảo tôi nếu như tôi làm đau anh” cô nói khi cô kiểm tra vùng da nơi trán của anh.

Cô đang giết anh, anh nghĩ thế. Từng luồng khí lấp đầy trong phổi anh tràn ngập mùi hương kim châm tươi mát của cô. Anh đấu tranh với cái thôi thúc muốn kéo cô lại gần hơn. Anh đã tự hứa rằng anh sẽ không chạm vào cô cho đến khi cô yêu cầu anh điều đó, và nếu như không có bất kì thứ gì khác trên thế giới này anh là một người giữ lời hứa, cho dù cô có cảm dỗ anh đến thế nào đi nữa.

Cô đối xử với anh giống như một con thú nuôi bị dây gai cắt phải ngay đầu, nhưng anh không quan tâm. Dù sao đi nữa anh đang hưởng thụ nó. Anh thích cái cảm giác bàn tay cô kéo kéo tóc anh và cái cách cô tựa gần bên anh.

“Tôi có một căn nhà” Cuối cùng anh thầm thì khi cô không có ý định rời đi. “Nó nằm ở phía bắc so với nơi này, tại một nông trại nhỏ. Tôi đã không ở đó trong một thời gian dài, nhưng tôi nghĩ mình vẫn có thể tìm ra nó. Có một hàng cây chạy dọc một bên để giữ gió và một cái giếng chứa nước ngọt”.

Tiếng cười của cô chạm má của anh.

“Tôi đã ước anh có một nông trại. Tôi luôn muốn có một nơi để mình gọi là nhà. Người chồng đầu tiên đã hứa cho tôi điều đó. Anh ta bảo với tôi anh ta có một nông trại vào ngày chúng tôi kết hôn, nhưng rồi tôi nhận ra ngân hàng sở hữu toàn bộ nó. Tôi không thể để mình lại thất vọng thêm một lần nữa”

Sam cau mày. Anh không nghe về người chồng đầu tiên của cô.

Cô trở lại xem xét cái trán của anh. “Tôi nghĩ anh không có nguy hiểm nào ngoại trừ cái hộp may vá của tôi”

Cô di chuyển ra khỏi anh cũng nhanh như khi cô bước tới gần, Sarah lầm bầm. “Nếu anh có thể, tôi muốn đến chỗ bọn trẻ trước khi trời tối. Tôi không muốn bọn trẻ nghĩ chúng ta đã bỏ rơi chúng, giống như Tennessee Malone đã làm”

Sam cảm thấy đau khi anh nhúu mày lại. “Bọn trẻ nào cơ?”

“Mấy đứa con của anh. Tôi không quan tâm anh đã nói những gì, chúng ta không thể để bọn trẻ chết trong khu rừng thưa được”. Cô gấp cái chăn lại.

“Tôi đã nói với cô rằng tôi không có...”

Cô lại lần nữa quay lại cách mặt anh có 1 inch, nhìn chăm chăm vào anh giống như cô đang tính tính lời anh ra đầu súng vậy. “Anh nghĩ sao nếu chúng ta đi đến khu rừng thưa đón những đứa con thực sự của anh và sáng sớm sau chúng ta sẽ bắt đầu đi đến nông trại tưởng tượng của anh?”

Sam mỉm cười. “Hoặc là chúng ta đến đón những đứa trẻ tưởng tượng của cô và đi đến căn nhà thực sự của tôi”

Sarah liếc anh, không hề chùn bước.

“Tôi và cô sẽ thỏa thuận với nhau thế này. Chúng ta sẽ ở lại khu rừng thưa đêm nay, nhưng nếu như trời sáng mà bọn trẻ không xuất hiện, chúng ta dở đồ và rời đi. Tôi cần phải đưa cô đến một nơi nào đó an toàn nhanh đến mức tôi có thể. Reed đã xác định nhìn thấy tôi chết, và tôi thì không vội vã gì đi cho hắn một phát đạn khác”

Lo lắng hiện ra trong mắt cô. “Một đêm ở khu rừng thưa và sau đó chúng ta rời đi. Đồng ý chứ?”

Anh nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô nhưng không làm gì hết. Anh chỉ muốn cảm nhận sự mềm mại của nó thật lâu.

Sau đó cô rời đi, vòng quanh xe và trèo vào ngồi trên ghế. “Tôi sẽ gọi anh khi chúng ta đến dòng sông. Cho đến khi đó anh hãy cố ngủ chút đi”

Sam ngã người tựa vào đồng chắn. “Cô biết đường sao?”

Sarah nhắc cầm. “Tôi là người đã tìm ra nó lần đầu tiên, không phải sao?”

Anh nhìn lên bầu trời và tìm hiểu xem tại sao những người góa phụ lại nhiều hơn những người đàn ông góa vợ. Cô xác định là muốn giết anh. Nếu như cô mà nhớ được một cái hố nào đó trên đường thì anh sẽ phải ngạc nhiên lắm.

Anh liếc về phía hai chai rượu whiskey mà Mr.Moon đã để chung với đồ dự trữ. Chân anh vẫn còn run với cơn đau dai dẳng và cánh tay thì vẫn còn đau như quỷ, nhưng anh không chắc chắn muốn nghe cô nói thêm gì nếu anh đưa tay với lấy một chai. Anh nốc toàn bộ số nước trong bi-đong và cổ thư giãn.

Trước khi họ đến được dòng sông, mây giăng đầy trời. Anh từ từ thận trọng đến bên cạnh cô. Dùng chân không bị thương, cố gắng tự khuyến khích bản thân và kéo lưng cô tựa vào người anh khi những con ngựa làm nước bắn tung tóe lên. Lúc này, chỉ với một cánh tay giữ lấy cô, anh cảm nhận cô không ổn.

“Cô ổn cả chứ?” anh hỏi khi cô đập vào người anh.

“Không” cô trả lời mà không nhìn vào anh. “Lưng tôi thực sự như muốn gãy cả ra. Tôi không được khỏe cho lắm, anh biết đấy”

“Cô đang làm rất tốt” anh động viên khi tay anh trượt dọc cánh tay của cô và động viên sự cố gắng của cô. “Cô đã làm rất tốt trong lần trước. Bây giờ nó sẽ không khó hơn đâu”

Nhưng cả hai người đều đã kiệt sức khi đến được dòng sông.

“Làm sao anh tìm ra được nơi này?” Sarah hỏi khi họ dỡ đồ.

“Một người bạn đã cho tôi biết về nó” Anh không nói thêm người bạn đó là một tên tội phạm. “Anh ta nói anh ta có thể trèo lên những cái cây nếu như anh ta không muốn ai tìm thấy anh ta”

Cô thả rơi cái chắn khi cô đang dỡ hàng. “Trèo lên cây” cô thì thầm khi cô vội vàng đi về phía rừng gỗ bông.

Sam nhìn cô di chuyển dọc theo hàng cây, đang nhìn chăm chăm vào những cành cây.

“Đây nè!” Cô la lên. “Chúng ở đây nè”

Sam đi khắp khiêng đến và ngược lên nhìn theo hướng cô chỉ. Ánh sáng làm cản trở tầm nhìn của anh, ánh sáng và bóng râm lẫn lộn vào nhau, nhưng sau vài phút anh đã nhìn thấy. Một cái gác được xây giữa hai cành cây khổng lồ cách mặt đất chừng 8 feet. Cái sàn đủ rộng để có thể nhìn thấy một cái chắn và chắc chắn để cho 2 hay 3 người đàn ông ở trên đó.

“À, Tôi thấy nó rồi” anh di chuyển lại gần. “Toàn bộ thời gian tôi ở đây tôi đã không để ý đến nó”

Ba cái đầu nhỏ thò ra khỏi căn nhà trên cây. “Bọn trẻ kia!” anh thì thầm kinh ngạc.

Sarah thúc vào sườn anh. “Dĩ nhiên là đám trẻ rồi. Chúng là con của anh”

Họ nhìn bọn trẻ trèo xuống cây. Anh nghĩ anh nên tranh luận với cô một lần nữa về việc anh không có đứa con nào hết, nhưng với chứng cứ trước mắt, anh không thể nào cứ khẳng định là không.

“Xin chào” K.C nói khi con bé đến được mặt đất và nhìn chăm chăm vào anh. “Chúng cháu không nghĩ cô và chú sẽ trở lại”

Hai đứa nhỏ hơn đứng bên cạnh con bé, nhìn anh như thể anh là một tên khổng lồ.

Sarah chạm vào đầu từng đứa. “Dĩ nhiên là cô và chú phải trở lại rồi, nhưng lần này mấy đứa phải đi theo nha. Không được chạy trốn nữa đâu”

K.C lắc đầu. “Ông Malone đã bảo chúng cháu chỉ được an toàn khi ở đây. Không phải nơi nào khác. Ông ấy nói cha sẽ đến đây đón tụi cháu”

“Cha cháu đây nè” Sarah mỉm cười. “Cô và chú dự định đưa mấy đứa đến nơi nào đó ấm áp hơn để sống. Chờ cho đến khi cô cho mấy đứa xem cuộn len cô đã mua để may áo cho mấy đứa”

Nếu Sarah để ý thì sẽ thấy bọn trẻ chỉ nhìn chăm chăm vào Sam thì cô sẽ không bình luận cái gì nữa.

Chỉ có K.C là nhìn cô, rõ ràng không tin một lời nào. Sarah ôm hai đứa nhỏ hơn, và đề nghị làm cái gì đó cho chúng ăn. Khi những đứa nhỏ bắt đầu phụ cô gom củi để đốt lửa, tay Sam dừng K.C lại.

Anh chờ cho đến khi Sarah ở đủ xa để không nghe thấy gì, anh cùng K.C đi đến hàng cây. Đứa bé trông có vẻ sợ hãi nhưng con bé vẫn vâng lời đi theo anh.

Sau khi họ đã ra xa vài feet, Sam từ từ ngồi xuống một thân cây, để anh dường như không quá to lớn so con bé. Khi con bé không nói gì, anh thì thầm. “Cháu biết chứ không phải là bố của cháu phải không?”

K.C gật đầu khi con bé nhìn xuống những ngón tay của nó. “Cháu đã nghĩ chú có thể là bố cháu. Cháu chưa bao giờ gặp ông ấy vào ban ngày cả, và cháu nhớ rằng có lần đã nhìn thấy chú nói chuyện với mẹ cháu. Nhưng giọng nói của chú và bố cháu không giống nhau. Ông ấy luôn trở về nhà vào lúc đêm khuya. Cháu có thể nghe thấy ông nói chuyện với mẹ. Mẹ cháu nói lúc nào bố cũng trông chừng bọn cháu, thậm chí ngay cả khi chúng cháu không biết ông ấy ở xung quanh. Đôi khi cháu tỉnh giấc và lắng nghe ông nói chuyện. Cháu thích giọng nói của ông”

Sam quan sát con bé. “Mẹ cháu tên là gì?”

“Molly” con bé trả lời. “Nhưng mẹ cháu đã chết”

“Và tên của bố cháu?”

“Mẹ chưa bao giờ nói cho cháu biết. Mẹ nói rằng tốt nhất là không ai được biết, thậm chí là cả cháu” Những giọt nước mắt xuất hiện trong mắt con bé. “Cháu không biết vì sao bà không nói cho cháu biết. Cháu sẽ không nói điều gì với bất kỳ ai. Cháu hứa”.

Sam nghĩ rằng anh nên vỗ nhẹ vai để an ủi con bé, nhưng anh nhận ra anh có thể dọa chết con bé nếu như anh làm thế. “Chú biết bố cháu là ai, KC, và chú biết ông ấy ở nơi nào, nhưng mẹ cháu đã đúng, điều quan trọng là không những chúng ta phải giữ bí mật tên của bố cháu mà bất kỳ điều gì về ông cũng phải bí mật cho đến khi chú đưa cả ba đứa đến gặp bố”

Anh nhìn Sarah di chuyển quanh đóm lửa, trông cô giống như một cô gà mẹ đang chăm sóc mấy đứa con. “K.C” Anh thì thầm mà không nhìn vào con bé. “Cho đến khi chúng ta tìm ra bố ruột của cháu, cháu có thể tiếp tục nên nói với mọi người chú là bố của cháu. Nó sẽ tốt cho cả cháu và chú”

Đứa bé gật đầu. “Nhưng khi chúng ta tìm thấy ông ấy, ông ấy sẽ nói chuyện với bọn cháu chứ?” Con bé cố kìm lại nước mắt. “Bố sẽ muốn chúng cháu chứ? Bố sẽ yêu chúng cháu phải không ạ?”

Sam nhìn con bé, đôi mắt xanh đầy chờ mong. “Chú biết rằng ông ấy yêu các cháu. Ông ấy sẽ muốn cả ba đứa bọn cháu”. Sam cười toe toét. “Nhân tiện, cháu có màu mắt giống như ông ấy đấy. Cháu sẽ biết khi nào cháu gặp ông ấy”

Trước khi anh có thể phản ứng, đứa bé đã làm một hành động rất kì lạ. Con bé đã quấn hai cánh tay quanh cổ anh và ôm chặt lấy anh.

10. Chương 10

“Đừng có nói với tôi chúng không phải là con anh nhé” Sarah thì thầm trên mũi Sam. “Tôi đã nhìn thấy K.C ôm anh”.

Trong một khoảnh khắc, tất cả những gì mà anh có thể làm là hít vào mùi kim ngân thơm mát của người phụ nữ bên cạnh anh.

Cô trèo lên trên chần của anh vào lúc anh đang chuẩn bị ngủ. Anh chưa kịp cười thì đã nhận ra cô chỉ muốn nói chuyện.

“Chúng không phải là con của tôi”, anh nói bình tĩnh khi cô tì khuỷu tay vào ngực anh cứ như thể cô đang dựa trên bàn và không...

Cô chạm lên môi anh bằng đầu ngón tay. “Yên nào. Chúng có thể nghe thấy anh đấy”.

Anh chẳng quan tâm nếu lũ trẻ có nghe được hay không, nhưng anh thích mùi vị của ngón tay cô. Lũ trẻ biết anh không phải là cha chúng. Vợ Frank Jackson đã dạy chúng nói dối để tự bảo vệ mình; có một gã tội phạm thay vì một lão già cũng nguy hiểm. Người phụ nữ đó biết rằng thậm chí chúng chỉ cần nói ra tên anh ta, chúng sẽ gặp nguy hiểm.

Sarah không nhận ra rằng chúng không hề để ý đến anh hay sao? Cô không bao giờ tự hỏi nếu chúng là con anh, tại sao chúng không bao giờ lo lắng, thậm chí là quan tâm nếu anh sống hay chết?

Sarah đã dành cả buổi tối để nhắc đến anh như là một người cha trước mặt chúng nhưng chúng cũng chẳng để ý đến.

Sam nhớ đã gặp mẹ chúng một lần khi anh ghé qua chỗ ở của cô ta để gửi một tin nhắn cho người đàn ông mà anh mang nợ. Cô đã chào đón anh với đôi mắt tròn tròn vì sợ hãi cho đến khi nhìn thấy bức thư anh cầm ở tay. Sau lần đó, Sam khá chắc chắn về việc cô ta chẳng bao giờ nhìn anh thêm lần nào nữa.

Anh cố gắng nhớ lại xem vợ của Frank Jackson trông như thế nào. Gầy. Không cao lắm. Nhưng vẫn cao hơn người phụ nữ đang tựa lên lồng ngực anh.

“Cô lạnh à?” anh hỏi Sarah khi thấy cô run rẩy.

“Không”, cô nói dối trong khi kéo chăn lên vai.

Sam đoán rằng cô đã đưa hết chăn cho bọn trẻ, lúc này chúng đang nằm ngủ say sưa và ấm áp bên ngọn lửa.

“Vào đây với tôi”, Sam nhắc một góc chăn lên. “Nếu chúng ta cùng đắp chăn của tôi và cô, chúng ra sẽ không bị chết cóng đâu”.

Cô ngần ngại.

“Đừng có nhìn tôi như thế, Sarah. Nếu tôi định tấn công cô thì tôi đã làm từ lâu rồi”.

Cô gạt đầu và chui xuống chăn của anh trong khi kéo chăn của cô lên người cả hai.

“Quy định là gì thế?”, cô thì thầm, ngo ngoáy bên cạnh anh.

“Quy định?”

“Quy định để được nằm cạnh anh ngủ ấy. Đàn ông luôn có những quy định mà”.

Anh thở dài, đoán rằng “đàn ông” ở đây chỉ bao gồm chồng cũ của cô. “Tôi không biết”, anh trả lời thành thật. “Vài lần tôi ở với phụ nữ trên giường thì chúng tôi không ngủ”.

Sarah nhồm dấy, tì khuỷu tay lên ngực anh trong khi nhìn thẳng vào anh. “Anh chưa bao giờ ngủ với một người phụ nữ à? Thật chứ?”

Trong một khoảng thời gian rất dài mà anh có thể nhớ được, lần đầu tiên gò má rậm nắng của anh thoáng ửng đỏ. Sarah cư xử cứ như thể anh vừa nói với cô anh chưa từng biết đến phụ nữ. Trên thực tế, đối với một người đàn ông mà phần lớn thời gian sống độc thân, chưa từng ở một nơi đủ lâu để biết bất cứ ai, anh có lẽ chưa biết đến phụ nữ ở tuổi của mình.

Anh nhìn những đốm lửa nhảy nhót trong tóc cô và cố gắng tìm lời giải thích. “Người phụ nữ lên giường cùng với tôi phải làm việc vào ban đêm và không có nhiều thời gian”.

“Ồ, thật là chán. Granny Vee thỉnh thoảng phải đỡ đẻ ngay trong đêm. Tôi luôn giúp và sau đó phải vài ngày tôi mới ngủ lại được”.

Sam cố gắng để khỏi bật cười. “Tôi đưa cho họ một ít tiền để giải quyết”.

Sarah dựa cằm trên tay “Anh thật tốt bụng, Sam. Vào những lúc tôi nghĩ anh là người xấu, anh lại khiến tôi ngạc nhiên và kể cho tôi nghe những điều thú vị”.

“Không ai hoàn toàn xấu cũng như hoàn toàn tốt cả, Sarah”. Anh không thể nhìn thấy mắt cô trong bóng tối nhưng anh biết cô đang nhìn anh. Người phụ nữ này luôn nhìn anh như thể cô chưa bao giờ nhìn thấy những người như anh suốt cuộc đời cô vậy.

Anh nghĩ về việc kể cho cô nghe về cha bọn trẻ. Về cách Frank Jackson đã vượt qua làn mưa đạn để cứu bạn của anh như thế nào. Về việc một thành viên xấu của băng đảng cướp trên tàu đã liều mạng mình để cứu người khác khi băng đảng bị mai phục ở Round Rock vài năm trước đây.

Sam đang qua đường khi ba thành viên của băng đảng xông vào ngân hàng. Cảnh sát trưởng và những người lính biệt động (Rangers hay Texan Rangers: đội biệt động Texas) đã được cảnh báo trước, vì thế họ đã sẵn sàng để tiếp đón chúng. Một tên đã bị giết bằng một viên đạn vào đầu bởi một người chàng trai cảnh sát biệt động trẻ tên là Ware.

Sam cho rằng bọn chúng sẽ sớm bị hạ gục hết. Nhưng Frank đi xa vào ngày hôm đó, dồn trách nhiệm cho băng đảng.

Đêm khuya hôm đó, Sam vô tình gặp lều của Frank. Frank rút súng ra trước và suýt nữa thì giết chết Sam. Có thể anh ta đã thấy quá đủ các màn bắn giết ngày hôm đó. Nhưng dù sao đi nữa thì Sam vẫn không bao giờ tố giác Frank Jackson.

“Tôi có thể đưa ra một số quy định nếu anh muốn”. Sarah kéo Sam khỏi những ký ức quá khứ trong khi Sarah thả lỏng người bên cạnh anh. “Cả đời tôi đã từng ngủ cạnh nhiều người”.

“Cô nói xem nào”. Anh đặt đầu vào cánh tay không bị băng và chờ đợi. Anh cho rằng quy định đầu tiên là anh không bao giờ được ngủ khi cô ngủ ngáy bên cạnh anh. Anh cũng vài lần từng mơ có một người phụ nữ để ngủ cùng, nhưng luôn có rất nhiều ràng buộc để mối quan hệ đó trở nên thực tế và công bằng đối với người phụ nữ đó.

Khi gặp Sarah trong tù, anh đã nghĩ rằng cuối cùng cũng có người chịu lấy anh để thoát khỏi nhà tù đó. Nhưng câu hỏi đặt ra là tại sao vào thời điểm đó anh lại nghĩ đến việc kết hôn?

Cô bắt đầu nói, cứ như thể anh đang chú ý lắng nghe cô: “Đầu tiên là không động chạm đến đối phương khi không cần thiết. Và nếu chân anh bị lạnh, đừng có đặt lên chân người khác”.

“Chân cô lạnh à?” anh ngắt lời.

“Chân tôi lúc nào cũng bị lạnh”, cô nhóm dậy lần nữa trên ngực anh. “Và Granny Vee đã từng nói là không được ngủ khi mặt ở gần nhau vì có thể gây ngạt thở cho người kia. Bà ấy kể với tôi rằng có một cặp vợ chồng ngủ sát mặt vào nhau. Không có đủ không khí để cho cả hai cùng thở và một buổi sáng, họ đã chết trên giường, mắt mở to, nhìn chăm chăm vào nhau trong sự ngạc nhiên”.

Sam không thể nén cười. Khi đã thôi cười, anh hỏi: “Còn quy định nào khác không?”

Sarah quay đầu đi, không định nói gì thêm với anh nữa. “Có vài chỗ mà anh có thể động vào và vài chỗ không được phép”.

“Là những chỗ nào?”

Cô quay lưng lại và nhìn lên trời. “Tay chúng ta đang chạm nhau đây này, chỗ đó thì được”.

“Thế chỗ nào thì không được?”

“Sam Gatlin, tôi thề là anh phải hơn tôi 7 đến 8 tuổi, tôi không nghĩ là anh không biết điều đó”.

“Nhưng cô đã lấy chồng rồi mà. Cô đã trải qua chuyện này rồi”, anh nói, cứ như thể là hôn nhân khiến cô khôn ngoan hơn vậy.

“Đúng thế, hôn nhân cho anh biết nhiều điều. Tuy nhiên nếu anh không biết điều gì đó thì tôi cũng không nói cho anh biết đâu”.

Sam cố gắng nghiêm túc nhưng anh chưa bao giờ cảm thấy thú vị như vậy. Sarah đúng là một ngụm rượu whiskey ngon lành cho anh. “Nhưng nếu cô không nói cho tôi thì làm sao mà tôi biết được chứ?”

Sarah nằm im một lúc lâu khiến Sam nghĩ cô sẽ không trả lời anh. Nhưng cuối cùng thì cô cũng thì thầm “Tôi sẽ nói khi nào anh phá vỡ quy định. Còn nếu không thì chúng ta không cần phải nói về chúng”.

“Công bằng đấy”, anh đồng ý.

“Sam này”

“Gi vậy?”

“Tôi đã lập gia đình trước đây rồi, nhưng nó không giống thế này”.

“Ý cô muốn nói là chồng cô không bao giờ bị tấn công, bị bắn hoặc là bắt cô ngủ trên nền đất à?”

“Không, không phải thế”. Cô nhìn lên. Cuối cùng thì cô cũng trả lời nhưng anh không nghe rõ lời cô nói.

“Người chồng đầu tiên của tôi không bao giờ hỏi xem liệu tôi có bị lạnh không”.

Nỗi buồn dâng đầy trong giọng cô khiến Sam chìm sâu vào sự im lặng giữa họ.

“Chúc ngủ ngon”, cô lẩm bẩm và quay lưng lại phía anh.

“Chúc ngủ ngon”, anh trả lời, hiểu rằng anh khó mà ngủ được. Người phụ nữ này biết cách khơi lại trong anh những cảm xúc mà anh nghĩ rằng đã chết từ lâu.

Mười lăm phút sau, anh cho rằng anh sẽ không thể nào ngủ được nếu suốt đời cô cứ nằm cạnh anh như thế này.

“Nằm yên nào”, anh gầm gừ khi cô trở mình ít nhất mười lần. “Những người đã từng ngủ với cô cáo bao giờ phàn hà về việc cô cứ trở mình liên tục không?”

“Tôi không thấy thoải mái. Tôi chưa từng ngủ trên nền đá. Và tôi cũng nói luôn trước khi anh lại đoán mò, tôi đã từng ngủ cùng với Granny Vee bởi vì bà ấy lúc nào cũng lạnh, cùng chồng tôi vì điều đó và bắt buộc, với Bailee và Lacy khi chúng tôi đi trên con đường mòn vì chúng tôi không còn sức lực để kiểm củi khi chúng tôi cắm trại qua đêm”, cô trả lời.

Đáng lẽ cô không nên nói ra danh sách đó, anh đã biết câu trả lời rồi. “Về việc phải ngủ trên đá thì tôi không làm gì được. Cô có đủ ấm không?”

“Không”, cô thừa nhận. “Tôi nghĩ là cái chăn ngày càng co lại khi chúng ta ngủ”.

Anh mở tay ra và kéo cô lại gần.

Sau vài phút căng thẳng, cô thư giãn và gối đầu lên ngực anh. Anh đưa tay dọc theo lưng cô và qua lần vải trên hông cô trong khi anh kéo cô sát vào người anh.

“Ấm hơn rồi nhé”, anh thì thầm trên mái tóc mềm mượt của cô.

“Anh không được phép chạm vào tôi ở chỗ đó đâu”, cô trả lời.

Sam bỏ tay ra khỏi lưng cô. “Ồ”, anh giả vờ như mình vô tội. “Cảm ơn cô đã nhắc tôi. Cô sẽ nhắc tôi mỗi khi tôi quên chứ?”

“Được rồi, tôi sẽ nhắc”, cô trả lời, ngủ mơ màng.

Sam nhắm mắt. Anh chưa từng nghĩ là một người phụ nữ lại phức tạp, ngây thơ và khó cưỡng lại như thế này.

Người phụ nữ mà anh đã từng cho phép mình gần gũi luôn khô khan với tâm hồn chai sạn và đôi mắt thiếu sự lấp lánh. Họ đã từng chơi một trò chơi, một trò chơi với nhiều quy định hơn Sarah biết. Anh đưa tay dọc theo vai cô, xuống cánh tay cô, thích thú khi thấy cô động đậy với cái động chạm ấm áp của anh. Cô có thể cho rằng cuộc hôn nhân của họ chỉ là trên danh nghĩa nhưng anh chắc chắn rằng cơ thể cô thích thú với cảm giác được ở gần anh cũng như anh vậy.

Khi anh đưa tay đến eo cô, anh nhẹ nhàng trượt cánh tay lên phía trước váy cô đến khi ngực cô chạm vào lòng bàn tay anh. Vợ anh hoàn toàn là một người phụ nữ. Chất liệu của chiếc váy cô mặc không giấu được sự đầy đặn trong tay anh. Cô không di chuyển mà chỉ khẽ lẩm bẩm “Sam, chỗ đó không được”. Anh cười và nhấc tay ra. “Xin lỗi, tôi sẽ cố gắng nhớ”. Cô gật đầu và cuộn tròn bên cạnh anh. Cô nằm mềm mại bên cạnh anh, anh không cảm đến tay để biết sự thích thú của cô.

“Sarah”, anh khẽ miệng sát tai cô.

“Vâng”, cô lẩm bẩm.

“Tôi có một quy định”

“Gi thế?” cô trả lời, dường như cô đã ngủ say để nghe anh nói.

“Đêm nào cô cũng phải ngủ cạnh tôi như thế này nhé. Tôi muốn cô biết rằng cô được an toàn. Dù có bất cứ chuyện gì xảy ra, hứa nhé?”

Cô không trả lời, anh lắc vai cô.

“Tôi hứa”, cô thì thầm, đập vào tay anh như thể anh là một con ruồi quấy rầy. “Bây giờ thì để cho tôi ngủ nào”.

Sam nghĩ về việc cô cảm thấy thoải mái thế nào trong vòng tay anh. Anh tận hưởng sự gần gũi của cô với việc nâng lên hạ xuống trên ngực anh, hơi thở chậm chạp của cô cọ vào cổ họng anh. Anh không cần cô, anh tự nói với mình. Cô rắc rối hơn mọi thứ. Nhưng có thể trong một thời gian ngắn, anh sẽ có một người khác trong cuộc đời mình. Anh không thể già vờ rằng có lúc những cảm xúc trong anh chưa mất hẳn. Họ có thể sống như những người bình thường và không nghĩ gì đến những ngày sắp tới khi anh đi xa. Anh sẽ ra đi để bảo đảm an toàn cho cô trong khi trở lại với sự lụi tàn của cảm xúc thêm một lần nữa.

11. Chương 11

Sarah mở mắt ra. Ánh sáng bình minh đã tràn ngập khắp những nhánh cây bông. Cô nhanh chóng chui đầu vào đồng chăn, chỉ mong sao trời chưa sáng để được ngủ thêm nữa. Cô không thể nhớ được lần cuối mình cảm thấy ấm áp và an toàn suốt cả đêm là bao giờ.

Bàn tay to lớn của Sam đặt trên người cô như khẳng định quyền sở hữu của anh. Cô chớp mắt để xua đi những giọt lệ. Trên thực tế, cô thuộc về anh. Anh đã trả tiền trước khi cưới cô. Cô thuộc về anh cũng như ngày trước cô thuộc về Granny Vee kể từ ngày Harrier Rainy bán cô đi. Harriet thậm chí còn không nói lời chào tạm biệt, bà ta chỉ đơn giản đưa đứa trẻ 6 tuổi là Sarah khi đó vào cỗ xe cũ của Granny Vee và hét lên: “Mong là con bé này sẽ có ích cho bà hơn là cho tôi. Mẹ nó còn hơn là rác rưởi nhưng nó đã tổng khứ con bé cho tôi và bây giờ tôi giao nó cho bà”.

Granny đã cười khi bà kêu lên: “Trèo lên đi, cô bé”, nhưng bà đã đánh ngựa đi trước khi Sarah trèo lên. Cô vẫn nhớ mình đã phải chạy theo cỗ xe. Chạy theo tương lai mờ mịt phía trước mà chỉ biết rằng nó nhất định phải tươi sáng hơn quá khứ.

Sarah lau đi những giọt nước mắt trên cánh tay Sam mà cô gối đầu lên. Cô vẫn đang chạy theo tương lai phía trước và vẫn hi vọng rằng nó sẽ tươi sáng hơn quá khứ. “Mình sẽ làm việc chăm chỉ. Mình sẽ làm cho tương lai tốt đẹp hơn”, cô thì thầm. Cô thấy dường như cuộc đời cô là những lần trao đổi không ngừng, từ tay người này sang tay người khác.

Nhìn sang Sam, cô thấy yên tâm vì anh vẫn đang ngủ. Cô không định nói to những điều ấy ra. Anh sẽ biết là cô nói chuyện một mình. Thói quen này của cô vẫn luôn khiến Harriet bực mình nhưng Granny Vee lại thấy nó buồn cười. Mitchell nếu biết thì cũng chẳng bao giờ phàn nàn gì. Anh ta hiếm khi nói chuyện với người khác, nói gì đến việc nói chuyện với bản thân mình. Vào cái tuần anh ta mất trang trại, anh ta chỉ

đơn giản bảo cô thu dọn đồ đạc. Sarah đã chui vào trong xe trước khi anh ta thông báo rằng họ sẽ đi về hướng tây.

Lũ trẻ di chuyển lại gần đồng lửa, kéo cô quay lại với thực tại. Sarah biết rằng nếu cô không dậy nhanh, chúng sẽ ăn sáng bằng bất kỳ thứ gì có thể tìm thấy. Cô đuổi người và hôn lên gò má lỏm chồm râu của Sam. “Chào buổi sáng, chồng em”. Cố tỏ ra vui vẻ, cô thêm vào “Em sẽ thích anh ngày hôm nay dù anh có xứng đáng với điều đó hay không”.

Cô cho rằng nếu tiếp tục nói như vậy, một ngày nào đó có thể cô sẽ thích anh. Có thể anh không thừa nhận bọn trẻ nhưng anh đã ngủ cạnh mà không chạm vào cô, trừ vài lần anh vô ý. Những điểm tốt và xấu ở anh bắt đầu ngang bằng nhau. Đó là sự khởi đầu.

Nhìn vào gương mặt đang ngủ của anh, cô kết luận rằng anh không xấu trai. Nếu có khi nào đó trông anh lạnh lùng thì đó là lúc anh không cười. Sarah cười toe toét, nhớ lại lúc anh cười tối qua. Lúc ấy quá tối để nhìn thấy mặt anh nhưng cô nhớ là cô đã nói gì đó khiến anh cười rung rung trong ngực dù anh không phát ra tiếng.

Trông anh trẻ hơn lúc ngủ. Lúc đầu cô nghĩ anh khoảng hơn 30 tuổi, nhưng bây giờ thì cô không chắc nữa. Nếu không có sự đau đớn trong mắt anh hoặc những nếp nhăn ngang trán, anh trông chỉ như khoảng 20 tuổi. Làm sao mà một người đàn ông trở thành huyền thoại nếu anh ta trẻ như vậy nhỉ?

Cô chuẩn bị một bình cà phê và đặt nó lên ngọn lửa. Sau khi kéo hai cái cốc lại gần, cô lấy thịt xông khói từ túi thức ăn cô cất trong hộp trên giường của cỗ xe ra. Cô chỉ lấy ra những gì họ cần vì nghĩ rằng Sam sẽ muốn khởi hành ngay sau khi họ ăn xong bữa sáng.

“Ai đó đang đến”, K.C hét lên. “Cháu nghe thấy tiếng nước bắn”. Ba đứa trẻ vơ tất cả những gì chúng có thể và chạy về phía những cái cây.

Sam ngồi dậy. Trông anh không ngại ngủ chút nào khi anh với lấy khẩu súng trường và đứng lên. Anh chính là tay súng lạnh lùng, cô nghĩ. Không còn dấu hiệu nào về một người đàn ông đã ôm cô dịu dàng trong bóng tối trước buổi bình minh.

Sarah căng lên để nghe ngóng, nhưng buổi sáng hoàn toàn tĩnh lặng trừ tiếng nước sông chảy và tiếng lá rơi.

“Đi với bọn trẻ đi”, Sam ra lệnh khi anh đi vòng quanh lán.

“Nhưng...”

Anh không đợi cô tranh cãi. Với những động tác nhanh chóng, anh kéo cô đến gốc cây và nâng cô lên chỗ ẩn nấp mà họ đã tìm thấy lúc trước như thể cô không nhẹ hơn một nhúm cỏ khô là bao. Lũ trẻ trèo lên cây nhỏ và bám vào như thể nó là một cái thang.

“Trên đó có đủ chỗ không”, Sam cố gắng thì thầm nhưng ai đó trong khoảng rừng thưa có thể nghe thấy.

“Nhiều lắm, anh có lên không?”, Sarah trả lời.

“Không, tôi sẽ tiếp khách”, Sam nhét hai hộp vật dụng lên chỗ Sarah. “Dù có chuyện gì thì cứ ở yên đây và giữ im lặng nhé. Một trong những hộp này là táo, trong trường hợp phải mất một lúc lâu để thuyết phục vị khách của chúng ta rời khỏi”, anh nói.

Nhìn lũ trẻ, Sam lặng lẽ cảnh báo chúng về việc phải giữ yên lặng. Lát sau anh quay lại với khẩu súng trường từ cỗ xe và cái khăn của Sarah. “Nếu vị khách của chúng ta không thân thiện, cô có thể hậu thuẫn tôi với cái này được chứ?”

Sarah nhìn chằm chằm vào khẩu súng và trả lời thật thà: “Không”.

“Thế thì cô cứ ở đây dù có chuyện gì xảy ra nhé”.

Sarah nằm xuống với bọn trẻ để nếu có ai đứng nhìn lên từ gốc chỉ thấy được những cành lá. Cô ngẩng đầu lên để kịp nhìn thấy Sam di chuyển lại gần ngọn lửa, nhặt đồng chặn lên và nhét chúng vào trong cỗ xe. Anh kéo sợi dây thừng ngang qua cát. Lúc đầu cô không hiểu anh đang làm gì nhưng sau đó cô đã nhận ra. Anh đã xóa tất cả những dấu chân bên cạnh dấu chân anh.

Tiếng động ngày càng lớn hơn, cô nhìn Sam ném cái yên từ cổ xe đến chỗ con ngựa mà anh mua trong thị trấn.

Một kỵ sĩ vòng qua chỗ rẽ và lọt vào tầm mắt ngay lúc Sam buộc chặt cái dây thừng lại.

Sarah cố gắng để không hét lên khi cô nhìn thấy kẻ lạ mặt rút súng từ bao đựng nhanh như chớp. Hắn tấn công như một chiến binh thực thụ.

Sam đưa tay ra phía sau lưng con ngựa đen và để tay lên cái thang như thể không biết chuyện gì đang xảy ra đến với mình. Anh còn không sờ đến thắt lưng để súng mà để nó treo trên cái thang như một vật trang trí.

Kẻ lạ mặt xuống ngựa khi đến nơi, nhưng hắn không hạ súng xuống.

Hắn hét lên: “Gatlin, đứng im”.

Sam trả lời đơn giản: “Tôi không có vũ khí. Vào đi. Tôi có lửa sưởi đây”.

Kẻ lạ mặt cưỡi ngựa đến. Hắn to lớn, không cao như Sam nhưng đậm người hơn. Và trẻ hơn vài tuổi, Sarah đoán. Một ngôi sao bằng bạc hình tròn lấp lánh trên ngực hắn.

Sau khi nhìn ngó xung quanh, viên cảnh sát biệt động Texas hạ súng và trèo xuống khỏi ngựa. “Có mình anh thôi à?”, anh hỏi khi đảo mắt khắp xung quanh.

“Đúng vậy”, Sam ngồi trên một cái hộp gần bình cà phê, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra với chân mình.

Kẻ lạ mặt dường như không thân thiện khi hắn đến gần Sam. “Thế sao lại có hai cái cốc để gần ngọn lửa thế, Gatlin?”

Sam không hề có hứng nói chuyện với người đàn ông này. “Tôi nghe thấy anh đến nửa tiếng trước đây. Tôi nghĩ là nếu anh vừa lội qua nước lạnh, chắc anh thích uống cái gì nóng. Nhưng nếu anh không thích thì để tôi cất một cái cốc đi”.

Viên cảnh sát chịu thua nhưng vẫn không hạ vũ khí xuống khi anh tiến lại gần. Sarah cho rằng anh ta hơi sợ một chút. Cũng như Sam, quần áo anh ta đầy bụi bặm nhưng tốt. Chúng không phải là quần áo của nông dân.

Người đàn ông ngồi xổm trước ngọn lửa và chờ đợi trong khi Sam đưa cho anh ta một cốc café.

Cả hai người đàn ông hít thở những ngụm chất lỏng bốc khói trong im lặng.

Cuối cùng thì Sam cũng cảm thấy trò chơi phải chấm dứt. “Jacob, anh có định nói với tôi tại sao anh đến đây không, hay là cảnh sát biệt động Texas không có việc gì làm nên bắt đầu rong ruổi khắp các dòng sông?”

Người đàn ông trẻ hơn lơ đãng câu hỏi của Sam. “Tôi nghe nói anh đã lấy vợ vào cái đêm tại Cedar Point”.

“Có lẽ thế”. Sam bắt chéo mắt cá chân trước mặt như thể anh đang giết thời gian.

“Họ nói là anh đã cưới một người phụ nữ đẹp, trông như thiên thần. Họ còn nói rằng cô ấy quá yếu đuối để có thể sống ở vùng đất khắc nghiệt này. Cuộc sống của anh không phải lúc nào cũng dễ dàng”.

“Họ buôn nhiều chuyện nhỉ”, Sam bình luận như thể anh không thấy hứng thú với những gì viên cảnh sát nói.

Jacob xem xét xung quanh. “Anh có biết vợ anh đang ở đâu không?” Cảnh sát trưởng Riley muốn nói chuyện với cô ấy.

“Có thể là tôi biết đấy. Anh hay cảnh sát trưởng có chuyện quái gì với cô ấy thế? Tôi đã trả hậu hĩnh cho cô ấy. Cô ấy bây giờ tự do và trong sạch”, Sam trả lời. Lần đầu tiên kể từ lúc người đàn ông đến, Sam trông có vẻ quan tâm đến việc tại sao Jacob Dalton đã bỏ công để tìm kiếm anh.

Viên cảnh sát đứng lên và đối mặt với Sam. “Tôi đã theo dõi anh hai ngày hôm nay. Cô ấy an toàn chứ? Cô ấy vẫn còn sống chứ? Người đàn ông chủ cửa hàng, người tự xưng là Moon, đã nói anh đi với một người phụ nữ ngày hôm qua khi anh rời thị trấn, nhưng ông ta không đưa ra bất kỳ thông tin đáng khích lệ gì về anh”.

“Tất nhiên là cô ấy vẫn còn sống. Anh nghĩ cái quái gì vậy, tôi trả tiền để cô ấy không phải ngồi tù rồi sau đó giết cô ấy à?”, Sam hét lên.

Jacob nhìn như thể đang cân nhắc lời Sam nói. “Tôi đã nghe nhiều truyền thuyết về anh, Gatlin”.

“Anh ít hơn tôi 5 tuổi đấy, và tôi cũng nghe nhiều chuyện về anh. Nhưng dù sao thì cũng cảm ơn anh vì đã quan tâm đến vợ tôi”, Sam cười. Giọng của anh rõ ràng là không đánh giá cao mối quan tâm đó. “Cô ấy xinh như thiên thần và cô ấy cũng là của tôi. Cô ấy không phải là việc của anh”.

Viên cảnh sát ngửa người ra sau một chút “Xem này, Gatlin, tôi không tin phần lớn những điều mà tôi nghe thấy về anh hay về bất cứ người đàn ông nào khác, nhưng tôi cần phải nói chuyện với vợ anh”.

“Hãy bảo với cảnh sát trưởng là không cần phải theo dõi tôi đâu. Vợ tôi vẫn ổn”.

“Không phải điều đó”. Jacob hít sâu như thể đang đưa ra một quyết định. “Tôi đã đuổi theo một tên đồ tể giã vô ích tên là Zeb Whitaker qua nửa đất nước. Có vẻ như là vợ anh và hai người phụ nữ khác đã gặp hắn ta trước tôi, và họ đều thú nhận là đã giết chết hắn”. Viên cảnh sát cười. “Nếu điều đó là thật thì đúng là tin tốt cho tôi”.

Sam khoanh tay trước ngực và đợi anh ta nói nốt.

Jacob uống thêm cà phê. “Vài ngày trước khi vợ anh giết hắn, hắn đã phục kích một chủ trang trại gia súc, người này mang theo một túi đầy tiền vàng”.

“Cô ấy không có tiền đâu. Nếu cô ấy có tiền thì đã tự cứu mình ra khỏi tù rồi, chẳng đợi đến lúc anh phải quan tâm”, Sam trả lời.

Jacob cười với Sam “Tôi cũng đoán là anh không phải người pha cà phê”. Giọng cười của Jacob căng thẳng hơn. “Tôi không ở đây để làm hại cô ấy mà là để cảnh báo cô ấy. Sau ngày cưới của anh, chúng tôi bắt đầu nghe thấy những tin đồn về việc Zeb còn sống và đang truy lùng ba người phụ nữ đã cố giết hắn. Chắc là hắn nghĩ họ lấy tiền của hắn. Cảnh sát trưởng đã cảnh báo với hai người kia, nhưng ông ấy nhờ tôi tìm anh”.

“Anh đang nói gì vậy?”

“Tôi nói rằng Zeb Whitaker đang truy lùng vợ anh, và nếu hắn không tìm ra câu trả lời, hắn sẽ giết cô ấy. Người ta đồn là có khoảng nửa tá tay sai đi cùng hắn. Hắn hứa sẽ thưởng chúng vàng và một lần với bất kỳ người phụ nữ nào chúng tìm thấy”.

“Bước qua xác tôi đã”, Sam chửi thề.

Jacob nhún vai: “Theo như tôi được biết thì anh đang cố biến điều đó thành một khả năng đấy. Hãy tranh thủ cơ hội khi nó đến nhé”. Anh ta nhìn Sam “Tôi không biết anh bị thương nặng đến mức nào. Tôi cần phải gặp để nói với anh rằng tôi rất sẵn lòng giúp đỡ”.

“Tôi không cần ai giúp cả. Tôi sẽ chăm sóc cho cô ấy”.

Viên cảnh sát cúi xuống gần và nói thêm “Zeb Whitaker đang truy lùng vợ anh đấy. Tôi và anh đều biết rằng nếu hắn qua mặt được anh, cô ấy sẽ không còn cơ hội nào dù cô ấy có là bắn giết thế nào đi nữa. Dù anh có ghét ý tưởng này thế nào thì anh cũng cần tôi giúp anh lần này, Sam ạ”.

“Tôi thậm chí còn không ưa anh, Jacob Dalton. Anh chẳng là cái thá gì ngoài một thằng nhãi ranh vặt mũi chưa sạch may mắn sống sót vài năm trong vị trí cảnh sát. Điều đó là tốt hơn cả, nhưng nó cũng không làm anh bất khả chiến bại đâu”. Anh chỉ quan tâm đến vợ tôi vì anh muốn dùng cô ấy làm mồi để nhử Zeb Whitaker thôi”.

“Có thể. Nhưng anh sẽ cần sự giúp đỡ của tôi đấy vì anh sẽ không chịu để cô ấy gặp nguy hiểm đâu. Chúng ta không phải đối đầu với một tay súng hay một kẻ cướp nhà băng đâu. Zeb đã sống sót rất lâu ở vùng đất hoang sơ này. Hắn mạnh mẽ như một con thú và thông minh hơn tất cả. Tôi cá với anh rằng ít nhất 6 gã đi với hắn là cùng một giuộc với nhau”.

“Anh nghĩ là mình anh có thể xử lý được 3 tên à?”

Jacob cười “Có vẻ công bằng với tôi đấy. Khi cuộc chiến bắt đầu, anh sẽ lo 3 tên bên trái, tôi sẽ xử lý 3 tên bên phải”.

Sam gật đầu như thể viên cảnh sát vừa vạch ra một kế hoạch.

“Bây giờ thì tất cả những điều mà chúng ta cần là tìm một nơi an toàn để giấu cô ấy. Nếu Zeb nghĩ rằng hắn không thể tiếp cận được vợ anh, hắn sẽ truy lùng những người phụ nữ còn lại. Riley và quân của anh ấy có thể lo vụ đó”.

“Tôi có một chỗ an toàn rồi”.

“Ở đây à?”, Jacob cười. “Một nửa người chỉ cần bước vào quán bar của Denver là đã biết chỗ này rồi. Lý do duy nhất khiến anh không bị đuổi theo đến tận đây là vì chỗ này quá hẻo lánh. Những gã muốn giết có lẽ đang đợi ngoài thị trấn vì họ biết sớm muộn gì anh cũng sẽ đến đó để mua những thứ cần thiết”.

“Khi anh có được tất cả những câu trả lời, anh có tìm ra được kẻ đã đâm tôi không, sau đó liệu anh có dùng tôi làm mồi nhử bọn chúng không?”

“Levi Reed?” Jacob đoán. “Hắn đã rời thị trấn sau khi nghĩ anh đã chết, nhưng chẳng bao lâu nữa hắn sẽ biết sự thật thôi. Nghe đồn hắn đã đến vùng Fort Worth - Dallas. Tôi nghĩ là đồng bọn của hắn đều là họ hàng, anh có thể cá là chúng luôn ở cùng nhau. Như một ổ rắn độc, chúng chiếm phần núi phía bắc thị trấn. Cái xác mà chúng bỏ lại trong phòng khách sạn của anh hóa ra là em út của Levi. Hắn hẹp hòi, nhưng hắn chỉ là một kẻ khó chịu chứ không phải một thằng khốn”.

“Tôi đã nhìn thấy ảnh em trai Reed. Hắn chẳng đáng để cho tôi bắt, nhưng từ hồi hắn chết, tôi nghĩ là tôi có thể đòi tiền thưởng”, Sam cười. “Cái này chỉ tôi với anh biết thôi nhé, tôi nghĩ hắn ta bị bắt bởi một trong số tay sai của Levi khi hắn quay lại và bắt đầu bỏ trốn. Tôi chẳng phí viên đạn nào vì hắn cả”.

Viên cảnh sát cười: “Anh không bắn hắn à?”.

Sam lắc đầu. “Nhưng tôi nghĩ là tôi có công”.

Jacob cười. “Levi có khi còn muốn anh chết hơn là Zeb Whitaker muốn giết vợ anh đấy. Treo cổ cả anh và cô ấy không phải là ý tưởng hay đâu. Tôi không cần phải ra ngoài tìm kiếm những kẻ xấu, tôi chỉ cần đi với vợ chồng anh thôi. Theo như tôi đoán thì phải có khoảng hơn 20 tên như Reed ở bang này. Những người như anh cố gắng để kiếm thưởng từ những thằng khốn mà anh đã động đến họ hàng của chúng”.

Sam thấy không cần thiết phải tranh cãi về sự thật này.

Jacob cuối cùng cũng nhìn thẳng vào Sam. “Vậy thì tại sao anh lại không bảo vợ anh ra khỏi chỗ ẩn nấp nhỉ. Có lẽ cô ấy nên gặp vài người trong bang không cố biến cô ấy thành góa phụ”.

12. Chương 12

Sam thích thú nhìn đoàn diễu hành qua mặt viên cảnh sát trong khi anh bắt tay Sarah. Gatlin không biết mình nên tức giận hay tự hào. Jacob Dalton ở độ tuổi của Sarah và Sam đã từng nghe các cô gái điểm khen Jacob đẹp trai. Nhưng anh ta cư xử như một gã ngốc, anh ta khen Sarah sau đó lại chờ cô ngồi trên một cái hộp trước khi ngồi xuống như trong một nhà hàng.

Sam găm gù khi thấy Jacob cười quá tươi so với một viên cảnh sát đúng nghĩa.

Sam không biết điều gì đã tạo nên người đàn ông có thể kiểm soát bản thân như anh trước kia nữa. Nếu Dalton cười như vậy với tội phạm, anh ta rõ ràng là sẽ bị cắt cổ ngay lập tức. Trên thực tế, nếu Jacob không thôi cười, Sam có thể sẽ bắt buộc phải làm điều đó.

Chống lại ý muốn kéo Sarah ra sau lưng mình, Sam đứng như tượng trong khi họ nói chuyện. Sarah đầy những câu hỏi về hai người phụ nữ đã ở trong tù cùng cô. Họ có an toàn không? Jacob có biết họ lấy ai không? Họ có hạnh phúc không?

Viên cảnh sát cuối cùng cũng chấm dứt những câu hỏi của cô và kể cho cô nghe về Zeb Whitaker.

Trước sự ngạc nhiên của Sam, Sarah đi xa khỏi viên cảnh sát khi anh ta nói và đến gần anh hơn, đặt tay cô lên tay anh ngay trên chỗ hôm trước cô vừa băng bó. Sam nắm những ngón tay cô trong tay mình và thấy cô run rẩy. Anh biết là cô cần được cảnh báo về Zeb Whitaker và mối nguy hiểm mà cô phải đối mặt, nhưng anh không thích thấy cô sợ hãi.

Sam cầu nhàu, anh không thích những chuyện xảy ra sáng nay tí nào. Nếu anh có thể làm gì đó, anh muốn quay lại giường ngay và quên việc viên cảnh sát đã đến. Và anh biết rằng nếu anh có gặp Zeb Whitaker, anh sẽ khiến hắn phải chết từ từ.

Cuối cùng thì Jacob cũng nói xong và tiến lại gần đóng lửa để rót thêm cà phê.

Sarah nhìn Sam với đôi mắt xanh thẳm mà anh không bao giờ có thể hiểu hết được. “Whitaker định giết tôi à?”, cô thì thầm.

Sam thấy không cần phải nói dối cô. Anh gật đầu. Đôi mắt cô mở to sợ hãi. Trước khi nhận ra mình đang làm gì, anh vòng một cánh tay quanh người cô và kéo cô lại gần. “Đừng lo, Sarah. Anh sẽ không để hắn làm hại em đâu”.

Cô tựa má lên vai anh. “Tôi không muốn phải giết hắn hai lần”. Cô vòng tay quanh người Sam, bắt chợt cần hơi ấm từ anh.

Sam cảm thấy ngày hôm đó đỡ tệ hại hơn lúc đầu. Anh thích thú khi cảm thấy đầu cô ngay ở dưới cằm mình và tóc cô có mùi thơm như cơn mưa trong mát. Cô là người phụ nữ sinh ra để được ôm, anh nghĩ.

Jacob hét từ chỗ gần đó: “Tôi sẽ giết hắn. Cô ấy dường như thích anh đấy, Gatlin. Cảnh sát trưởng Riley nói với tôi là đêm anh cưới, anh đã cho cô ấy một cơ hội để từ chối nhưng cô ấy đã bước đến cạnh anh như thể anh là vị cứu tinh của cô ấy. Ông Moon thậm chí còn nói là cô ấy điên lên vì anh, nhưng tôi không tin đâu. Một người phụ nữ bằng xương bằng thịt nào cũng thích Sam Gatlin huyền thoại”.

“Coi chừng đấy. Tôi không nhẹ tay với bất kỳ ai thắc mắc về cảm nhận của vợ mình đâu”.

Những cảm xúc trái ngược dồn dập trong đầu Sam. Anh nghĩ anh miễn nhiễm với các loại cảm xúc, nhưng bỗng nhiên nó ào đến như một cơn mưa trong sa mạc. Anh thích ý nghĩ Sarah tiến lại gần anh, cần anh, ôm anh như thể nếu không có anh thì cô sẽ chìm trong mớ rắc rối lộn xộn. Sam không chắc lắm về việc cô thích anh, nhưng cô tin tưởng anh và có lẽ điều này còn quan trọng hơn.

Sarah cười như thể lời cảnh báo của Sam chỉ là trò đùa. Cô vỗ nhẹ vào ngực anh. “Anh đừng có dọa người thi hành công vụ”.

Cô nhìn sang Jacob: “Tất nhiên là tôi thích chồng tôi rồi”.

Jacob ngửa đầu ra để nhìn Gatlin rõ hơn. “Cô đã từng nghe truyền thuyết nào về chồng cô chưa?”

“Rồi”, cô trả lời. “Nhưng phần lớn là tôi không tin”.

Cô cọ tay vào áo của Sam. “Tất cả những gì tôi biết là anh ấy sẽ không bao giờ làm tôi tổn thương”.

Sau đó cô lại tiếp tục vỗ nhẹ vào anh như thể anh là thú cưng của cô vậy. Người phụ nữ này không biết mình đang phải đối mặt với ai. Có thể Jacob đúng, ai đó nên thắc mắc về cảm nhận của cô. Anh không phải người đàn ông để phụ nữ ôm và động chạm, nhưng có lẽ bây giờ không phải là lúc cho cô biết điều đó.

Jacob đưa mắt từ cô sang Sam. “Tôi cảm thấy thương cho Whitaker đấy. Hắn nghĩ hắn đang truy lùng một người phụ nữ đơn độc”.

Hắn thậm chí còn không biết hắn sẽ phải đối mặt với một huyền thoại nếu hắn lại gần cô. “Đúng thế”, Sam nhìn thẳng vào Jacob, hứa trong im lặng.

Hai người đàn ông thống nhất với nhau khi Sarah quay đi.

Họ nói chuyện trong khi cô làm bữa sáng. Jacob cho rằng Sam đặt sự an toàn của Sarah lên hàng đầu.

Khi Jacob quay lưng lại những cái cây, Sarah tranh thủ đưa bánh quy và thức ăn lên cho bọn trẻ. Sự lén lút của cô khiến Sam xao nhãng cuộc nói chuyện với viên cảnh sát.

Lúc Sarah hoàn thành việc đưa thức ăn thì hai người đàn ông đã vạch ra một kế hoạch. Sam quyết định sẽ đưa Sarah đến một chỗ an toàn hơn là đưa cô đến gặp Jacob. Jacob có vài gợi ý. Họ sẽ tìm ra hẻm trước khi hẻm làm hại cô. Jacob thậm chí còn bắt Sam hứa sẽ giao nộp Zeb còn sống. Nhưng trước hết họ phải đảm bảo Sarah được an toàn.

“Anh có muốn nói với tôi anh định đưa cô ấy đi đâu không?”

“Không. Càng ít người biết càng tốt”, Sam trả lời. “Nếu anh quay lại lối rẽ chỗ dòng sông và đợi nửa tiếng để chắc chắn là chúng tôi không bị theo dõi, tôi sẽ lo phần còn lại. Chỉ trong vòng một tiếng và tôi và vợ tôi sẽ biến mất hoàn toàn. Tôi sẽ giữ an toàn cho cô ấy và gặp lại anh ở Cedar Point ba ngày nữa”.

Jacob phản đối kế hoạch này. Anh muốn đảm bảo Sarah được an toàn trước khi anh rời đi, nhưng Sam không nghĩ là anh cần giúp đỡ và rất có thể là cảnh sát trưởng Riley ở Cedar Point sẽ đề nghị điều đó. Sau tất cả thì việc anh muốn là đuổi theo hai người phụ nữ kia. Jacob sẽ cần ở trong thị trấn hơn là ở đây. Trong tuần đầu tiên mọi người phải cảnh giác. Nhưng sau đó khi họ bắt đầu lơ là cảnh giác, Whitaker sẽ tấn công.

Viên cảnh sát đu lên yên ngựa. “Ba hoặc bốn ngày là cùng, tôi sẽ tìm anh”, anh hét lên với Sam sau đó cười và chạm lên vành mũ chào Sarah. “Và đừng quên tránh xa Reed ra đây. Khi nào chúng ta giải quyết xong Whitaker, tôi sẽ giúp anh tìm Reed ở Forth Worth”.

“Tôi không nhớ là mình đã nhờ anh giúp. Nhưng Forth Worth sẽ là nơi cuối cùng mà tôi định đến lúc này”. Sam khoanh tay và nhìn viên cảnh sát nhảy vào khúc sông khiến nước bắn tung tóe lên trước khi biến mất ở chỗ rẽ.

Anh ta là người đàn ông tốt dù vẫn còn trẻ. Sam nhìn Sarah và lầm bầm: “Nếu có chuyện gì xảy ra với anh thì em hãy đến tìm Dalton. Anh ta sẽ bảo vệ em”.

Cô ngạc nhiên: “Em không nghĩ là anh ưa anh ta”

“Bọn anh, ở trường tiểu học á?” Sam cau mày. “Tự dưng mọi người dường như quan tâm đến việc ai thích ai. Đếch có gì quan trọng nếu anh có ưa anh ta hay không, anh ta sẽ không chạy trốn khỏi rắc rối đâu”.

Sarah lắc đầu trong khi đóng gói đồ đạc. “Em đang định nói với anh là nếu có rắc rối, em sẽ chạy trốn đây.”

Cô tiến lại anh với ngón tay giơ lên. “Và anh đừng có chửi thề trước mặt lũ trẻ nữa, em không thích thế đâu”.

Cô chọc vào vai anh. “Anh có nghe em nói không, Sam? Em không thích thế đâu nhé”.

Đối với một người phụ nữ không thích động chạm, cô ấy chắc là thích việc chọc vào anh, anh nghĩ.

“Anh sẽ cố nhớ, nhưng trong đầu anh là cả một đống những quy tắc”. Cô không trả lời, nhưng tiếp tục nhìn chăm chăm vào anh như thể cô đang nói rất nghiêm túc.

Sam cười: “Thế mỗi lần em thêm vào một quy tắc mới, em lại bỏ một quy tắc trong danh sách đó à?”

Cô khoanh tay. Anh phải chống lại ước muốn được ném cô xuống sông.

“Thôi nào, chúng ta đang lãng phí ánh sáng mặt trời đây. Đưa bọn trẻ vào trong xe đi”.

“Nhưng Jacob sẽ thấy chúng nếu chúng ta đi sớm thế này”.

“Chúng ta sẽ không đi hướng đó”. Sam không giải thích gì khi anh dập tắt ngọn lửa.

“Anh có điều khiển xe được không?”, cô hỏi, nhớ lại những vết thương của anh.

“Anh sẽ cố”.

Anh nắm lấy dây cương và cười khi cô nhảy lên ngồi cạnh anh. Họ đi ngược dòng sông, ngược hướng với viên cảnh sát. Trước sự ngạc nhiên của Sarah, họ đi chưa đến nửa dặm trước khi Sam kéo cổ xe vào một vùng đất khô cằn. Anh đưa dây cương cho cô rồi chậm chậm trèo xuống.

“Cứ đi thẳng phía mặt trời lặn. Anh sẽ cưỡi ngựa theo sau”.

Anh trèo lên con ngựa đen và cưỡi dọc theo bờ sông. Trước khi cô mất dấu anh, cô nhìn thấy anh kéo lê một cành cây. Anh dùng nó để xóa những dấu vết mà cô xe để lại. Sarah tiếp tục đi nhưng thật khó khăn vì không có con đường nào cả. Khi cô rời khỏi bụi cây gần con sông, trải ra trước mắt cô là một khoảng không gian rộng lớn. Cô cố gắng để vượt qua những hòn đá và ổ gà, nhưng điều đó là không thể. Không khí đặc quánh lại với mùi cây xô và mùi bần thiu xông đến khi con ngựa tiến lên phía trước.

Cuối cùng thì K.C trèo lên băng ghế bên cạnh Sarah và hỏi. “Cô đã bao giờ điều khiển xe ngựa chưa? Cô lái kém quá”.

“Cô đang cố đây”, Sarah cười. “Khi cô nhìn vào con đường trước mặt, thảo nguyên dường như trải rộng ra đến chân trời, nhưng nhìn gần thì nó không hoàn phẳng như thế. Những con ngựa dường như vấp ngã vào bất kỳ viên đá nào trên đường.

Họ đi qua một cách đồng xương trắng nơi những con trâu đã ngã xuống nhiều năm trước. K.C đóng vai trò quan sát, chỉ cho Sarah thấy những chướng ngại vật trước khi cô có thể nhận ra. Tiếng kêu răng rắc của xương gãy làm cô căng thẳng nhưng cô vẫn không đi chậm lại. Sarah không được giải thích tại sao cô lại đi theo hướng này dù không có con đường nào nhưng cô tin anh.

Ngày dần trôi qua. Sam vẫn không trở lại. Cô nghe theo lời anh và đi thẳng về hướng mặt trời lặn. Vào buổi sáng hôm đó cô không tìm kiếm anh, đoán rằng anh đang trông chừng cho họ khỏi bị kẻ nào theo dõi. Sau buổi trưa, cô tự hỏi không hiểu anh đã ở đâu và đoán việc cưỡi ngựa qua thảo nguyên còn dễ dàng hơn nhiều. Anh có thể vẫn ổn nhưng vết thương của anh chắc là đang gây rắc rối cho anh. Sự rung lắc của yên ngựa còn tốt hơn nhiều so với tiếng ầm ầm của xe ngựa.

Anh ấy vẫn ổn, cô nhắc đi nhắc lại trong đầu mình mỗi khi cô bắt đầu lo lắng. Nhưng khi mặt trời khuất bóng, sự lo lắng đã chiến thắng niềm hi vọng trong cô. Nếu như anh ngã ngựa thì sao? Nếu như anh gặp rắc rối thì sao? Dường như rắc rối luôn đi với anh như hình với bóng. Nếu như anh cũng gặp khó khăn với việc xác định phương hướng như với việc anh nhớ số phòng khách sạn thì sao? Anh có thể sẽ đi đến nửa biên giới Oklahoma trước khi anh nhận ra mình đã đi sai đường.

Khi mặt trời lặn. Sarah phải đối mặt với hai khả năng. Anh có thể đang ở đâu đó sau họ và bị thương. Anh có thể bắt đầu bị chảy máu và mất máu quá nhiều để có thể còn tỉnh táo. Hoặc anh có thể ngã ngựa và ngất xỉu khi đập xuống con đường đầy đá. Nếu anh bị thương, cô không chắc có tìm thấy anh hay không. Cô còn thậm chí không quay lại được con đường mà họ vừa đi qua. Mặt cô đã xóa hết những dấu xe ngựa ngay khi chúng vừa được tạo ra. Thậm chí nếu cô có thể tìm đường quay lại được sông, cô sẽ không bao giờ có thể đuổi theo một người đàn ông cưỡi ngựa bằng xe ngựa được.

Khả năng thứ hai cũng chẳng sáng sủa hơn. Nếu anh không bị theo dõi và không bị thương, có thể anh đã bỏ rơi họ. Cô cố gắng để không rơi nước mắt. Điều này có lý đấy chứ. Cô chẳng là gì của anh cả, cô toàn gây ra rắc rối, và bây giờ anh lại có thêm mối lo lắng về Zeb Whitaker đang truy sát cô. Anh rõ ràng là không gắn bó gì với lũ trẻ, và anh cũng chưa bao giờ nhắc đến việc anh thích cô cả. Có thể anh nghĩ là anh đã rất tốt bụng khi cho cô một cỗ xe ngựa với đầy thức ăn và chỉ cho cô đường đến một thị trấn.

Khi cuối cùng màn đêm đã buông xuống, cô dừng lại. Lũ trẻ quá mệt nên chỉ ăn một quả táo. Không khí đầy sương mù. Họ ôm lấy nhau giữa những thùng thức ăn trong cỗ xe. Cô dùng mọi thứ để đắp cho bọn trẻ ngoại trừ một trong số những cái chăn. Sarah nghĩ về việc đốt một ngọn lửa. Có thể Sam sẽ nhìn thấy và tìm đến. Nhưng đồng lửa cũng sẽ thu hút đám côn trùng và những vị khách không mời.

Cô mệt mỏi rồi. Xương trong người cô đau nhức vì phải ngồi lâu trên băng ghế cứng. Cô đi ra xa khỏi bọn trẻ một chút và trải chăn ra đám cỏ cao, sau đó đắp lên người một mảnh vải len mà Sam đã mua cho cô. Cô chìm vào giấc ngủ trước khi người cô ấm lên, hình dung những giấc mơ còn tốt đẹp hơn nhiều so với cơn ác mộng mà cô đang phải đối mặt mỗi khi thức giấc.

Dường như chỉ sau một phút, cô cảm thấy một cánh tay kéo cô vào một thân thể rắn chắc.

“Sarah?”

Cô giật mình tỉnh dậy, đầu tranh để chống lại thân hình vừa nằm xuống cạnh cô.

“Sarah, anh đây mà”. Giọng nói của Sam thấm vào đầu óc đang ngái ngủ của cô.

Trời tối đen như mực quanh cô, nhưng cô ngửi thấy mùi hương nam tính quen thuộc của anh khi tay anh kéo cô vào gần một lần nữa.

“Sam”. Cô vòng cánh tay quanh người anh và ôm chặt. “Sam, anh quay lại rồi”.

Cô cảm thấy nụ cười rung rung của anh. “Ừ, tất nhiên là anh đã quay lại. Anh đã đi theo em cả ngày hôm nay để đảm bảo rằng em không bị ai theo dõi. Khi em dừng lại, anh đã rửa ráy một chút trước khi chui vào lều”.

Sarah đâm vào ngực anh. “Sao anh không cho em biết là anh đang ở gần em. Em lo quá”. Cô tiếp tục đâm vào anh, cô cần phải giải thoát nỗi lo lắng đã theo cô suốt cả ngày.

“Em lo đến mức lăn ra ngủ cơ đấy”, anh chỉ ra.

Cuối cùng anh cũng đã nhận ra cô đã lo lắng thế nào, anh nói thêm. “Tất cả ổn rồi. Anh không nghĩ đến việc phải nói với em. Anh cứ nghĩ là em biết anh ở gần em”.

Tóc cô cọ vào mặt anh khi cô ngồi lên và cố gắng nhìn vào mặt anh. Trong ánh trăng sáng, cuối cùng cô cũng nhìn thấy đường nét mờ mờ của quai hàm anh. “Em nghĩ là anh bị thương”. Cô không muốn nói những điều khác mà cô cảm thấy, không muốn nói rằng cô đã sợ anh bỏ rơi cô. “Em đã sợ rằng không bao giờ có thể tìm thấy anh”.

“Chẳng có ai lo lắng cho anh trước đây cả”. Anh ôm mặt cô trong tay. “Không cần thiết đâu”. Tay anh luôn vào tóc cô. Anh nhớ lại những việc đã xảy ra với cô mà anh biết. “Anh sẽ không đi đâu cả, Sarah. Anh sẽ không bỏ rơi em đâu. Em không phải là thứ mà anh nhặt lên rồi lại ném đi. Em không cần phải lo lắng. Nếu có lúc nào đó anh phải rời xa em, anh hứa sẽ chào tạm biệt”.

Trước khi cô có thể trả lời, anh kéo cô xuống và chạm môi mình lên môi cô. Lần này nụ hôn của anh không mạnh bạo mà rất nhẹ nhàng. Anh không chiếm đoạt mà nếm cô chậm rãi. Trong vài khoảnh khắc cô quá bất ngờ để phản ứng lại. Cô chưa bao giờ được hôn dịu dàng thế này, và cô cũng chưa bao giờ mong đợi Sam lại có khả năng làm thế.

Anh di chuyển miệng anh trên cô, đòi hỏi được đáp lại. Đòi hỏi nhưng không ép buộc.

Cô không biết phải làm gì. Nụ hôn lần trước quá dễ để từ chối, vì nó làm môi cô đau và chọc vào răng cô. Nhưng nụ hôn lần này hoàn toàn khác. Nó nhẹ nhàng hơn, ấm áp, đưa cô đến một thế giới mới mẻ. Tại sao một người đàn ông chưa bao giờ biết đối xử tốt với mọi người lại có thể hôn tuyệt thế nhỉ?

Quay mặt khỏi ngực anh, cô nằm cạnh anh trong chăn. Trong một lúc lâu họ đều nhìn lên mặt trăng. Sarah cố tìm hiểu xem tại sao lần này anh lại hôn cô như thế và tại sao cô lại cảm thấy như thế này.

“Nếu em đang đợi anh nói lời xin lỗi lần nữa thì cứ đợi đến mùng kiếp đi”. Giọng anh hòa vào trong gió.

“Đừng có chửi thề”, cô nhắc anh.

“Bọn trẻ không nghe thấy anh nói. Và anh có chửi thề đâu. Chúng ta phải thảo luận xem những từ nào là chửi thề”, anh lầm bầm.

Anh bỏ tấm vải len mà cô lấy làm chăn đắp ra và cô giật mình trước sự động chạm nhẹ nhàng của anh.

“Nói cho anh biết đi”. Anh tiến lại gần cô và giọng nói của anh phả vào má cô. “Em nói là em thích anh. Anh nghĩ em cười anh để khỏi phải vào tù và Jacob đã nói với anh rằng cảnh sát trưởng đã cho em một cơ hội để nghỉ lại sau khi em bốc phả tên anh. Em ngủ cạnh anh như thế trên trái đất này chẳng có đủ chỗ cho cả hai ta. Nhưng khi anh hôn em thì em lại phản ứng như thể anh tấn công em vậy”.

Cô cảm thấy có lỗi với anh. Anh trông có vẻ bối rối, như thể anh vừa gặp một loài thú lạ mà chưa nghe thấy bao giờ.

Anh quay đi. “Nếu em không vui vì thấy anh, sao em lại ôm anh lúc đó?”

Cô nhắm chặt mắt, muốn câu hỏi của anh biến mất. Cô rất ghét mỗi khi bị hỏi mà không biết trả lời ra sao.

“Chúc em ngủ ngon”, anh nói khi không thấy cô trả lời.

“Chúc anh ngủ ngon”, cô trả lời không hơn một tiếng thăm thì.

“Em vẫn ngủ cạnh anh chứ, hay là anh ra chỗ khác ngủ?”

“Em vẫn ngủ cạnh anh mà. Mọi người đều biết là em phải ở bên cạnh anh. Em hứa sẽ luôn ngủ cạnh anh. Và em ôm anh vì em lo lắng cho anh”.

Trong vài phút, không ai cửa quây. Cô biết là anh cũng không buồn ngủ như cô. Cuối cùng cô thì thăm, “Sam?”

“Hmmm”, anh trả lời.

“Anh là người đầu tiên hôn em”.

Trong một thoáng, những từ ngữ đó lơ lửng trong không khí giữa họ. Cuối cùng anh quay sang cô. “Chưa bao giờ ư?”

“Chưa bao giờ. Không giống như anh hôn em vào môi. Mitchell chỉ hôn lên má em vào buổi sáng em cười anh ấy thôi. Em không nghĩ là anh ấy biết nhiều về chuyện hôn hoặc là anh ấy không thích hôn. Dù anh ấy đã từng lấy vợ trước đó, anh ấy chẳng giống anh tí nào”.

Sam cười. “Thực ra thì anh cũng chẳng biết nhiều đâu, nhưng so với em thì chắc anh phải là chuyên gia đấy”.

Cô lại gần anh đến khi mặt họ chỉ cách nhau một chút. “Sao người ta lại hôn nhau nhỉ, ý em là hôn vào môi ấy. Điều này đâu có cần thiết trong hôn nhân”.

“Em chưa bao giờ muốn hôn Mitchell à? Dù sao thì anh ra cũng là chồng của em một năm đấy. Chắc chắn là trong thời gian đó em phải thích anh ta chứ”.

“Không”, cô trả lời thật thà. “Anh ấy đã gần 40 lúc cưới em. Như những người khác ở độ tuổi đó, phần lớn rằng anh ấy đã rụng rồi. Em nhìn thấy anh ấy nhai gần đến mức mà em không muốn chạm vào mồm anh ấy nữa.”

Cô chờ anh trả lời, nhưng thay vào đó anh lại hỏi tiếp. “Em bao nhiêu tuổi hồi cưới anh ta?”

“Em hai mươi. Lúc ấy thì em đã là gái già rồi. Anh ấy sống ở trang trại cạnh Granny. Vợ con anh ấy đã qua đời vài năm trước. Anh ấy luôn nói chuyện với em mỗi khi đi qua chỗ em để vào thị trấn. Granny Vee nếu biết việc này sẽ không bao giờ cho phép. Bà ấy luôn nghĩ rằng sẽ có người đàn ông nào đó rồi lại đi, sau đó bà ấy sẽ phải chết trong cô đơn. Nhưng anh ấy chẳng bao giờ thích nói chuyện với em cả, anh ấy chỉ hỏi về vườn của bọn em và những thứ đại loại như thế”.

“Khi bà ấy mất, những chủ nợ đến để lấy đồ đạc của bà ấy và anh ấy đến để đưa em đi. Anh ấy nói rằng nếu em cứ thế mà chuyển vào ở cùng anh ấy thì không được hay cho lắm, vì thế bọn em đến nhà mục sư buổi tối hôm đó. Anh ấy không muốn phí thời gian làm việc ban ngày. Em cưới anh ấy và anh ấy quay lại làm việc trong khi em dọn dẹp và chuyển đến. Sống cùng anh ấy chẳng khác mấy so với sống cùng Granny Vee”.

“Anh ta có yêu em không?”

“Em đã từng hỏi anh ấy một lần, và anh ấy nói rằng anh ấy yêu vợ anh ấy và cô ấy đã ra đi. Anh ấy không định làm điều ngốc nghếch ấy lần nữa”.

Sam không nói gì.

Cuối cùng Sarah nói thêm “Năm ấy mất mùa và bọn em gần như mất hết mọi thứ. Anh ấy bán lũ gia súc đi và đủ tiền mua một cỗ xe ngựa. Anh ấy nói muốn làm lại từ đầu ở phía tây. Em không muốn đi và em biết đứa bé sắp ra đời, nhưng em không có nhiều lựa chọn”.

“Em có yêu anh ta không?”

“Mitchell nói rằng vợ thì phải yêu chồng, đó là điều tất nhiên. Anh ấy còn nói tuổi tác của bọn em không quan trọng, anh ấy nói với em những quy tắc và bọn em ai làm việc người nấy. Nhưng em nghĩ là anh ấy cho rằng em sẽ chăm sóc anh ấy như em đã chăm sóc Granny Vee khi bà bị ốm. Thỉnh thoảng anh ấy nhắc với em rằng muốn được an táng cạnh mộ của vợ anh ấy”.

“Em cũng yêu anh như em yêu Mitchell năm ngoái à?”

Sarah không hiểu ý anh. “Em cho là như thế. Anh sẽ không nói với em chỗ anh muốn được an táng phải không?”

Sam nằm ngửa ra. “Không”. Anh thở dài và nói thêm. “Anh không muốn em chôn anh, và chắc chắn rằng anh không muốn em yêu anh như cái cách mà em yêu Mitchell đâu”.

“Nhưng em chỉ biết yêu theo kiểu đó thôi”.

“Thế thì em đừng yêu anh nữa”. Sam có vẻ mệt mỏi. “Đi ngủ đi. Chúng ta còn cả quãng đường dài ngày mai đây”.

Họ nằm im lặng một lúc. Cô cố hiểu xem anh nói cô đừng yêu anh nghĩa là gì. Cuối cùng cô nhồm dậy và chống khuỷu tay lên ngực anh. “Sam, anh ngủ chưa?”

“Chưa”, anh trả lời.

“Anh sẽ nói cho em biết vài điều chứ?”

“Điều gì thế?”

“Người ta có cần phải yêu nhau để hôn nhau như anh vừa hôn em không?”

Cô cảm thấy ngực anh rung lên. “Không”, anh trả lời.

“Vậy thì anh hôn em lại được không? Em muốn xem nó sẽ như thế nào khi em đề nghị anh hôn em”.

Anh đợi rất lâu rồi mới trả lời, cô đã chắc rằng anh từ chối yêu cầu đó.

“Nằm xuống”. anh nói mà không chạm vào người cô.

“Gần lại đây”, anh yêu cầu khi cô còn cách anh một đoạn.

Môi cô chạm vào anh. Lần này tất cả đều tự do. Anh không ôm cô. Anh không đòi hỏi. Cô có thể quay đi bất cứ lúc nào cô muốn.

“Thoải mái nào”. Yêu cầu của anh chạm vào miệng cô.

Cô tan chảy bên cạnh anh, tay anh ôm cô khi anh tiếp tục hôn. Lúc đầu cô chỉ muốn xem anh hôn thế nào, nhưng dần dần cô nhận thấy cô đang đáp trả mỗi cử động. Lưỡi anh cọ vào đầu môi cô, cơ thể cô ngứa ran đến tận các đầu ngón chân. Anh nhẹ nhàng tách môi cô ra, nhấm nháp hương vị của cô bằng những nụ hôn dịu dàng.

Hơi ấm dâng lên trong cô và những lo âu của cô tan biến khi anh hôn cô. Cô dịch chuyển lại gần hơn. Phần tuyệt nhất của nụ hôn chính là sự gần gũi với anh. Có điều gì đó ở người đàn ông mạnh mẽ này khiến cô cảm thấy thật tuyệt vời khi chạm vào anh. Như thể trên thế giới này không còn điều gì nguy hiểm nữa. Cô biết rằng mọi thứ đều vô nghĩa, nguy hiểm, bạo lực, súng đạn cũng không thể thay đổi cảm giác của cô với anh. Cô lại gần anh hơn.

Đột nhiên Sam chấm dứt nụ hôn và quay lưng lại với cô. “Ngủ ngon, Sarah”. Giọng anh nghe thật khắc nghiệt.

Cô đưa tay lên môi. Môi cô mềm mại như môi trẻ con.

“Sam?”

“Gì thế?”

“Thỉnh thoảng anh hôn em được không?”

“Để anh nghĩ đã”, anh trả lời.

Cô không cần nhìn để biết anh đang cười.

13. Chương 13

Sam đun cà phê trên một ngọn lửa nhỏ trong trại khi Sarah và bọn trẻ vẫn đang ngủ. Bình minh đã tan dần trên thảo nguyên, mang theo một cơn gió trong lành thoảng mùi xô thơm, nhưng anh khó mà cảm nhận được điều đó. Nỗi lo lắng hằn sâu trên trán anh, ngày hôm nay sẽ cực kỳ khó khăn.

Nếu anh là người hạ trại đêm qua, anh sẽ chọn một chỗ khác cách đây khoảng 100 yards, nơi đá và những bụi cây có thể cản được gió và có đủ củi để sưởi ấm. Và có đủ chỗ ẩn nấp cho một cơn mưa đạn, anh nghĩ khi nhìn Sarah cuộn người trong giấc ngủ và với sang chỗ anh. Cô ấy đã run rẩy cả đêm qua nếu không được anh ôm chặt. Anh tự nhắc nhở bản thân mình rằng cái lạnh là lý do duy nhất khiến họ ôm nhau ngủ.

Cô ngồi dậy và vươn vai, không biết rằng trông mình đẹp như thế nào. “Chào buổi sáng”.

“Chào buổi sáng”, anh đưa cho cô một cốc cà phê nâu bốc khói.

Cô vẫn mặc cái váy cũ, bây giờ trông nó đầy bụi bẩn và nhăn nhúm. Phần lớn tóc cô đã tuột ra khỏi bím tóc mà cô đã tết sáng hôm qua. Nhưng cô hấp dẫn anh bằng vẻ đẹp của mình. Anh không thể tin được người phụ nữ này đã đề nghị anh hôn.

Đề nghị đó rất đơn giản và vô tội. Nhưng những điều mà anh cảm thấy cũng như những điều mà tâm trí anh lang thang đến khi anh chúc cô ngủ ngon lại chẳng vô tội chút nào. Nếu anh hôn cô thêm một lúc nữa thì anh chắc là mình sẽ không thể nào dừng lại được.

“Có một con suối ở gần những tảng đá này đây, nếu em muốn rửa ráy”. Anh cố gắng rũ khỏi đầu cái cách mà cô dựa sát vào người anh. Cái cảm giác này thật là một giấc mơ dai dẳng giữa ban ngày.

Không nói gì, cô lấy gói đồ của mình và đi theo hướng anh chỉ. Cô trở lại khoảng nửa tiếng sau đó. Tóc cô ướt và đã được tết lại. Cô thơm mùi nước suối và kim ngân.

“Cảm ơn anh về bánh xà phòng. Em chưa bao giờ có nhiều như vậy”, cô nói trong khi cầm lấy cốc cà phê anh đưa.

Anh nhắc cái túi mà ông Moon đã thêm vào trong hành lý của họ và ném về phía cô. “Anh nghĩ là em biết anh đã mua cho em cái này để em gói đồ đạc của mình. Nếu em nghĩ em cần đi đâu đó với nhiều đồ, em có thể cho chúng vào túi”.

Cô nhìn cái túi như thể chưa nhìn thấy nó bao giờ. “Cảm ơn anh”. Cô cẩn thận gỡ đồ đạc của cô khỏi mảnh vải mà cô dùng để gói chúng rồi nhét chúng vào cái túi. Sau đó cô gấp mảnh vải lại và đặt chúng lên trên cùng”.

“Em có định mặc cái váy mà chúng ta mua không đấy?”

Sarah lắc đầu: “Không phải trên đường đi đâu. Em sẽ để dành nó”.

Sam đánh thức bọn trẻ dậy trong khi Sarah ăn sáng. Khi chúng đã được ăn và vào trong xe ngựa, anh buộc con ngựa giống vào phía sau và tèo lên ngồi bên cạnh vợ mình.

“Em chẳng nói gì ngoài hai từ sáng nay”. Ý nghĩ cô hối hận về việc đêm qua thoáng qua đầu anh. “Anh đang bắt đầu nghĩ bọn trẻ làm em khó chịu. Anh chưa từng gặp những đứa trẻ lặng lẽ như vậy”.

“Đầu em đang có rất nhiều thứ”, cô nhìn thẳng. “Và lũ trẻ chỉ đang đợi thôi, K.C nói thế, nhưng nó không nói với em là chúng đang chờ đợi điều gì”.

Anh liếc xem chúng có nghe thấy không. Chúng đang ngồi phía sau xe đu đưa những cành cây như thể đang câu cá. Thậm chí trong lúc chơi chúng cũng thì thầm và dùng những ký hiệu như thể chúng đã được dạy không bao giờ được gây sự chú ý.

Anh không hỏi cô đang nghĩ gì. Nhiều năm trước đây anh đã không còn ngủ quá giấc mỗi khi có kẻ đang cố gắng tìm giết anh, nhưng anh có thể nhìn thấy nỗi sợ hãi phản chiếu trong đôi mắt xanh của Sarah. Cố gắng để làm cô không lo lắng về Zeb Whitaker, anh nói: “Em có nhớ khi Denver Delany nói em hãy đưa anh đến hẻm núi Satan không?”

Sarah gật đầu.

“Chỗ mà em dừng lại chỉ là một nửa quãng đường đến đó thôi. Rất ít người biết có một con đường khác để ra khỏi vùng sông đó. Đối với nhiều người, hẻm núi Satan chỉ là một nơi mà họ bàn tán về, nhưng chỉ có vài người biết đường đến đó. Anh thậm chí còn nghe có người nói đó chỉ là một nơi tưởng tượng. Thỉnh thoảng một người biến mất và tin đồn lại rộ lên. Họ sẽ cho rằng anh ta đã đến hẻm núi Satan, như thể đó là một nơi huyền bí vậy”. Anh dừng lại. “Chập tối em sẽ thấy nó”.

“Anh định bỏ em ở đó à? Đó có phải là nơi anh nghĩ em sẽ an toàn không?”, giọng Sarah run rẩy.

Sam cười. “Em sẽ an toàn ở đó nhưng anh sẽ không bỏ rơi em đâu. Chúng ta sẽ để bọn trẻ lại một trang trại trong hẻm núi đó. Trước khi Sarah kịp phản đối, anh nói thêm, “với cha chúng”.

“Nhưng anh là cha chúng cơ mà?”

“Khi Malone đưa chúng đến khoảng rừng thưa, anh ta có thể nghĩ chúng là con anh hoặc đó có thể là những gì mẹ chúng nói với anh ra. Cô ấy không thể nói cho Malone hay bấy kỳ ai biết ai là cha của bọn trẻ và anh ta đang ở đâu”.

“Em không hiểu”.

Sam lắc đầu. “Đó không phải là bí mật của anh để kể cho em đâu, Sarah. Tất cả những gì anh có thể nói là cha đẻ của chúng sẽ rất vui khi gặp chúng. Anh chưa từng gặp người đàn ông tên là Tennessee Malone và anh muốn biết anh ta sẽ đoán thế nào về việc anh mang bọn trẻ đến chỗ cha của chúng. Anh ta có thể là một người bạn của mẹ chúng, nhưng anh ta đã tận dụng cơ hội để bỏ lại chúng trong khoảng rừng”.

Sam nhìn bọn trẻ. “Nếu anh không đến thì sao? Rõ ràng là cha chúng không biết chỗ để tìm chúng. Anh ta sẽ gặp nguy hiểm nếu đi xa khỏi hẻm núi Satan, nhưng anh cho rằng anh ta sẽ đến đó nếu anh ta nghi ngờ bọn trẻ ở đó”.

Cô nhìn anh gần hơn. “Anh có chắc anh không phải là cha chúng không?”

“Chắc chắn”, anh cười. “Nhưng anh e là không thể nói cho em tại sao anh lại biết điều đó. Anh đã nói nhiều quá rồi. Em biết nhiều quá sẽ gặp nguy hiểm đấy”.

Sarah gật đầu. “Anh đã kể cho em nhiều như vậy vì anh tin em, phải không Sam?”

Anh nhìn ra thảo nguyên trước mặt. “Anh đoán là anh tin em hơn tất cả mọi người trong một khoảng thời gian dài”. Anh nhìn cô. “Chết tiệt, giá mà anh biết tại sao”.

“Anh buộc phải tin bạn đời của mình thôi. Em nghĩ đó là một quy tắc”.

“Em không phải là bạn đời của anh. Lúc này em là vợ anh”. Anh không cần phải nói với cô anh phân biệt hai cách gọi này thế nào.

Sarah nhìn vào bàn tay mình. “Em biết. Em sẽ là vợ anh chứ không phải bạn đời của anh. Nhưng em sẽ chưa phải vợ anh cho đến khi em sẵn sàng. Anh đã hứa với em như vậy. Anh hứa là sẽ không ép buộc em”

“Anh không nuốt lời đâu, Sarah”. Sam cau có. “Anh đã nói với em là đó không phải là điều anh muốn ở em. Anh muốn em sẵn sàng với anh hoặc là không gì cả”. Anh biết điều đó, đối với anh, bạn đời chỉ có thể đến một lần trong đời. Thậm chí khi đó, một cuộc hôn nhân thật sự cũng chẳng tồn tại được lâu nếu anh cứ theo đuổi công việc của mình. Nhưng nếu điều đó đến với anh, anh muốn có một cuộc hôn nhân thật sự chứ không phải chỉ là cô thực hiện nghĩa vụ của một người vợ. Cũng không phải một người vợ mà anh bỏ tiền ra mua và ngủ cùng vì số tiền đó.

Sam nghe thấy lũ trẻ cười và nhớ lại những điều giữa bố mẹ chúng mà anh đã từng nghe. Cha của chúng là một tội phạm đi cùng các đồng bọn khác và mẹ chúng là một gái điếm đi từ thị trấn này sang thị trấn khác, nhưng khi họ đến với nhau thì thế giới không có gì tồn tại ngoài hai người bọn họ. Anh đã quan sát họ trong một đêm từ chỗ khuất. Quán bar chật kín những người nuôi bò và những tay cờ bạc, nhưng họ cũng chỉ nhìn thấy nhau mà thôi. Frank Jackson không làm gì hơn là chạm vào tay và cọ vào má cô ấy, nhưng Sam đã phải quay đi vì sự thân mật giữa họ.

Sam muốn một tình yêu như vậy, không phải thứ tình yêu có thể mua bằng vài đồng trả tiền phạt. Nhưng có thể anh đang muốn một điều không tưởng. Anh muốn một người phụ nữ cũng muốn anh.

Chẳng còn điều gì để nói với Sarah nữa cả. Thậm chí nếu cô nghĩ rằng anh ép buộc để đưa cô đi, cô không biết anh đủ rõ để quan tâm đến anh.

Họ rơi vào sự im lặng ngượng ngịu. Thời tiết ẩm hơn và nhiều giờ đã trôi qua, họ không nghĩ về bất kỳ điều gì ngoài mối nguy hiểm phía trước. Chuyến đi suôn sẻ hơn vì Sam biết vùng này đủ rõ để biết những chỗ nào cần tránh. Anh dừng lại hai lần để cho họ vuốt chân tay.

Sarah theo anh khi anh kiểm tra lũ ngựa. “Bọn trẻ im lặng quá. Em chưa bao giờ nghe thấy đứa bé nhất nói gì cả”.

Sam không nhìn cô. “Chúng đã được dạy dỗ tốt đấy. Anh đoán là mạng sống của chúng phụ thuộc vào việc chúng giữ im lặng”.

Cô tiến lại gần anh và thì thầm, “Sam, em lo cho chúng. Chúng ta sẽ là những người tệ hại nhất ở gần chúng lúc này. Nếu như rắc rối xảy đến trước khi chúng gặp được cha chúng thì sao, giả sử người cha mà anh nói đến có thật? Em thậm chí còn không biết bắn súng thế nào. Làm sao mà em bảo vệ chúng được?”

“Anh hiểu. Đó là lý do tại sao anh đang đưa chúng đến nơi nào đó an toàn nhanh nhất có thể. Trong vài giờ nữa chúng có thể ở với cha, và tất cả những gì mà anh phải lo lắng lúc đó là em”.

Cô dựa vào anh, bất chợt cần hơi ấm từ anh. Sam không hỏi có chuyện gì, anh chỉ ôm cô nhẹ nhàng. Người phụ nữ này không biết cô đã làm anh cảm thấy thế nào chỉ bằng cách chạm vào anh bình thường thế này.

“Em không dùng cảm đâu, em chưa bao giờ dùng cảm cả”, cô thì thầm trên ngực anh.

“Em dùng cảm mà. Em đã cưới anh đấy, đúng không?”. Anh nói trên tóc cô.

Khi cô quay đi, Sam không cố gắng ôm cô. Khi cô đi về phía cỗ xe ngựa, cô cười. “Em cưới anh bởi vì trông anh dường như có dao trong khi phần lớn đàn ông...”. Cô nhìn về phía anh và nhướn lông mày lên. “Tuy nhiên em không thấy chúng có ích cho lắm từ hồi chúng ta cưới nhau”.

Sam đi theo và nhắc cô lên cỗ xe ngựa. Trước khi cô quay đi, anh cọ râu vào má cô “Rồi em sẽ thấy, ngay khi anh tìm thấy nước nóng thôi”.

Bàn tay nhỏ nhắn của Sarah trượt dọc theo hàm anh, đùa nghịch với bộ râu của anh.

Hành động đó rất nhỏ, không hơn một cái động chạm là bao nhưng Sam đã nghĩ về nó một tiếng đồng hồ. Anh thậm chí còn tự hỏi cô sẽ làm gì nếu anh yêu cầu cô chạm vào anh như thế lần nữa. Cuộc hôn nhân trên danh nghĩa của họ ngày càng trở nên khó khăn. Theo như anh nghĩ thì vấn đề ở đây là ranh giới giữa kết hôn và làm tình. Cô muốn ngủ cạnh anh, cần anh bên cạnh, thậm chí còn đề nghị anh hôn, nhưng rõ ràng là cô không thích việc làm tình.

Anh nghĩ rằng đối với Sarah thì làm tình chỉ là một hành động thông thường nhưng đối với anh thì nó có ý nghĩa hơn thế. Hoặc ít nhất là anh muốn nó như thế. Anh đã từng làm điều đó trong quá khứ và cô cũng vậy. Anh cũng đã nhìn thấy nhiều đôi bày tỏ tình cảm yêu đương. Thế thì tại sao anh lại không thể làm thế? Đó như một điều bí mật của cuộc sống đối với họ. Một thứ ngôn ngữ riêng mà họ nói với nhau và không ai có thể hiểu được. Anh không chắc mình có thể giải thích điều đó với Sarah. Về phần anh, anh luôn nghĩ tình yêu đi cùng với hôn nhân, nhưng Sarah đã kết hôn mà không biết tí gì về nó cả.

Giữa buổi chiều, vùng đất họ đi qua lổn nhổn đá, với những con đường gập ghềnh xuyên qua thảo nguyên. Những trang trại nhỏ được rào thấp thoáng đây đó, nhưng không có biển chỉ đường hay bất cứ cái tên nào trên đường cả.

“Đây là nơi nào?”, cuối cùng cô hỏi. “Em không thể nói chính xác nhưng có điều gì đó không ổn”.

“Trước khi xảy ra cuộc nội chiến, một tay cờ bạc đã giành được thung lũng này trong một cuộc đua ngựa. Anh ta đã đặt cược vào một con ngựa đua tên là Satan nên anh ta đã gọi nơi này là hẻm núi Satan. Thỉnh thoảng tay cờ bạc đó bán những trang trại nhỏ cho những người muốn có một cuộc sống yên tĩnh. Những người thích ẩn náu. Họ thay tên họ và chuyển đến sống ở đây. Là một sát thủ, thật là ngu ngốc nếu anh ta muốn đi vào trong thị trấn, nhưng luôn có một chỗ mà người khác có thể gặp anh ta ở đó”.

“Sao anh biết tất cả những chuyện này?”

“Anh đã giúp vài người lẩn trốn. Anh thậm chí còn bảo họ cứ bắn anh nếu anh ngu ngốc đến mức đến đây tìm họ. Anh chỉ hi vọng họ hỏi anh trước khi anh ở trong tầm bắn”.

Sarah nhìn thấy bóng phản chiếu của một khẩu súng nhô ra từ vách đá phía trên. “Ai đó đang theo dõi chúng ta”, cô nói.

“Anh biết. Họ đã theo dõi ta khoảng một tiếng rồi. Họ đã để chúng ta vượt qua khu rừng một cách dễ dàng. Đó là nơi xa nhất mà những kẻ lạ mặt có thể tới được”.

Sarah lại gần và trượt tay lên cánh tay anh.

Anh không nói dối và anh bảo cô đừng sợ.

Một đám sương mù mỏng đã bao phủ vào lúc họ đến một rừng cây. Nó bao quanh họ, làm không khí lạnh lẽo và cản trở tầm nhìn. Sam hạ trại trong khi cô chải đầu cho bọn trẻ, sau đó quần từng đứa vào một cái chăn ấm. Trước sự ngạc nhiên của cô, chúng không hỏi gì cả.

Cô cố gắng cho chúng ăn nhưng dường như không đứa nào muốn ăn cả. Chúng đợi cho đến khi màn đêm buông xuống, tối tăm và lạnh lẽo. Đêm dần khuya, chúng trèo vào phía sau cỗ xe ngựa và đi ngủ.

Sarah không thể chịu đựng được sự im lặng nữa. Cô đi qua ngọn lửa. Khi cô đi vòng quanh Sam lần thứ ba, cô hỏi, “Chúng ta định đợi cả đêm à? Nếu có ai ở ngoài đó, chắc hẳn họ đã phát hiện ra chúng ta là ai rồi chứ. Nếu họ nghĩ chúng ta định làm hại họ, họ có thể giết chúng ta mười lần rồi ấy chứ”.

“Đừng để lửa trong trại”, Sam nói, như thể không nghe thấy câu hỏi của cô.

Sarah tiếp tục đi vòng quanh. Cô muốn hét lên là cô không chịu đựng được việc cứ ngồi không mà đợi thế này. Bất cứ ai đang theo dõi họ có thừa thời gian để xuất hiện và gặp họ rồi. Có thể là chẳng có ai cả. Có phải Sam định ở lại trong khoảng rừng thưa này mãi không? Cô quyết định phải nói chuyện với anh. Họ nên đi vào trong thị trấn. Như họ đã thảo luận trước đó, nếu có ai đó muốn giết họ thì hẳn đã làm lâu rồi. Anh có thể phân vân với việc đi xa hơn, nhưng cô đã mệt mỏi với việc chờ đợi. Kiên nhẫn chưa bao giờ là thứ cô có. Không ai, kể cả những tên tội phạm, lại coi một người phụ nữ và ba đứa trẻ là nguy hiểm cả.

Vừa lúc Sarah nhận ra cô đã ra khỏi quãng sáng của ngọn lửa, một cánh tay ghì lấy vai cô và kéo cô ra phía sau. Cô mở miệng ra định hét lên cảnh báo Sam nhưng trước khi âm thanh thoát ra khỏi họng cô, cô cảm thấy một miếng giẻ nhét vào miệng mình.

Sự sợ hãi chạy theo những mạch máu của cô khi cô vật lộn để thoát ra trong bóng tối. Cô giãy giụa nhưng chỉ chạm vào không khí hoặc sương mù. Bàn tay chắc khỏe kéo chặt cánh tay cô ra phía sau, buộc cô chặt, không đếm xỉa gì đến việc cô đang phản đối. “Tôi không làm hại cô đâu”, một giọng nói miền nam trầm thì thầm khi một sợi dây thừng buộc quanh váy cô tại đầu gối.

Trong một thoáng, cô không biết mình tức giận vì kẻ tấn công hay vì Sam đã để điều này xảy ra. Anh như thể đang quan sát cô, bảo vệ cô. Sam đâu rồi? Chắc là đang ngồi bên ngọn lửa, uống cà phê và tự hỏi khi nào thì cô quay lại.

Kẻ tấn công nhấc cô lên vai hẳn và đi đến phía sau những cái cây. Hẳn đặt cô nằm giữa đám lá và biến mất.

Sarah vật lộn với sợi dây thừng nhưng không có ích gì. Cô càng giãy giụa bao nhiêu thì cô càng lún sâu hơn vào đồng lá bên dưới. Nếu cô cứ tiếp tục giãy giụa thì chẳng mấy chốc cô sẽ bị chôn vùi hoàn toàn và không ai, dù cho có vào ban ngày, có thể tìm thấy cô. Cô sẽ chết lạnh lẽo. Và Sam có lẽ sẽ vẫn ngồi bên ngọn lửa và lăm bằm về việc anh đã bảo cô không được đi xa khỏi ngọn lửa thế nào.

Cô cố gắng trấn tĩnh khi nghe thấy giọng nói phát ra từ hướng cái trại.

“Gatlin, có phải mày không?”, một giọng miền nam kéo dài cất lên.

“Tao đây. Đến gần lại ngọn lửa đi”, Sam bình tĩnh trả lời.

“Tao không thể. Hạ vũ khí của mày xuống”, Reb trả lời.

“Tao không thể”, Sam nhại lại. “Mày vừa bắt vợ tao”. Đó giống một lời tuyên bố hơn là một câu hỏi. “Mày làm cô ấy bị thương và mày sẽ chết, Frank”.

“Tao không làm cô ta bị thương”, kẻ lạ mặt trả lời. “Cô ta bị trói vào và ở dưới cái cây thôi”. Hắn dừng lại một lát. “Mày biết là tao không làm đau cô ta mà, Gatlin”.

Sam kêu lên một tiếng. Sarah không biết đó là đồng ý hay gầm gừ.

Kẻ lạ mặt tiếp tục nói “Cô ta không ngon lắm, Gatlin. Mày có thể muốn suy nghĩ về việc ném cô ta trả lại và chờ một con khác ngon hơn”.

“Mày chưa nhìn cô ấy lúc ban ngày thôi. Cô ấy là một mỹ nhân đấy”, Sam trả lời.

“Tao sẽ nhớ điều này, Gatlin. Tao không định ở đây đến khi trời sáng đâu. Tao đến để xem mày đang làm gì tại hẻm núi Satan và để cảnh báo mày nếu mày không rời khỏi, mày và con vợ đáng yêu của mày sẽ bị chôn ngay tại đây đấy”.

“Tao cũng đoán thế. Tao có tin mới đây”.

Giọng miền nam thậm chí còn trầm hơn “Tao vừa mới biết là Molly của tao đã chết. Họ nói cô ấy bị bắn bởi những viên đạn lạc trong buổi lễ kỷ niệm ngày Quốc khánh. Không phải lỗi của ai cả. Tao nghe về điều này khoảng một tháng trước”.

Hắn im lặng một lúc lâu, sau đó thì thầm. “Ước gì tao có thể chào tạm biệt. Tao và cô ấy đã cưới nhau trong gần mười năm và chưa bao giờ có dịp sống với nhau quá vài ngày. Tao nghĩ là thật quá nguy hiểm cho cô ấy ở đây. Dù sao thì cùng cảm ơn mày vì đã đến báo cho tao biết”.

“Tao không đến để báo cho mày điều đó đâu. Tao có thứ này cho mày. Đến đây mà xem này”, Sam trả lời.

“Không, cảm ơn”, kẻ lạ mặt nói. “Tao nhớ lần cuối tao gặp mày, mày đã hứa là chúng ta sẽ không bao giờ đụng độ nhau, mày sẽ vẫn là sát thủ và cái đầu của tao thì vẫn có giá”.

“Đó là kế hoạch của tao, nhưng có ba đôi mắt ngạc nhiên bỗng dưng xuất hiện trong đời tao. Chúng đang nằm ngủ phía sau xe ngựa ấy”, Sam vói và nhấc túi đồ của Sarah khỏi chỗ thức ăn. “Trên thực tế thì mày được hoan nghênh trên cỗ xe nếu mày có hứng thú mang chúng khỏi tao. Việc của tao xong rồi. Tao giao chúng cho mày đấy”.

“Hạ vũ khí xuống. Tao muốn thấy chúng”, giọng miền nam bỗng nhiên giận dữ.

Sam hạ thấp khẩu súng xuống, “Tao không bắn mày đâu, nhưng tao sẽ không ở trong hẻm núi Satan mà không có vũ khí. Tao thừa biết là mày không đến đây một mình”.

Cô cố gắng trấn tĩnh khi nghe thấy giọng nói phát ra từ hướng cái trại.

“Gatlin, có phải mày không?”, một giọng miền nam kéo dài cất lên.

“Tao đây. Đến gần lại ngọn lửa đi”, Sam bình tĩnh trả lời.

“Tao không thể. Hạ vũ khí của mày xuống”, Reb trả lời.

“Tao không thể”, Sam nhại lại. “Mày vừa bắt vợ tao”. Đó giống một lời tuyên bố hơn là một câu hỏi. “Mày làm cô ấy bị thương và mày sẽ chết, Frank”.

“Tao không làm cô ta bị thương”, kẻ lạ mặt trả lời. “Cô ta bị trói vào và ở dưới cái cây thôi”. Hắn dừng lại một lát. “Mày biết là tao không làm đau cô ta mà, Gatlin”.

Sam kêu lên một tiếng. Sarah không biết đó là đồng ý hay gầm gừ.

Kẻ lạ mặt tiếp tục nói “Cô ta không ngon lắm, Gatlin. Mà có thể muốn suy nghĩ về việc ném cô ta trả lại và chờ một con khác ngon hơn”.

“Mày chưa nhìn cô ấy lúc ban ngày thôi. Cô ấy là một mỹ nhân đấy”, Sam trả lời.

“Tao sẽ nhớ điều này, Gatlin. Tao không định ở đây đến khi trời sáng đâu. Tao đến để xem mày đang làm gì tại hẻm núi Satan và để cảnh báo mày nếu mày không rời khỏi, mày và con vợ đáng yêu của mày sẽ bị chôn ngay tại đây đấy”.

“Tao cũng đoán thế. Tao có tin mới đây”.

Giọng miền nam thậm chí còn trầm hơn “Tao vừa mới biết là Molly của tao đã chết. Họ nói cô ấy bị bắn bởi những viên đạn lạc trong buổi lễ kỷ niệm ngày Quốc khánh. Không phải lỗi của ai cả. Tao nghe về điều này khoảng một tháng trước”.

Hắn im lặng một lúc lâu, sau đó thì thào. “Ước gì tao có thể chào tạm biệt. Tao và cô ấy đã cưới nhau trong gần mười năm và chưa bao giờ có dịp sống với nhau quá vài ngày. Tao nghĩ là thật quá nguy hiểm cho cô ấy ở đây. Dù sao thì cùng cảm ơn mày vì đã đến báo cho tao biết”.

“Tao không đến để báo cho mày điều đó đâu. Tao có thứ này cho mày. Đến đây mà xem này”, Sam trả lời.

“Không, cảm ơn”, kẻ lạ mặt nói. “Tao nhớ lần cuối tao gặp mày, mày đã hứa là chúng ta sẽ không bao giờ đụng độ nhau, mày sẽ vẫn là sát thủ và cái đầu của tao thì vẫn có giá”.

“Đó là kế hoạch của tao, nhưng có ba đôi mắt ngạc nhiên bỗng xuất hiện trong đời tao. Chúng đang nằm ngủ phía sau xe ngựa ấy”, Sam vói và nhấc túi đồ của Sarah khỏi chỗ thức ăn. “Trên thực tế thì mày được hoan nghênh trên cỗ xe nếu mày có hứng thú mang chúng khỏi tao. Việc của tao xong rồi. Tao giao chúng cho mày đấy”.

“Hạ vũ khí xuống. Tao muốn thấy chúng”, giọng miền nam bỗng nhiên giận dữ.

Sam hạ thấp khẩu súng xuống, “Tao không bắn mày đâu, nhưng tao sẽ không ở trong hẻm núi Satan mà không có vũ khí. Tao thừa biết là mày không đến đây một mình”.

Sarah cựa quậy, cố gắng để thoát ra. Cô nhìn thấy đường nét của kẻ lạ mặt giữa cô và ngọn lửa. Hắn có một khẩu súng chìa thẳng vào ngực Sam.

Lá cọ vào má cô khi cô cố nhìn xem chuyện gì đang xảy ra.

Giọng Sam lại trở nên bình tĩnh. “Tao sẽ không mang vợ theo để đưa lũ trẻ cho mày nếu tao định bắn mày. Cô ấy ổn chứ? Tao chưa bao giờ thấy cô ấy yên lặng lâu như vậy”.

Kẻ lạ mặt đặt súng xuống. “Cô ta vẫn ổn. Tao có thể nghe thấy cô ta ngọ nguậy trong đồng lá mà tao tống cô ta vào. Bảo cô ta là tao đã dùng một cái khăn tay sạch nếu cô ta có muốn chửi tao”.

Sam bước ra xa khỏi cái xe ngựa, kéo dây cương của con ngựa ra khỏi thanh chắn phía sau. “Tao sẽ làm thế. Tốt nhất mày nên đi đi. Bọn trẻ đáng lẽ phải lên giường ngủ ở nhà vào lúc này rồi”.

Lá cây che mắt tầm nhìn của Sarah. Cô chỉ có thể nhìn thấy lưng của kẻ lạ mặt khi hắn tiến lại cỗ xe. K.C chui ra khỏi chắn khi cha của cô bé đến gần. Cô bé lặng lẽ chui vào vòng tay của hắn và hắn nhấc cô bé ra khỏi cỗ xe ngựa.

“Cha”, cô bé thì thào bằng giọng ngái ngủ trong khi cánh tay nhỏ bé ôm chặt hơn. “Chúng ta về nhà bây giờ chứ?”

Vẫn không nói lỏng vòng ôm, gã đàn ông vươn tay ra chạm vào hai đứa trẻ còn đang ngủ. Trong một thoáng đầu hắn cúi xuống như thể đang cầu nguyện.

“Cha?”

K.C vuốt tóc hắn. “Con biết là cha ngay từ lúc nghe thấy giọng cha”.

Hắn đưa tay lên đầu và hôn cô bé. “Ừ, mấy cha con mình về nhà đi”.

Hắn trèo lên ghế ngồi và cầm lấy dây cương. Khi hắn nhìn Sam, hắn gật đầu. “Tao sẽ trả ơn mày về việc này, Gatlin. Tao thề đấy”.

“Không cần. Mày chỉ cần chỉ cho tao biết vợ tao đang ở đâu”.

Kẻ lạ mặt ra hiệu bằng đầu trong khi giật dây cương.

Sam chờ họ đi khỏi mới đi về phía Sarah.

Cô cựa quậy để cho anh biết cô đang ở đâu. Lá cây hoàn toàn che phủ cô. Cố gắng để gào thét là vô vọng nhưng cô liên tục đá chân để cho anh biết chỗ cần tìm.

Trong mười phút cô nghe thấy Sam bới đồng lá khô trong bóng tối trước khi tay anh chạm vào người cô. Bằng một cú kéo mạnh mẽ, anh đưa cô ra khỏi đồng lá. “Ra đây nào”, anh nói, cứ như thể cô đang chơi trò chơi và anh cuối cùng cũng bắt được cô.

Sarah giật mình khi anh quàng cánh tay quanh người cô và bắt đầu cởi dây trói ở tay cô. Cô lăm bằm qua miếng giẻ đang bị trong miệng và cọ tay lên mặt anh.

Sam cười. “Yên nào. Anh không thể làm mọi việc cùng lúc được”.

Anh trượt tay trên người cô đến chỗ miếng giẻ bị buộc lại trên tóc và kéo nó ra. Sarah nhả miếng giẻ trong mồm ra.

“Hắn là ai vậy?”, cô hỏi.

“Hắn nào cơ?” Sam ấn cô vào người anh khi anh cởi trói cho tay cô.

“Gã mà trói em ấy. Hắn nói hắn là cha của các con anh”.

“Con nào cơ?”

Cô có thể thấy ngực anh rung rung vì tiếng cười thậm chí anh vẫn tỏ vẻ nghiêm túc.

“Bao nhiêu lần anh nói với em là anh không có con rồi? Và dù trời tối nhưng anh nghĩ em và anh là hai người duy nhất đứng ở đây. Anh nghĩ là những đứa trẻ tưởng tượng của em cuối cùng cũng được người cha vô hình của chúng đón đi rồi”.

Sarah quay mặt đi. “Anh không định giải thích đúng không?”

Anh kéo dây thừng khỏi tay cô. “Không”, anh nói như thể đó là toàn bộ câu trả lời mà cô cần vậy.

Sarah không cần hỏi, cô có thể đoán được phần lớn từ câu chuyện của hai người đàn ông. Kẻ lạ mặt rõ ràng là đã bị săn đuổi mà Sam đã để cho hắn đi vì vài lý do. Bọn trẻ là con của hắn nhưng hắn không thể sống với mẹ của chúng, hoặc thậm chí đi theo chúng khi mẹ chúng qua đời. Nhưng chúng biết hắn, hoặc ít nhất là K.C biết.

Sam cởi sợi dây thừng đang trói quanh đầu gối cô trong khi cô phân vân không biết có nên đòi câu trả lời từ anh không. Sarah không nghĩ là cô cần câu trả lời. Sự im lặng là điều cô chưa từng thấy ở tính cách anh.

”Em có thể tự cởi nó”, cô vắn vẹo cổ với tới cái nút.

Anh di chuyển vai về phía hông cô, cố gắng đẩy cô ra.

Với một tiếng thở hổn hển, Sarah ngã ngửa ra phía sau. Cô chụp lấy tay anh trong khi ngã khiến anh bỗng đứng mất thăng bằng.

Cô ngã đè lên đồng lá với anh ở bên trên.

Trong một thoáng, họ nằm yên không nhúc nhích. Cơ thể anh sát vào cô từ vai đến đầu gối.

Anh quay đi. Không nói một lời, anh đưa tay dọc theo váy cô đến chỗ sợi dây thừng. Hơi ấm từ những ngón tay anh thấm qua làn vải trên người cô.

“Đừng có động vào em như thế, Sam”, cô nói, ngại ngùng vì cử chỉ của anh trong bóng tối. “Và cũng đừng có nằm trên người em như thế. Em mỏng manh lắm đấy. Anh có thể làm gãy xương em mất”.

Anh đứng lên. “Đáng ra anh nên để mặc em tháo dây trói và giẻ bịt miệng. Có thể anh sẽ bảo hấn quay lại lần tới và giấu em kỹ hơn”.

“Anh không cần phải sờ khắp người em và nằm đè lên em như thế”, cô nói với sự bối rối hơn là giận dữ.

“Anh phải tìm sợi dây thừng”. Anh tiến lại gần ngọn lửa. “Làm sao mà anh có thể cởi trói cho em trong bóng tối được?”

Anh quay lại đột ngột khiến suýt nữa thì Sarah va vào anh. “Và thêm nữa, anh không sờ vào khắp người em. Khi nào anh làm thế thì em sẽ biết”.

“Chẳng bao giờ có ngày đó đâu”.

Cô đứng cách anh một inch, chọc ngón tay vào ngực anh.

“Em đã từng nói là anh có thể chạm vào em. Em cũng nói là có những chỗ trên người em được phép động chạm. Vậy đó là những gì mà anh đang làm”. Anh quay lại và tiếp tục đi về phía trại.

“Em đổi ý rồi. Không phải em đề nghị anh hôn em là em đã đồng ý ngủ với anh đâu nhé. Có thể em sẽ tiếp tục là một trinh nữ và cứ tiếp tục ở như vậy đến hết đời đấy. Cái cách mà anh đè lên người em chả khác việc chồng em làm trước kia là mấy. Dường như đó là điều em không thể tránh khỏi”.

Anh lại quay lại và cô đứng cạnh anh. “Anh chẳng làm gì em cả, Sarah. Chỉ là anh trượt chân và ngã thôi. Và em vô tình lại nằm phía dưới anh”. Anh lắc đầu. “Đáng lẽ ra anh nên là người nổi điên vì tự đứng em lại nằm dưới anh khi anh ngã”.

“Thế sao anh lại nói những điều y hệt như Mitchell đã từng nói với em mỗi khi anh ấy ngủ với em?”

“Đó là gì vậy?”

“Xin lỗi”, cô không nhìn anh. “Anh ấy luôn nói xin lỗi như thể anh ấy vừa làm điều gì đó bần thỉu vậy.

Sam mở miệng ra định tranh cãi nhưng sau đó lại ngậm miệng lại. Bây giờ không phải là lúc để tranh cãi về chuyện này. Anh phải nghĩ đến sự an toàn của cô trước tiên, sau đó mới đến việc bóp cổ cô vì cô đã làm anh phát điên.

Cô nhặt túi đồ lên và kiểm tra để chắc rằng đã có đủ các thứ trong đó. “Chúng ta không thể ở lại đây được”, anh nói cứ như thể chưa có chuyện gì xảy ra. “Anh sẽ đưa em đến một chỗ an toàn nếu thời tiết cho phép”.

Anh nhảy lên yên ngựa và chìa tay ra cho cô. “Đi kiểu này thì không thoải mái như đi ngựa nhưng sẽ nhanh hơn”.

Cô cầm lấy tay anh và anh nhắc cô lên phía sau. Cô ôm chặt trong khi anh cưỡi ngựa nhanh và khéo léo xuyên qua bóng đêm.

Thời tiết không ủng hộ họ. Trong vòng một tiếng trời mưa phùn. Không nói một lời, anh chậm lại và kéo cô lên ngồi phía trước, trùm áo khoác của anh quanh người cô. Cô dựa vào ngực anh và ôm chặt ngang ngực anh.

Đã gần nửa đêm khi họ tới một căn nhà nhỏ xây gần một nhà ga. Sam thả cô xuống trước một quán cà phê đối diện với đường tàu và bảo cô gọi cà phê cho anh trong khi anh mua vé và gửi con ngựa đến chuyển tàu kế tiếp.

Sarah gạt đầu tỏ vẻ đã hiểu và bắt mình tự mở cửa quán cà phê. Cô không định thừa nhận với anh rằng cô chưa đi tàu cũng như vào quán cà phê bao giờ. Cô vừa mới quyết định không bao giờ nói chuyện với anh nữa. Anh chẳng có ý nghĩa gì với cô cả.

Bàn được xếp tải rác xung quanh một căn phòng phủ đầy bụi và bừa bãi. Vài người đàn ông, tất cả đều là hành khách, cô đoán từ đồng hành lý chất đống xung quanh họ, đang chơi bài và uống ở một góc quán. Một bà mẹ xếp những chiếc ghế lại với nhau để lấy chỗ cho những đứa trẻ ngủ ở một góc khác. Người phụ nữ nhìn Sarah và mỉm cười. Ba người lính ngồi chụm lại gần một cái bếp lò, chuyền tay nhau một cái bình và cười đùa với nhau. Họ không có hành lý. Cô nhớ đã nhìn thấy một cỗ xe chở đồ gần đường ray. Theo như cô đoán thì họ đang đợi cái gì đó hoặc ai đó đến.

Cô đã nhìn thấy nhiều quán cà phê như thế này trong các thị trấn nhỏ. Khi cô và Mitchell đi qua những nơi thế này, việc dừng lại để ghé vào ăn đường như là ngọc ngà vì họ đã có đủ thức ăn dự trữ xong xe ngựa.

“Cô dùng gì?”, một người đàn ông trẻ hét lớn từ cửa ra vào dẫn ra phía sau quán. “Chúng tôi sẽ đóng cửa khi tàu đến. Vì trời mưa nên cũng sắp muộn rồi, cô nên gọi thứ gì đó đi”.

“Cà phê”, Sarah trả lời. “2 cốc”.

Người đàn ông biến mất. Sarah ngồi xuống gần chỗ người phụ nữ và những đứa trẻ và cởi chiếc khăn quàng ướt ra. Không khí trong phòng ẩm và có mùi nồng, nhưng những lỗ thông gió nhỏ xíu trên những bức tường tồi tàn không khớp vào nhau khiến cô run rẩy. Cô cuộn mình vào, mong sẽ ấm áp hơn một chút. Cô gần ngủ gật khi người đàn ông hỏi đặt hai cốc cà phê trước mặt cô.

“Cô có muốn súp không?, anh hỏi. “Chúng tôi còn đủ cho vài bát, nhưng cô phải trả tiền trước. Nếu tàu đến và cô chạy lên tàu thì tôi đã lấy tiền rồi”.

“2 bát”, Sarah nói, “và bánh mì nữa nếu anh có”.

Người chủ quán cà phê nhìn cô. “Chỉ tốn thêm ít tiền thôi”.

Sarah lấy những đồng tiền trong túi ra và trả tiền cho bữa ăn.

Khi anh ta mang súp ra, cô gần như muốn đòi tiền lại. Cô thấy không có chút thịt nào trong bát cả. Vài cọng rau nổi lập lờ trên mặt bát. Cô uống cà phê và xé một mẩu bánh mì.

Cánh cửa đập vào tường khi Sam bước vào quán. Anh vác theo yên ngựa ở một bên vai và súng ở tay còn lại. Cô nhìn anh cẩn thận đảo mắt khắp phòng sau đó tiến về phía cô. Anh không nói một lời khi uống hết nửa cốc cà phê trong một ngụm và nhìn chăm chăm vào bát súp.

Sarah cười khúc khích. “Súp đấy”, cô thì thầm.

Sam nhướn lông mày lên: “Em có chắc không? Nhìn giống nước rửa bát hơn đấy”.

“Chủ quán bảo vậy”.

“Em có thể nấu ngon hơn thế này không?”

“Nếu em không thể thì anh cứ đến đây mà ăn”, cô trả lời.

“Anh thà chết đói còn hơn”.

Cô nhìn nụ cười của anh tắt dần khi anh nhìn cái gì đó phía sau cô. Trước khi cô kịp quay lại, cô nghe thấy tiếng khẩu súng của anh cọ vào bao da bên dưới bàn.

“Đây rồi”, một tên lính trẻ hét lớn với đám đông. “Sam Gatlin đây rồi!”

Tiếng ồn ào đánh thức một đứa bé dậy và nó bắt đầu khóc. Sam nhấc vũ khí đặt lên bàn, nhưng không để ngón tay vào cò súng. “Tôi đang đợi tàu thôi, anh lính”. Sự bình tĩnh chết người của anh khiến cô còn sợ hơn tiếng thét của gã đó. “Tôi không muốn dính vào rắc rối nào cả”.

Một tên lính khác tiến đến. Chúng ở ngay phía sau lưng cô. Sarah có thể cảm thấy chúng. Cô không cần phải quay lại để biết. “Chúng tôi không phải là rắc rối”, tên lính trẻ nói. “Nhưng theo những điều mà tôi nghe về anh thì rắc rối luôn đi cùng anh như sấm đi cùng sét”. Gã đập tay vào gã đồng hành đứng im lặng phía sau.

“Tôi nghe nói rằng một lần ở San Antonio...”

“Xin lỗi các anh, vợ tôi và tôi chuẩn bị ăn và chúng tôi không có hứng thú nghe câu chuyện nào cả”.

Sarah quay lại nhìn gã đàn ông. Gã còn rất trẻ. Một tên ở phía sau, dường như chú ý đến lời cảnh báo của Sam, nhưng tên còn lại tiến gần hơn. Mắt gã mở to kích động.

“Tôi không biết là anh có vợ đấy”, hắn cười với Sarah. “Và không ngờ lại xinh đẹp thế này”. Trán hắn nhăn lại. “Bây giờ thì một thiên thần như cưng đang làm gì với một tên sát thủ như Sam Gatlin vậy?”

Sam đưa khẩu súng lên bàn. “Anh có nghe rằng một lần ở San Antonio”, Sam bắt đầu nói gần như thì thầm. “Tôi đã bắn vào chân một thằng cha vì đánh một con chó lang thang”.

Tên lính mở to mắt. “Thực tế thì tôi nghe nói anh đã giết hẳn”.

“Phần lớn những câu chuyện thường bị phóng đại lên. Chỉ một chuyện trong số đó là đúng thôi”. Sam di chuyển khẩu súng nhẹ nhàng.

“Chuyện đó là chuyện gì vậy?”, tên lính cao giọng hỏi.

“Đó là chuyện tôi bắn một thằng cha vì dám lăng mạ vợ tôi”. Sam nhắm vào phía dưới thắt lưng của tên lính.

Tên lính bước lùi về phía sau một bước. “Tôi không có ý thiếu tôn trọng, thưa bà. Tôi cũng gọi mẹ mình là cưng, tôi thề đấy”.

Hắn nhanh chóng quay lại chỗ đám bạn. Trong vòng vài phút, cả quán cà phê đều im lặng, nhưng trước khi Sarah uống hết cốc cà phê, những kẻ chơi bài bắt đầu lải nhải về việc một người đàn ông như Sam Gatlin ở cùng với những người lịch thiệp. Cô không nghe thấy hết những điều họ nói nhưng những tiếng lải nhải lớn dần và mạnh mẽ hơn.

Sam đặt cốc cà phê xuống và nhắc yên ngựa lên khi âm thanh của chuyến tàu vào ga vang đến. “Chúng ta nên đi, Sarah”, anh nói và kéo cô đi theo. “Trước khi lũ hèn nhát đó uống say và trở nên táo tợn hơn”.

14. Chương 14

Sam giúp Sarah trong đêm mù sương để lên chuyến tàu thật nhanh. Với cái yên ngựa ở một bên vai, anh kéo cô trên sân ga bằng tay kia, nghĩ rằng cô còn nhẹ hơn cả đồng hồ của mình. Ba hồi còi ngắn dài của chuyến tàu hối thúc họ.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”, cô thì thầm. “Em không hiểu. Chúng ta chỉ đang ăn thôi mà. Mọi người trong quán cà phê cũng vậy”. Cô nói cứ như thể cô vừa trở thành một nhà chức trách. “Họ chẳng có quyền gì mà làm phiền chúng ta cả”.

“Đừng bận tâm về chuyện đó”. Anh giữ cô chặt hơn khi họ đi dọc theo hành lang. “Chúng ta sẽ ra khỏi đây trong vài phút nữa”. Sam đẩy cô vào một toa xe và khóa cửa phía sau họ lại.

Những ghế ngồi cũ kỹ và mòn vẹt. Khói thuốc lá lơ lửng trong không khí. Sam nhúu mày, ít nhất thì họ cũng được an toàn. Một cái đèn lồng bị muội than bao phủ tỏa ra ánh sáng nhấp nháy trong căn phòng khiến không ai trong số họ vội vã đi tiếp.

Đoàn tàu giật lên. Sam nắm lỏng vòng tay để Sarah có thể dựa vững vào người anh.

“Không”, cô tiếp tục suy nghĩ. “Điều đó không quan trọng”. Cô thả túi xách xuống một cái ghế gần nhất, vẫn không bỏ nắm tay ra khỏi áo sơ mi chỗ hông anh. “Sao họ lại nhìn anh như vậy?” Toa tàu dường như bị quên lãng khi cô nhìn chăm chăm vào anh. “Tại sao chúng ta phải đi? Chúng ta làm gì sai ư, Sam? Chúng ta có tiền để trả cho thức ăn mà”.

Sam nhìn cô khi đoàn tàu kêu to để chuẩn bị chuyển bánh. “Không phải tại em đâu, Sarah. Những người đó hẳn học với anh chứ không phải là em”. Anh nhắm mắt, lo sợ những câu hỏi kế tiếp. Anh phải bắt đầu từ đâu để kể cho cô nghe về những việc anh đã làm trong nhiều năm qua nhỉ? Anh đã từng là một người lính, một cảnh sát Texas, một chiến binh ở biên giới và bây giờ là một sát thủ. Chưa đến ba mươi tuổi, anh đã cảm thấy anh chiến đấu trong suốt cuộc đời mình rồi.

“Có thường xuyên không?”, cô thì thầm, vẫn nắm lấy áo anh.

“Thường xuyên cái gì cơ?”

“Người ta có thường xuyên đối xử với anh như vậy không?”

Đoàn tàu lắc lư khiến cô va vào anh làm anh cảm thấy ấm áp. Đứng gần hơn, anh để cho mùi hương kim ngân từ làn da cô xoa dịu những căng thẳng. Anh để tay lên trên nắm tay cô, lúc này vẫn đang bám vào áo anh. “Hầu như mọi lúc. Thỉnh thoảng. Không bao giờ. Điều này thì có gì quan trọng?”

Nhắm mắt, anh đắm mình trong cảm giác vấy cô chạm vào chân anh. Anh không quan tâm mọi người đối xử với anh thế nào miễn là có cô ở bên, nhưng anh hiểu rằng cô cần được biết sự thật. “Thỉnh thoảng thì có vài người không biết anh là ai. Đây là một đất nước rộng lớn. Vẫn còn có vài chỗ để trốn. Thỉnh thoảng anh ở trong một thị trấn nhỏ trong một tuần hoặc hơn, sau đó thì sẽ có một kẻ du mục, một tên cờ bạc hoặc một thằng đánh xe nhớ ra anh. Từ đó thì anh không còn là con người nữa. Anh chỉ là một tay giết thuê mà họ đã nghe kể về”.

Anh chờ cô phản ứng. Anh là một gã ngốc thì mới nghĩ rằng cô sẽ tiếp tục nói chuyện với anh, tranh luận với anh như trước kia. Cô sẽ cần bao nhiêu ngày để nhận ra cuộc sống cùng anh sẽ như thế nào?

Anh cho rằng mình là một kẻ hèn nhát vì anh không muốn nhìn xuống và nhìn thấy sự sợ hãi phản chiếu trên gương mặt cô. Anh không muốn nghe những câu hỏi kiểu như. Anh đã trải qua bao nhiêu trận đánh? Bao nhiêu người đã bị anh giết? Những câu chuyện nào về anh là đúng? Về cơ bản thì chúng đều đúng, chỉ khác nhau về mức độ.

Trước sự ngạc nhiên của anh, cô chỉ im lặng. Khi cuối cùng anh cũng nhìn xuống cô, cô đã quay mặt đi nhìn ngắm khung cảnh màn đêm qua cửa sổ như thể anh chưa từng nói gì cả.

“Sarah?”

Cô nhìn anh và anh không thấy sự sợ hãi nào trong mắt cô cả. “Em xin lỗi, Sam. Em mệt quá. Ngày mai chúng ta nói chuyện được không? Em muốn đi ngủ ngay bây giờ”.

Anh cúi xuống và kéo giường nằm ra, biến chỗ ngồi chật hẹp thành chỗ ngủ. Cô chải mái tóc dài của mình. Thậm chí trong bóng tối, cô trông còn giống thiên thần hơn là một người phụ nữ. Anh không thể không tự hỏi anh đã cho cô biết tên anh để làm gì. Có lúc anh đã nghĩ rằng anh cưới cô và đã cứu cô, nhưng bây giờ, khi nhìn cuộc sống của anh bằng con mắt của cô, anh lại không chắc về điều đó. Họ đã cưới nhau được hơn một tuần và tất cả những gì cô biết chỉ là sự nguy hiểm.

Sarah cười khi cởi giày ra, sau đó kéo váy qua đầu. “Lần sau vào cửa hàng thì anh nhớ nhắc em mua váy ngủ nhé”. Cô ngáp như một đứa trẻ mệt mỏi. “Một người phụ nữ có chồng nên mặc váy ngủ đi ngủ chứ không nên mặc đồ lót”.

Sam nhìn cô, nghĩ rằng anh sẽ không bao giờ phàn nàn về việc cô không có váy ngủ. Anh thích nhìn cô mặc đồ lót. Cởi áo khoác và thắt lưng đựng súng ra, anh nằm dài trên cái giường tầng dưới. Anh không thể nhớ khi nào mà cả người mình lại đau nhức thế này. Có lẽ anh cần nghỉ ngơi vài ngày.

Sarah co người lại bên cạnh anh. Cô duỗi người, cố gắng ngủ trong khoảng trống ít ỏi mà anh chừa lại.

“Sarah”, anh nói nhanh. “Có giường ở tầng trên đấy, nếu em muốn thoải mái hơn”.

“Không sao”, cô trả lời. “Em ổn mà”.

Anh tự hỏi không biết cô thực sự muốn nằm cùng anh hay cô đang chỉ làm theo quy tắc của cô.

“Chúc anh ngủ ngon”, cô thì thầm, có vẻ như cô đã thiêu thiêu ngủ.

“Chúc em ngủ ngon”, anh trả lời, kéo chăn lên đắp cho cả hai. Sarah đã từng thả tóc ra khi ngủ. Sam không thể không mỉm cười khi anh nắm lấy tóc cô và kéo chúng ra khỏi cái chăn. “Sarah, em có sợ anh không?”

“Không, Sam”, cô trả lời với một cái ngáp. “Anh có sợ em không?”

Sam nghĩ về điều đó khi hơi thở của cô chậm lại và trở nên đều đặn. Anh hôn vào má cô mà cười. “Em biết mà, Sarah. Anh nghĩ là anh có”.

Họ đã dừng lại ở Dallas vào lúc anh thức giấc. Anh đưa tay dọc theo lưng Sarah và mỉm cười khi thấy cô rúc vào anh. Anh biết cơ thể cô bằng cái cách mà cô dựa vào người anh mỗi đêm trong giấc ngủ.

“Dậy đi nào, vợ yêu. Chúng ta đến Dallas rồi”.

Tóc che phủ gần hết mặt cô khi cô ngồi dậy và duỗi người. Trông cô như một con búp bê vải hơn là một người phụ nữ. Gấu của chiếc áo sơ mi cô đang mặc trượt khỏi một bên vai và kéo vài chiếc cúc xuống thấp. Anh nhìn thấy ngực bên trái của cô trước khi cô vô thức cài lại nó.

Sam bắt mình nhìn lên mặt cô. Cô không nhìn anh. Cô gần như làm tim anh ngừng đập với vẻ đẹp của mình, và thậm chí cô còn không biết điều đó.

Nhắm mắt lại, Sam thề với mình anh sẽ chết ngay lập tức nếu như anh còn ngồi đây với cô.

“Nếu em có thể tự chải tóc thì anh biết một khách sạn mà em có thể tắm thoải mái và họ sẽ mang bữa sáng vào phòng cho em”.

“Tuyệt quá”, cô trả lời trong khi với tay lấy chiếc váy mới là Sam đã mua cho cô ở cửa hàng ông Moon.

Sam không thể nhịn cười khi cô chui đầu vào chiếc váy và biến mất trong đó. Cuối cùng thì cô cũng lộ đầu ra từ cổ và tay cô thì chui ra khỏi tay áo rộng như đôi cánh làm bằng vải.

“Em không thể mặc nó được”, anh nói trong khi mặc áo khoác. “Hai người như em có thể chui vừa vào nó ấy chứ”.

Trông cô thất vọng. “Em có thể sửa nó mà”. Cô im lặng giơ tay lên nhờ anh giúp đỡ. “Nhưng không phải trước khi đoàn tàu dừng lại”.

Anh kéo chiếc váy qua đầu cô, cẩn thận để không chạm vào cô. Anh đã rút ra được bài học cho mình ở trong cánh rừng lúc cưỡi trời cho cô. Cô là một người phụ nữ thích được chạm vào theo cách riêng của mình.

Mười phút sau, cô tròn mắt khi họ bước vào khách sạn Windsor. Tay nắm cửa ra vào được làm bằng vàng. Những chân cắm nền khổng lồ treo bên trên chúng, lấp lánh như những vì sao. Sàn nhà được bao phủ bởi những tấm thảm phương Đông và những chỗ không trải thảm bóng loáng như thể chưa ai từng đặt chân vào đây vậy.

Sarah đi ba bước vào trong sảnh và chợt dừng lại. “Em không thể vào đây được”. Giọng cô đầy báo động. “Em chưa vào chỗ nào như thế này cả. Em chưa từng nhìn thấy chỗ nào như thế này cả”. Cô nhìn anh cầu cứu. “Em không nghĩ là những người bình thường được phép vào đây đâu, Sam”.

“Không sao đâu mà. Anh đã từng ở đây rồi, và anh hứa là họ sẽ để cho chúng ta vào. Khi nào anh muốn biến mất, một trong số những chỗ lý tưởng nhất là ở cùng nhiều người. Với nhiều người xung quanh, không ai để ý đến ai cả”. Anh đưa cái yên ngựa cho một người đàn ông mặc áo khoác đỏ. “Anh cất cái này hộ tôi nhé, Dan”.

“Vâng thưa ông Garrett. Thật vui khi gặp lại ông”. Dan mang cái yên ngựa đi.

Sarah vẫn không bị thuyết phục. “Anh ta vừa gọi sai tên anh rồi”. Cô xách cái túi bằng cả hai tay, như thể sợ ai đó sẽ cướp mất nó.

Sam nửa động viên, nửa dẫn cô đến chiếc ghế gần nhất. “Em ở đây nhé, anh sẽ đi nhận phòng”.

Khi cô nhìn anh, anh nói thêm. “Anh chỉ đi đến cái bàn đằng kia thôi. Anh không đi xa khỏi tầm mắt em đâu. Sẽ không có chuyện gì xảy ra với em ở đây cả”.

Sam đặt khẩu súng lên trên cái túi của cô. “Đây, cầm lấy súng của anh đi”. Anh cười. “Nếu trong vài phút tới mà có ai làm phiền em, em cứ bắn nhé”.

Cô nhú mồm, chẳng thấy điều gì buồn cười trong nỗi sợ hãi của mình cả. Đường như Sam là người duy nhất có thể ở trong tầm bắn của cô.

Anh cảm thấy cái nhìn của cô khi một người đàn ông cười với anh từ đằng sau một cái bàn dài và đưa cho anh một cái bút. “Chào mừng ông đã ở lại, ông Garrett. Ông sẽ ở lại đây lâu chứ?”

“Vài ngày thôi”, Sam trả lời. “Anh có thể nhờ ai đó đến lấy con ngựa của tôi ở ga tàu và đưa nó đến chuồng ngựa của khách sạn được không?”

“Tất nhiên là được rồi, thưa ông. Tôi sẽ cho mang cà hành lý của ông ở tầng dưới lên”.

“Và nhớ gọi ai từ cửa hàng quần áo bên đường ghé vào đây chiều nay nhé. Vợ tôi cần vài thứ”. Sam liếc Sarah. “Quần áo của cô ấy rách hết rồi”. Người quản lý khách sạn không cần phải biết rằng tuần trước đồ đạc của Sarah đã bị cháy hết trong chiếc xe ngựa.

Nếu người đàn ông phía sau quầy này nhận thấy Sarah và chiếc váy rách rưới của cô, anh ta cũng chẳng bình luận gì. “Còn gì nữa không thưa ông Garrett? Tôi xếp ông vào căn phòng mọi khi nhé”.

“Vâng. Tôi muốn có hai cái bồn tắm, mỗi cái ở một phòng. Lò sưởi ấm áp và bữa sáng trong vòng 1 tiếng nữa”. Sam mỉm cười với Sarah. “Chúng tôi đã lạnh, bẩn thỉu và đói trong nhiều ngày rồi”.

Không nói thêm lời nào, Sam đi về phía Sarah, cất súng vào bao và nhấc túi đồ của cô lên. Anh chìa tay ra, chờ đợi. “Sẵn sàng chưa, bà Garrett?”

Sarah như muốn hỏi thêm vài câu nữa, nhưng anh đoán sức hút từ cái bồn tắm quá lớn và cô sẽ chịu làm bà Garrett một lúc, nếu đó là điều anh muốn. Cô không phải là một người phụ nữ tuyệt vời nhưng cô là một người phụ nữ sáng dạ.

Họ đi hết chiều dài của khách sạn và trèo lên cầu thang để lên tầng 2. Anh mở cửa một căn phòng lớn gồm 2 phòng nhỏ hơn và nhìn cô đi xung quanh phòng. Mặc dù anh đã ở trong căn phòng này nhiều lần trước đây, anh vẫn thấy nó khác lạ qua con mắt của cô. Anh đã định đưa cô đến đây vào buổi sáng sau khi họ làm lễ cưới, nhưng Reed đã săn đuổi anh và thay đổi toàn bộ kế hoạch. Anh tự hỏi không biết mọi chuyện sẽ như thế nào giữa họ nếu cô nhìn thấy những điểm tốt ở con người anh trước khi nhìn thấy những điểm xấu. Liệu cô có nghĩ anh là một quý ông không, hoặc ít nhất thì cũng có chấp nhận anh như một người đàn ông không?

Sarah im lặng khi những người đàn ông nhanh nhẹn khiêng đến hai cái bồn tắm khổng lồ và đốt lửa trong lò sưởi ở cả hai phòng. Khi hành lý của anh được mang lên, anh ra hiệu cho họ đặt nó ở phía bên trái chiếc bàn trong căn phòng đầu tiên.

“Chúng tôi sẽ quay lại khi nước nóng”, người đàn ông cuối cùng nói trước khi rời khỏi phòng.

Sam đưa ra vài lời chỉ dẫn, sau đó đóng cửa lại.

“Đây là nhà anh à?”, cô hỏi với một cái nhìn lo lắng.

“Không”, thỉnh thoảng cô thật là ngây thơ. Cô nghĩ cô biết tất cả mọi điều về việc chăm sóc vết thương và nấu nướng bằng lửa trại, nhưng bỗng nhiên cô thấy thật bối rối. Anh có thể nhìn thấy điều đó trong mắt cô.

“Anh thường ở đây khi anh vào thị trấn. Họ đã từng là những người đàn ông chăn nuôi gia súc mình đầy bụi bặm”. Anh liếc cánh cửa dẫn đến phòng ngủ. “Anh sẽ làm việc tại đây phần lớn thời gian, vì thế em cứ tự do dùng phòng ngủ nhé”.

Sarah đi theo anh qua một cánh cửa mở. Anh đi qua giường và vớt cái túi của cô lên một cái giường êm ái cạnh cửa sổ. “Nếu em mở rèm ra thì em sẽ có đủ ánh sáng để sửa cái váy nếu em muốn”. Anh bắt đầu tháo cái thắt lưng giắt súng ra.

Cô đặt tay lên tay anh, dừng anh lại.

Anh cười toe toét. “Anh có thể tự làm mà, Sarah”. Cô không thể không nhận thấy nụ cười trong giọng nói của anh.

“Chúng ta không thể thoải mái ở đây được, Sam. Anh mắc sai lầm rồi. Đây không thể là nơi chúng ta ở được”.

“Được mà, ít nhất chúng ta có thể ở đây trong vài đêm tới”.

“Nhưng chắc là phải đắt lắm. Làm sao chúng ta đủ tiền để ở một chỗ thế này được?”

“Đúng là nó đắt nhưng anh có đủ tiền mà”, anh trả lời. “Và anh định sẽ tận hưởng nó. Anh mong rằng em cũng thế. Không phải cả cuộc đời phải ngủ trên nền đất và chui rúc trong những toa tàu đầy khói thuốc đâu”.

Sarah quay lưng lại, nhìn ngắm những thứ đồ đạc đắt tiền. “Nhưng những cái thảm, rèm, thậm chí cả những thứ bé tí trên bàn đều đẹp hơn tất cả những gì em đã từng nhìn thấy. Chắc ai đó đầu óc không bình thường nên mới để những thứ này trong một căn phòng để cho thuê”.

“Sarah”. Anh cố giữ giọng mình ân cần. “Tất cả đều ổn mà. Đây là phòng của chúng ta. Không ai đuổi chúng ta đi đâu. Đồ đồ của em ra đi”.

“Nhưng họ thậm chí còn không biết tên anh”.

“Ở đây thì tên anh là Garrett. Và em là bà Garrett. Mọi chuyện dễ dàng hơn nhiều cho anh nếu anh dùng cái tên Garrett”.

“Nhưng đó không phải là tên thật của anh”.

“Có thể nó cũng chả khác nhiều so với cái tên Gatlin”, anh trả lời.

Cô cầm con dao lên đầu tiên, sau đó là đến giỏ đựng đồ may vá trong túi xách của cô và đặt chúng lên một cái bàn. “Thế hóa ra là em đã cưới một người đàn ông thậm chí không nhớ nổi tên mình”, cô lẩm bẩm trong khi những ngón tay cô lướt dọc theo chất liệu mềm mại của cái ghế ngồi kiêm giường ngủ. “Nó cũng không phải quá tệ. Ít nhất thì anh ấy không phải một gã nát rượu hay một người cha vô dụng như mình nghĩ. Anh ấy ngày càng tiến bộ”.

“Sarah”. Anh đợi cô thôi lẩm bẩm. “Em lại đang nói chuyện một mình đấy”.

Cô quay mặt về phía anh, má cô ửng đỏ vì tức giận. “Những điểm yếu của em còn ít rắc rối hơn những điểm yếu của anh trong cuộc hôn nhân của chúng ta đấy, nếu anh không phiền khi em nói vậy, Sam, mặc xác tên anh là gì”.

“Anh không chỉ trích em, anh chỉ đang bình luận thôi mà”. Anh nhét tay vào trong túi quần và tự nhắc mình không được chạm vào cô. “Cái tên chẳng có gì quan trọng cả. Em vẫn là vợ anh mà”.

Tiếng cánh cửa mở nhẹ khiến cô nhảy lên và vớ lấy con dao.

Sam đi qua phòng khách và mở cửa. Một hàng những người đàn ông mặc áo khoác đồ đi vào trong khi Sarah giấu con dao trong những nếp gấp của chiếc váy.

Những người đàn ông đổ đầy nước nóng vào 2 cái bồn, để lại một hộp xà phòng tắm, nước thơm và biến mất không nói một lời. Sam lấy một cái khăn tắm từ chỗ bồn rửa mặt và đi ra phía cửa. “Trên cửa này có khóa đẩy, nếu em muốn thoải mái để tắm hơn. Không ai làm phiền em đâu. Anh sẽ ở phòng bên cạnh. Chúng ta có thể có tiếp tục tranh luận sau khi tắm xong”.

Cô đi ra phía cửa, trong một thoáng anh đã nghĩ là cô chưa muốn kết thúc cuộc tranh luận của họ, nhưng cô chỉ hỏi. “Chúng ta để cửa mở giữa 2 phòng có được không anh?”

Sam nhướn mày, cố gắng để không cười. “Chắc là được thôi. Có một cái áo choàng trong tủ để em mặc sau khi tắm đấy”.

“Nó là của ai?”

“Của khách sạn. Họ để ở đây trong trường hợp em quên không mang theo”.

“Tuyệt nhỉ”. Cô quay lại phía cái bồn tắm, vừa đi vừa cởi quần áo.

Sam bắt mình đi sang phòng bên kia. Anh không thích gì hơn là được ở lại và xem cô tắm, nhưng cô sẽ biết và phản đối. Anh mở tủ đồ của anh trong khách sạn và lấy ra quần áo sạch vừa với anh. Thật là tuyệt khi ở đây...anh nghe thấy Sarah vào trong bồn tắm... nhưng chưa bao giờ tuyệt như lúc này.

Cô thở ra nhẹ nhàng.

“Em ổn không?”, anh hét, chống lại mong muốn bước qua cánh cửa và đảm bảo rằng cô vẫn ổn.

“Tuyệt quá”, cô trả lời với tiếng cười. “Ồ, Sam, nước ấm quá. Ấm và rất tuyệt. Và xà phòng. Họ đã mang đến đúng loại em thích. Em chưa thấy bánh xà phòng to thế này bao giờ”.

Nhìn qua đồng thư, anh cố gắng xua tâm trí mình khỏi âm thanh phát ra khi cô tắm. Anh đã yêu cầu mang đến xà phòng tắm hương kim ngân vì anh biết cô nâng niu mẫu xà phòng bé tí trong túi đồ của cô thế nào. Anh nghe thấy tiếng cô, và từ tiếng nước chảy, chắc hẳn cô đang gội đầu. Anh mở lá thư ra, rồi một lá khác, không quan tâm đến việc nước tắm của anh đang nguội dần. Bất cứ cái gì ấm hơn nước sông là tốt lắm rồi.

Cuối cùng anh cũng cởi quần áo. Miếng băng trên tay và chân anh dính máu khô và bẩn thỉu từ con đường mòn. Tự tháo những cái nút ra thật khó khăn. Anh nhìn quanh, nhưng cô đã cầm con dao của anh. “Sarah!”, anh hét lên tức giận.

“Vâng?”

“Anh không thể tháo băng ra được. Anh mượn con dao của em được không?” Anh đã đi gần đến cửa khi nhớ ra phải quần một cái khăn tắm ngang hông.

“Em sẽ mang đến cho anh”, cô trả lời khi anh đi vào phòng ngủ.

Cảnh tượng trước mắt khiến tim anh ngừng đập. Cô đã đứng trước lò sưởi để nước trên người nhỏ xuống lóng lánh như bạc. Hông và mông nhỏ hơn anh nghĩ, nhưng ngực cô thì lại lớn hơn. Vẻ đẹp của cô khiến anh choáng váng.

Không nhìn lên, cô với tay lấy cái khăn tắm và bước ra khỏi bồn tắm. Khi cô cầm lấy con dao và quay lại từ phía cửa sổ, cô nhìn lên và chợt nhìn thấy anh.

“Ồ, anh đây rồi”, cô nói cứ như thể anh đã xem cô tắm hàng trăm lần vậy. “Em không ngại mang dao đến cho anh đâu. Em cần phải ra khỏi nước trước khi người em nhăn nhoe hết”. Cô nhét góc cái khăn tắm quanh người.

Sam đứng như trời chồng khi cô bước về phía anh với con dao.

Đứng cách anh một chút, cô quỳ xuống và nhấc cái khăn tắm của anh lên, đủ để cắt băng ở chân anh. Như mọi lần, ngón tay cô chạm vào da anh xung quanh vết thương như thể cô có thể xua tan đau đớn của anh. Và trên thực tế thì cô có thể làm điều đó, vì anh không cảm thấy gì lúc này ngoài cái chạm của cô vào phía trong chân anh.

“Vết thương của anh tiến triển tốt đấy”, cô nói trong khi bước đi để vứt miếng băng vào sọt rác nhỏ xinh xắn nằm cạnh cái bàn viết từ thời Victoria.

Sam biết rằng nếu anh không đi ngay, cô chắc chắn sẽ biết anh muốn cô đến mức nào. Cơ thể anh đầu hàng ham muốn của anh quá rõ ràng.

Anh chạy ra khỏi phòng và vào bồn tắm trước khi nghe cô gọi. “Sam?”

Khi cô đi qua cánh cửa phòng ngủ, anh đã quần lên người cái khăn tắm mà anh mang vào.

“Sam”, cô cười. “Anh quên miếng băng ở tay à?”

Sam nhìn vết thương và quyết định thà làm một gã ngốc còn hơn là ngại ngùng. “Ồ, đúng là anh đã quên mất”. Anh không thể nhớ lần cuối mình ngại ngùng là khi nào.

Cô quỳ cạnh bồn tắm và cắt miếng băng ở tay anh. Cái khăn tắm của cô trượt xuống ngực thấp đến mức nguy hiểm.

“Vết thương này có lẽ sẽ để lại sẹo đấy”. Cô cọ ngón tay dọc theo cánh tay anh.

“Sarah”, anh thì thầm. “Nó sẽ ổn thôi mà. Anh nghĩ là em nên mặc quần áo vào”. Anh nghĩ về việc thêm vào “trước khi anh kéo em vào bồn tắm với anh đấy” nhưng anh không nói. Cô không biết ảnh hưởng của cô với anh.

Cô đứng lên. “Tất nhiên rồi, người phụ nữ trong cửa hàng quần áo sẽ đến đây để giúp em chọn vài món đồ mới”.

Ngực cô quá gần đến nỗi anh có thể dễ dàng chạm tay vào. Da cô mịn màng và ửng hồng sau khi tắm. Sam nhắm mắt lại và ngửi hương thơm ấm áp, sạch sẽ luôn tràn ngập trong phổi anh mỗi khi cô ở gần. Hương kim ngân.

Anh sẽ mua cả vali xà phòng loại này trước khi họ rời Dallas. Anh nhìn lên, thích thú ngắm cô bước ra phía cửa.

Cô nhìn lại mỉm cười. Và anh đã nhìn thấy sự thật trong nụ cười đó.

Sarah biết chính xác điều cô đang làm. Cô đang từ từ tra tấn anh đến chết.

15. Chương 15

Sarah đóng cánh cửa giữa 2 phòng và dựa lưng vào đó. Cô chưa từng làm điều gì táo bạo như thế trong đời, và cô không chắc tại sao bây giờ cô lại làm vậy. Từ khi Sam hôn cô và quay đi 2 đêm trước đây, anh đã cư xử như thể anh không hề coi cô là một người phụ nữ. Thậm chí cả khi anh ngã lên cô trong đồng lá, anh cũng không làm gì cả. Cô thấy tức giận đối với những điều anh không dám làm hơn là những điều mà anh không làm. Cô không muốn trở thành vợ thật sự của anh. Cô không muốn thành vợ của ai cả. Nhưng một phần trong cô cần anh nhìn nhận mình như một người phụ nữ.

Từ cái đêm mà anh hôn cô, anh đã hành động như thể anh không thấy cô hấp dẫn nữa. Anh ôm cô. Nằm ngủ cạnh cô. Nhưng anh không hôn cô nữa. Người đàn ông đầu tiên trong đời nhìn cô bằng ánh mắt đói khát đã không còn hứng thú với cô nữa. Sự kiêu hãnh của Sarah không thể bị tổn thương như vậy, cô cần phải làm gì đó. Cơ thể Sam xô vào cánh cửa mạnh đến nỗi cô nhảy lên vì sợ hãi. Anh đứng trong cánh cửa mở nhìn cô.

“Anh cứ tưởng cửa khóa”, anh giải thích.

Giữ chặt cái khăn tắm quanh người, Sarah quay lưng đi. Cô nghĩ mình đã đi quá xa. Cô không có ý khiêu khích anh đến mức anh nổi điên như vậy.

“Đáng lẽ em không nên đóng nó lại”, cô lắp bắp, “nếu em biết anh muốn để cửa mở. Dù sao thì đây cũng là phòng anh”.

“Và em là vợ anh”. Giọng anh vang lên trầm trầm khi anh đi vào phòng.

Cô tự nhắc với bản thân mình rằng cô không sợ anh, nhưng một người đàn ông khóa thân và giận dữ đang nhìn chăm chăm vào cô khiến cô cạn kiệt hết dũng cảm. Anh bước một bước về phía cô, nước nhỏ giọt trên người anh khi anh di chuyển. Anh khiến cô liên tưởng đến một con thú hoang. Quyền lực, mạnh mẽ, vững chắc trong từng chuyển động. Sarah nhắm mắt lại, mong rằng anh sẽ biến mất. Khi cô mở mắt ra lần nữa, anh vẫn đang tiến lại gần. Cô lùi lại một bước và quay đi.

“Sarah, nhìn anh đi”.

Cô lắc đầu. Cô không muốn nhìn anh, dù một phần trong cô thấy cơ thể mạnh mẽ của anh thật hấp dẫn. Không có nét nào mềm mại nơi anh. Anh dường như chỉ có xương và cơ bắp. Như một con thú kiêu hãnh, cao lớn trước cô.

“Sarah”. Anh hạ thấp giọng xuống hơn nữa. “Nhìn anh đi”.

“Không”. Cô thút thít. “Anh không mặc gì cả”.

“Em đã nhìn thấy anh cởi quần áo trước đây rồi mà. Anh thấy không có gì lạ lắm với em cả. Dù sao thì ngoài những lúc em chăm sóc vết thương cho anh, em đã kết hôn 2 lần rồi và không còn là trẻ con nữa”.

Cô cố gắng nhìn anh. “Em chưa bao giờ nhìn thấy Mitchell không mặc gì cả, chưa bao giờ trong suốt những năm bọn em lấy nhau”.

Cô muốn hét lên rằng người chồng trước của mình không khiến cô có cảm giác như khi cô nhìn Sam, nhưng cô không chắc mình biết giải thích thế nào cho anh hiểu điều này.

Sam thở dài. “Anh không hiểu tại sao em lại thấy việc không mặc quần áo là ghê tởm. Dù sao thì em cũng không mặc quần áo mà”.

Anh với tay lấy bộ quần áo ngủ bằng len dày trong cái tủ đang mở và mặc vào. Sau đó anh lấy một cái áo choàng trắng thêu màu hồng dọc cổ áo cho cô. Anh choàng lên vai cô, bước lùi lại một chút và khoanh tay vào.

“Được rồi đây, chúng ta đã mặc quần áo. Em có thể trả lời một câu hỏi của anh không?”

Sarah xắn tay áo lên và để cho khăn tắm rơi xuống sàn.

“Được thôi”.

Cô muốn nói với anh trông anh rất lạ trong cái áo bé hơn nhiều so với anh, nhưng cô sợ anh lại cởi nó ra.

“Anh muốn nói chuyện gì nào?”

Cô đối mặt với anh. Anh cười.

“Em định chọc tức anh đấy à?”

Cô ngẩng đầu lên, không ngần ngại nói dối. “Có thể. Một chút. Có lúc anh hành động như thể quên em là một phụ nữ”.

Anh rút ngắn khoảng cách giữa họ.

“Tôi có thể quên rất nhiều điều thừa bà Garrett, nhưng tôi không bao giờ quên bà là một phụ nữ đâu”.

Anh không chạm vào cô, cũng không cúi xuống hôn cô. Anh chỉ đơn giản đứng gần cô, rất gần.

“Tôi nghĩ tên tôi là bà Gatlin chứ?”, cô thì thầm, hít mùi hương thơm mát từ anh. Những giọt nước nhỏ xíu đọng trên phần ngực anh, nơi không bị che phủ bởi cái áo.

“Em muốn gì ở anh?”, anh hỏi nhỏ đến mức nếu có ai khác trong phòng thì họ cũng không thể nghe thấy.

“Nếu anh đến quá gần, em lại đuổi anh đi. Nếu anh tránh xa em, em lại chọc tức để anh đến gần hơn”.

Sarah nhìn lên anh, cảm nhận được sự ấm áp trong cái nhìn của anh trên mặt mình.

“Em không muốn gì cả”.

“Trả lời anh đi, Sarah. Anh không muốn đùa với em đâu”.

Cô hất cằm lên. Anh nói đúng. Nhưng thú nhận với anh về điều cô muốn còn nguy hiểm hơn là đùa với anh.

“Em muốn anh ôm em, chỉ thế thôi”, cô sửa lại.

Cô ghét phải thừa nhận sự yếu đuối của mình với anh. Mọi thứ ở anh đều mạnh mẽ. Sarah không thể tưởng tượng anh đã từng thừa nhận cần ai đó chưa.

“Em cảm thấy như em đã mong đợi được ai đó ôm suốt cả đời mình”.

Cô không muốn giữa họ có bất kỳ sự dối trá hay khoảng cách nào.

“Chưa ai từng ôm em cả. Em chỉ nghĩ rằng có lẽ anh muốn ôm em nếu anh thấy em hấp dẫn”.

Anh nhẹ nhàng đưa một tay ra ôm lấy eo cô và tay còn lại để sau đầu gối cô. Anh nhấc cô vào vòng tay anh và ôm cô như thể đang ôm một vật vô giá.

“Anh sẽ ôm em, Sarah, nếu đó là điều em muốn. Nhưng anh chỉ có thể ôm em như một người đàn ông ôm một người phụ nữ. Đừng bắt anh ôm em như ôm một người bạn”.

Tim Sarah đập nhanh trong lồng ngực. Cô gật đầu. Anh có quyền đặt ra vài quy định. Anh đã tôn trọng những quy định của cô.

“Và khi nào anh thực hiện xong điều đó”- từ ngữ của anh cọ vào tai cô - “em sẽ không còn nghi ngờ việc anh không bị em hấp dẫn nữa”.

Anh đi qua giường đến một cái ghế đặt gần lò sưởi. Anh đặt cô vào chỗ gấp lên của chiếc ghế mềm mại khi anh ngồi xuống. Trong một lúc lâu, không ai nói một lời. Cô ngả đầu lên vai anh, cánh tay mạnh mẽ của anh choàng quanh người cô. Cuối cùng anh hôn lên đỉnh đầu cô và hỏi.

“Đây có phải điều em muốn không, Sarah?”

“Vâng. Cảm ơn anh”. Cô trả lời.

Cô nhẹ nhàng duỗi người ra và cọ miệng mình vào môi anh.

“Em xin lỗi về đêm đó”, cô thì thầm. “Em biết là anh không tấn công em”.

Anh không di chuyển khi cô tiếp tục đặt những cái hôn nhẹ nhàng lên môi anh trong khi nói tiếp.

“Em đã sợ hãi, tức giận và đau đớn một chút nữa”.

Sự ngập ngừng của anh khiến cô bị kích động hơn nhiều so với bất kỳ hành động nào. Cô luồn những ngón tay lên mái tóc anh trong khi môi dưới của cô cọ vào má anh. Cô yêu việc chạm vào người đàn ông này, yêu cả hương vị và mùi hương của anh.

“Em không sợ anh đâu”. Cô thì thầm bên tai anh.

“Hãy để em trở thành người phụ nữ của anh, Sam”.

Anh nhắm mắt và ngả đầu ra sau. Sarah coi sự im lặng của anh là đồng ý. Cô vòng tay quanh cổ anh và mở cái áo khoác ra.

“Em không thấy anh ghê tởm đâu. Có thể là hơi sốc, nhưng không phải là ghê tởm. Bởi vì em đã chăm sóc vết thương cho anh nên em cảm giác là theo một cách nào đó, anh thuộc về em”.

Anh không trả lời, cô luồn những ngón tay của mình vào đám lông trên ngực anh. Cô đã nhìn thấy Mitchell mặc quần đùi vài lần, không mặc áo một lần, nhưng anh ta thường mặc quần áo tối màu trước khi trời tối và muốn có sự riêng tư trong khi tắm. Anh ta coi việc không mặc quần áo đầy đủ không những là không đúng đắn mà còn không lành mạnh. Cô chưa bao giờ có hứng thú nhìn anh ta khi anh ta không mặc quần áo, và anh ta cũng vậy.

Sam thì khác. Cô đã nhìn cơ thể anh và tự hỏi không biết cảm giác khi chạm vào anh thế nào. Và với mỗi cái động chạm, sự tò mò của cô lại gia tăng. Cô thích cái cách những cơ bắp của Sam cứng lại khi lòng bàn tay cô vuốt ve trên ngực anh.

Mitchell chỉ là người đã đến khi cô cần một chỗ ở. Anh ta chưa bao giờ quan tâm đến việc nói chuyện với cô khi không cần thiết, cũng chẳng bao giờ tranh luận với cô. Đối với anh ta, cô chẳng mấy quan trọng. Sarah sẽ đánh cược với mạng sống của mình nếu Mitchell đứng dưới cơn mưa tầm tã vào đêm đó và viên cảnh sát hỏi cô đi, cô sẽ chẳng buồn van xin.

Anh ta đã không mất gì để có được cô khi Granny qua đời, và đó cũng là tất cả những gì cô đáng giá với anh ta. Nhưng Sam không bao giờ đối xử tệ với cô. Anh đã trả tiền để cứu cô ta, nhưng theo một nghĩa nào đó anh thuộc về cô. Cô đã chăm sóc vết thương cho anh, giúp anh trốn thoát hơn một lần và tranh luận với anh nhiều lần. Anh có thể là người đàn ông hẹp hòi nhất Texas nhưng anh đã bảo vệ cô. Cô biết chắc chắn rằng người đàn ông mạnh mẽ và đáng sợ này sẵn sàng chết vì cô.

Sam cầm lấy tay cô, chấm dứt sự khám phá. Cô nhìn vào đôi mắt sẫm màu của anh trong khi anh đưa tay cô lên và hôn vào lòng bàn tay. Những ngón tay của cô run rẩy khi môi anh di chuyển lên cổ tay. Cô cảm nhận được nụ hôn của anh trong mỗi mạch đập trên da. Cử chỉ nhẹ nhàng của một người đàn ông mạnh mẽ như anh làm cô ngạc nhiên.

Anh há miệng ra và rà lưỡi dọc theo cổ tay cô. Đầu anh cúi xuống. Tóc anh che phủ khuôn mặt nhưng cô biết anh cảm thấy hứng thú. Khi cô rung mình, anh kéo cô lại gần ngực anh và tiếp tục. “Sam”, cô nói hờn hển.

Anh nhìn cô, vẫn không thả tay cô ra. “Em có muốn anh dừng lại không?”

“Không, đừng anh”.

“Em nhắm mắt lại đi”, anh thì thầm. “Đừng sợ, Sarah. Anh không làm em đau đâu, anh thề đấy. Anh chỉ muốn chạm vào em thôi”.

Sự ấm áp từ lúc tấm cùng với hơi nóng từ người anh khiến cô thả lỏng người thư giãn vào chiếc ghế. Cô trôi bồng bềnh khi tay anh lướt dọc xuống đùi cô, tạo ra khao khát với mỗi cái vuốt ve. Mái tóc ẩm ướt của anh cọ vào cổ họng cô khi anh hôn phần dưới tai cô. Một cảm giác ấm áp tuyệt vời dâng lên trong cô khi tay anh lướt qua cái áo choàng mềm của cô.

Cô cảm thấy như thể anh đang trân trọng những cảm xúc của cô, trân trọng việc cô đang ở trong vòng tay anh, gần gũi và mềm mại. Sarah luồn những ngón tay vào trong tóc anh trong khi tay anh di chuyển lên vai cô. Anh kéo cô lại gần hơn, ép ngực cô lên ngực anh trong khi những ngón tay anh lướt dọc theo lưng cô. Cô muốn gừ gừ như một con mèo con và duỗi người ra dưới cái động chạm của anh. Mỗi khi cô cử động, dù nhẹ nhàng, Sam lại vuốt ve cô. Thời gian dần trôi cùng với tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ cổ đặt trên mặt lò sưởi.

Với từng phút trôi qua và từng cái vuốt ve nhẹ nhàng, cô dần trở nên quen thuộc với anh cho đến khi cô làm theo lời anh bảo và trôi bồng bềnh trên một cõi thiên đường bình yên. Tin tưởng anh thật là nguy hiểm nhưng nó vẫn còn tốt hơn sự đói khát và cô đơn. Bỗng dưng anh kéo cô lại gần hơn như muốn ôm cô thật chặt. Cô dựa người vào nhịp đập trái tim anh trong khi anh nhẹ nhàng di chuyển xuống lưng cô.

Cô cười và vùi mặt mình vào cổ anh để anh có thể cảm nhận cũng như nghe thấy được những tiếng thút thít thỏa mãn của cô. Cô không cử động khi nụ hôn của anh trượt dần xuống cổ. Mùi thơm sạch sẽ từ tóc anh lấp đầy phổi cô trong khi anh tiếp tục hôn phía dưới cằm. Bây giờ thì những cử động nhẹ nhất của tay anh hay đầu anh đều khiến cô bị khuấy động. Cô muốn tan chảy trong vòng tay anh, trôi theo những con sóng của nhịp đập trái tim anh. Tay anh đỡ đầu cô và kéo miệng cô đến nụ hôn của anh. Anh khiêu khích đôi môi cô cho đến khi cô mỉm cười. Đây là điều mà cô đã khao khát mà không biết miêu tả thế nào. Sarah cảm thấy mình được yêu và khao khát. Nụ hôn của anh trở nên sâu hơn. Những cái vuốt ve của anh cũng bạo dạn hơn trên làn vải mỏng của chiếc áo choàng cô đang mặc. Ý thức về việc phải dừng những cái vuốt ve thân mật thoáng qua cô. Cô di chuyển, khiến tay anh trượt khỏi eo xuống đến mông cô. Hơi thở anh bỗng trở nên rời rạc khi những ngón tay của anh khum lấy phần da thịt dưới mông cô.

“Đây có phải điều em muốn không?”, anh hỏi.

Miệng anh cù vào da cô và hơi thở ấm áp của anh trượt xuống cổ họng cô.

“Em đã cảm thấy mình giống một người phụ nữ chưa?”

“Vâng”, cô trả lời, nghĩ rằng cả đời cô đã khao khát sự gần gũi thế này. “Cảm ơn anh”.

Cô cảm thấy tiếng cười của anh. “Không có gì”, anh mỉm cười.

Anh ôm chặt cô để hơi thở họ hòa vào nhau. Cô trôi bồng bềnh trong giấc ngủ êm ái ngọt ngào. Sam ngấm cô trong ánh lửa. Vạt áo choàng của cô mở ra và ánh sáng soi rõ ngực cô. Anh nhìn những đốm lửa nhảy nhót trên làn da cô. Không còn nghi ngờ gì nữa, cô đúng là tạo vật đẹp nhất mà Chúa đã tạo ra. Anh chậm rãi di chuyển tay lên eo cô rồi dừng lại ngay phía dưới ngực cô. Bầu ngực mềm mại của cô khẽ cọ vào ngón tay anh, thách thức anh khám phá hơn nữa.

Cô là của anh, anh tự nhắc mình. Cô là của anh trong mắt của mọi người và trong mắt Chúa. Anh có thể chạm vào cô bất cứ chỗ nào anh muốn. Anh có quyền làm điều đó, và ngay lúc này, anh khao khát cô hơn bất kỳ người phụ nữ nào trong đời. Nhưng anh muốn cô tự nguyện hiến dâng. Không buồn ngủ. Không ép buộc hay lừa gạt, cũng không thực hiện nghĩa vụ. Anh muốn cô cũng muốn anh. Anh muốn cô gọi tên anh vì khao khát. Anh không muốn chỉ là một người chồng hoặc một người đàn ông cho Sarah. Anh muốn mình là người đàn ông duy nhất mà Sarah khao khát.

Anh hạ tay xuống và kéo chiếc áo choàng khỏi ngực cô. Anh cúi xuống và hôn cô nhẹ nhàng. Miệng cô mở ra cho anh ngay cả trong giấc ngủ. Môi cô đầy đặn và chín mọng từ những nụ hôn trước. Cô thở dài khi anh nếm cô lần cuối trước khi anh đặt cô lên giường và đắp chăn cho cô.

Đứng ở cửa ra vào giữa hai căn phòng, anh quay lại nhìn cô đang ngủ trong một lúc. Cô đã mang sự bình yên đến với cuộc sống của anh. Một sự bình yên mà anh chưa bao giờ biết đến.

Vài tiếng sau đó, Sarah mở một mắt ra. Anh đã đi. Bồn tắm vẫn ở trong phòng, ngọn lửa đã tắt trong lò sưởi. Cô cười và rúc mình vào chăn, nghĩ rằng cô có thể ngủ hết ngày. Nhưng ngay lúc đó, khi cô chuẩn bị ngủ lại, cô ngửi thấy mùi gì đó.

Cà phê.

Sarah quay người lại và thấy chiếc bàn cạnh cửa sổ đã được phủ một tấm khăn trải mùa trắng. Những cái đĩa to với những cái vung sáng bóng đặt bên trên.

Thịt hun khói à?

Cô nhảy ra khỏi đồng chăn và rón rén lại gần. Cô cẩn thận mở một chiếc vung ra. Bánh quy. Cô lại mở những cái vung khác. Thịt hun khói và trứng. Mứt.

“Sam”, cô hét lên khi mở vung những đĩa hoa quả và những loại kẹo nhỏ xíu mà cô chưa từng nhìn thấy.

“Gì thế?”, anh hỏi khi bước sang từ phòng bên kia. “Có chuyện gì sao?”

Sarah nhìn anh nhét đuôi chiếc áo sơ mi trắng vào trong chiếc quần tối màu.

“Sam, anh không tin nổi chuyện này đâu. Có ai đó đã để tất cả những thức ăn này trong phòng của chúng ta”.

“Anh biết rồi. Anh đã gọi bữa sáng mấy tiếng rồi nhưng anh muốn đợi đến khi em ngủ dậy”.

Cô kéo một cái ghế đến cạnh bàn. “Em đang chết đói đây”

“Anh cũng thế”, anh trả lời, nhưng khi cô nhìn lên thì anh đang nhìn cô chứ không phải nhìn vào thức ăn.

16. Chương 16

Sam đi bộ trên những con đường ở Dallas, không gian về khuya tĩnh lặng. Không giống như Fort Worth, nơi những quầy bar và quán rượu mở cửa cho đến lúc bình minh, Dallas hoạt động theo một thời gian biểu nhất định. Nếu như Fort Worth là một đứa trẻ hoang dại thì Dallas là một bà cô đoan trang. Cho dù cả hai đều nằm dọc bờ sông Trinity, nhưng Dallas là nơi trao đổi hàng hóa chỉ chịu sự tấn công từ những cuộc tấn công của bộ lạc da đỏ, trong khi đó Fort Worth ra đời như một pháo đài chỉ bị người da đỏ tấn công một lần xảy ra cách đây 30 năm.

Một phần trong Sam ước anh được ở Fort Worth. Thị trấn đó luôn phù hợp với anh hơn. Cho đến gần đây, Dallas đem lại cho anh một nơi cư trú tránh xa nguy hiểm hơn một nơi anh bước vào để tìm lấy rắc rối. Anh có thể thay quần áo và đi lại giữa những thương nhân và những người chủ tiệm mà không lo lắng bị ai đó nhận ra. Anh muốn một nơi an toàn dành cho Sarah. Chỉ sau đêm nay, anh sẽ tốt hơn thôi.

Gã cảnh sát biệt động trẻ tuổi đã đứng về việc Reed đang đi về phương Bắc. Nhưng đó là ở Dallas, chứ không phải ở Fort Worth, tên tội phạm đó đang đi về hướng này. Sam đã lên kế hoạch chờ cho đến khi Reed đến. Anh không có thời gian để tự hỏi Reed có truy tìm để nã súng vào anh hay không. Sam cần phải giải quyết vấn đề rắc rối này thì anh mới có thể xúc tiến việc tìm Zeb Whitaker trước khi lão thợ săn trâu rừng đó tìm thấy Sarah.

Sam dừng lại trước một ngọn đèn đường và đốt một điếu xì gà khi anh nghĩ về người phụ nữ chờ anh ở cách vài khu nhà. Anh không thể xác định việc kết hôn với cô là điều ngu xuẩn nhất hay điều thông minh nhất anh từng làm hay không. Anh đã đi như một người chết trong nhiều năm, và bằng cách nào đó cô đã đánh thức anh dậy. Bây giờ dường như anh lại có thêm nhiều gánh nặng cần phải lo lắng hơn. Nhưng một lần nữa, có vài điều tốt đẹp xảy ra mà anh không hề dự trù được.

Anh tự mỉm cười. Cô đã làm anh ngạc nhiên bởi lời yêu cầu của cô lúc sáng nay. Nó đã chiếm lấy mọi sự tập trung của anh: chạm vào, ôm lấy mà không hề chiếm đoạt. Nhiều năm qua đã dạy anh kìm nén cảm xúc của mình một cách rất tốt, nhưng anh không chắc anh có thể cùng cô chơi cái trò chơi chỉ đơn giản là đụng chạm này đến bao lâu nữa. Cô muốn anh ở gần cô. Cô muốn anh xem cô như một người phụ nữ. Cô muốn được ai đó ôm lấy cô. Nhưng cô không muốn anh ở trên giường của cô.

Anh hít một hơi thuốc dài và thả khói ra. Không phải là không thể, anh nghĩ kèm theo cái cười toe toét. Anh chưa bao giờ ve vãn bất kì một người phụ nữ nào, nhưng anh nghĩ anh sẽ thử quyền rũ cô vợ của mình.

Sam sẽ giữ lời hứa của anh. Anh sẽ chờ cho đến khi cô nói rằng cô đã sẵn sàng. Cô sẽ là người đến với anh và cầu xin một cuộc hôn nhân không phải chỉ trên danh nghĩa. Sau đó anh sẽ yêu cô như anh chưa hề yêu một người phụ nữ nào và để cô lại ở một nơi an toàn. Cô sẽ có một ngôi nhà của chính mình, đủ tiền để sinh sống và anh sẽ có một hồi ức đẹp theo anh đến suốt đời.

Sarah không biết về điều này nhưng cô sẽ trao cho anh một thứ mà anh nghĩ rằng anh sẽ không bao giờ có được. Những người đàn ông giống như anh không có một cơ hội nào để lấn lộn trên cổ với những người phụ nữ trả tiền theo giờ. Sarah trao cho anh cái thoáng qua, những thứ mà cuộc sống đáng lý phải đem lại khi ở bên một người vợ. Và một sự thoáng qua là đủ rồi. Đã đủ lắm rồi.

Sam đẩy người ra khỏi trụ đèn và đi về phía hẻm sau. Anh có việc để làm.

Một giờ sau anh đã đứng tại nơi mà mùi rác rưởi thiêu đốt cái lỗ mũi của anh. Anh đã đi qua ba quán rượu và cái quán này trông cũng chẳng hứa hẹn gì so với với những quán khác. Anh đứng ngay tại quầy chất đầy bia và ngắm nhìn xung quanh. Có vài gã đã sắp say và hét ầm ỹ cả lên. Cô phục vụ quầy rượu mồm mỉm, hơn 30 tuổi cọ vào người anh vài lần, nhẹ nhàng mời rượu anh khi cô ta đi qua. Cái áo khoác của cô ta trễ xuống và nấn ná tại những nơi trọng yếu ngụ ý cô ta dự định trở về nhà vì ở đây không ai khiến cô ta cảm thấy hứng thú.

“Sẵn sàng cho một ai khác chưa, chàng trai?” Cái hông rộng của cô ta chạm vào chân của anh.

Cô ta có mùi như khoai tây để quá lâu, Sam nghĩ và thấy bản thân anh muốn ở gần mùi hương kim ngân.

“Không, cảm ơn”. Anh không hề nhìn vào mắt cô ta. Cách đây khá lâu anh đã học được một điều đôi khi con người nhớ đến những chi tiết về một người nào mà họ không đối mặt trực tiếp. “Tôi ổn, chỉ là tôi đang chờ một người”

“Tên tôi là Norma” Cô ta nháy mắt. “Hãy mua cho tôi một ly rượu và tôi sẽ là một ai đó của anh”

“Tôi sẽ mua cho cô một ly rượu nếu như cô muốn nó, nhưng tôi muốn ở một mình”. Sam không muốn cho người phụ nữ này bất kỳ cơ hội nào để ngã giá trong tương lai. Anh đã từng nhìn thấy những người phụ nữ hộp đêm trở nên điên cuồng trong nháy mắt khi họ nghĩ rằng họ cần tìm một người đàn ông để qua đêm.

Cô ta tự rót cho mình một ly rượu từ cái chai đặt phía trước mặt anh. “Tốt thôi. Anh không biết mình đang bỏ lỡ cái gì đâu”

Anh nhìn cô ta một cách tỉ mỉ và nghĩ rằng anh biết anh đang bỏ lỡ cái gì. Một cái giường bẩn thỉu. Một người phụ nữ đã từng bị sờ mó quá nhiều, cô ta bắt đầu thở dài trước khi những cái nút trên cái áo khoác của cô ta mở ra và sự rỗng tuếch sau đó khiến anh đau đớn bên trong. Anh thà chết đói còn hơn ăn cơm tại cái bàn của cô ta.

“Có muốn nói cho tôi biết tên người bạn của anh không?” Cô ta tựa vào quầy, đặt chéo hai cánh tay dưới ngực. “Có thể tôi biết anh ta. Tôi biết hầu hết những người đàn ông đã đến đây. Tôi đã ở đây được hơn 10 năm”

“Tên anh ta là Reed” Sam trả lời, anh đoán cô ta có lẽ đã sống trong cái bầu không khí tồi tệ này khoảng 20 năm. Những vết nhăn trên da là do làm việc vất vả chứ không phải do ánh nắng mặt trời gây ra. “Anh ta ốm, mái tóc có màu đen điểm chút màu muối tiêu. Anh ta bị mất một ngón trỏ ở bàn tay phải”

Mắt cô ta mở to trước khi cô ta lắc đầu. “Tôi chưa bao giờ nghe về một người đàn ông giống như mô tả của anh. Có nhiều người đàn ông ở đây bị mất một phần thân thể vì chiến tranh. Những ngón tay. Cánh tay. Chân. Tôi thực sự không để ý đến ai mất một ngón tay.

Anh nghĩ anh nghe thấy sự sợ hãi được che giấu trong giọng nói của cô ta. Cô ta biết Reed. Sam đánh cược bằng cả mạng sống của anh. “Anh ta không phải là bạn của tôi, nhưng tôi cần phải tìm ra anh ta”

Cô liếc nhìn quanh quầy rượu, ôm lấy bản thân thật chặt, làm căng cả lớp vải áo phía sau. “Quý ngài, tôi không muốn mình gặp rắc rối”

Bây giờ anh biết cô ta nhận ra cái tên Reed. Cô ta có thể không phải là dạng phụ nữ mà Reed thích. Quá già. Quá tròn trịa. Nhưng cô ta biết người đàn ông này. Có thể cô ta đã từng gặp qua hắn.

Sam quét qua căn phòng một lần nữa. Một cô gái nhỏ bé, không hơn gì một đứa trẻ, đang lau dọn cái bàn ở phía sau. Đường như cô gái vội vã rời khỏi khi nghe thấy cái tên Reed. “Cô có phiền không khi tôi hỏi một người khác? Cô gái kia dường như có trí nhớ tốt hơn”.

Bàn tay cô ta vươn ra và tóm lấy cánh tay anh, nỗi sợ hãi ngập tràn trong ánh mắt cô ta. “Đừng hỏi cô bé” Cô ta lắp bắp. “Cô bé ấy không làm hại bất kỳ ai trên thế giới này”.

Sam không cần nghe kể về câu chuyện, anh đã nghe nó từ những thị trấn khác. Reed thích mua những người phụ nữ trẻ để hầu hạ hắn suốt đêm và họ thật may mắn nếu vẫn còn sống sót vào sáng hôm sau. Hắn có thể chỉ có bốn ngón tay ở bàn tay phải, nhưng hắn ta có thể xoay lưỡi dao cực tốt.

Cô gái yếu đuối ấy quay đầu lại khi cô ta nhận ra mình đang được nói tới. Trong một giây đáng về yếu đuối của cô gái ấy khiến anh nhớ đến Sarah. Sau đó Sam nhìn thấy vết sẹo bất chéo bên má của cô gái.

Sam quay lại nhìn người phụ nữ đã tự xưng mình là Norma. “Nếu như tôi trả tiền cho cô...” anh bắt đầu.

“Nó không đáng giá” cô ta trả lời.

“Nếu như tôi nói với cô tôi tìm Reed là để giết hắn ta thì sao?” Sam cố gắng lần nữa. “Hắn ta là kẻ đã gây ra vết sẹo trên mặt bạn của cô. Tôi đã từng thấy những việc làm của hắn trước đây. Tôi không muốn hắn làm điều đó với những người phụ nữ khác nữa”

Cô ta nhìn anh thật lâu, xem anh như một người đàn ông. Như một xạ thủ. Cả hai người bọn họ đều biết nếu như cô ta không cung cấp thông tin hay Sam không giết được Reed, thì hắn ta sẽ phát hiện và đuổi theo cô ta.

“Tôi có thể tìm anh ở đâu?” Norma thì thầm khi cô tựa người lại gần.

Bây giờ đến lượt Sam. Nếu anh nói cho cô ta biết nơi anh đang ở, cô ta có thể nói cho anh biết về Reed khi hắn đến thị trấn, nhưng anh không thể mạo hiểm sự an toàn của Sarah dựa vào dự cảm được.

“Tôi sẽ có mặt tại một trong những quầy rượu trên đường này. Nếu cô cần gặp tôi thì hãy để lại lời nhắn cho người đàn ông Ai-len ở cách đây ba căn nhà. “Sam lần nữa đưa cô ta số tiền mà cô ta có thể kiếm được bằng việc qua đêm. “Chỉ cần cho ông ta biết cô đang tìm tôi. Tôi sẽ biết tại sao”

Cô ta mỉm cười nhìn xuống những đồng xu. “Và anh là ai? Tôi chưa biết tên anh”

“Tôi là Sam” anh nói. “Chỉ là Sam”

Cô ta ngược lên. “Tôi không thể làm được bất cứ điều gì”. Cô ta liếc về phía cô gái ốm yếu đó lần nữa. “Nhưng tôi sẽ giúp anh nếu tôi có thể. Khi cô ta quay đi, cô ta mỉm cười lần nữa. “Muốn đến nhà tôi thoải mái chút không, chàng trai? Tôi không tính thêm phí đâu”

Sam lắc đầu.

“Anh đã kết hôn?” Cô ta cười khúc khích. “Tôi sẽ không bao giờ nói ra đâu”

Sam nghiêng người đi lần nữa, thậm chí không hề bị quyến rũ vì những lời mời gọi của cô ta.

Cô ta nhún vai. “Không hề có bất kỳ nguy hiểm trong lời mời gọi này cả. Tôi đã từng gặp những người đàn ông như anh trước đây. Kết hôn là trung tâm của cuộc sống, cho đến khi ta chết đi. Tôi chẳng biết đó là hạnh phúc hay sự bất hạnh”

Sam nháy mắt với cô ta. “Tôi sẽ cho cô biết khi cuộc sống này chấm dứt”.

17. Chương 17

Sarah thức dậy cố thử xác định xem phần nào trong suy nghĩ của cô là mơ, phần nào là thực. Họ trải qua buổi chiều đầu tiên tại khách sạn để ăn uống và lựa chọn những quần áo mà cô thích từ hàng tá những thứ mà 2 quý bà ở tiệm quần áo phía bên kia đường đem đến. Cô không nói với Sam đây là lần đầu tiên trong đời cô có những bộ váy mới chưa từng thuộc về bất kì ai.

Ngay khi những quý bà đó biết được số đo của cô, những cái hộp đựng quần áo lót, giày và nón được đem đến cùng với những bộ váy mà cô đã lựa chọn. Sam làm việc với đồng giấy tờ tại phòng khách nhưng cô biết anh luôn quan sát cô qua khe cửa.

Sarah vội đi về phía anh khi những người đàn ông giao đồ rời đi.

Cô quỳ xuống gần bên ghế của anh và thăm thò. “Dừng họ lại đi Sam”

Anh đưa đầu gối ra như một cái ghế dành cho cô. “Tại sao chứ?”

“Em không thể tất cả những thứ này. Em chưa bao giờ có nhiều như thế. Em không thể nào đem theo tất cả chúng” Sarah nhìn về phía giường. “Khi còn nhỏ, em đã gói những thứ thuộc về em khi trời tối phòng trường hợp em phải rời đi vào lúc bình minh. Harriet Rainy từng nói với em. “Tao muốn đá mây ra khỏi đây, nhóc à. Mây chẳng đáng được cho ăn”. Sau đó khi em đến sống với bà Vee, bà ấy luôn cảnh báo em có thể phải rời đi “nếu như tình hình trở nên xấu hơn”. Thậm chí Mitchell đã từng hét lên khi anh ta không thích bữa ăn tối rằng “Cô hãy cuốn gói khỏi đây nếu lần tới cô không thể làm được một bữa ăn đàng hoàng hơn!” Em đã cố gắng bởi em không biết phải đi về nơi nào nếu như anh ta không cần em nữa”.

Bàn tay to lớn của Sam chạm đến giọt nước mắt vương trên má cô, đẩy hồi ức ấy sang một bên. “Em có quyền sở hữu nhiều thứ hơn những gì em có thể đem theo, Sarah à”

“Em chưa bao giờ có quá nhiều” Cô tựa vào vai anh, như là cách dễ dàng nhất để cô có thể chạm vào anh. Kể từ khi anh ôm cô vào buổi sáng đó, một sự yên bình đã ngự trị giữa họ.

“Anh cũng vậy”, anh thăm thò khi tựa vào đỉnh đầu của cô.

Anh nhắc cô khỏi chân anh và đề nghị cô thử tất cả mọi thứ mà họ giao đến. Anh nói anh sẽ ngắm nhìn cô nhưng một tiếng gõ cửa đã dời đi sự chú ý của anh.

Khi anh trở lại, trán của anh nhăn nhó. “Anh sẽ trở về trong vài giờ nữa”, anh lầm bầm khi tóm lấy cái nón. “Ở lại đây. Em sẽ được an toàn”. Sau đó anh biến mất, nói về một công việc gì đó không thể trì hoãn.

Vài giờ sau, một cái rương khổng lồ được giao đến với ghi chú mô tả cô sẽ phải chất đầy nó và sẵn sàng để khởi hành.

Sarah cẩn thận lựa chọn từng món đồ và đóng vào rương. Cô không hề có bất kỳ ý niệm nào về nhà của anh ở nơi nào, vì thế cô lựa chọn những bộ quần áo ấm cùng với những bộ đồ thoáng mát. Trước trời tối mọi thứ đã sẵn sàng nếu như anh có quay lại và đề nghị họ rời đi.

Chỉ có điều anh không quay lại và Sarah cuối cùng thay bộ đồ ngủ mới và lăn vào giường. Cô muốn anh ôm cô một lần nữa như anh đã làm sau khi họ tắm xong. Nhưng hai lần trong một ngày là quá nhiều. Cô nghĩ mình là một người phụ nữ thích đòi hỏi.

Ngày hôm sau anh không quay trở lại, nhưng đồ ăn vẫn được giao đến và 2 quý bà từ cửa hàng quần áo đến để sửa những thứ mà Sarah có thể tự làm được. Cô trải qua khoảng thời gian của mình để nghỉ ngơi và ăn uống. Vào buổi trưa ngày thứ ba cô mở cửa sổ ra và nhìn xuống phía dưới. Roses đã đến giao bữa trưa cho cô cùng với mảnh giấy ghi lời nhắn của Sam. Chỉ vờ vện một từ. “Chờ anh”

Trước khi trời tối cô đã sửa lại bộ váy mà anh mua cho cô tại cửa hàng của Mr.Moon và lại ngủ một mình nữa.

Sáng hôm sau Sarah mỉm cười đón những tia nắng ban mai, nhớ lại khi đang ngủ cô đã nghe thấy tiếng mở cửa. Người đàn ông xa lạ ấy đã trở thành một phần trong cuộc sống của cô, thậm chí ngay cả khi anh không ở bên cạnh cô. Những kí ức về buổi sáng anh ôm lấy cô tràn ngập trong tâm trí.

Mắt cô điều chỉnh để thích nghi với ánh sáng. Như thường lệ, Sam không ở cạnh cô. Anh không ngủ trên giường của họ đã ba đêm.

Kéo cái áo choàng, cô đi đến cửa và nhìn vào phòng khách mờ ảo. Sự sợ hãi hoang mang lan dọc cột sống cô. Có điều gì đó khác lạ.

Trong ánh sáng của buổi sớm cô chú ý thấy cái ghế Sam dùng để đọc sách được đặt cách cửa dẫn ra hành lang vài feet. Cô không di chuyển cái ghế đến đó khi cô kiểm tra khóa cửa và đi vào giường ngủ.

Sarah nhón chân đi vào phòng khách. Khi cô đi vòng quanh ghế, hình dáng của Sam hiện ra trong ánh sáng ban mai mờ ảo.

Đôi giày đầy bùn của anh đặt gần cái rương và hai tay khoanh chặt lại quanh ngực.

Sarah nhẹ nhàng di chuyển lại gần và đứng bên cạnh anh. Cô vói tay để đánh thức anh nhưng sau khi nhận ra khẩu súng trường đặt yên dọc theo hai chân và một khẩu súng khác đặt trong tầm với tựa vào rương. Anh không chỉ là ngủ trên ghế mà anh còn ở đây để canh gác.

Nếu cô đột ngột chạm vào anh, anh có thể đánh trả lại trước khi anh nhận ra cô. Anh là một người đàn ông được rèn luyện để giết người và không thể sống sót trong nhiều năm nếu không có phản ứng nhanh nhạy.

Cô ngồi xuống sàn bên cạnh anh, quan sát anh ngủ. Anh có thể không được thoải mái, cô nghĩ thầm, nhưng anh đã ở đây bao lâu để chờ rắc rối đến gõ cửa?

Cô không gây ra bất kỳ tiếng động nào khi những tia nắng chiếu rọi khắp phòng.

Cuối cùng anh giật mình tỉnh dậy. Anh đứng lên kiểm tra khóa phòng và cả cửa sổ, sau đó thư giãn khi anh đặt khẩu súng qua một bên. Anh đuổi thẳng người, kéo dẫn gân cốt.

Sarah không nói gì cũng không hề di chuyển. Cuối cùng mắt anh dừng lại nơi cô đang ngồi với hai chân cuộn vào bên dưới váy ngủ. Một nụ cười chậm rãi hiện trên gương mặt anh. “Chào buổi sáng, thiên thần của anh”. Sam vói tay xuống và nhắc cô đứng dậy.

“Có vấn đề gì sao?” Cô không muốn lãng phí thời gian. Cô không chắc họ phải rời đi khẩn cấp đến mức nào.

“Không có chuyện gì cả”. Anh nói nhưng sự giả dối phản chiếu trong ánh mắt của anh.

Cô nắm chặt cái áo sơ mi nhàu nát của anh trong sự thất vọng. Cô biết sự bình yên trong những ngày qua không thể lâu bền nhưng cô hy vọng có thể kéo dài nó. “Sam, nói cho em biết, có chuyện gì thế? Có phải anh có tin tức gì của Zeb Whitaker phải không?”

“Không”

“Vậy nó là cái gì?”

“Được rồi. Em phải cần được biết”. Anh gật đầu, hướng về một cái ghế nhưng cô không ngồi xuống. “Anh nghĩ Reed và đồng bọn của hắn ta đã đến thị trấn vào tối hôm qua. Anh biết thói quen của những tên tội phạm đó. Reed thích đến những ngôi nhà...”. Anh chần chừ lựa chọn từ để nói. “...của một nhóm phụ nữ khi anh ta ở trong thị trấn. Cách đây vài ngày anh đã nhận được tin hắn rời khỏi Fort Worth, vì thế anh đoán hắn sẽ tìm sự giải trí trong những quầy rượu tại Dallas. Nhu cầu của hắn không phải ở nơi nào cũng có thể được thỏa mãn, vì vậy thật đơn giản để đoán ra hắn sẽ đi đâu. Vài ngày qua anh đã trả tiền để thu lượm những tin tức về hắn”.

Sự lo lắng thay thế cho cơn tức giận trong người của Sarah. “Còn gì nữa? Em muốn biết toàn bộ sự việc”.

“Một người phụ nữ đề nghị giúp anh canh chừng Reed đã biến mất đêm qua. Bà chủ của cô ta nói cô ta thường hay biến mất trong vài ngày, nhưng nó khiến anh lo lắng. Anh không cách nào tìm ra dấu vết của

cô ta nhưng anh cảm thấy cần phải để mắt đến những người phụ nữ nói rằng họ biết Reed. Anh đã chờ cho đến khi quán rượu đóng cửa trước khi anh quay trở lại”.

Sam chạm vào tóc cô và ngắm nhìn những lọn tóc quăn xung quanh ngón tay của anh. “Anh đã dự định trở về sớm hơn, nhưng anh nghĩ có thể em sẽ được an toàn hơn nếu ở một mình”, anh thở dài. “Anh đã cố nói cho em biết là anh đang ở gần đây”

“Em cảm thấy anh ở gần bên em”, cô thừa nhận. “Em biết anh chưa bao giờ rời xa em”.

Sam bước tới và kéo một sợi dây thừng ở góc phòng. “Họ sẽ mang bữa sáng đến”, anh nói. “Anh nghĩ sẽ không an toàn khi chúng ta ra ngoài cùng nhau. Mọi người có thể không chú ý khi anh đi loanh quanh đây, nhưng họ sẽ nhảy dựng lên khi nhớ đến một người xinh đẹp như em”

Sarah lắc đầu. “Không ai từng chú ý đến em ngoại trừ anh, Sam, em chỉ là một kẻ - “

“Dùng lại”, anh đối mặt với cô. “Em hãy ngừng tin vào lời nói dối ấy đi”.

Cô nhìn vào anh. “Anh là một kẻ bị mù”, cô trả lời, cô tức giận về việc anh cứ khẳng định cô là loại người mà cô biết mình không phải thế.

“Vậy hãy để anh trở nên mù đi, Sarah”. Anh kéo cô về phía anh. “Em là điều bí mật nhất anh nhận được từ thiên đường”

Anh giữ cô thật chặt trong một lúc lâu, như thể anh không chắc anh phải làm gì với cô. Từ từ cơ thể cô trở nên mềm ra và dính sát vào anh. Anh mỉm cười. Không cần nói bất cứ lời nào. Cả hai người bọn họ đều biết sự gần gũi chính là thứ họ muốn. Là thứ họ cần.

Cô quấn hai tay vòng qua eo của anh và cảm thấy hơi thở khó nhọc của anh.

“Anh bị thương”. Cô cố kéo người ra khỏi anh.

Anh không buông cô ra. “Không có gì cả, anh chỉ giúp một nghị sĩ trẻ trong vụ ẩu đả vào tối hôm qua thôi”

“Sam Gatlin, anh không thể nào rời khỏi em trong vài ngày mà không bị thương. Em thì có Chúa, làm sao anh có thể sống sót khi không có em ở gần chứ?”

Sam mỉm cười. “Anh không không chắc mình còn sống sót. Trước khi gặp em anh chưa từng phải lo lắng về bất cứ điều gì, cũng chưa có thứ gì để anh phải bảo vệ”.

“Anh không quan tâm là có ai đó đang lo lắng không biết anh còn sống hay đã chết sao?”

“Em lo lắng cho anh ư?”

“Dĩ nhiên là em lo lắng cho anh rồi, Sam. Anh là chồng của em mà. Một người vợ đòi hỏi phải quan tâm đến chồng cô ta”.

Hai cánh tay của Sam buông thõng xuống hai bên. “Anh hầu như quên mất. Đó là một quy tắc”.

Cô cảm thấy anh định rời xa cô. “Cái gì khiến anh nổi điên lên khi em nói những lời đó?”

Anh xối tung mái tóc đã rối bởi sau khi thức dậy. “Anh không biết. Có thể anh chỉ muốn em quan tâm xem anh còn sống hay đã chết vì một nguyên nhân khác, hơn là quy tắc mà một người vợ được cho rằng phải có”.

“Em đã nói em không muốn quan tâm đến một người đàn ông không biết khi nào mình sẽ chết”. Cô muốn nói với anh mỗi lần cô nghĩ đến việc quan tâm đến một ai đó thì họ sẽ chết bỏ lại cô một mình hoặc đá cô ra ngoài mà không hề nghĩ ngợi gì. Cô đã quá mệt mỏi để cố gắng được quan tâm. Làm sao anh có thể hiểu được điều đó chứ? Chắc chắn anh không hề nghĩ rằng anh sẽ có được một tình yêu bất diệt bằng số tiền bảo lãnh đó.

Sam nhấc khẩu súng lục lên và kiểm tra để chắc rằng băng đạn đã được nạp đầy. “Em nói đúng, Sarah. Anh có thể không sống được đến mùa đông nhưng có một thứ anh hứa với em, anh sẽ cho em một nơi cư ngụ an toàn trước khi anh đi khắp nơi và tự giết chết bản thân mình. Em xứng đáng nhận được nhiều thứ vì đã kết hôn với anh”.

Nụ cười không hề vương đến mắt khi anh nói thêm. “Anh có cảm giác anh không thể giữ lấy may mắn của mình lâu thêm. Khi điều đó đến, ít nhất anh cũng có một cô vợ góa xinh đẹp nhất tiểu bang này”

“Có ý gì khi anh nói anh không thể giữ lấy may mắn của mình? Anh có thể cho là việc bị đâm, bị bắn và bị đánh là may mắn sao?”

“Không phải thế”, anh cười. “Anh muốn nói may mắn đó chính là việc anh được gặp em”.

Anh cúi đầu xuống và chạm môi mình vào môi cô, sau đó bật cười khi cô quấn hai tay vòng quanh cổ anh và giữ anh tại đó.

Khi cuối cùng anh phá vỡ nụ hôn, anh thì thầm. “Anh có thể làm điều này chứ, em không phản đối anh hôn em vào sáng nay phải thế không?” Hai tay của anh vòng qua eo cô, nhắc cô lên để mắt cô ngang tầm với mắt của anh.

“Không”, cô trả lời khi anh nhắc cô lên cao hơn để anh có thể hôn vào cổ của cô. “Em không phản đối. Thực tế là, em muốn được anh ôm trong một lát, nếu như anh không thấy phiền. Em thích cái cách anh làm em cảm nhận nó”.

“Em đang nói là em nhớ anh sao?”

Sarah nhìn xuống anh. “Em nhớ sự đụng chạm của anh. Làm ơn hãy ôm em một lần nữa đi, Sam”

“Em là một cô vợ hay đòi hỏi”, anh lẩm bẩm khi anh hôn cô. “Nhưng Chúa biết, anh nhớ em như thế nào”.

“Đó không phải là đòi hỏi. Em đã chờ quá lâu rồi”.

“Vậy thì hôn trả lại anh đi”, anh đề nghị. “Và anh sẽ làm như em yêu cầu”.

Cô đặt môi mình lên môi anh khi anh hạ thấp người cô ngang với anh.

Giống như trước, nụ hôn trở nên mạnh mẽ hơn. Anh khám phá miệng cô và dạy cô cách đáp trả lại. Lửa cháy trong người cô, làm cô cảm thấy nhức nhối hơn. Cô đói khát một cảm giác mà cô chưa bao giờ biết nó có tồn tại. Cơ thể khát được ở gần bên anh. Mong muốn được trao cho anh thật nhiều khoái lạc giống như những gì anh đã trao cho cô.

Cô vùi những ngón tay vào trong tóc của anh và giữ lấy nó khi sự ham muốn chạy tán loạn ngang qua ý thức của cô.

Tay anh trượt vào cổ áo bộ váy ngủ của cô và kéo vài cái nút mở ra. Khi miệng anh di chuyển đến phía dưới cổ họng của cô, cô cố gắng nhớ đến việc phải hít thở.

“Anh đã nghĩ về em, thiên thần của anh”. Những từ ngữ của anh chạm vào hõm nơi cổ họng của cô. “Anh đã nghĩ nó không thể được nhưng anh nhớ hương vị của em, giống như một người khát khô mong muốn tìm thấy nguồn nước”

Cô ngửa đầu về sau khi anh kéo thêm vài cái nút mở ra.

Lần cuối anh chạm vào cô chậm chậm và nhẹ nhàng; nhưng lúc này đây một cơn đói khát hiện diện trong những nụ hôn của anh làm mạch cô đập điên cuồng.

Anh hạ cô xuống cái ghế trường kỷ, ngã người cô lên tay anh khiến lưng cô cong lên khi anh quỳ bên cạnh cô. Với cái giựt mạnh, thêm vài cái nút khác được mở ra và miệng anh di chuyển xuống thấp hơn.

Cô thở hổn hển, ngực cô nâng lên hạ xuống đưa vào mặt anh khi anh tiếp tục nhắm nháp da thịt cô. Sự thô ráp từ bộ râu của anh cọ xát phía trong ngón đôi nữ tính của cô, nó trái ngược hoàn toàn với sự mềm mại của môi và lưỡi anh. Bộ đồ ngủ bằng vải bông hầu như không thể che kín cơ thể cô, để vùng da thịt tròn trịa phơi bày ra.

Đó chỉ còn là vấn đề thời gian trước khi miệng anh tìm kiếm làn da mềm mại ấy và nhẹ nhàng đặt những nụ hôn lên nơi đó.

“Anh quá đói”, anh lẩm bẩm. “Quá đói vì em, Sarah à”

Khi anh hướng lên môi cô, miệng cô đã mở sẵn chờ đợi anh. Cô run lên bên dưới anh. Không hề cắt đứt nụ hôn, anh ấn tay mình khắp eo của cô và nhẹ nhàng vuốt ve cô. Những ngón tay của anh di chuyển dọc theo eo của cô sau đó lướt đến lưng, cuộc hành trình tiếp tục đi xuống để khum lấy hông của cô trong bàn tay to lớn của anh.

Tay anh trở lại với lưng của cô. “Anh nhớ cảm giác về em. Không phải là một người phụ nữ hay chỉ đơn thuần là một người vợ, mà đó chính là em, Sarah. Là em”

Lần thứ hai tay anh mạo hiểm đi xuống phía dưới, cái đụng chạm của anh trở nên mạnh mẽ hơn, cảm giác cơ thể đầy đặn bên dưới lớp quần áo của cô.

Cô chào đón sự ấm áp của bàn tay anh, yêu cái cách anh đột nhiên cần đến cô.

Khi anh trở nên quen thuộc với những đường cong trên cơ thể cô, cô mê đắm trong những cái mơn trớn của anh. Cô lần lưng qua và để anh vuốt ve cô. Cô cần ngọn lửa từ sự ôm ấp của anh lên khắp da thịt cô, vờ xoắn lưng về phía mặt anh để anh có thể hôn cô nhiều hơn. Có một sự khẩn cấp trong cả nụ hôn và sự đụng chạm của anh.

Sam nhìn xuống cô với sự ham muốn phản chiếu trong đôi mắt sẫm lại của anh. “Cởi đồ ngủ của em ra, Sarah. Để anh được nhìn thấy em”.

Với hai bàn tay run rẩy, cô kéo bộ váy ngủ xuống đến eo và nhắm chặt hai mắt đến mức có thể.

“Sarah, nhìn vào anh nào”

Cô không cử động.

“Sarah, Mitchell có từng nhìn em như thế này không?”

“Không” cô thì thầm.

“Vậy thì hãy nhìn vào anh đi”

Cô muốn nói cho anh biết cô có thể e thẹn nhưng những gì họ đang làm lúc này chưa bao giờ khiến cô cảm thấy xấu hổ. “Anh ta chưa bao giờ yêu cầu. Em chưa bao giờ muốn để anh ta nhìn thấy”. Cô kìm nén mong muốn nói cho Sam biết Mitchell chỉ xem cô như một thứ hữu ích.

Khi ánh mắt họ khóa lấy nhau, cô nhận ra sự xinh đẹp của mình phản chiếu trong ánh mắt của anh. Anh không hề giả vờ. Theo vài cách nào đó và có thể chỉ đối với người đàn ông này, cô là một người phụ nữ xinh đẹp. Cô tin thế.

“Chạm vào em đi, Sam”. Cô thì thầm, mong muốn cảm nhận bàn tay anh trên da thịt cô.

Những cái vuốt ve của anh di chuyển dọc theo hai bên bắp vai của cô.

“Không” cô bật cười. “Chạm vào em cơ”.

Một cách chậm chạp anh di chuyển lòng bàn tay phủ lấy ngực cô. Khi ngón cái của anh lướt qua, cô cong người lên, van xin thêm nữa. Cô nhắm mắt lại, thích thú cái cảm giác bàn tay anh di chuyển khắp phần da thịt mềm mại của cô. Anh khám phá từng đường cong trên cơ thể cô, quay trở lại với cái đỉnh nhọn nơi ngực của cô, sau đó nhẹ nhàng cười khúc khích khi cô rên rỉ trong sự khoái lạc.

Anh giống như một nghệ sĩ, sưởi ấm cơ thể cô khi anh nhào nặn nó bằng bàn tay của anh. Khi cô mở mắt ra, cô thấy anh đang ngắm nhìn cô. Anh đẩy váy ngủ của cô tách ra, nấn ná tại đó như thể anh không biết chạm vào cô bằng thứ gì khác ngoài hai bàn tay của anh.

Khi anh để ý thấy cô đang quan sát anh, anh hỏi. “Em lạnh sao?”

“Không”, cô trả lời, muốn cảm ơn anh vì đã hỏi.

“Em xấu hổ à”. Anh nhìn vào mắt cô khi tay anh siết chặt lấy ngực cô.

Lông mi khép lại và hai môi cô thoát ra một tiếng thở dài thích thú. “Không” cô trả lời lần nữa, ngạc nhiên nhận ra mình không hề cảm thấy xấu hổ. “Anh có phiền không nếu thỉnh thoảng em yêu cầu anh làm lại nó?” Cô thì thầm khi sự khoái lạc cho phép cô nói thêm.

Một nụ cười nhếch lên nơi góc miệng của anh. “Anh không phiền”.

Anh cúi xuống và chạm môi mình vào môi cô. Sau đó như có một làn nước ấm trôi xuống cổ họng cô, miệng anh di chuyển xuống dưới, lần này không chỉ ở yên tại thung lũng giữa ngực cô mà còn vuốt ve nó bằng miệng của anh.

Cô chìm vào sự sung sướng đang chạy khắp lỗ chân lông. Khi anh hoàn thành việc nhắm nháp bên ngực đầu tiên và sau đó đến bên còn lại, dục vọng đã nhấn chìm cô hoàn toàn. Anh quay trở lại với miệng cô và lấp đầy nó bằng những nụ hôn thật sâu của anh.

Những ngón tay anh di chuyển khắp người cô, chạm vào cô một cách mạnh mẽ khi anh hôn cô. Cô đã trôi dạt đến thiên đường. Khi anh bao phủ một bên ngực của cô bằng miệng của anh và bên còn lại bằng bàn tay rắn chắc của anh, cô nghĩ mình đã chết vì khoái lạc. Cô cong lưng lên và khóc gọi to tên anh.

Sam dừng lại và vùi mặt vào mái tóc rối của cô. “Anh có làm em đau không?” Anh nói không chắc chắn, như thể anh chưa từng làm điều này trước đây. “Anh sợ mình sẽ bị lôi cuốn theo mất”

Cô di chuyển má tựa vào anh. “Không, anh không làm em đau”. Cúi thấp người xuống tai anh, cô thì thầm. “Làm lại một lần nữa đi anh”.

Sam hướng đôi mắt đói khát về phía cô. Không phá vỡ ánh nhìn, bàn tay anh di chuyển lên làn da trần trụi của cô một lần nữa.

Cô mỉm cười khi anh thuộc lòng cơ thể cô bằng sự đụng chạm của anh. Dục vọng rực sáng trong cái nhìn của anh, sưởi ấm cô, nói cho cô biết cô không cần phải van xin anh chạm vào cô. Cô thì thầm gọi tên anh, tách môi ra khi anh hạ thấp miệng xuống để thực hiện lời thỉnh cầu không nói ra của cô.

Cô không đáp trả lại anh khi có tiếng gõ nhẹ vào cửa, Sam bế cô lên và mang cô đến giường. Khi họ đi đến phòng ngủ, người đàn ông đang giữ lấy cô đột nhiên cả người cứng lại. Anh thả cô xuống giường một cách vội vàng.

“Vẫn còn quá sớm để họ mang bữa sáng đến”. Những từ ngữ của anh lạnh lùng, thực tiễn.

Cô bắt lấy một cái gì đó thoáng qua trong mắt của Sam, bây giờ nó cứng như lớp thép trên khẩu súng anh đeo nơi hông.

Anh kéo cửa lại để không ai trong hành lang có thể nhìn thấy Sarah, sau đó anh nhắc khẩu súng trường lên trước khi anh đáp trả tiếng gõ cửa đó.

“Là ai?” Tất cả sự nhẹ nhàng đã biến mất khỏi giọng nói của anh.

Tiếng gõ cửa nhẹ lại đến một lần nữa. Lúc này càng thêm khẩn trương.

Sam di chuyển đến bên cạnh cửa. Sarah quên cả việc hít thở. Suy nghĩ đầu tiên của cô là núp xuống bên dưới tấm trải giường như nếu Sam nghĩ những viên đạn có thể bắn xuyên qua cửa, thì chúng sẽ có thể chạm đến cô.

“Bước ra”. Sam ra lệnh xuyên qua cánh cửa.

Sarah không thể bất động lâu hơn. Cô kéo tấm trải giường quanh người và vội vã đứng phía sau khe hở vào phòng ngủ của cô. Từ đây xuyên qua lớp kính bị nứt, cô có thể nhìn thấy Sam. Những gì anh đã nói với anh chàng cảnh sát cách đây vài ngày xuất hiện trong tâm trí cô. “Họ phải bước qua xác tôi trước khi làm hại đến Sarah”.

Cô muốn hét to lên, “Không! Đừng giết Sam! Đừng làm thế vì tôi!” Nhưng sự sợ hãi giữ lấy cô, đóng băng các giác quan của cô cho đến khi cô biết cô không thể làm gì khác ngoài chờ đợi.

Anh nâng khẩu súng trường lên vai và lướt đến trước cửa vài inch. Với sự di chuyển nhẹ nhàng anh xoay nắm cửa, nâng những ngón tay đến cò súng khi cánh cửa gõ gõ nhẹ vào chân anh.

Anh nhìn vào hành lang xuyên qua lỗ ngắm của khẩu súng.

Sarah bắt bản thân mình quan sát, từ từ vài giây trôi qua.

Sam không hạ khẩu súng xuống khi 4 ngón tay đầy máu nắm lấy cánh cửa và chạm vào cái áo sơ mi trắng của anh.

18. Chương 18

Sam bước ra khỏi cánh cửa, áo sơ mi của anh dính đầy máu khi một người phụ nữ vấp phải ngưỡng cửa dẫn vào phòng khách. Cái khăn quàng len màu xám của cô ta trượt ra khỏi vai và anh nhận ra cô ta chính là người phụ nữ ở quầy rượu, người mà cách đây vài đêm đã nói với anh tên cô ta là Norma.

Cô ta đi lảo đảo về phía trước, để lộ một đường dài màu đỏ sẫm trượt dọc theo cổ họng.

“Giúp tôi với!” Cô ta khóc lên kèm theo sự sợ hãi tột cùng. “Làm ơn, hãy cứu tôi!”

Sam bắt lấy cô ta khi cô ta ngã đi.

“Sarah!” Tiếng hét của anh giống như sự ra lệnh cho các binh sĩ nơi chiến trường. Không còn thời gian để mà thảo luận nữa. “Sarah, anh cần em”.

Vợ anh chạy lại bên anh trước khi tên cô biến mất trong không khí. Cô không nói một lời nào, chỉ đứng đó thật sẵn sàng. Nếu có thời gian anh sẽ phải khen ngợi cô. Nhưng lúc này đây còn có việc phải làm nhanh lên mới kịp. Rắc rối đã đến.

Anh nhét khẩu súng trường vào tay Sarah và nâng người phụ nữ ở quầy rượu lên khỏi thảm. “Đóng cửa lại”.

Cô làm theo mệnh lệnh của anh khi Sam cố tìm một nơi để đặt người phụ nữ ấy xuống. Cô ta gần như nặng gấp hai lần Sarah hay có thể hơn. Và không như vợ anh, cô ta không thể nào yên lặng trong một phút. Cô ta lẩm bẩm và khóc lên khi bản thân vẫn còn đang chiến đấu với ma quỷ.

Cô ta không thể giúp được gì, Sam đặt cô ta xuống ghế trường kỷ, nơi mà chỉ vài phút trước anh đang yêu Sarah. Anh đặt tạm cô ta lên tấm đệm, cố thoát khỏi cánh tay của cô ta. Lúc này anh dường như trở thành bến bờ để cô ta bám vào khi cô ta đang cố lấy lại sức.

“Giúp tôi với” cô ta nài xin, giữ chặt lấy áo sơ mi của anh. “Làm ơn hãy giúp tôi, chàng trai. Nếu không tôi chết mất”.

Sam nhìn chăm chăm xuống lúc cô ta đang cố gắng hít thở. Anh không chắc anh có thể làm được gì. Khi cô ta đến đây, cô ta gần như đặt cả mạng sống của anh và Sarah vào sự nguy hiểm.

“Dĩ nhiên chúng tôi sẽ giúp cô mà”, giọng nói của Sarah đến từ nơi nào đó phía sau anh. Cô kéo anh ra như thể anh là một ngọn núi chắn ngang lối đi của cô. “Bây giờ hãy nằm xuống và thư giãn nào, cô gái yêu quý!”

Sam nhìn chăm khi Sarah quỳ giữa anh và người phụ nữ đang nằm trên ghế. Sarah mang đến một thau nước và cái khăn được quấn quanh cánh tay cô. Một điều gì đó lướt qua tâm trí anh, cô chưa bao giờ gọi anh một tiếng “Anh yêu” khi anh bị thương. Cô thường quá bận rộn để gọi anh bằng những cái tên khác.

“Hãy nằm yên và để tôi xem vết thương cho cô nào!” Sarah nhúng khăn vào thau nước. “Chúng tôi sẽ xem xét vết thương nơi cánh tay cho cô ngay khi tôi lau sạch vết máu nơi cổ họng cô, được chứ?”

Người phụ nữ ấy nhìn vào thiên thần đang đứng trước mặt cô ta trong sự hoảng sợ. Cô ta đã ngừng khóc, van xin hay la hét. Cô ta chỉ nằm yên đó cho Sarah lau rửa vết thương, như thể cô ta nhận ra mình đang giao mạng sống cho một người tốt.

Từ từ cái khăn đầm máu và chậu nước chuyển sang màu đỏ tươi.

Sam đã không chú ý đến vết thương trên cánh tay của cô ta, nhưng anh hiểu cô ta đang cảm thấy như thế nào. Anh cũng đã phản ứng giống như thế khi Sarah chăm sóc vết thương cho anh. Cô giống như một thiên

sứ được Chúa trời phái xuống để cứu lấy những người giống như anh. Vợ anh không hề nói dối khi cô ấy nói rằng mình biết cách xử lý những vết thương. Cô làm một cách chuyên nghiệp và nhanh chóng.

“Nào, nó chỉ hơi lạnh một chút thôi”, Sarah thăm thì như thể cô đang nói chuyện với một đứa bé. “Nó sẽ giúp cho máu ngừng không chảy xuống cổ họng của cô”.

Sarah làm ướt một cái khăn sạch và ấn vào cổ của người phụ nữ ấy. Khi cô nhấc tay cô ta lên để giữ lấy cái khăn, cô hỏi một cách thư thái giống như đang thưởng thức một tách trà. “Nào, tên cô là gì, cô gái yêu quý?”

“Norma”, cô ta trả lời. “Chỉ là Norma thôi, thưa cô. Nếu tôi có được một cái họ thì có lẽ tôi đã quên nó mất rồi”.

“Đừng lo lắng, Norma. Cô sẽ ổn cả thôi”. Sarah vừa quấn băng vết thương nơi cánh tay vừa nói. “Tôi đã từng làm việc này nhiều lần và điều đầu tiên chúng ta cần làm chính là ngăn không cho máu chảy ra nữa. Theo tôi biết có hai thứ có thể giúp ta làm chuyện này. Nước lạnh và một cái băng vết thương tốt nhất”.

Trước sự ngạc nhiên của Sam người phụ nữ ấy ngã lưng ra sau và nhắm mắt lại, cho phép Sarah chăm sóc vết thương cho cô ta. Anh không thể nào cử động khi Sarah tiến hành những phép màu của cô, anh đứng đó cố giữ lấy thật nhiều những khoảng khắc cô trở nên quá mức tuyệt vời như thế này.

Cuối cùng, khi mọi thứ đã ổn chỉ còn vết máu nhỏ chảy xuống từ cổ họng của người phụ nữ ấy, Sarah liếc nhìn về phía Sam.

“Mọi chuyện sẽ ổn thôi. Có thể kẻ gây ra việc này chỉ muốn hù dọa, chứ không có ý định giết chết cô ấy. Chỉ cần nhích thêm một phần tư inch nữa thì em không bảo đảm cô ấy giữ được tính mạng”.

Sam cau mày. Nếu đây là tác phẩm do Reed gây ra thì có thể hẳn bắt cần hoặc không bận tâm đến. Với hai vết thương như thế này hẳn thật sự có ý định giết chết người phụ nữ này.

Sam ước gì cô ta đừng mò đến cửa phòng của anh, nhưng sự tò mò khiến tâm trạng anh trở nên tốt hơn. “Làm thế nào cô tìm ra nơi này?” anh nói, chất giọng nghe có vẻ tức giận hơn những gì anh muốn thể hiện.

Norma trông có vẻ hoảng sợ khi cô liếc qua Sarah để nhìn vào Sam. “Một tối khi anh ra về, tôi đã chạy ngay về nhà và sai con trai bám theo anh”.

“Tôi đã không trở về ngay khách sạn tối hôm đó”. Sam đáp trả lại khi ngọn lửa đang cháy bùng lên trong người anh.

“Tôi biết”, cô ta trả lời. “Nhưng con trai tôi rất thông minh. Nó nói anh đi vòng qua nơi này đến hai lần và mỗi lần đi qua anh đều chỉ nhìn chăm chú vào cửa sổ trên lầu hai y hệt như anh đang tìm kiếm vàng”.

Sam chửi thề. Anh luôn cẩn thận che đi mọi dấu vết của mình, nhưng người phụ nữ quỷ quyệt này nói đúng. Anh có thể không cần quay trở lại phòng nhưng anh không thể ngăn bản thân không liếc nhìn về phía cửa sổ với hy vọng nhìn thấy Sarah đi ngang qua. Anh đã để sự say mê đối với vợ kéo cô ấy vào sự nguy hiểm này. Anh nên tự xé toạc cổ họng của mình họa may mới chuộc được tội.

Với sự trợ giúp của Sarah, cô ta từ từ ngồi dậy. “Tôi sẽ không đến đây nếu như việc này không quan trọng. Tôi đáng lẽ phải nói với người đàn ông Ailen là tôi muốn gặp anh và chờ đợi giống như những gì anh đã nói”. Hai mắt của cô ta ngập tràn nước mắt. “Nhưng Ellie không còn thời gian nữa. Tôi buộc phải tìm ra anh ngay lập tức”.

“Ellie?”

“Là cô bé anh nhìn thấy tại quầy rượu vào buổi tối anh gặp tôi để hỏi về Reed”, Norma thăm thì như thể cô ta sợ có ai đó sẽ nghe lén.

“Tôi nhớ rồi”, Sam trả lời. “Cô bé đó bị sao?”

Norma nhắm mắt lại và cố ép mình nói tiếp. “Cái gã mà anh đang tìm - Reed - đã trở lại đây vào khuya hôm qua. Tôi không thấy hẳn ta cho đến khi quán đóng cửa. Tôi và Ellie đang lau dọn quán thì tôi nhìn thấy hẳn ta đang đứng trong màn đêm. Hẳn xoay con dao lưỡi mỏng bằng bạc giữa những ngón tay, như thể nó chẳng khác gì một món đồ chơi”.

Cô ta không thể nào ngăn những giọt nước mắt không rơi xuống. “Tôi nói Ellie núp ra phía sau, còn tôi quay lại giáp mặt với Reed”, cô ta mỉm cười. “Nhưng tôi cũng chẳng phải là một kẻ ngốc, tôi giữ một con dao đi sẵn trong tay để phòng trường hợp rắc rối xảy ra. Tôi đã lôi nó từ phía sau lưng vào quầy rượu trước khi tôi đi về phía gã đàn ông độc ác nham hiểm đó”.

Sam liếc nhìn Sarah. Hai mắt cô mở to với sự hứng thú xen lẫn với chút sợ hãi. Anh cố kìm nén bản thân không kéo cô vào vòng tay anh.

Norma bắt đầu nhớ lại. ““Anh muốn gì, Mr.Reed?” Tôi hét lên trước khi tôi đến chỗ hấn ta, nhưng tôi đến quá gần và hấn đã tóm lấy và kề lưỡi dao bạc vào cổ họng tôi. “Quán đã đóng cửa rồi”, tôi nói. Hấn ta nhìn tôi như thể tôi chẳng khác gì ly rượu whiskey đổ tràn, sau đó hướng về phía cánh cửa nơi Ellie đang trốn”.

Ánh mắt trở nên hoang dại khi cô ta nói tiếp. ““Cô không phải là người ta muốn”, hấn ta nói rồi đi về phía tôi và nếu như có thể hấn ta còn muốn đi xuyên qua người tôi. “Thứ ta muốn chính là dấu vết của ta trên người cô”, hấn nói. “Cô biết đó là trò ta thích chơi mà”“.

“Tôi bắt đầu hét lên và chìa con dao về phía hấn. Tôi là người đã ở bên Ellie khi hấn bỏ đi và tôi không muốn nhìn thấy việc đó xảy ra một lần nữa”.

Norma ngược lên nhìn Sarah. “Tôi không biết nhiều về việc chăm sóc vết thương. Tôi thực sự lo lắng mình sẽ làm không đúng. Chúng tôi không thể chi trả tiền khám bệnh. Tôi đã lấy một ít mui than để khiến vết thương không chảy máu nữa. Tôi không biết mình làm thế có đúng không. Nó đã để lại một vết sẹo xấu xí trên mặt của con bé”.

Sam nhìn Sarah. Đôi mắt vợ anh lấp lánh những giọt nước mắt chực rơi ra. Anh nên đề nghị cô rời khỏi phòng. Cô không cần phải nghe những điều này. Reed không đuổi theo Sarah. Người hấn ta bám theo chính là anh. Nhưng Sam không mở lời vì anh biết Sarah sẽ không rời khỏi.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Anh biết rằng phần còn lại của câu chuyện cũng chẳng sáng sủa gì hơn phần đầu.

Cô ta cẩn thận chạm vào cổ họng mình. “Hấn ta đột ngột đi đến chỗ tôi, giống như một cơn gió rút lấy hơi thở của tôi. Tôi chống cự lại hấn ta, vung con dao về phía hấn. Nhưng hấn ta quá nhanh. Trước khi tôi có thể làm hấn bị thương, hấn đã đập mạnh vào đầu tôi khiến tôi cảm thấy cả căn phòng chao đảo. Điều tiếp theo tôi biết là mình đang nằm trên sàn nhà đầy bụi. Hấn đè mạnh đầu gối lên ngực tôi khiến tôi không thể nào thở được. Tôi nghe thấy hấn cười lớn lên trước khi tôi cảm thấy con dao lướt qua cổ họng mình”.

Norma nắm lấy bàn tay của Sam, nhưng anh đã kéo ra. Anh cần phải thật sẵn sàng nếu như rắc rối có đến gõ cửa. Anh cố gắng lắng nghe tiếng bước chân bên ngoài cửa. Reed có thể không biết anh có mặt tại thị trấn này. Gã tội phạm đó có thể chỉ bước vào quán rượu để kiếm gái. Nhưng nếu như hấn ta nhìn thấy người phụ nữ này chạy đi báo tin cho ai đó, anh dám cá rằng hấn sẽ đuổi theo.

“Tiếp theo chuyện gì đã xảy ra?” Sam chú ý Sarah đã cầm lấy tay của cô ta.

“Reed giựt tóc tôi và bắt đầu đập mạnh đầu tôi xuống sàn. Tôi nghĩ hấn muốn tôi chết thật nhanh”. Cô ta hỉ mũi vào góc chiếc khăn. “Tôi không biết hấn đã làm như thế bao nhiêu lần. Sau một lúc tôi chỉ còn nghe thấy tiếng đầu tôi đập vào sàn. Tôi có thể đã ngất đi, bởi thứ kế tiếp tôi biết đó chính là mình đang nhìn chằm chằm lên trần nhà và cảm thấy cái gì đó âm ỉ chảy xuống cổ họng. Tôi ngồi dậy và nhìn quanh, nhưng không hề thấy bóng dáng của Ellie và Reed”.

Norma chùi mũi vào miếng băng gạc mà Sarah đã buộc quanh cánh tay cho cô ta. “Hấn đã bắt con bé. Tôi biết hấn đã bắt con bé, và lần này chắc chắn hấn sẽ giết chết con bé”.

Sam với tay lấy khẩu súng trường của anh.

Norma khóc lên. “Anh làm ơn hãy tìm ra họ, Mr.Sam! Tôi biết anh là người sử dụng súng một cách thành thạo. Một tay súng thực thụ. Tôi biết không ai khác có thể đương đầu với một tên giết người man rợ như Reed. Tôi sẽ tiền công cho anh. Tháng này tôi để dành được 20 đô-la. Nó sẽ là của anh nếu như anh có thể tìm ra Ellie và đem con bé trở về”.

Sam quỳ một gối bên cạnh cô phục vụ quầy rượu đang khóc nức nở. Anh cuối cùng đã hiểu ra mọi chuyện. “Cô bé đó là con gái cô phải không?”

Norma gật đầu. “Tôi không nói cho mọi người biết. Tôi không muốn họ nghĩ rằng tôi đã già. Nhưng tôi là mẹ của con bé và tôi yêu nó hơn cả mạng sống của mình. Tôi làm những gì tốt nhất có thể cho con bé và con trai của tôi. Chúng không có được nhiều thứ, nhưng chưa bao giờ chúng bị đói. Hầu hết những người làm nghề như tôi đều vứt bỏ con của họ, nhưng tôi không thể làm thế”.

Sarah vòng tay qua vai của người phụ nữ đó. “Sam sẽ giúp cô mà”, cô thì thầm. “Anh ấy sẽ tìm ra Ellie và đem con bé trở về”.

Sam hết nhìn người phục vụ quây rượu rồi đến Sarah. “Anh không thể”. Làm sao Sarah có thể hứa với cô ta như thế chứ?

“Anh phải làm thế”, cô trả lời, như thể lời yêu cầu của cô chỉ là một điều đơn giản.

“Anh không thể bỏ em ở lại đây một mình được!” Sam quát lên. Ý nghĩa anh có thể phải để Sarah ở lại đối mặt với Reed khiến anh cảm thấy hoảng sợ hơn bất cứ khẩu súng chó chết nào nhắm thẳng vào anh. “Có thể nửa thị trấn này đều biết cô ta đến đây. Anh phải nghĩ đến sự an toàn của em, Sarah. Anh không thể đi tìm Ellie và đưa em vào sự nguy hiểm được”.

Sarah đứng lên và đặt hai tay nắm lại ngay hông. “Anh phải đi tìm cô bé, Sam. Anh phải cố gắng cứu con gái của cô ấy trong khi vẫn còn thời gian”.

“Tại sao chứ?” Cô không thấy cô đang đẩy mạng sống của mình vào nguy hiểm để cứu lấy cô gái làm ở quầy rượu gần như đã chết hay sao?

Hắn ta thường rất ung dung trong việc tra tấn những người phụ nữ hắn chọn. Hắn thích khiến họ hoảng sợ vì những lời hắn nói trước khi làm hại họ bằng con dao của hắn. Nhưng tối nay Reed có thể đoán ra sẽ có kẻ bám theo hắn sau khi hắn bắt một cô gái lần thứ hai. Hắn ta có thể đang vội vã rời đi mà không để lại bất kỳ bằng chứng phạm pháp nào. Sam phải tìm cách khiến Sarah hiểu ra vấn đề của mọi chuyện. Anh cần phải ở đây với cô. Để bảo vệ cô.

Sarah nhìn anh, sự buồn bã ẩn chứa trong đôi mắt xanh lơ xinh đẹp của cô. Cô thì thầm. “Bởi vì con gái cô ấy đáng lẽ đã là em”.

19. Chương 19

Phải mất một lúc trước khi Sarah thuyết phục Sam rằng cô và Norma sẽ an toàn khi ở đây. Nói cho cùng, nếu như có ai đó bám theo Norma từ ngõ sau quán rượu, hắn ta đã xông vào đây từ hồi nãy rồi. Nếu như Reed bắt được Ellie, hắn ta không thể nào đi theo Norma và cô phục vụ này khẳng định sau khi quán đóng cửa không hề có ai khác lẫn quần quanh đó.

Norma cuối cùng kết thúc cuộc tranh luận bằng việc thề rằng cô ta có thể sử dụng súng khá hơn dao rất nhiều. Sam đặt khẩu súng ngang đùi của cô ta và bắt cô ta thề rằng cô ta phải bắn ít nhất ba phát vào bất cứ ai bước vào chỗ này.

Khi họ nghe thấy có tiếng gõ cửa phía ngoài, cả ba người nhảy dựng cả lên. Nhưng khi họ nghe thấy tiếng của người giao bữa sáng, cả ba cùng thở phào ra. Hai người phụ nữ vội vã bước vào phòng ngủ trong khi Sam ra mở cửa. Sam hỏi hai người giao hàng mặc áo khoác đỏ, và cả hai đều xác nhận rằng trước lúc bình minh tiền sảnh hoàn toàn yên tĩnh. Một người nói rằng anh ta để ý thấy có một người phụ nữ mặc áo khoác chạy lên cầu thang, và người còn lại nói rằng anh ta nhìn thấy hai thương nhân rời đi từ rất sớm. Anh ta thề rằng không có bất kỳ ai bước vào khách sạn cả. Cả hai đều xác nhận rằng ít nhất một tiếng nữa, có thể hơn thế, mọi người mới rời khỏi phòng.

Sam không thích những lựa chọn này, nhưng anh tóm lấy áo khoác và kiểm tra lại khẩu súng lục của mình.

“Bọn em sẽ ổn cả mà, Sam”, Sarah thì thầm từ phía sau lưng anh. “Ít nhất anh phải thử cố tìm cách cứu lấy cô bé đó”.

Sam nhắm mắt lại. Việc nhìn thấy những đường nét xinh đẹp của Sarah khiến anh khó mà rời đi được. Những kí ức về việc cô nằm đó với bộ váy để mở ra vẫn còn nấn ná trong tâm trí của anh.

Những ngón tay cô di chuyển dọc theo lưng anh như thể việc cô chạm vào anh lúc này là đúng đắn. Như thể anh thuộc về cô. “Em sẽ ở đây và chờ cho đến khi anh quay trở lại”, cô hứa.

Anh tự nói với bản thân sẽ không quay người lại. Làm sao anh có thể đi nếu như anh nhìn vào đôi mắt của cô?

“Trở về an toàn nhé anh”, cô thì thầm.

Anh muốn hỏi cô có phải cô lo lắng cho anh không, nhưng anh nghĩ anh không thể nào chịu được nếu nghe cô nói rằng việc quan tâm chồng là một nghĩa vụ của người làm vợ.

Anh cảm thấy cô tựa đầu vào lưng anh. Cô khao khát cảm nhận về anh cũng giống như những gì anh khao khát.

“Anh phải đi rồi”. Anh đi về phía cửa ước rằng có một ai đó, bất cứ ai, thậm chí là tên cảnh sát biệt động Texas phiên hà đó cũng được, đủ gần để bảo vệ Sarah. Nắm lấy nắm đấm cửa, anh nói. “Hãy khóa cửa lại sau khi anh đi”. Anh không hề nhìn lại khi anh lướt qua cửa và đứng chờ phía bên kia cho đến khi anh nghe thấy tiếng khóa. Cái khóa nhỏ đó sẽ không thể nào bảo vệ được Sarah nếu Reed đuổi theo cô. Lựa chọn duy nhất của Sam chính là tìm thấy Reed trước khi hắn ta tìm được Sarah.

Anh lao xuống lầu đi qua người gác cửa của khách sạn, ngạc nhiên vì chưa bao giờ anh nhìn thấy Mr. Garrett đeo cùng lúc hai khẩu súng lục.

“Chào buổi sáng, thưa ngài”, anh ta thì thầm, vội vã ra mở cửa cho Sam. “Có chuyện gì không ổn sao, thưa ngài?”

“Không”, Sam che giấu sự lo lắng của anh. “Tôi tính đi săn thôi”.

Anh lao ra khỏi khách sạn, quét mắt trên đường xem có ai đang núp nhìn anh không. Nếu như Reed đang chờ anh lộ đầu ra, dù là trong bóng tối, Sam cũng sẽ phát hiện sự chuyển động khi hắn đi ra.

Không có gì cả.

Sam hít một hơi rồi đi về phía quầy rượu mà Norma và Ellie làm việc. Norma đã nói phòng của cô ta nằm đối diện với quán. Reed cần một nơi để xử lý Ellie và Sam nghĩ rằng hắn ta không sợ Norma sẽ bám theo. Hắn hầu như nghĩ rằng người phụ nữ đó đã chết, hay có thể quá sợ hãi để đến gần hắn lần nữa.

Sam dám cá hắn sẽ chọn dãy nhà nằm phía bên kia đường. Nếu anh may mắn, anh có thể tìm ra Ellie vẫn còn sống. Reed thường rất ung dung, hắn thích ngắm nhìn sự sợ hãi hiện diện trên gương mặt nạn nhân của hắn. Sam nghĩ đó chính là lý do khiến hắn hết lần này đến lần khác tìm đến cùng một người. Đó cũng là lý do khiến hắn tìm đến những người phụ nữ cô độc không có bất cứ ai bảo vệ chở che. Nếu như ngay lần đầu họ quá sợ hãi để đến cục cảnh sát báo án thì hắn sẽ nhân nhả quay trở lại. Hắn biết rõ hắn sẽ nhìn thấy được sự sợ hãi tốt cùng của họ ngay khi họ nhìn thấy hắn.

Sam biết Norma đến tìm anh bởi cô ta biết không có bất cứ kẻ nào dám chống lại Reed. Hầu hết các nhà chức trách thực thi pháp luật ở Dallas chẳng bận tâm giải quyết những vụ ẩu đả của những kẻ mà họ gọi là “những con gà chọi nơi hẻm sau”. Vài gã sẽ chờ đợi cho đến khi tên tội phạm trở nên vô hại, nhưng khi đó đã quá trễ đối với Ellie.

Những áng mây đã che kín ánh mặt trời, khiến những con đường trở nên âm u và ướt át. Sam ghét không khí đặc quánh mùi ẩm và rác rưởi để lâu ngày. Khi anh bước vào khu nhà trọ nằm phía bên kia đường, anh cố gắng không hít vào mùi cơ thể lâu ngày không tắm và cả mùi thức ăn bị thiu.

Một con chuột cống to bằng một con mèo chạy ngang qua mũi giày của Sam, và anh cố kìm không rút khẩu lục ra.

Anh di chuyển vào hành lang lơ mờ tối, nơi mà những kẻ thậm chí không có được vài đô-la để thuê phòng mà phải chất giấy thành một cái ổ để nghỉ ngơi. Hầu hết các cửa phòng đều để mở vì chẳng có gì đáng giá để lấy cắp.

Sam nghe ngóng từng cánh cửa. Chỉ có những tiếng gáy và thỉnh thoảng là những tiếng ho nhẹ. Anh đi lên lầu hai. Ngay tại phía cuối hành lang anh nhìn thấy một chú nhóc đang cuộn tròn người lại khóc thút thít.

Sam lặng lẽ bước đến đó cho đến khi anh đứng cách cậu nhóc vài mét. Anh quỳ xuống và chạm vào mái tóc có màu giống như Ellie. “Cháu làm sao thế, con trai?”

Cậu bé giật mình như thể Sam đã tấn công cậu, sau đó lết vào sâu trong bóng tối.

“Chú không ở đây để làm hại cháu đâu. Cháu là con trai của Norma phải không?”

Cậu bé gật đầu.

“Chú ở đây để giúp chị gái cháu. Cháu biết chị ấy đang ở đâu không?”

Cậu bé chỉ về phía cánh cửa nằm ở cuối hành lang.

“Chị cháu ở một mình sao?” Sam từ từ đứng lên.

Cậu bé gật đầu. “Lúc này thôi ạ”, cậu bé thì thầm. “Nhưng người đàn ông đã cùng đến với chị cháu nói rằng ông ta sẽ trở lại và không ai được phép bước vào đó hết”. Đôi mắt của cậu bé ngập tràn sự sợ hãi. “Ông ấy nói với cháu rằng chị cháu sẽ chết nếu như ai đó mở cửa ra”.

“Có lối nào khác vào được phòng đó không?”

“Không ạ. Căn phòng có một cái cửa sổ, nhưng nó vừa nhỏ vừa cao nên cháu không thể trèo vào được”.

Sam hít một hơi, hơi quay đầu và lắng nghe.

“Cháu hãy ở yên đây”, anh nói liếc nhanh về phía cậu bé. “Cho dù cháu nghe thấy bất cứ thứ gì, cũng cứ ở yên tại đây”.

Cậu bé cuộn tròn người lại, làm cho nó hầu như biến mất giữa đám rác và bóng tối.

Sam đứng ngay tại cửa. Anh biết có thứ gì đó không đúng nhưng nếu anh do dự quá lâu, cô bé đó có thể chết.

Nắm lấy phía trên khung cửa, anh đu người, chân chạm vào cánh cửa gỗ. Cánh cửa vỡ ra, tróc từng mảnh khi cả người anh lao xuyên qua. Khẩu lục đường như nhanh chóng rời khỏi bao đựng bay đến tay của anh trước khi chân anh chạm xuống sàn nhà.

Sam chớp mắt để mắt dần dần quen với việc thay đổi ánh sáng đột ngột. Những kẻ thuê trọ la lên khi họ nghe thấy tiếng ồn, nhưng chẳng có ai thèm mở cửa để xem chuyện gì xảy ra.

Bước một bước về phía trước, Sam lướt nòng súng quanh căn phòng. Đồ đạc vỡ nát, quần áo thì vương vãi khắp phòng. Mùi dầu nóng nực trong phòng.

Sam bước quanh cái đèn xách rồi di chuyển ra xa hơn.

Sự tĩnh lặng chết người chào đón anh, những tấm rèm cửa rách rưới trông như thể chúng đã bị kéo khỏi cửa sổ. Anh cố nhận biết mùi dầu phát ra từ đâu.

Sau đó anh nhìn thấy cái gì đó đang di chuyển dưới đồng quần áo.

Sam di chuyển lại gần. Cái khối đó lại di chuyển lần nữa.

Anh quỳ xuống, dùng đầu súng nhắc nhẹ cái chắn sang một bên. Bất cứ thứ gì bên dưới đồng này vẫn còn đang bất động. Liếc nhìn về phía cái đèn xách gần cửa, Sam đột ngột hiểu ra mọi chuyện.

Anh đặt khẩu súng sang một bên và nhanh chóng kéo tấm chắn ra. Cô gái ốm yếu sợ hãi đang nằm co rút lại dưới sàn nhà.

Nhấc tấm chắn bóng cuối cùng phủ trên đầu cô bé, Sam nhìn thấy cô đang nhìn anh chằm chằm. Sam lùi cô ra khỏi đồng chắn còn lại.

Quần áo vương vãi khắp nơi. Mùi dầu hỏa. Ngọn đèn nằm ngay cửa.

Cái kẻ để cô bé ở lại đây biết rõ khi cánh cửa mở ra, nó sẽ đẩy ngã ngọn đèn. Lửa sẽ bắt vào đồng quần áo. Cô bé này cũng như bất cứ ai định cứu cô bé sẽ bị thiêu sống trong biển lửa trong vòng vài giây. May mắn là cánh cửa đã vỡ ra và những mảnh vỡ không đụng ngã ngọn đèn.

Sam gạt những thứ lộn xộn ra khỏi người cô bé và lôi miếng giẻ buộc ra khỏi miệng.

“Chú ở đây để giúp cháu”, anh thì thầm, cúi trối cho cô bé. “Cháu có bị thương không?”

Cô bé nhìn anh chăm chăm anh với sự hoảng sợ và không có bất cứ dấu hiệu nào cho thấy cô bé hiểu những gì anh vừa nói.

Sam dùng tay kiểm tra cô bé, cho rằng có thể tìm thấy vết thương hay cái xương bị gãy nào đó. “Cháu có bị thương không?”

Cô bé không trả lời. Bất cứ chuyện gì đã diễn ra trong căn phòng này trước khi anh bước vào đã khiến cô bé này hoảng sợ cực độ. Sam nhắc cô lên. Cô bé giống như bó rơm yếu ớt trong cánh tay anh. Anh biết anh đang đặt bản thân vào mối nguy hiểm to lớn. Reed có thể đang chờ trên đường để nã súng vào anh. Vì lý do gì đó, hẳn ta đã để cô bé lại đây nhưng hẳn hẳn nhiên đã lên kế hoạch trở lại.

Anh sẽ suy nghĩ về thứ gì đã kéo tên tội phạm đó khỏi đây sau. Ngay bây giờ anh cần phải đưa cô bé này cùng với em trai của cô rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt.

Khi anh đi ngang qua cậu bé, anh hất đầu ý chỉ cậu đi theo anh. Sau khi nhận ra chị gái mình, cậu bé bắt đầu đuổi theo anh. Bộ quần áo ngoại cỡ của cậu bé gây ra tiếng động dọc theo đoạn đường.

“Chúng ta sẽ đi đâu ạ?” cậu bé hỏi khi họ vội vã bước xuống lầu. “Chuyện gì sẽ xảy ra nếu như người đàn ông ấy quay lại? Ông ta sẽ không vui khi Ellie bỏ đi đâu ạ”.

Sam không quay lại nhìn khi cậu bé hỏi. “Cháu muốn Ellie ở lại chờ hẳn ta sao?”

“Không ạ”, cậu bé trả lời. “Cháu không thích ông ta. Ông ta làm cho Ellie khóc. Cháu có thể nghe thấy tiếng khóc của chị ấy xuyên qua cánh cửa. Cháu không nghe thấy ông ta nói gì với Ellie nhưng cháu nghe chị ấy nói chị ấy sẽ không làm thế, rồi sau đó ông ta chửi thề và nói rằng chị ấy sẽ phải nói “có” khi ông ta quay trở lại”.

Họ đi ra phía đường chính. Sam quan sát mọi chuyển động trên đường nhưng thị trấn hoàn toàn yên tĩnh. Chỉ có những tia nắng mặt trời đang háo hức soi rọi trên từng nẻo đường.

“Tên cháu là gì, con trai?”

“Luther ạ”.

“Cháu sẽ tin chú chứ, Luther?”

“Dĩ nhiên rồi ạ. Cháu đã bám theo chú trong hai ngày. Cháu không biết chú là ai, nhưng chú không phải là một tên tội phạm. Mẹ nói có thể chú là một tay súng bắn thuê hay một cảnh sát biệt động Texas không muốn để người khác biết được hành tung của mình”.

“Nơi này có lối đi khác chứ?”

Luther chỉ hướng rồi bám theo anh.

Tới cuối con hẻm cậu bé trở nên chần chừ. “Cháu cần phải nói điều này với chú trước khi chú đưa cháu đi”. Cậu bé đá vào mặt đường mà không hề ngước lên nhìn anh. “Tối hôm mà nhà chức trách đó gặp rắc rối cháu đang núp trong bóng tối. Cháu đã nhìn thấy những gì chú làm”.

Sam cau mày. Anh đáng lẽ phải phát hiện có một cậu bé bám theo anh trong hai ngày qua và quan sát mọi chuyển động của anh. Anh cũng không thích cái ý nghĩ có ai đó nhìn thấy anh làm việc tốt. Nó chẳng thích hợp với tầm tiếng của anh. “Điều này có nghĩa là cháu không muốn đi với chú?”

Lần đầu tiên cậu bé ngước lên nhìn Sam. “Họ đã lên kế hoạch phục kích viên sĩ quan cảnh sát đó. Nếu như chú không bắn bọn họ, viên sĩ quan đó đã chết ngay lúc đó rồi”.

Sam rẽ về phía bên trái con đường và phác thảo lộ trình đường đi của anh. “Luther, cháu sẽ đi cùng với chú hay là không đi? Nếu cháu sợ chú và muốn ở lại đây, cháu hãy trốn ở một nơi nào đó thật kĩ”. Anh không thích việc cậu bé đã nhìn thấy cuộc bắn súng, nhưng anh nghĩ rằng Luther đã có được một trải nghiệm tuyệt vời trong đời của cậu nhóc này.

Luther hồi hải đi theo Sam và cố gắng bắt kịp dải chân dài của anh. “Cháu không sợ chú, nhưng cháu tự hỏi tại sao chú không xuất hiện và cho viên sĩ quan ấy biết những gì chú đã làm”.

“Điều đó không cần thiết”, Sam lầm bầm. Sau tất cả những cố gắng trong những năm qua, đột nhiên tất cả mọi người anh tình cờ gặp đều quyết định không sợ anh. Đầu tiên là Sarah, rồi đến những đứa con của Frank, và bây giờ là đến cậu nhóc láo xược này.

Họ đi xuyên qua bóng tối giữa những dãy nhà. Sam đã ở Dallas đủ lâu để biết anh phải đi đâu. Có vài người đi ngang qua, nhưng chẳng có ai thèm bận tâm đến Sam.

Khi họ rẽ vào một con đường đầy bụi dẫn ra khỏi thị trấn, Sam cần phải giải thích vài thứ với Luther. “Cái gã đi cùng với Ellie chính là người đã gây nên vết sẹo trên mặt của chị cháu. Chú sẽ đưa hai chị em đến một nơi an toàn, sống tại đó trong một thời gian. Chú sẽ cho mẹ cháu biết hai đứa đang ở đâu. Những người ở đó sẽ giúp hai chị em cháu có được một nơi an toàn để sống”.

Cậu nhóc trong có vẻ đang phân vân để đưa ra quyết định. “Chú không phải đưa bọn cháu vào tù chứ?”

“Không. Chú sẽ đưa hai đứa đến một nơi mà chị cháu sẽ được quan tâm giúp đỡ”. Anh liếc nhìn cô gái trong vòng tay anh. Cô giống như một đứa bé hơn là một người phụ nữ.

Sam rẽ vào con đường dẫn đến nhà nguyện mà anh đã ghé qua rất nhiều lần. Con đường uốn lượn quanh co khoảng chừng nửa dặm. Ngay khi anh nhìn thấy nhà thờ nhỏ, anh biết họ đã cách xa thị trấn. Những bà sơ đã thức dậy từ trước bình minh để bắt đầu buổi cầu nguyện của họ.

Sam liếc nhìn cậu bé. “Bây giờ khi cháu ở đây, cháu cần phải cư xử cho phải phép. Không chửi thề, không trộm cắp, cũng không được khạc nhổ bừa bãi”.

“Khốn kiếp”, cậu nhóc khạc nhổ trên đường và cố gạt đi sự khó chịu. “Cháu sẽ cố gắng làm thế vì chị cháu, nhưng cháu không cần ai giúp đỡ. Sau khi được sinh ra, cháu đã tự chăm sóc bản thân mình rồi”.

“Tốt lắm”, Sam gõ cửa. “Chị cháu sẽ cần đến cháu, nhóc à”.

Một dì xơ trong bộ váy dài ra mở cửa cho Sam. Bà mỉm cười khi bước sang một bên và theo anh vào trong.

“Buổi sáng tốt lành, thưa xơ”. Sam nói khi anh đặt Ellie ngồi xuống cái ghế dài bên cạnh lò sưởi. Cô bé trông yếu ớt, như thể con bé vẫn đang sống trong sự sợ hãi. “Cháu mang đến cho xơ hai linh hồn cần giúp đỡ. Xơ có phòng cho chúng chứ ạ?”

“Cô bé bị thương sao?” Xơ quỳ xuống trước mặt Ellie và nắm lấy tay của con bé.

“Cô bé chỉ quá sợ hãi thôi ạ”, anh trả lời. “Hai đứa cần thức ăn và một nơi để nghỉ ngơi trong vài ngày. Cháu sẽ tìm cách đưa chúng rời khỏi thị trấn vì thể chúng cần một nơi để nghỉ ngơi ạ”.

“Chúng ta sẽ chăm sóc cho hai đứa”. Xơ đứng dậy và đưa tay về phía Luther. “Nếu cháu đi cùng với ta, ta sẽ đưa cháu đến một nơi mà cháu có thể ăn tất cả cháo bột yến mạch cùng bánh mì vàng rộm mà cháu muốn”.

Luther nhìn Sam và thì thầm. ““Khạc nhổ” và “Ăn cắp” có thể đáng để nhận một bữa cháo yến mạch, nhưng cháu sẽ phải suy nghĩ lại việc từ bỏ “Thối chửi thề””.

“Hãy làm điều tốt nhất cháu có thể”, Sam đề nghị. “Có thể họ sẽ cho cháu ăn hai bữa một ngày đầy nhóc”.

Cậu nhóc dường như nhìn ra được sự hợp lý nên đi theo bà xơ vào bên trong.

Sam ở đó với Ellie khi hai bà xơ lớn tuổi bước vào và nhẹ nhàng giúp cô bé đứng dậy. Giọng nói dịu dàng và sự tử tế của họ đưa cô bé đến một cánh cửa khác cùng lời hứa hẹn một bồn tắm ấm áp và giấc ngủ ngon.

Kéo nón ra, anh luồn những ngón tay mình vào tóc. Chúng sẽ được an toàn khi ở đây, nhưng Reed sẽ sớm tìm kiếm chúng. Điều tốt duy nhất chính là việc săn lùng Ellie sẽ khiến hấn bận rộn mà gác lại chuyện đuổi

theo Sam. Tất cả những gì Sam cần là chút ít thời gian để anh chuẩn bị thật tốt và trở thành kẻ đi săn thay vì người bị săn đuổi.

Anh đội nón lên và hướng ra cửa, quay trở về cho Sarah biết Ellie và cậu nhóc đều được an toàn, sau đó anh sẽ đi tìm Reed. Anh không còn thời gian để mà lãng phí nữa.

Sam đã gần đến cửa khi có một giọng nói dịu dàng cất tiếng gọi tên anh.

Quay người lại, anh đối mặt với một nữ tu có dáng người cao. Trong giây lát, họ chỉ đứng đó nhìn nhau, và anh biết cô gái đó cũng như anh. Cả hai đều nhớ đến nhau.

“Em đã rất lo lắng cho anh”, cô thì thầm.

“Anh ổn mà”, anh nói khi anh cầm lấy tay cô và siết thật chặt. “Cảm ơn em về mấy cái sơ-mi”.

Trông như thể cô không tin anh vẫn ổn. “Em đã có một giấc mơ, Sam à. Trong mơ em thấy anh đi cùng với một thiên thần có mái tóc vàng óng”.

Sam nhướn miệng cười. “Ruthie, em luôn có khả năng dự đoán mọi việc ngay từ khi em còn là một con nhóc, nhưng lần này em đang nhìn thấy anh vẫn còn sống và thiên thần đi bên cạnh chính là vợ của anh”.

Một cách đột ngột, cô gái nhỏ trong bộ đồ một nữ tu cười một rạng rỡ. “Ôi Sam! Anh đã kết hôn. Anh đã thực sự kết hôn!”

Anh cười lớn. Khi còn nhỏ cho dù cả hai có trải qua những chuyện tồi tệ như thế nào, Ruthie luôn khiến tâm của anh cảm thấy bình yên. Anh luôn cố gắng bảo vệ em gái của mình và con bé luôn cố gắng thấu hiểu anh.

“Em có thể trở thành dì rồi!” Cô cố gắng kìm nén sự thích thú của mình nhưng Sam có thể nhìn thấy nó lấp lánh trong đôi mắt y hệt như của mẹ anh.

Sam gần như đã nói “không chắc chắn lắm” nhưng anh quyết định không kể chi tiết cuộc hôn nhân của họ với em gái bé bỏng của anh. “Các xơ ở đây không phải sẽ trở thành dì sao?”

“Dĩ nhiên rồi ạ”, cô vỗ vai anh. “Em mong được gặp chị ấy quá. Em không thể nào tin được anh tìm được người yêu chính con người của anh. Chị ấy ắt phải là một người tuyệt vời khi có thể nhìn xuyên qua lớp vỏ ngoài cứng rắn của anh”.

Sam không thể chối bỏ điều đó. “Thậm chí cô ấy còn nghĩ rằng anh khá điển trai nữa đấy”. Anh biết anh nói hơi quá. Chính xác chưa lần nào Sarah nói rằng anh điển trai, cô chỉ thấy anh không đáng ghê tởm, nhưng anh thấy một lời nói dối nhỏ chẳng có hại gì.

“Không thể nào!” miệng của Ruth mở to. “Em sẽ cầu nguyện để khả năng thị giác của chị ấy phục hồi, em dám cá hai mắt của chị ấy chắc cũng giống mấy con dơi, nên mới nhận xét như thế. Nói cho em nghe thêm về chị ấy đi”.

“Cô ấy trông như một thiên thần và luôn lo lắng cho anh bất cứ khi nào anh ở ngoài tầm nhìn của cô ấy. Cô ấy cho rằng anh gần có cô ấy ở bên”. Anh mỉm cười, bắt đầu tự hỏi rằng làm sao anh có thể sống hết quãng đời này mà thiếu vắng sự hiện diện của Sarah.

“Nữa đi anh” Ruth khẳng khái. “Kể cho em nghe thêm nữa đi”.

Anh hít một hơi và bắt đầu kể cho em gái anh nghe về chuyện của họ. “Anh gặp cô ấy ở trong nhà tù khi cô ấy thú nhận mình là kẻ giết người”.

Ruth cười lớn. “Ngừng một chút, Sam. Mặc dù em luôn tự hỏi anh sẽ đi đâu tìm ra người phụ nữ tốt sẽ cùng anh rong ruổi đuổi theo đám tội phạm nhưng chuyện này thật khó tin. Kể thêm cho em đi và đừng có giấu gì đấy nhé”.

“Cô ấy nhỏ hơn anh vài tuổi. Có thể năm hay sáu tuổi gì đó. Trông cô ấy có vẻ mỏng manh dễ vỡ nhưng cô ấy không phải thế. Và còn hống hách nữa. Anh e rằng mình đã kết hôn với một người phụ nữ cực kỳ hống hách”.

Ruth mỉm cười. “Em thích chị ấy rồi đó. Anh sẽ đưa chị ấy đến gặp em chứ?”

“Khi nào anh có thể”, anh hứa. Cả hai đều biết họ phải cẩn thận vì sự an toàn của hai người. Cuộc sống của Ruth sẽ gặp nguy hiểm nếu có bất cứ ai đó biết được cô có quan hệ với anh. Tại tiểu bang này có nhiều kẻ muốn làm hại anh, và chúng sẽ làm hại Ruth nếu chúng biết được con bé là em gái anh.

“Em hiểu mà”. Cô siết chặt tay anh lần cuối và rời đi. “Em sẽ kiên nhẫn. Một ngày Chủ nhật nào đó, anh và người vợ thiên thần của anh sẽ ngồi bên cạnh em. Và dĩ nhiên là với những đứa trẻ vây quanh”.

“Một ngày Chủ nhật nào đó”, anh hứa.

20. Chương 20

Sarah mặc một trong những bộ váy mới của cô với đăng ten viền ngay cổ áo và tay áo. Đứng trước gương cô không làm gì khác ngoài việc nhìn chăm chăm vào mình. Cô chưa bao giờ nhìn thấy người phụ nữ đang đứng trước mặt cô. Mái tóc. Đôi mắt. Nó không giống như những gì cô đã nhìn thấy trong quá khứ. Cách đây gần 2 năm cô đã từng soi mình trong tấm gương của Bà Vee. Kể từ đó cô chỉ có thời gian liếc nhìn mình qua hình ảnh phản chiếu trong cửa sổ hay dưới làn nước.

Cô di chuyển lại gần tấm gương. Dù thế nào đi nữa, người ở trong gương lúc này đã trở thành một người phụ nữ. Sarah đứng thẳng người. “Kể từ lúc này mình sẽ không để cho bất cứ ai can thiệp vào cuộc đời của mình”, cô nói với chính hình ảnh phản chiếu của mình. “Mình đã là một người phụ nữ trưởng thành”. Cô vén hai bên tóc lên bằng cái kẹp ngà nhỏ mà những quý bà ở tiệm quần áo đã nói rằng nó hợp với bộ váy cô đang mặc.

Khi cô trở lại phòng khách, ánh mặt trời lấp lánh ngoài cửa sổ báo hiệu một ngày đẹp trời. Giữ đúng lời hứa của mình, Norma giữ lấy khẩu súng trường và quan sát cửa ra vào. Nhưng Sarah thấy rằng cô ta vẫn còn đủ sức ăn hết hai đĩa đồ ăn sáng và uống sạch phần nửa bình cà phê trong khi đang làm nhiệm vụ canh gác. Họ trải qua cả buổi sáng nói chuyện với nhau trong khi Norma vẫn bồn chồn không yên.

“Tôi không thể cứ chờ ở đây được”, Norma đã rên rỉ điều này lần thứ 10 trong ngày. “Tôi không thể ở đây trong khi những đứa con của tôi có thể bị thương, cũng có thể đã bị hấn ta giết chết. Tôi phải đi xem chúng có sao không. Tôi đáng lẽ nên cùng với cậu ta đi tìm Ellie”.

Sarah cố gắng trấn tĩnh cô ta, nhưng sự thật là cô cũng đồng ý như thế. Cách đây vài tiếng khi Sam rời khỏi, lúc đó nó dường như là một điều tốt, nhưng bây giờ cô ước gì mình cũng đi theo anh. Có thể cô không biết sử dụng súng như thế nào hay có thể chẳng giúp ích được gì, nhưng cô cần phải biết là anh được an toàn. Nghĩ về thời gian đã qua trong cuộc hôn nhân ngắn ngủi của họ, cô nhận ra anh luôn khiến bản thân bị thương, và cô cần phải đưa anh rời khỏi đó trước khi anh gục ngã. Nếu như không có cô ai sẽ giúp anh chạy trốn chứ?

“Cô sẽ không đi đâu cả”, Sarah cố gắng giải thích với người phụ nữ quây rượu đang nằm đó với bộ váy dính đầy máu và nước mắt. “Nhưng không ai biết tôi cả. Tôi có thể đi một vòng và xem mình có nghe ngóng được gì hay không. Nếu có chuyện gì xảy ra thì mọi người chắc chắn sẽ bàn luận về nó”.

Norma kéo cái khăn choàng quanh người. “Cô không thể đi mà không có tôi được. Tôi biết đường và biết ai để hỏi”.

Không nói gì thêm cả hai người phụ nữ cùng gật đầu với nhau. Mười phút sau họ đã rời khỏi khách sạn và bước vào một thế giới khác. Nhiều loại mùi vây quanh Sarah.

Sarah cố gắng cất bước để theo kịp sải chân dài của Norma. Sam đã nói đúng, nơi này không dành cho cô. Một kẻ say rượu ngã nhào ngay cửa khi hấn vừa bước ra khỏi quán rượu. Hấn đâm sầm vào người Norma khiến cô ta va vào Sarah. Cả hai người cố đứng vững khi Norma quát tên say rượu đó. Một kẻ ăn xin cứ bám theo họ cầu xin bố thí vài đồng. Những đứa trẻ chạm vào váy của Sarah khi chúng chơi đùa quanh những cỗ xe ngựa. Những chiếc xe chất đầy than đậu hỗn loạn trên đường, tạo ra lớp bụi cao ngang người cô.

Họ đáng lẽ nên ở lại khách sạn. Ít nhất khi ở đó, rắc rối phải đi xuyên qua cánh cửa mới có thể làm tổn hại đến họ. Ngay tại đây, trong con hẻm này, nó có thể đến từ bất cứ nơi nào. Sarah ước gì cô đã đem theo con dao của cô. Ít ra cô phải có cái gì đó để tự bảo vệ mình. Hoặc có thể cô nên đem theo một trong những khẩu súng lục của Sam. Nói cho cùng anh có đến tận hai khẩu súng. Chắc chắn anh sẽ không cần phải hạ gục cùng lúc sáu tên tội phạm.

“Đây là nơi tôi sống”, Norma thì thầm bên cạnh Sarah. “Cô hãy ở lại. Tôi sẽ vào xem có ai trên lầu không”.

Sarah gật đầu, tạ ơn trời cô không phải bước vào bên trong. Con đường đầy những mối nguy hiểm nhưng bóng tối ở hành lang phía trong còn đáng sợ hơn. Tiếng khóc của một đứa bé hòa vào cuộc tranh luận và tiếng người mẹ quát những đứa con của bà ta.

Norma biến mất và Sarah đứng đó đợi cô ta.

Cô có thể nghe thấy nhịp tim cô đang đập thành thịch trong lồng ngực. Ngoại trừ khi còn ở trong đoàn tàu xe ngựa tại những buổi tụ tập, Sarah chưa bao giờ ở nơi nào có hơn chục người cùng một lúc vây quanh cô. Bây giờ cô cảm thấy như thể mình đang đứng tại trung tâm của đám đông. Cô có thể nghe thấy tiếng họ nói chuyện, ho khan và đi lại trên đường. Mùi cơ thể của họ vây quanh cô. Đường như họ ngày càng di chuyển lại gần hơn. Hơi thở của họ khiến không khí trở nên nóng lên.

Sarah bước lùi lại tựa vào bức tường gạch, ít nhất như thế cô sẽ tránh được những đứa trẻ đang chạy nhảy và những tên say rượu trên con đường này.

“Tụi bây xem kìa, một quý cô!” một gã đàn ông còn trẻ, chỉ hơn một đứa bé trai, đang kéo xe goòng chất đầy than đùn vào người cô.

Sarah xoay tròn và tránh khỏi gã, hấn nhắc cô nhớ đến những con chuột chũi, bụi than bám đầy trên da và quần áo của hấn ta.

Một bàn tay khác ngăn không cho cô di chuyển khi cô tránh khỏi gã.

Cô xoay người và nhìn chằm chằm vào gương mặt của người đàn ông trông có vẻ già hơn gã kia. Một tay hấn giữ cái xẻng, tay còn lại túm lấy tay áo của cô. Hấn ta thậm chí còn thô tục hơn lúc đầu. Hàm răng của hấn hầu như mất hết, và điểm duy nhất trên cơ thể hấn còn sạch sẽ chính là khoảng giữa mũi và môi trên của hấn.

Mùi than lấp đầy hai lá phổi của Sarah khi cô hít một hơi để la lên. Hấn ta tựa cái xẻng vào tường và cười nham nhở khoe hàm răng hầu như mất hết.

“Thứ lỗi cho tôi”. Hấn ta nhìn chẳng có tí gì là ăn năn. “Tôi không có ý định làm bẩn bộ váy đẹp của quý cô”. Hấn chạm nhẹ vào tay cô, khiến nó trở nên bẩn hơn. Tôi chắc chắn cô đây rất vui khi tình cờ gặp chúng ta. Phải thế không, Charlie?”

Gã còn lại cười nắc nẻ trước câu nói của bạn hấn.

Sarah cứ lùi lại cho đến khi vai cô chạm vào tường. Bên trái cô là đồng rác chất cao đến nửa người, bên phải là con hẻm mờ tối. Sarah ngó qua vai gã ta để nhìn vào nơi mà Norma đã biến mất, nhưng cô không thể nhìn thấy gì ngoài cái gã to con đứng trước mặt cô.

Cô tự thuyết phục bản thân rằng những gã này không nguy hiểm. Dù sao đi nữa, bây giờ là ban ngày và họ đang đứng ở nơi công cộng.

“Cô đi ra ngoài này một mình sao?” gã cầm đầu hỏi. “Có vẻ như quý cô không phải người sống tại đây. Cô bị lạc sao?” Hấn ta không chờ nghe cô trả lời mà nói tiếp. “Cô là người có mái tóc đẹp nhất mà tôi từng được thấy đấy”.

Sarah bắt đầu co rúm lại khi cả hai người đàn ông đó nhìn chằm chằm vào cô như thể chúng đang mò tìm một báu vật lạc trong đồng rác.

Hấn nâng tay lên vuốt ve đầu của cô, nhưng còn cách cô khoảng một centimet thì tự nhiên hấn ta dừng lại.

Sarah ngược lên và nhìn thấy một bàn tay đang túm chặt lấy cánh tay của tên sún răng. Sau đó cô nghe thấy một giọng nói quen thuộc, trầm và thấp cất lên. “Nếu tao là mày, tao sẽ không bao giờ nghĩ đến việc chạm vào quý cô này lần thứ hai đâu”.

Sarah nhìn ngang qua và thấy bờ vai rộng của Jacob Dalton. Thậm chí trong con hẻm mờ tối này, những hào quang rạng rỡ vẫn gắn chặt lấy vòm ngực của anh ta.

“Mày nghĩ mày là ai...” gã sún răng quay người lại.

“Buổi sáng tốt lành, bà Gatlin”, Jacob nói, vẫn còn giữ chặt lấy cánh tay của gã ta.

“Anh cũng thế, Cảnh sát Dalton”, Sarah cố gắng không cười lớn lên khi cô nhìn thấy kẻ có bàn tay dơ bẩn kia nhũn ra như cọng bún, từ bỏ cố gắng thoát khỏi cái siết chặt của Jacob. “Tôi rất vui khi được gặp lại anh”.

Jacob dường như nhớ ra việc cần làm, anh thả tay của gã ra, nghiêng nón chào Sarah. “Cô có phiền không nếu tôi đi chung với cô?”

Hai gã chở than hồi hả chạy về xe ngựa của họ và lái xuống đường mà không hề quay đầu nhìn lại.

“Thực ra tôi đang chờ một người”, Sarah trả lời. “Nhưng anh có thể cùng chờ với tôi”.

Jacob nhìn khắp con đường. “Gatlin không bỏ cô ở đây một mình đó chứ. Nếu hắn ta làm thế, tôi sẽ phải nói chuyện và đấm hắn ta vài cái cho tỉnh táo đầu óc”.

Sarah mỉm cười. “Không, anh ấy thậm chí còn chẳng biết tôi ở đây”.

Jacob thư giãn và Sarah không thể không nghĩ rằng rằng anh chàng cảnh sát này nên thấy anh ta đang đối mặt với một người vợ vô tâm dễ hơn là gọi Sam Gatlin là một kẻ ngốc.

“Bà Gatlin, nếu cô không thấy phiền thì tôi phải nói rằng bộ váy cô đang mặc trông rất đẹp”.

Sarah đỏ mặt. “Tôi chẳng thấy phiền gì cả, chỉ là xin anh hãy gọi tôi là Sarah”. Trước giờ người ta chỉ cô bằng tên thôi.

“Được thôi. Nhưng cô cũng phải gọi tôi là Jacob mới được”. Lúc này trông anh ta trẻ hơn cách đây một phút, khi anh ta đang đe dọa hai gã kia chỉ bằng câu nói đơn giản của mình. “Sarah này, cô thật sự không nên đi loanh quanh thị trấn này mà không có ai bảo vệ”.

Jacob sống sót tới ngày giờ này bởi anh luôn sẵn sàng cho những cuộc chiến. Thế mà lúc này anh đang bị tấn công bởi một đồng quần áo khổng lồ.

Trước khi cả hai kịp có phản ứng gì, Norma đã lao vào anh. “Tránh xa quý cô đó ra, chàng cao bồi!”

Jacob nhấc tay lên để chặn lại cơn mưa nắm đấm đang hướng về phía anh. Anh với lấy súng, nhưng rõ ràng người phụ nữ này đang bảo vệ Sarah.

“Cô ấy không muốn dính líu đến ai đâu”, Norma tiếp tục đánh vào người Jacob. “Mẹ anh không dạy anh rằng không được đụng vào những quý cô tốt hay sao?”

Sarah cố giới thiệu Jacob với Norma, nhưng anh chàng cảnh sát này trong có vẻ khá thích thú với trò chơi này.

“Sarah! Giúp tôi thoát khỏi cô ấy coi!” Jacob năn nỉ.

Norma ngừng lại và nhìn Sarah.

Sarah cố gắng trở nên nghiêm túc. “Jacob Dalton, gặp người bảo hộ của tôi nào!”

Anh gạt những sợi tóc ra khỏi gương mặt điển trai của mình và cố gắng cúi nhẹ người chào Norma. “Rất vui khi được gặp cô”. Khi anh đã chắc rằng Norma không có ý định tấn công mình nữa, anh hướng sự chú ý của mình trở lại với Sarah. “Tôi đã sai. Có lẽ tôi mới là người không nên đi loanh quanh mà thiếu sự bảo vệ”.

Norma khoanh tay dưới ngực và liếc nhìn anh. “Cô biết anh chàng cao bồi này sao, Sarah?”

“Anh ấy là bạn của Sam và anh ấy vô hại”. Jacob nhìn có vẻ khó chịu vì lời bình luận đó nhưng Sarah đã nói tiếp. “Cảm ơn cô vì đã cố bảo vệ tôi”, cô cúi người lại gần người phụ nữ quỳ rượt. “Cô tìm thấy con gái của mình chưa?”

Norma lắc đầu. “Chưa, nhưng tôi nghĩ con bé không sao”

Sarah gật đầu. Cô thấy sợ nếu như họ tìm ra Ellie đã chết.

Norma nhắc gói đồ cô ta đã ném vào người Jacob. “Tôi đã nói chuyện với cái gã say xỉn nằm ở hành lang. Gã nhớ sáng sớm này có thấy một anh chàng to lớn đến đây và đá vào cánh cửa phòng, nhưng gã không nhớ đã nghe thấy tiếng súng”.

“Đó chính là Sam”, Sarah thì thầm.

Norma gật đầu. “Gã ta say bí tỉ nhưng gã nhớ đã nhìn thấy con trai tôi đi theo một người đàn ông bự con ra ngoài theo lối cửa sau. Tôi đã ngó quanh nơi chúng tôi sống. Nó rất bừa bộn nhưng tôi không thấy bất cứ vết máu nào”.

“Máu?” Jacob bước lại gần. “Ở đây có chuyện gì vậy?”

Sarah khoác lấy tay của anh. “Khi nào chúng ta về đến khách sạn tôi sẽ kể với anh”. Khi Norma không có phản ứng gì cô nói thêm. “Nếu Sam đã rời đi, hầu như chắc chắn anh ấy sẽ không trở lại đây. Cho đến khi Sam liên lạc, chúng ta sẽ an toàn hơn khi chờ anh ấy tại khách sạn”.

Norma nghe theo những gì Sarah vừa giải thích. Jacob để họ lại dưới những bậc thang dẫn vào khách sạn và nói rằng anh ta sẽ kiểm tra những thông tin về Reed, có thể cảnh sát ở đây có chút ít thông tin về hắn.

Khi Jacob chuẩn bị rời đi anh lùi lại hai bước và quay người lại. Anh ta tóm lấy cánh tay của Sarah khi cô vừa bước lên bậc thang thứ hai. “Tôi quên mất. Tôi nghe đồn Zeb Whitaker đang ở trong tù. Tôi sẽ cố gắng xác định thông tin này ngay khi tôi có thể”. Anh ta mỉm cười với Sarah. “Nếu may mắn, cô sẽ không phải lo lắng về hắn ta nữa”.

Sarah nhảy lên thích thú, đưa một tay lên ôm lấy cổ anh chàng cảnh sát trẻ. “Tạ ơn Chúa! Ban đêm tôi không thể nào ngủ được khi nghĩ đến việc hắn đang ở nơi nào đó lưng sục tôi”.

Ngay khi anh ta để cô đứng lại trên bậc thang, Sam đã đứng phía sau Jacob. Trước khi Sarah có thể báo tin tức tốt lành đó với anh, chồng cô đã lao lên những bậc thang và biến mất nơi cánh cửa rộng.

“Chúa ơi”, Norma khê thì thầm. “Anh ta đang giận dữ đó”.

“Cô có muốn tôi lên cùng để giải thích với hắn ta không?” Jacob nhăn trán khi anh chạm vào khẩu súng lục của mình.

Sarah lắc đầu. “Dĩ nhiên là không. Anh ấy sẽ cảm thấy hài lòng khi biết được chúng tôi không phải lo lắng về Zeb nữa”.

Jacob nhướn mày lên. “Sam Gatlin dường như không phải loại đàn ông vui mừng vì một thứ gì đó. Tôi có thể thấy hắn ta đang nổi điên lên đấy”.

“Hay có thể đang chuẩn bị trừ phạt ai đó”, Norma nói thêm.

21. Chương 21

Sarah ngẩng cao đầu và ép bản thân bước lên những bậc thang. Cô nhờ Norma sang bên kia đường mua cuộn chỉ để họ có thể vá lại cái áo cho cô ta để đảm bảo rằng cô ta không phải lo lắng về những thứ khác. Cô tự nhắc bản thân cô không việc gì phải sợ chồng của mình. Cô chỉ muốn ở một mình trong giây lát để giải thích cho anh những gì anh nhìn thấy trên đường.

Thực tế, Sarah nuốt xuống một cách khó nhọc khi cô vớ tay đến cửa. Cô chưa bao giờ nhìn thấy Sam giận dữ đến thế. Cô đã nghe có người nói rằng họ biết những người tức giận đến mức xé nát cả móng tay, nhưng cho đến lúc này cô chưa bao giờ tin nó có thể là sự thật.

Cô cố gắng mở cửa càng khê càng tốt, Sarah đã nửa mong đợi rằng Sam sẽ bắt đầu quát cô trước khi cô vào đến phòng.

Nhưng chỉ có căn phòng tĩnh mịch chào đón cô.

Cô khép cửa lại và chờ đợi. Không có gì cả. Có thể anh không trở nên điên cuồng giống như cô đã nghĩ. Có thể anh đã có thời gian để suy nghĩ lại và nhận ra việc cô làm chẳng có gì là không đúng đắn.

Trước khi cô quyết định phải làm gì, anh đã lao ra khỏi phòng ngủ, hai tay anh chất đầy đồ đạc và quần áo anh đã mặc những ngày trước. “Gói ghém đồ đạc lại”, anh ra lệnh. “Chúng ta phải rời khỏi đây”. Anh ném quần áo vào rương và quăng dụng cụ cạo râu vào túi đeo nơi yên ngựa.

“Sam, có chuyện gì vậy?” Bất cứ niềm vui nào khi cô nghe được tin Zeb Whitaker đang ở tù đã biến mất khi cô nhận ra Reed vẫn còn đang truy đuổi Sam. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu Reed biết họ đang ở Dallas? Họ phải chạy trốn? Hay phải ẩn nấp? Hay bám theo Reed?

Cô vớ tay ra và chạm vào tay áo của Sam khi anh đi qua. “Có chuyện gì không ổn sao?” Cô nhanh chóng hình dung ra tất cả những gì có thể xảy ra.

Sam giật tay khỏi cô, khiến cô chơi vơi về phía trước vì hành động đột ngột của anh.

Sarah nhìn anh đi khỏi. Anh thậm chí không chú ý thấy cô bị ngã. Anh đơn giản đi gói ghém đồ đạc của mình. Cô di chuyển lại gần. “Sam?”

Anh quay nhanh lại khiến cô lùi bước. “Có chuyện không ổn? Chuyện gì không ổn sao?” Giọng nói trở nên lớn hơn khi anh rút ngắn khoảng cách giữa họ. “Anh nhìn thấy vợ mình đang ôm một người đàn ông khác trên đường, và em lại hỏi anh là có chuyện gì hay sao?”

Cô đứng yên tại chỗ. “Sam, hãy để em...”

“Không cần! Anh biết những gì anh nhìn thấy”.

“Nhưng mà...”

Anh không nghe cô nói. “Sarah, nói cho anh biết, em cũng yêu cầu hấn ta ôm em sao? Em cũng tan chảy tựa vào hấn ta khiến hấn ta có thể...”

Cô dùng hết sức bình sinh tát mạnh vào mặt anh. “Làm sao anh dám nói về em như thế chứ?”

Anh không di chuyển khi mặt anh hằn đỏ dấu tay của cô. “Làm sao anh dám cái gì chứ? Làm sao anh dám giả vờ là chồng của em khi cả hai chúng ta đều biết rằng đó không phải là sự thật?”

“Anh là chồng của em”.

“Đó chỉ là trên danh nghĩa thôi Sarah”.

“À, thì ra đó chính là điều khiến anh nổi điên lên với em. Anh không chấp nhận được thực tế rằng em không ngủ với anh”.

“Không, anh tức điên lên bởi vì anh nhìn thấy em đứng trên đường trong vòng tay của một thằng đàn ông khác”.

Sarah nhấc tay lên.

“Thử đánh anh một lần nữa coi, anh thề em sẽ phải hối tiếc về điều đó”.

“Vậy thì đánh trả lại em đi!” cô quát lên. “Em luôn biết anh là kẻ hay đánh vợ mà. Đánh mạnh vào khiến cả mặt em tím bầm lên đi nếu nó khiến anh cảm thấy tốt hơn. Em không thay đổi suy nghĩ của mình về việc ngủ với anh cho đến khi em thật sự sẵn sàng, và em sẽ không xin lỗi về việc đã ôm một người bạn vì anh ta đã đem tin tức tốt lành đến cho em”.

Cô nắm chặt tay lại và nhấc cằm lên, thách thức anh. Cô chấp nhận cú đâm nếu nó xảy ra, nhưng cô đã quá kiệt sức.

Sam hạ thấp tông giọng xuống. “Anh sẽ không đánh em, Sarah. Chuẩn bị đi, chúng ta sẽ rời khỏi đây trong khoảng một tiếng nữa”. Anh trở lại với việc thu dọn hành lý của mình.

Sarah biết rằng anh vẫn còn giận cô nhưng cô không biết phải làm gì. Niềm tự tôn không cho phép cô khuất phục bởi vì cô chẳng làm gì sai cả. Trông như thể anh chẳng muốn lắng nghe cô giải thích.

Cô cố gắng giúp anh thu dọn đồ đạc, gấp lại những quần áo anh đã ném vào rương. Sự tĩnh lặng bao trùm lấy họ cho dù họ chỉ ở cách nhau vài mét. Cả hai đều nhảy dựng lên khi Norma gõ cửa.

“Tôi vào được không?” Cô ta thì thầm với Sarah.

“Được chứ. Tất cả mọi chuyện đều tốt cả”, Sarah nói dối.

Norma từ từ đi về phía Sam. “Anh tìm thấy con gái tôi chứ, Mr.Sam?”

Chỉ có mình Sarah chú ý thấy Sam đang cố giữ giọng của anh thật bình tĩnh. “Tôi đã tìm thấy cô bé. Cô bé rất sợ hãi nhưng không bị thương gì. Tôi đã đưa cả hai đứa con cô đến một nơi an toàn. Đó là điều tốt nhất trước khi tôi đưa cô và Sarah đến đó”.

Norma gật đầu. “Cám ơn anh nhưng tôi muốn được gặp chúng sớm”. Cô ta ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh bàn của Sam, tâm trạng khuây khỏa phần nào. “Tôi không thể nào nói hết sự biết ơn của mình dành cho anh khi tôi biết được chúng vẫn an toàn. Tôi có thể không phải là một người mẹ tốt nhưng không ai có thể nói rằng tôi là một người mẹ vô tâm”.

Cô ta dường như không để ý chỉ có mình cô ta tham gia vào cuộc nói chuyện này. “Tôi không nghĩ rằng mình có thể sống sót đến ngày giờ này”. Cô ta dùng tay áo lau nước mắt. “Nhưng tất cả mọi chuyện đã trở nên tốt hơn. Những đứa con của tôi được an toàn và cái gã tìm giết Sarah sẽ không thể làm được điều đó nữa”. Cô ta vỗ nhẹ vào ngực. “Tôi phải uống một ly để chúc mừng mới được”.

“Trên bàn phấn trong phòng ngủ có một chai rượu đấy”, Sam nói. “Cô tự phục vụ mình đi”.

Khi Norma rời khỏi phòng, Sam đặt tay anh lên tay của Sarah khi cô làm phẳng những nếp nhăn trên cái áo khoác của anh. Anh không vuốt ve cô, chỉ đơn giản là anh muốn kéo lấy sự chú ý của cô. “Em biết điều gì về Whitaker?”

Trong giây lát cô không muốn nói cho anh biết. “Jacob nói rằng anh ta nhận được tin Zeb đã bị tổng vào tù. Jacob đến đây để nói cho chúng ta biết điều đó. Bây giờ em không phải lo lắng về hắn ta nữa”.

Cô hướng ánh mắt mình vào đôi mắt sẫm lại của Sam. Cơn tức giận giữa họ đã biến mất nhưng sự tổn thương thì vẫn còn ở lại. Anh không tin cô. Anh đã ghen với một thứ không có thực. Không có lời xin lỗi nào có thể khiến những tổn thương đó mất đi.

Và cô đã tát anh, Sarah nghĩ. Cô đã tát rất mạnh bởi cô muốn làm anh tổn thương.

Sam kéo tay anh ra khỏi khi Norma quay trở lại phòng mang theo hai cái ly. “Có ai muốn tham gia với tôi không?”

“Không”. Cả hai đồng loạt trả lời.

Cô ta nhún vai. “Tốt thôi, tôi sẽ cố gắng hết sức xử lý sạch chai rượu này”.

“Cứ tận hưởng nó đi. Ở nơi cô sắp đến cô sẽ không được đụng đến một giọt rượu nào đâu”.

“Anh nói cái gì cơ?”

“Cô sẽ được an toàn tại đó, nhưng sẽ không có rượu, không được chửi thề và không có đàn ông bám theo”.

Norma uống ngụm rượu đầu tiên. “Tôi sẽ phải ở một nơi chẳng khác gì địa ngục”.

“Cô sẽ thoát khỏi Reed và đó chính là điều cô mong muốn”. Sam đặt khẩu súng trường bên cạnh ghế của cô ta và đi ra cửa. “Cô hãy ngồi đó canh gác trong khi Sarah thu dọn đồ đạc. Tôi phải đi xuống lầu và thu

xếp vài thứ”. Anh quay lại và liếc nhìn cả hai. “Khi tôi trở lại chúng ta sẽ rời đi. Vì thế cả hai hãy chuẩn bị sẵn sàng”.

Norma trông có vẻ hơi hoảng sợ nhưng Sarah bước ngang qua anh không một chút sợ sệt. “Thế thì tốt nhất anh nên nhanh lên”, cô thì thầm.

Những khớp ngón tay của Sam trở nên trắng bệch nhưng anh không đi theo cô.

Thay vào đó anh ép bản thân quay người và bước ra khỏi cửa. Anh đi hết nửa hành lang trước khi anh buông lỏng tay ra. Anh đã nghĩ đến việc kiếm Jacob và cho hắn một đám, nhưng Sarah cũng sẽ nổi điên lên nếu anh làm thế. Đó là chưa đề cập đến chuyện tên cảnh sát trẻ đó sẽ chẳng dễ yên cho anh đánh. Jacob Dalton đủ bự con để khiến trận đấu giữa họ tốn thêm ít thời gian. Và với cái may mắn chết tiệt khiến anh trở lại trẻ, anh sẽ tìm thấy vợ mình lại chạy ra đường và ôm lấy một gã khốn kiếp khác.

Anh nhắm mắt xuống mặt bàn. Tại sao cô phải trông quá mức xinh đẹp như thế chứ? Cô đã đánh cắp hơi thở của anh khi anh nhìn thấy cô đứng trên những bậc thang. Rồi sau đó anh nhìn thấy cô ôm Dalton và anh cảm thấy như thể có ai đó bắn nguyên một khẩu đại bác vào bụng anh.

“Tôi có thể giúp gì cho ngài không, Mr.Garret?” Nhân viên quầy tiếp tân hỏi với sự sợ sệt.

Sam hung hăng ho lên. “Xin lỗi”, anh lầm bầm. “Có thứ gì đó vướng trong cổ họng tôi. Tôi không có ý khiến cậu giật mình đâu”.

Anh ta vẫn còn đang sợ hãi.

“Tôi cần người giao những cái rương đến nơi này”, anh mô tả trên một tờ giấy. “Và cậu có thể yêu cầu người giữ ngựa chuẩn bị sẵn ngựa cho tôi trong vòng một tiếng nữa được chứ?” Sam cố gắng suy nghĩ. “Một tiếng nữa xe ngựa sẽ đậu ở phía trước. Vợ tôi sẽ xuống đây trong vài phút nữa”.

Anh chàng tiếp tân gật đầu và hứa mọi thứ sẽ được chuẩn bị chu đáo.

Sam bước vào quán cà phê và ngồi vào chiếc bàn đầu tiên. Anh cần có thời gian và không gian để xoa dịu sự tức giận của mình. Anh đã nghĩ đến việc gọi một ly whiskey, nhưng anh không chắc mình có thể đối mặt với Sarah và Ruthie với hơi thở nồng nặc mùi rượu hay không.

“Cho tôi một cà phê”, anh lầm bầm khi người phục vụ đi lại gần. “Nóng và đen”.

“Cho hai ly luôn đi”, một giọng nói quen thuộc phát ra từ phía sau anh.

Anh không quay lại. Gã cảnh sát biệt động ấy thành linh xuất hiện.

Dalton ngồi xuống cái ghế đối diện với Sam. Anh ta vuốt nhẹ tóc về phía sau và mỉm cười tươi rói khiến Sam nhìn anh ta một cách đầy căm ghét. “Mày biết mà, mày không xứng với cô ấy đâu”. Dalton mở lời.

Sam trông không có nửa điểm muốn tranh luận. “Tao biết”. Anh cau mày nhìn Jacob. “Nhưng mày cũng thế thôi”.

Jacob giơ hai tay lên xin hàng. “Tao luôn xác định rõ tao phải tránh xa những người phụ nữ đã kết hôn”. Cái nhìn kiên vững của anh ta vẫn dán lấy Sam. “Nhưng nếu mày khiến cô ấy bị tổn hại...”

“Đừng có lãng phí lời đe dọa”. Sam ngã người ra sau khi người phục vụ đặt hai ly cà phê xuống bàn và vội vã rời đi.

Jacob gật đầu như thể anh đã nói hết những gì cần nói. Anh ta bắt đầu đứng lên nhưng chợt nhớ đến ly cà phê lại thư giãn ngồi xuống trở lại. “Sarah là một người phụ nữ xinh đẹp, thực sự như thế. Nhưng người thu hút ánh mắt tao hiện đang ở Clarendon. Tao đang chờ đến ngày cô ấy hoàn toàn trưởng thành. Và tao đã lên kế hoạch kết hôn với cô ấy trước khi cô ấy hoàn thành dự định của mình”.

Sam nâng ly cà phê lên và nghĩ rằng anh có thể dàn xếp với tay cảnh sát này nếu đó là những gì Sarah muốn. “Cô ấy dự định trở thành gì?”

“Một con điếm”.

Sam hớp một ngụm cà phê nóng. Khi cơn đau qua đi đủ để anh có thể cất tiếng, anh hỏi. “Tao nghĩ mày đã nói rằng...”

“Đúng thế”, Jacob nhún vai. “Cô ấy muốn trở thành một quý cô sống về đêm”, anh ta nháy mắt với Sam. “Tao đoán rằng cả tao và mày đều muốn kết hôn với những kẻ phạm tội. Sarah thì thú tội cô ấy đã giết chết Zeb và cô gái trong mơ của tao được trả giá cao nhất bang Texas này”.

Sam mỉm cười. “Chỉ có điều Sarah không giết chết Zeb Whitaker”.

Jacob gật đầu. “Tao nghĩ thế. Nếu cô ấy không giết người thì cô ấy đã không phải vào nhà giam. Và cô ấy cũng không phải kết hôn với mày để thoát khỏi chỗ đó”.

Sam không thích cái lập luận của Jacob.

“Vì thế tao nghĩ rằng nếu hai người không có con, cảnh sát trưởng Riley có thể cân nhắc hủy bỏ việc này”.

Khi thấy Sam nhăn mặt, Jacob nói thêm. “Yên tâm đi. Tao cá ông ấy sẽ hoàn trả tiền lại cho mày”.

22. Chương 22

Sarah đã đóng gói tất cả đồ đạc của cô vào rương nhưng cô để những vật dụng cá nhân của mình vào cái túi vải bố để cô có thể đem theo chúng. Một phần trong cô vẫn lo sợ những thứ sở hữu mà cô có thể đem theo.

Norma nói không ngồi nghỉ trong phòng khách. Bây giờ cô ta đã biết được những đứa con của mình được an toàn, vì thế chẳng có lý do gì cô ta không ăn mừng. Chai rượu do khách sạn để sẵn được cô ta tận dụng triệt để. “Tôi sẽ đến đón những đứa con của mình và đưa chúng rời khỏi thị trấn này. Mẹ con tôi sẽ đi đến một nơi khác và tạo dựng một khởi đầu mới. Có thể tôi sẽ trở thành một đầu bếp. Cách đây vài năm tôi đã làm nó rất thuận lợi. Mặc dù nó không khiến tôi cảm thấy thích thú chút nào”.

Sarah cố gắng tập trung sự chú ý vào những lời nói của Norma, nhưng Sam đã lấp đầy tâm trí của cô. Cô không hiểu vì sao anh lại thịnh nộ quá mức như thế khi thấy cô ôm Jacob. Chắc chắn anh không nghĩ rằng việc cô chạm vào Jacob cũng giống như những gì cô muốn chạm vào Sam. Nói cho cùng anh là chồng của cô mà.

“Anh ấy là người đàn ông duy nhất mình muốn chạm vào. Những điều về anh ấy luôn cuốn hút mình”, cô lắc đầu. “Mình không hiểu được. Nó giống như việc muốn có một con nhím làm thú cưng bởi vì chưa từng có ai khác chạm vào anh ấy”.

“Cô đang nói gì vậy?”, Norma la lên. “Tôi không nghe rõ cô nói gì cả”. Những từ ngữ của cô ta cứ lú lút lẫn lộn nhau. “Tôi sẽ đến đó nói chuyện cùng cô trong khi cô đóng gói đồ đạc, nhưng tôi cho rằng mình vẫn phải để ý đến cánh cửa, phòng trường hợp có kẻ lạ mặt mò vào”.

“Không có gì đâu!” Sarah la lớn đáp trả. “Tôi chỉ lẩm bầm vài điều về chồng tôi mà thôi”.

Norma cười lớn lên. “Đang nói về người đàn ông của cô sao? Tôi không khiển trách cô đâu. Cậu ta là một người tốt, đó là điều chắc chắn”.

“Anh ấy là một kẻ ngu ngốc”, Sarah nói, cho chính cô nghe hơn là cho Norma. “Anh ấy trở nên hoàn toàn điên loạn và ghen tuông khi tôi ôm anh chàng cảnh sát đó, giống như tôi là người phụ nữ duy nhất anh ấy từng biết vậy”.

Giọng nói của cô từ từ nhỏ lại. Người phụ nữ duy nhất. Có thể nào những điều anh đã nói với cô là sự thật, anh chưa từng quan tâm đến bất cứ người phụ nữ nào khác? Nếu như anh nghĩ rằng anh sẽ đánh mất cô vì Jacob thì việc anh nổi điên lên như thế chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Không, điều đó không thể nào. Anh ấy hầu như đã gần ba mươi. Ít nhất anh ấy cũng phải để tâm đến vài người phụ nữ. Không phải anh ấy đã từng gọi tên một người phụ nữ khi anh ấy bị sốt hay sao? Sarah không thể nào là người phụ nữ duy nhất được Sam Gatlin gọi là người phụ nữ của anh.

“...chắc chắn như thế”, lời nói của Norma vọng đến tai của Sarah.

Cô bước về phía cửa và thấy hai gò má của Norma bây giờ đã ửng đỏ lên. “Xin lỗi, cô vừa mới nói gì cơ?”

Gương mặt của Norma nhả lại khi suy nghĩ như thể cô ta đang làm một bài kiểm tra kiến thức. “Tôi nói rằng...”, cô ta chỉ một ngón tay mồm mồm về phía Sarah. “...chồng cô là người đàn ông tốt nhất vì cậu ta xem hôn nhân là trung tâm cuộc sống. Tôi biết được điều đó vào đêm đầu tiên tôi gặp cậu ta. Không có bất cứ gã đàn ông nào khước từ việc lên giường vui vẻ với một người phụ nữ, nhưng cậu ta đã không chút chần chừ mà từ chối”.

Bây giờ đến lượt Sarah trở nên lúng túng. “Cô đã đề nghị anh ấy...” Cô không biết phải dùng từ ngữ gì để nói lên những điều cô muốn hỏi.

Norma vẫy tay trước mặt cô. “Tôi không biết cậu ta đã kết hôn với một người phụ nữ tốt bụng như cô. Tôi nghĩ cậu ta cũng đang tìm kiếm chút ít sự vui vẻ để giải quyết nhu cầu cấp bách như tất cả đám đàn ông khác. Nó chỉ là dịch vụ tôi cung cấp, nó chẳng có ý nghĩa gì cả”.

Sarah gật đầu. Bây giờ thì cô đã hiểu. Bà Vee đã từng nói với cô đôi khi một người đàn ông cần phải làm gì đó để giải quyết nhu cầu của họ. Bà ấy đã nói với cô rằng nếu cô là vợ của anh ta, nghĩa vụ của cô là nằm yên và để nó xảy ra. Sarah đã một lần giống như Norma: Cô đơn thuần cung cấp một dịch vụ cho Mitchell và nó chẳng có ý nghĩa gì hết. Khi Mitchell chết cô đã quyết định cô sẽ không bao giờ làm như thế một lần nữa. Cho dù cô có kết hôn lần thứ hai. Nếu nó không có bất kỳ ý nghĩa gì với cô thì sẽ không bao giờ nó có thể xảy ra.

Cô hướng sự chú ý của mình trở lại với Norma. “Cô đã đề nghị lên giường với Sam sao?”

Norma cười khúc khích. “Tôi cho rằng cô có thể gọi như thế, cô gái. Nhưng cậu ta không có hứng thú”, cô ta nháy mắt. “Theo suy đoán của tôi thì điều cậu ta muốn chính là được về nhà”.

“Nhưng anh ấy không như thế”, Sarah thừa nhận trước khi cô kịp nhận ra mình vừa la lớn. “Tôi đã yêu cầu anh ấy hãy chờ cho đến khi tôi thực sự sẵn sàng”.

Norma nhú mày lại khi như thể cô ta chỉ vừa khám phá ra chuyện này. “Cậu ta muốn thế sao? Tôi đã nghe nói có những người đàn ông hoàn toàn không có hứng thú với bất cứ người phụ nữ nào”.

“Không phải, anh ấy có quan tâm đến tôi. Đôi khi cái cách anh ấy chạm vào tôi khiến tôi cảm thấy bên trong mình tan chảy ra. Và ánh mắt của anh ấy nhìn tôi một cách đói khát, giống như anh ấy có thể chết để có được tôi”.

Norma khịt mũi. “Nếu đúng cậu ấy có quan tâm đến cô nhưng cậu ấy lại chờ đợi chỉ vì cô đã yêu cầu, tôi ghét phải nói điều này với cô, nhưng người đàn ông của cô ắt hẳn đang mắc một căn bệnh khủng khiếp mà người ta gọi là tình yêu”.

Sarah thấy điều này không thể nào. Họ chỉ mới biết nhau không lâu và phần lớn thời gian đó anh bị thương hay tranh cãi cùng cô. Một con người khi yêu có thể hành động khác đi hay sao? Nếu như Sam yêu cô, anh ấy sẽ không quát lên và giận dữ với cô vì những thứ vô nghĩa, cô không chắc cô có muốn biết anh có thực sự yêu cô hay không. Nhưng cô yêu anh, dĩ nhiên là thế rồi. Bởi nó là một quy tắc. (moko: Chính vì anh Sam yêu chị nên anh mới tức giận thái quá như thế ^.^)

“Tôi không nghĩ nó là tình yêu”, cuối cùng cô cũng nói. “Có thể giống như cô đã nói, chỉ bởi vì anh ấy là đàn ông và anh ấy cũng có những nhu cầu của riêng mình”.

Norma cười lớn lên. “Tôi hoàn toàn có thể đảm đương việc đó nếu như tất cả chỉ là cậu ta có nhu cầu. Tôi nghĩ rằng thứ khiến cậu ta đói khát còn hấp dẫn hơn điều tôi đã đề nghị”.

Sam đã mở cửa bước vào trước khi Sarah có thể nói thêm gì. Trông anh không còn quá giận dữ như lúc anh rời khỏi phòng. Anh thấy Norma vẫn còn giữ khẩu súng trường trên đùi và cau mày khi nhìn thấy phân nửa chai rượu đã trống không.

Khi anh nhìn Sarah, ánh mắt của anh dường như đang tìm kiếm thứ gì đó. “Em chuẩn bị sẵn sàng rồi chứ? Xe ngựa đang chờ ở dưới và hành lý sẽ được chuyển xuống đó sớm thôi. Anh đã nói chuyện với Dalton và kế hoạch của chúng ta sẽ có chút thay đổi”.

“Vâng, tất cả đã xong rồi”, cô trả lời. “Nhưng em có thể nói chuyện với anh vài phút trước khi mình rời đi được chứ?”

Anh theo cô vào phòng ngủ và khép cửa lại. “Chúng ta không có nhiều thời gian đâu. Nếu em có dự tính quát lên với anh thì hãy chờ cho đến khi anh đưa cả hai đến nơi an toàn”.

Sarah quay lại và không hề ngạc nhiên khi thấy anh đang nhìn cô một cách giận dữ. Cô cũng sẽ chẳng ngạc nhiên nếu thấy tay anh chạm vào khẩu súng. Cuộc tranh cãi của họ vẫn còn nán ná tại đó.

Trước khi cô thay đổi suy nghĩ của mình, cô rút ngắn khoảng cách giữa họ và vòng tay qua cổ của anh.

Anh không cúi người xuống vì thế cô nhón chân lên để hôn anh, ấn mạnh môi mình vào môi anh.

Anh không hề đáp trả lại cô.

Cô tựa người gần lại, để cơ thể anh cảm nhận được cô từ vai đến phần hông, sau đó ấn môi mình vào môi anh một lần nữa.

Viền môi cứng ngắt của anh hơi giãn ra khi môi cô tiếp tục trêu đùa vờn trên môi anh, nhưng anh không hề hôn trả lại cô.

“Chúng ta không có thời gian cho chuyện này đâu, Sarah”.

“Vậy thì ngăn em lại đi”, cô thì thầm trên môi anh. “Đẩy em ra đi”.

“Sarah, chúng ta không thể”.

“Đẩy em ra đi, Sam. Hạ gục em đi”. Cô giang rộng những ngón tay trên chiếc áo sơ mi cô-tông của anh, cô yêu cái cảm giác rắn chắc nơi vòm ngực của anh. “Nếu anh không đẩy em ra, em không có ý định dừng lại đâu”.

“Không đời nào!” Cánh tay mạnh mẽ của anh vòng quanh người cô và khóa cô lại trong đó. Nụ hôn của anh trở nên dữ dội với nhu cầu dành cho cô.

Sarah cảm thấy anh nhấc cô lên và rên rỉ khi cô mở miệng mình ra. Cô gạt nón của anh xuống, luồn những ngón tay vào tóc của anh. Anh muốn cô, cô hầu như mỉm cười thật tươi. Người đàn ông mạnh mẽ, hay nổi cáu này muốn cô.

Họ hôn nhau cho đến khi Sarah cảm thấy run rẩy với nhu cầu muốn có anh gần bên. Cuối cùng khi anh cắt đứt nụ hôn, anh đi xuống nhấm nháp nơi cổ họng của cô như thể anh không thể nào thỏa mãn nhu cầu dành cho cô.

Cô thì thầm bên tai anh. “Đây chính là sự khác biệt giữa việc ôm một người bạn để nói tiếng cảm ơn và ôm lấy chồng của em, Sam. Nó không giống nhau một chút nào hết”.

Anh không trả lời, chỉ tiếp tục đặt những nụ hôn nhẹ nhàng dọc theo cổ của cô khi bàn tay di chuyển lên phía trên sát chặt lấy ngực cô.

“Em là vợ của anh, Sam à”, cô thì thầm khi cô hôn lên tai anh. “Em là người phụ nữ của anh chứ không phải của ai khác”.

Anh ngược đầu lên và nhìn chằm chằm xuống cô. “Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu như...”, anh hỏi, như thể anh biết được vài lý do có thể khiến cô thay đổi suy nghĩ.

“Không có nếu như gì cả. Em không muốn bất cứ người đàn ông nào khác ôm em và chạm vào em. Và khi em đã sẵn sàng, em không muốn lên giường với ai khác ngoài anh”.

“Bây giờ dường như là thời điểm tốt đấy”, Sam mỉm cười, nhưng cô không thể phát lời sự đói khát trong ánh mắt của anh.

Sarah cười lớn, tựa gò má vào cằm của anh. “Em cho rằng anh mới vừa nói chúng ta phải đi gấp mà. Nếu chúng ta không đưa Norma sớm rời khỏi đây, cô ấy sẽ không thể bước đi với tình trạng say ngất xỉu cần câu đâu”.

Sarah tách khỏi anh, quay người lại và đi về phía cửa.

Đặt tay lên vai cô, Sam kéo cô quay trở lại với anh như thể anh không muốn chia sẻ cô với bất cứ ai khác. Tựa lưng vào ngực anh, cô vòng tay qua ôm lấy cổ của anh. Như cô biết được Sam sẽ làm gì, anh để những ngón tay mình lang thang phía trước bộ váy cô đang mặc.

“Anh muốn chạm vào em như thế này khi không có bất cứ quần áo nào ngăn trở”.

Cô thở dài không hề phản đối khi tay anh vuốt ve cô qua làn vải.

“Anh muốn nhắm nháp nếm trải hương vị toàn bộ cơ thể của em, Sarah”. Anh hạ thấp miệng xuống nơi cổ của cô. “Chúa ơi, anh muốn em nhiều đến mức nào”.

Trước khi cô có thể trả lời, một tiếng động lớn phát ra từ phòng khách.

Sam là người có phản ứng đầu tiên. Anh đẩy Sarah ra phía sau anh và kéo khẩu súng lục ra khi tay anh chạm đến tay nắm cửa. “Ồ lại đây!”, anh ra lệnh.

Sarah theo anh bước vào phòng khách. Không gian hoàn toàn yên tĩnh. Cánh cửa vẫn còn khóa. Thậm chí cả không khí cũng không hề bị khuấy động.

Ngoài trừ Norma. Cô ta đang nằm một đống trên sàn nhà, chai rượu whiskey vẫn còn trên tay.

Sam liếc mắt nhìn Sarah. Miệng của anh nhếch lên một nụ cười, nhưng cô vẫn còn nhìn thấy trong mắt anh ánh lửa rực cháy mà họ đã nhen nhóm cách đây vài phút trong phòng ngủ. “Lần tới anh sẽ cấm không cho cô ta đụng tới rượu nữa. Có thể anh sẽ có cơ hội tốt hơn khi anh đưa cô ta rời khỏi đây”.

Sarah đi vòng qua anh. “Norma bị sao đó, Sam”.

“Ừ, có thể cô ta bị trúng gió. Cô ta đã uống quá nhiều rượu”.

“Chúng ta phải làm gì hả anh?”

Sam nhắc người phụ nữ ấy đặt ở một bên vai. “Nếu như em có thể mang cái túi hộ anh, anh nghĩ mình có thể công cô ta ra xe. Em hãy đem theo cả đồng quần áo cô ta để phía sau ghế. Khi cô ta tỉnh lại, cô ta sẽ muốn có những thứ của mình”.

Sarah làm theo những gì Sam đã nói, sau đó cô chạy đến lấy cái túi bằng vải bố của mình.

“Không biết chúng ta có thể dễ dàng rời khỏi đây mà không ai chú ý đến người phụ nữ này trên vai anh không”.

Sarah cười khúc khích. “Nó đáng để thử mà”.

Không may mắn là họ mới đi được nửa đường trước khi Norma tỉnh lại. Cô ta nôn mửa và rên rỉ, khi ra khỏi khách sạn cô ta chẳng khác gì củ khoai tây thối. Sau đó, khi Sam từ chối không di chuyển thêm và đặt cô ta xuống, cô ta bắt đầu vẫy tay với mọi người và hét lên “xin chào” như thể cô ta đang trong lễ diễu hành tổ chức ngày 4 tháng 6. Trước sự ngạc nhiên của Sarah cô ta hầu như quen biết với vài quý ông nơi tiền sảnh. Vài người khác cúi đầu, dùng nón giấu mặt khi đi ngang qua Norma.

Sam đặt cô ta phía sau xe. Sarah bình thần đưa cái nón cho anh và mỉm cười. “Em cho rằng chúng ta sẽ không bao giờ trở lại đây lần nữa”.

“Nó quá tồi tệ”, Sam thì thầm. “Nhưng anh đã có được khoảng thời gian tuyệt vời tại đây”.

Anh nhắc cô lên xe và nắm lấy dây cương. Đường như cả hai người đều không nghe thấy tiếng lâm bầm của Norma khi bị đối xử như một món hàng.

Trong vài phút họ đã rời khỏi Dallas. Những bức tường gạch lâu đời được bao phủ bởi dây thường xuân khiến nơi đây trở nên thật thanh bình. Cánh cửa gỗ dày sáu in-sơ nơi phía cuối đường của khu vườn giống như một bức tranh.

Sarah giúp Norma xuống xe khi Sam tóm lấy bọc quần áo của cô ta.

“Tôi sẽ bỏ uống rượu”, Norma nắc lên. “Tôi đã muốn bỏ nó nhưng rồi nó lại quay trở lại”.

Sam gõ cửa khi cuối cùng hai người phụ nữ cũng bắt kịp anh.

Rượu có thể khiến Norma trở nên dễ xúc động, cô ta bắt đầu khóc và thú nhận tất cả những tội lỗi của mình. Ngay khi cánh cửa gỗ mở ra, Sarah cho rằng mọi thứ dường như chỉ mới bắt đầu.

Khi Norma nhìn thấy vị xơ đứng trước mặt, cô ta đã quỳ xuống và hôn vào bàn tay của xơ.

Sarah nhìn vị xơ với vóc dáng mảnh khảnh đang ôm người phụ nữ bên dưới và chào đón cô ta bằng những lời nói thân thiện như thể Norma đang được trở về nhà.

“Bây giờ, cô đừng uống rượu nữa nhé, cô gái yêu quý”. Dì xơ nói. “Cả cô và hai đứa con của cô sẽ được an toàn miễn là cả ba người vẫn ở nơi này”.

Norma khóc khi họ đi xuyên căn phòng nhỏ để đi vào hành lang. “Tôi không bao giờ tạo nên những vụ lộn xộn trong cuộc đời mình. Tôi đã muốn làm một người mẹ tốt, tôi thề đó”.

“Cô là một người mẹ tốt. Tất cả những gì cô cần là một sự giúp đỡ nho nhỏ và đó là những gì chúng tôi sẽ làm, chúng tôi sẽ giúp đỡ cô, cô gái à”. Dì xơ nói với Norma nhưng ánh mắt của xơ lại hướng về Sarah.

Sarah tự hỏi không biết có phải cô cũng cần được giúp đỡ hay không, khi mà vị xơ đó vẫn tiếp tục nhìn cô.

“Tôi sẽ chỉ cho cô căn phòng cô có thể dùng để nghỉ ngơi”, dì xơ nói với Norma. “Con gái Ellie của cô đã ngủ ở trong căn phòng phía cuối hành lang, và lần cuối tôi nhìn thấy con trai cô đang ở trong phòng bếp. Bọn nhỏ sẽ không bị nguy hại gì trong khi cô nghỉ ngơi đâu”.

Norma được xơ dẫn vào một căn phòng hầu như không có đồ đạc gì. Người phụ nữ phục vụ quây rượu không nói lời nào chỉ cuộn người nằm ngủ trên chiếc giường nhỏ. Vị xơ tốt bụng ấy đắp chăn cho cô ta và thì thầm. “Tôi sẽ đánh thức cô nếu như Ellie cần đến cô”.

Sarah ngược lên nhìn Sam và mỉm cười. Anh ấy đã tìm ra một nơi thật tuyệt vời. Cô không thể ngừng tự hỏi bao nhiêu lần khác anh đã đem những linh hồn lầm lạc đến đây. Sam không phải là một thợ săn tiền thưởng tàn nhẫn như anh vẫn thường khẳng định.

Khi họ quay trở lại hành lang, Sarah để ý thấy vị xơ đó vẫn nhìn cô chằm chằm nhưng cô không thể hình dung ra được lý do.

“Em còn căn phòng nào trống không, Ruthie?” Sam phá vỡ sự thinh lặng. “Anh muốn để vợ anh ở lại đây trong vài ngày trong khi anh đi lo vài chuyện”.

Dì xơ mỉm cười với Sarah. “Em rất thích khi chị ấy ở lại đây. Em sẽ dùng vài ngày sắp tới để tìm hiểu về mẹ những đứa cháu trai, cháu gái trong tương lai của em”.

Trước khi Sarah có thể hỏi chuyện gì đang xảy ra, vị xơ đó đã ôm chầm lấy cô. Sarah không có ý định ở lại đây nhưng sự chào đón của vị xơ này thật sự rất chân thành.

Khi Ruthie buông cô ra, Sam đặt cánh tay anh vòng quanh vai của vị xơ đó và nói với niềm kiêu hãnh. “Sarah, đến đây gặp cô em gái bé bỏng của anh nào”.

Sarah không thể tin được điều này. Hàng trăm câu hỏi xuất hiện trong đầu óc cô. Khi cô lần lượt nhìn họ, cô nhận ra họ có cùng đôi mắt sẫm màu, cái cằm cương nghị. Họ cùng nhau nói chuyện. Ruthie muốn biết tất cả mọi thứ về việc họ đã gặp mặt nhau như thế nào. Sarah muốn nghe việc Ruthie đã trở thành xơ như thế nào và làm sao cô theo kịp Sam. Khi anh được mười tuổi ba của họ đã qua đời, lúc đó Ruthie chỉ mới được hai tuổi. Có một lần Sam đã nói với cô mẹ của họ đã chết sau khi sinh hai năm trước khi cha của họ bị giết trong chiến tranh.

Họ đi vào phòng bếp và ngồi vòng quanh bàn. Ruthie mang trà nóng và bánh mì bí ngô đến. Trong khi họ ăn, em gái của Sam đã đóng gói một cái túi đựng quần áo và những vật dụng cần thiết.

Sarah nghĩ việc Sam có một gia đình thật sự quá xa lạ. Cô đã nghĩ rằng anh cũng cô độc giống như cô. Nhưng không phải thế. Anh còn có người quan tâm săn sóc và yêu thương anh. Từ cách họ nói chuyện với nhau, cô biết rằng cha mẹ của họ đã từng yêu nhau tha thiết.

Sarah không được như thế. Anh đã từng có một gia đình thực sự nhưng cô thì không. Cô có thể nói rằng cô yêu anh nếu như cô muốn, nhưng sự thật cô không biết chút gì về cảm xúc đó. Cô nhận ra cô đã sai lầm như thế nào khi tin rằng có một quy tắc có thể làm cho một người yêu ai đó.

Sam và Ruthie nói về thời thơ ấu của họ, thời gian họ lớn lên, chuyển từ gia đình này đến gia đình khác. Họ nói về những thứ họ đã có cùng nhau, những điều tồi tệ mà họ đã trải qua.

Khi Sam chiến đấu tại biên giới, Ruthie đã xin vào tu viện này và tại đây cô đã tìm ra ngôi nhà đích thực cho mình.

Khi họ nói chuyện, Sam đã lấy tiền bỏ vào cái túi lớn trên tạp dề của Ruthie.

“Em không cần chúng đâu, Sam”, Ruthie thì thầm.

“Đó là cho Norma và hai đứa con của cô ta. Họ sẽ cần nó để bắt đầu một khởi đầu mới”.

“Em sẽ đưa nó cho cô ấy”, Ruthie nói.

Sarah ngạc nhiên trước cuộc trao đổi giữa Sam và em gái anh nhưng cô làm như thể mình không chú ý đến. Cô cho rằng Sam không thích Norma, nhưng anh đã giúp đỡ cô ta và hai đứa con, làm theo cách mà cô ta sẽ không bao giờ biết được.

Khi Sam đứng dậy và thì thầm điều gì đó về việc thực hiện tiếp những kế hoạch của anh, Ruthie chạm vào tay Sarah. “Thật sự rất tuyệt khi chị ở lại đây với em trong vài ngày. Ở đây em có những việc phải làm nhưng chúng ta sẽ có rất nhiều thời gian để trò chuyện với nhau. Và chị đừng có lo lắng cho Sam. Anh ấy luôn gặp khó khăn trong việc nói lời tạm biệt thậm chí khi anh ấy biết mình sẽ trở lại. Chị sẽ sớm gặp lại anh ấy trước khi chị biết được anh ấy trở về”.

Sarah ngó quanh để tìm Sam khi những lời nói của Ruthie thấm vào người cô. Anh đã rời đi từ vài phút trước rồi.

Sarah liếc về nơi mà Ruthie đã đặt cái túi đựng đồ dự trữ. Nó cũng biến mất. Anh đã đi thực rồi.

“Chị rất muốn ở lại đây nhưng chị không thể”. Sarah hầu như đẩy ngã cái ghế khi cô vội vàng đứng dậy. “Chị phải đi với Sam”.

Nỗi khiếp sợ lướt qua suy nghĩ của cô. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu như cô không đuổi kịp anh? “Chị xin lỗi”.

Cô chạy đến cánh cửa dẫn ra khu vườn mà cách đây vài tiếng họ đã đi qua. Cái túi vải bố của cô nằm trên bàn. Anh đã để nó lại cho cô. Anh đã bỏ rơi cô.

Sarah tóm lấy những món đồ thuộc về cô và mở cửa ra.

Sam đã bước một chân lên xe ngựa.

“Anh đang làm gì vậy?” Cô nắm lấy áo sơ mi của anh. “Anh dự định bỏ đi mà không thềm nói lời tạm biệt với em”.

“Anh đã nói với em là anh có việc phải làm mà. Vài ngày nữa anh sẽ quay lại. Anh không biết mình phải làm gì. Ở đây em sẽ được an toàn”.

“Anh đã không định nói lời tạm biệt với em”.

Anh quay lại và đối mặt với cô. “Làm sao anh có thể nhìn vào mắt em và nói lời tạm biệt mà không ôm lấy em chứ, Sarah? Anh không nghĩ họ sẽ cho phép anh làm như thế trong tu viện. Ít nhất là không theo cách mà anh muốn ôm em. Anh nghĩ tốt hơn anh nên âm thầm rời đi”.

Sarah ném cái túi của cô vào xe ngựa. “Anh không cần phải lo lắng đến việc nói lời tạm biệt, bởi vì em sẽ đi theo anh”.

“Em không thể đi theo anh”.

Cô trèo vào xe ngựa. “Đây là nơi em thuộc về, ở bên cạnh anh”. Cô khoanh tay và tựa lưng vào ghế, nhìn chằm chằm về phía trước. “Thậm chí anh đã hứa với em rằng anh sẽ ngủ bên cạnh em mỗi đêm mà”.

Sam thấy anh đã thua trong trận chiến này nhưng anh vẫn cố đưa ra lập luận. “Sarah à, nó có thể rất gian khổ. Thậm chí còn xảy ra những vụ lộn xộn”.

Cô nhìn anh. “Vậy thì chúng ta không còn thời gian để lãng phí đâu. Anh tốt hơn nên dạy em biết cách bắn súng trước khi trời tối”.

Cánh cửa tu viện mở ra và Ruthie chạy đến. Cô ấy nhìn anh trai mình trước rồi đến Sarah, lúc này cô đã ngồi vào xe ngựa.

Sarah cố gắng mỉm cười. “Cảm ơn về lời mời ở lại của em, nhưng chị cần phải ở đây với Sam. Anh ấy không thể đi mà thiếu chị được”.

Ruthie gật đầu và nháy mắt với anh trai. “Đã đến lúc anh cần có ai đó bên cạnh rồi đấy. Em sẽ gặp lại cả hai người sau”.

Sam xoay người vào xe ngựa. “Vợ à, một ngày nào đó anh sẽ giành chiến thắng trong cuộc tranh luận với em”. Một phần nào đó trong anh muốn nhắc Sarah lên và ném cô trở lại nơi cô sẽ được an toàn. Anh ghét cái ý nghĩ cô có thể bị nguy hiểm. Nhưng anh không thể gọi cô là kẻ nói dối. Bởi vì giống như cô đã nói, anh cần đến cô.

23. Chương 23

Khoảng thời gian quý báu đã trôi qua và Sam không thể làm gì với nó. Kể từ khi anh nhận được tin Reed và đồng bọn của hắn đang cắm trại gần Fort Worth, anh muốn kết thúc những rắc rối giữa họ một lần cho mãi mãi. Gã cảnh sát Dalton cưỡi ngựa đuổi theo hắn sau khi họ uống cà phê trước lúc bình minh. Lúc này anh ta đã đi trước Sam ba tiếng đồng hồ. Jacob đã lên kế hoạch kiểm tra mọi thứ, sau đó quay lại để gặp Sam. Tuy nhiên, Sam dường như không thể xúc tiến được gì.

Đầu tiên, Norma đã được đưa đến tu viện, sau đó em gái của anh luôn nghĩ rằng họ phải nói chuyện với nhau. Bây giờ Sarah lại khẳng khái đòi đi với anh ta, và tất nhiên, trước khi rời khỏi thị trấn họ phải ghé qua mua đồ. Với tốc độ này, trước khi anh bắt được tên tội phạm đó thì anh đã già mất rồi. Anh bắt đầu tin rằng có một lý do khiến anh chưa bao giờ nghĩ đến một tay thợ săn tiền thưởng sẽ kết hôn.

Thứ tốt đẹp duy nhất chính là một khi Sam đã giải quyết ổn thỏa mọi thứ với Reed, họ sẽ đến gần nơi ở của anh. Sam muốn cho Sarah một ngôi nhà. Đó là thứ duy nhất anh có thể tặng cho cô. Một nơi để cô có thể gọi là nhà của mình. Anh không chắc cô có tin anh nói thật về việc anh có một căn nhà hay không, nhưng cô sẽ sớm nhìn thấy nơi đó.

Liếc nhìn về phía cô, anh phải thừa nhận việc nhìn thấy Sarah cưỡi ngựa đi bên cạnh là một cảnh tượng tuyệt vời. Trong khi anh đi tìm cho cô một con ngựa và mua đồ dự trữ, cô khẳng khái muốn mặc chiếc quần tây và áo sơ mi mà cô chọn tại cửa hàng. Cả hai đều quá lớn và chất liệu thì quá kém, nhưng cô không hề phàn nàn. Ngay cả cái nón cô đã mua trông giống như một món đồ cũ không ai cần. Nhưng đôi giày da đánh nhỏ mà anh đã khẳng định với cô nó cần thiết giống như đôi găng tay thì còn tạm được. Chúng cao đến đầu gối vì thế cô sẽ có thêm sự bảo vệ chống lại các vết xước xảy ra trên đường.

Cô đã nói thật khi bảo rằng cô biết cưỡi ngựa. Anh thích thú ngắm nhìn bím tóc dài màu vàng óng của cô hất qua lại khi họ phi ngựa rời khỏi thị trấn. Thực sự, anh thích mọi nơi trên cơ thể cô khi cô đứng dựa trên yên ngựa. Có thể chẳng bao giờ anh dùng đến xe ngựa nữa.

“Em cưỡi ngựa tốt đấy, bà Gatlin”, anh khen tặng khi họ cưỡi ngựa chậm lại để chúng bước từng bước trên đường.

“Em đã từng chăm sóc một con ngựa nhỏ già của Bà Vee. Em cưỡi ngựa bất cứ khi nào em làm xong công việc của mình. Em luôn yêu những con vật”. Cô liếc nhìn anh. “Chúng luôn cuốn hút ánh mắt của em”.

“Em thích đi như thế này sao?” Anh không ngừng tự hỏi cô có thích anh hơn mấy con thú đó không. Cô đã khẳng định rằng cô có thể thuần hóa anh, nhưng Sam biết rằng cô có rất ít cơ hội.

“Ồ, vâng”. Cô cúi người về phía trước và vỗ nhẹ vào cổ của cô ngựa cái có bộ lông màu xám. “Em không thể tin được anh lại thuê được một con ngựa tốt như thế này”.

“Anh không thuê. Anh đã mua nó. Nếu em muốn thì nó là của em đấy”.

Sarah nhìn anh trong sự ngạc nhiên. “Của em? Thực sự của em sao?”

“Nếu như em muốn nó. Anh biết em không thể bỏ nó vừa vào túi của em, nhưng nó là của em. Anh có khá nhiều chỗ trong kho thóc tại nơi ở của chúng ta. Và cả một cánh đồng cỏ xanh mướt với dòng suối chảy ngang qua. Anh sẽ phải làm một vài thứ với hàng rào xung quanh, nhưng nó chỉ tốn vài ngày thôi”.

Sarah kéo dây cương và Sam cũng làm như thế.

“Khi anh nói nó là của em bởi vì em đang cưới nó”. Sarah đẩy nón ra phía sau và nhìn anh.

“Ý của anh chính là em có thể giữ nó là của mình, Sarah à. Nếu như anh biết em thích cưới ngựa như thế, anh đã mua nó từ sớm cho em rồi”.

“Nó là của em, mãi mãi sao?”

Sam bắt đầu cảm thấy như thể anh đang nói chuyện với chính mình.

“Mãi mãi”. Anh không biết phải nói gì hơn, nhưng anh phải nói điều đó với cô. Anh phải để cho cô biết cô đứng ở vị trí nào, đối với anh, đối với con ngựa này và tất cả mọi thứ khác. “Nếu một ngày nào đó em cưới ngựa rồi xa anh, ít nhất anh cũng biết được em đang cưới trên một con ngựa tốt”.

“Cám ơn anh về con ngựa này”. Cô vỗ nhẹ vào con ngựa một lần nữa. “Nhưng em sẽ không bỏ anh, Sam à. Em không biết tại sao anh có thể nghĩ như thế. Anh là chồng của em mà”.

Anh nhìn cô, ngạc nhiên khi thấy cô hiểu anh một cách rõ ràng như thế. Những lời nói của tên cảnh sát kia cứ lờn vờn trong suy nghĩ của anh. Chính xác anh phải làm thế nào đây? “Nếu như Sarah không có con, Cảnh sát trưởng Riley có thể chấm dứt toàn bộ chuyện này”. Cô có thể nói rằng cô sẽ không bỏ đi, nhưng Sam tự hỏi cô sẽ phản ứng như thế nào nếu như cô biết được nó có thể.

“Trong suy nghĩ của anh, khi chúng ta kết hôn với nhau, chúng ta đã lập nên một giao kèo”, Sam nói. “Anh đưa em ra khỏi tù và nhận chăm sóc cho em. Nó có nghĩa là cho em một ngôi nhà để sống và không bao giờ để em bị đói. Đổi lại, em sẽ là vợ của anh. Chuẩn bị thức ăn khi anh trở về, dọn dẹp nhà cửa, chia sẻ chiếc giường cùng với anh khi em đã sẵn sàng”.

“Nó là một sự thỏa thuận công bằng. Nó nhiều hơn những gì em có thể mong đợi”.

Cô không nói thêm bất cứ điều gì, nhưng Sam nhìn thấy nó trong ánh mắt của cô. Cô muốn nhiều hơn thế. Vấn đề anh không biết nó là gì.

“Tốt hơn chúng ta nên dừng lại ở đây và anh sẽ dạy em cách sử dụng súng”, anh đổi đề tài. “Nếu em dự định đi cùng với anh, em tốt hơn nên biết vài thứ”.

Họ cưới ngựa vào vùng đất có nhiều cây nằm cách đường lớn nửa dặm. Sam thông thả chỉ cho cô thấy khẩu súng lục cỡ 45 của anh hoạt động như thế nào. Thứ vũ khí này hầu như trở thành bàn tay thứ hai của anh trong nhiều năm qua. Anh khó tin có ai đó biết cách sử dụng khẩu lục này.

Lúc đầu anh đã định hoàn thành bài học này một cách thật nhanh và tiếp tục cuộc hành trình, nhưng khi họ ngồi gần bên nhau, đầu của họ kề bên nhau, cùng xem làm thế nào để nạp đạn, Sam đã quyết định anh không thêm bận tâm xem nó tốn bao nhiêu thời gian.

Khi cô đã sẵn sàng để thử bóp cò, Sam dựng một cành cây phía trên những tảng đá cách đó khoảng ba mươi bước chân và đứng phía sau cô. Vũ khí trong tay cô nhìn thật lớn khi cô nâng nó lên và nổ súng.

Cô nhảy dựng lên và suýt đánh rơi khẩu súng.

Sam cười lớn. Khi cô thử lại một lần nữa, anh hướng dẫn cho cô. Anh để cô đứng trên một tảng đá để cô hầu như cao gần bằng anh, sau đó trụ vững cho cô, vòng cánh tay quanh người cô và nói nhỏ vào tai cô.

Khi cô nổ súng lần nữa, cô dội mạnh vào người anh.

Trong gần một giờ cô đã nhấm vào cành cây đó và nổ súng. Mỗi lần anh đều tận tình hướng dẫn, chạm vào cô một cách dịu dàng khi anh nói, anh yêu cái cách cô tựa vào người anh mỗi khi cô mệt. Anh bị thôi miên bởi cách cô đã để anh vuốt ve cô như thể chúng tự nhiên như hơi thở. Khi mặt trời sắp lặn cành cây vẫn đứng yên đó, nhưng không ai trong hai người để tâm đến nó.

Họ dựng trại bên dưới rừng sồi xanh tươi và ăn những món mà Ruthie đã để trong chiếc bao lớn đựng bột mì. Thời gian cứ thế trôi qua, sự tĩnh lặng hiện diện giữa họ, nhưng dường như chẳng ai bận tâm. Trời trở nên lạnh khi những âm thanh của buổi tối rì rào quanh họ.

Sam đốt lửa, tự hỏi không biết Jacob có nhìn thấy nơi này khi hắn đến tìm họ không. Họ đi trên cùng một con đường, thực sự đuổi theo dấu vết của nhau và anh hy vọng họ gặp nhau trước khi họ tìm thấy Reed. Hắn ta sẽ không chần chừ mà giết người nếu như hắn cảm thấy mình bị bắt.

Sam biết có những tên khác đi bên cạnh Reed để nã súng vào anh nhưng hắn là kẻ căm thù anh nhất. Một vài gã trở thành tội phạm một khi tức giận quá mức, hay chúng muốn tìm cách nhanh nhất kiếm tiền trong suốt khoảng thời gian khó khăn. Nhưng Reed là một tên tội phạm từ ngay bên trong. Tất cả những ai bị hắn để mắt đến đều không thể sống bình yên.

Khi Sam trải túi ngủ của anh bên cạnh đồng lửa, anh không ngạc nhiên khi thấy cô đã đặt túi ngủ của mình cách đó vài in-sơ. Từ lâu nhu cầu được làm tình với cô đã trở thành nỗi nhức nhối sâu bên trong anh, sự ngọt ngào cùng với nỗi tra tấn. Việc muốn có cô khiến anh cảm thấy mình vẫn còn sống, vẫn là một người đàn ông. Trong vài năm qua, anh đã đè nén bản thân đến nỗi đôi khi anh nghĩ rằng bản thân chẳng khác gì khẩu súng lục anh luôn đeo bên người. Tất cả mọi người, ngoại trừ Sarah, nhìn anh theo cùng một cách, nhưng đối với cô anh là một người đàn ông...người đàn ông của cô.

Một lần nữa anh muốn hỏi cô rằng cô đã quyết định lúc này có phải đã đến thời điểm bắt đầu một cuộc hôn nhân thật sự hay không. Những ngày họ ở cùng nhau có thể chẳng còn được bao lâu. Anh đã nghĩ đến việc hứa hẹn với cô rằng nó sẽ không giống như những gì cô đã có trước đây. Nhưng cuối cùng Sam nhận ra một điều mà anh không hề dám chắc chắn. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu như cô không cảm thấy bất cứ điều gì khi họ làm tình với nhau. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu như anh là một người tình kém cỏi cũng giống như cô không giỏi trong việc bắn súng? Anh cố gắng tự động viên bản thân bằng việc nghĩ đến vài người phụ nữ anh đã ngủ cùng không hề than phiền gì về nó. Nhưng cái ý nghĩa đó cũng chẳng khiến anh cảm thấy yên tâm khi anh biết họ làm thế vì được trả tiền theo giờ.

Anh mỉm cười. Sarah dường như thích sự đụng chạm của anh vào sáng nay và anh chưa bao giờ quên cách cô đã hôn anh trước khi họ rời khỏi khách sạn. Một câu hỏi vẫn còn khiến anh phiền lòng. Có thể cô làm thế chỉ muốn khiến anh nguôi ngoai. Anh cố gắng thư thái trên túi ngủ. Nó sẽ chẳng dễ dàng một chút nào khi mà tất cả những gì anh có thể nghĩ chính là việc anh muốn có cô. Anh ước mình có thể thì thầm những câu nói lãng mạn với cô, nhưng anh đã luôn nghĩ rằng những lời lẽ đó chỉ làm lãng phí thời gian giữa một người đàn ông và một người phụ nữ.

Giống như việc cô luôn làm mỗi đêm, Sarah tháo bím tóc dài ra và dùng lược chải lại tóc. Sau đó cô tháo đôi giày da đánh và đặt cạnh đôi giày bột của anh. Cô trượt vào bên dưới tấm chăn chỉ cách anh có vài in-sơ.

Anh chờ đợi, nghĩ rằng anh đáng lẽ phải nói với cô rằng cô thật xinh đẹp trước khi trời quá tối. Anh nghĩ mình nên khen cô một điều gì đó, nhưng tất cả những gì anh có thể nghĩ đến chỉ là tài bắn súng của cô. Nếu như anh nói với cô là cô rất có năng khiếu trong chuyện này, cô sẽ biết anh là một kẻ nói dối.

“Sam”. Cô phá vỡ sự yên tĩnh. “Anh có thể hôn em để chúc ngủ ngon được chứ, nếu như nó không quá rắc rối?”

Sam xoay người lại và dang rộng cánh tay quanh eo cô. Một cách dịu dàng anh chạm vào cô, kim nén khao khát tóm lấy cô và chôn vùi cô bên dưới anh. Anh tập trung vào những cái đỉnh ri-vê trên quần của cô. Chiếc quần tây vải bông chéo Levi Strauss dành cho đàn ông thật thô ráp dưới sự đụng chạm của anh, nhưng Sam biết sự mềm mại nằm phía bên dưới nó. Cô đã thất bại da để giữ chặt nó ngay eo nhưng nó vẫn quá lớn so với cô.

Sam nghiêng người gần lại và hít vào mùi hương trên tóc cô. “Một ngày nào, vào một thời điểm thích hợp, em sẽ cảm thấy như thế nào nếu như em mang một sinh linh bé bỏng bên trong mình? Đứa con của anh?”.

Cô không trả lời. Việc cô hít sâu vào cho phép anh dễ dàng kéo áo sơ mi của cô ra khỏi cặp quần. Anh luồn những ngón tay mát lạnh của mình vào phía bên trong áo cô.

Anh lạc mất bản thân trong cái cách cơ thể cô chuyển động khi cô hít thở. “Em không bận tâm đến việc mình sẽ mang thai lần nữa”. Cuối cùng cô cũng thì thầm. “Vào một ngày nào đó”.

Anh cúi xuống và hôn vào môi cô một cách nhẹ nhàng, anh nghe thấy tiếng thở dài của cô.

“Sarah, em có phiền không nếu như anh chạm vào em trong khi anh hôn em để chúc ngủ ngon?” Cơ thể cô đã nói cho anh biết câu trả lời mà anh muốn nghe.

“Anh sẽ không vượt quá sự đụng chạm phải không, Sam? Anh thề chứ?”

“Anh thề”. Anh hạ thấp miệng xuống bao phủ lấy miệng cô khi những ngón tay của anh kéo cái đinh ri-vê trên quần của cô.

Trong một lúc anh hôn cô như thể anh sẽ làm như thế cả đêm. Mỗi lần cả hai đều học thêm cách để làm thỏa mãn lẫn nhau. Anh nếm phía bên trong miệng của cô và yêu cách cô rung mình với sự vui thích. Anh cởi những cái nút trên áo sơ mi của cô cho đến khi nó mở đến eo, nhưng anh không hề đẩy nó ra để làm lộ da thịt của cô.

Bàn tay của anh trượt xuống tìm kiếm tay cô và đem những ngón tay của cô đến áo sơ mi của anh, để cô làm tương tự như những gì anh vừa làm. Cô lỏng lỏng mở những chiếc cúc áo với sự căng thẳng nhưng anh không để tâm. Khi cô đã hoàn thành, cô trượt tay khắp ngực của anh.

“Em thích cảm giác khi người anh không hề bị băng vết thương quấn quanh”, cô thì thầm.

“Anh thích cảm giác cơ thể em không có gì bao phủ ngoại trừ tay của anh”, anh trả lời và nghe thấy tiếng cười của cô phả vào cổ họng của anh.

Anh đột nhiên ngồi dậy và kéo cô theo cùng với anh. Anh bắt chéo chân và để cô ngồi trên đùi anh, hai chân cô dang rộng để hai bên chân anh. Hai bàn tay của anh nắm chặt lấy đùi của cô và dịch chuyển cơ thể cô cho đến khi nó tựa gần vào anh trong phạm vi quần áo cho phép.

“Sam!” Cô cố gắng kéo người ra.

“Mọi chuyện ổn mà”, anh thì thầm. “Anh sẽ không làm đau em hay nuốt lời hứa đâu”.

Cô gạt đầu một cách căng thẳng. Cô đủ tin anh để tiếp tục làm điều không rõ này.

Một tay anh giữ chặt lấy cô và tay còn lại để phía sau đầu cô, kéo miệng cô đến với miệng anh. Anh hôn cô một cách trọn vẹn, không giữ lại bất cứ thứ gì, anh chỉ buông cô ra một lúc để đẩy những cái áo sơ mi của họ qua một bên. Khuôn ngực mềm mại của cô ấn vào vòm ngực rắn chắc của anh, đoạt lấy hơi thở của anh với sự khoái cảm.

Lúc ban đầu cô giật nảy mình, không biết điều gì đã xảy ra với cô, sau đó cô nhận ra sự đam mê của anh cũng như của cô. Nhận thức đó khiến Sam cảm thấy choáng váng. Anh vòng tay quanh người cô và kéo cô tựa vào người anh. Cánh tay cô quấn lấy cổ của anh và giữ chặt lấy khi cả người cô run lên.

Anh dịu dàng hôn nơi cổ họng của cô, gạt nhẹ tóc của cô ra khi anh đi xuống phía dưới. Cô tan chảy trong sự đụng chạm của anh, ngửa đầu ra sau cho đến khi ánh lửa nhảy múa trên da thịt trần trụi của cô. Anh muốn nhìn thấy cô nhưng nhu cầu cảm nhận trái tim đập bên cạnh con tim anh không có gì ngăn cách giữa chúng trở nên quá lớn. Anh kéo cô tựa lại vào người anh.

Tay cô đặt nhẹ lên vai anh khi cô để anh di chuyển cô theo cách khiến anh hài lòng. Cô thư giãn một cách từ từ, tin tưởng anh khi cô để mình trôi dạt với xúc cảm, với nhu cầu nguyên thủy và mới mẻ.

Khi anh đặt lưng cô nằm trên tấm chăn ngủ, cô duỗi thẳng người và mỉm cười khi tay anh di chuyển từ phía cổ xuống đến chiếc quần dài của cô. Nhìn cô chăm chú, anh tháo đai lưng nơi quần của cô rồi đến những thứ khác.

Tay cô bao phủ lấy tay anh. “Không, Sam”, cô thì thầm. “Đừng làm thế”.

“Tất cả ổn mà, tình yêu của anh”, câu trả lời của anh gần bên tai cô. “Chỉ là để anh có thể chạm vào em”.

Anh di chuyển một cách táo bạo xuống phía dưới đưa một bên ngực của cô đến miệng của anh và cô bắt đầu đu đưa theo giai điệu của anh. Bàn tay của cô đặt phía đầu những ngón tay của anh khi anh tiến xuống nơi cạp quần của cô để đến với nơi ấm áp bên dưới.

Cô thét lên khi anh chạm nhẹ vào cô và rồi nó trở nên mạnh hơn.

Anh dịu dàng hôn lấy miệng của cô. “Nói anh dừng lại đi, Sarah. Hãy đẩy anh ra đi”.

Tay của anh chạm đến nơi sâu thẳm trong tâm trí của cô.

“Không”, cô trả lời, thở một cách hổn hển.

Sau đó nụ hôn của anh trở nên sâu hơn. Lưỡi anh dịu dàng vuốt ve khi anh di chuyển những ngón tay.

Cô cắt đứt nụ hôn, cô cần phải hít thở, cô muốn nói cho anh biết anh đã làm cô cảm thấy như thế nào. Nhưng tất cả chỉ là những tiếng thở dài thỏa mãn và thích thú.

Miệng anh lướt ngang qua ngực của cô và sự đam mê tăng lên một cách khó tin.

Nó đột ngột dội vào người cô, khiến cô cảm thấy cả cơ thể mình đang căng ra.

Sam kéo cô lại bên anh, ôm lấy cô khi cô từ từ trôi dạt trở lại nơi này. Anh không chạm vào cô, thậm chí cũng không hôn cô. Anh chỉ ôm lấy cô, để cơ thể run rẩy của cô tựa vào người anh. Anh nhận lấy sự choáng váng vì đam mê của cô theo cùng một cách anh nhận lấy phản ứng của cô lúc tập bắn súng.

Khi Sarah cuối cùng cũng có thể nói chuyện, cô nhận ra anh đã kéo quần áo cô lại vị trí cũ và nằm yên bên cạnh cô. Một tay đặt yên trên người cô và tay còn lại thì luồn vào tóc cô.

“Em chưa từng biết bất cứ điều gì giống như thế này”, cô thì thầm. “Sam, anh sẽ không tin được chuyện gì đã xảy ra với em đâu”.

Anh không trả lời và cô nhận ra cô đã quá đắm chìm vào những cảm xúc mà không hề nghĩ đến suy nghĩ của anh.

“Ôi, Sam”. Cô vươn người và hôn lên cằm của anh. “Anh biết nó sẽ xảy ra phải không?”

Anh gạt một sợi tóc ra khỏi má của cô. “Anh nghĩ đúng như vậy”.

“Thỉnh thoảng anh sẽ làm lại điều này chứ Sam?”

Cô cảm thấy ngực anh run lên vì cười. “Anh sẽ suy nghĩ về nó”.

Cô đặt tay mình lên trái tim anh và tựa đầu vào vai anh. “Chúc anh ngủ ngon, Sam”. Tên của anh hầu như lạc mất bởi cái ngáp dài của cô.

“Ngủ ngon, Sarah”.

Anh lắng nghe âm thanh trong khi ngủ của cô lúc anh nhìn chăm chăm vào màn đêm. Anh đã làm cô vui. Nếu như anh có thể làm điều đó chỉ với sự đụng chạm, anh có thể làm nó khi họ làm tình với nhau. Từ từ anh trở nên biết rõ cô, hiểu được thứ cô muốn và cô thích được chạm vào như thế nào. Vấn đề duy nhất nếu anh phải tốn một khoảng thời gian lâu để quyến rũ vợ của mình, anh sẽ trở nên quẫn trí vì những nhu cầu anh giành cho cô.

Sam không buồn nhắm mắt lại. Kể từ khi anh kết hôn, anh đã từ bỏ giấc ngủ mất rồi.

24. Chương 24

Sarah thức dậy cùng với những tia nắng lấp lánh xuyên qua những hàng cây. Lửa đã tàn nhưng vẫn còn đủ sưởi ấm và chặn ngủ của Sam phủ lên người cô, giữ ấm cho cô trong không khí lạnh lẽo của buổi sớm mai. Cô vươn thẳng người và cọ tay vào hai mắt.

Sam đã đi rồi.

Trong một lúc cô muốn cuộn mình bên dưới những cái chăn và nhớ đến việc anh đã hôn cô như thế nào, chạm vào cô ra sao, nhưng việc nhận thức ra anh đã rời khỏi cô vào đêm qua khiến cô hoảng sợ.

“Sam”, cô nói, khẩn cầu nghe thấy tiếng trả lời của anh. “Sam ơi!”

Cô kéo tấm chăn ra và ngồi dậy. “Sam!”

Có thứ gì đó di chuyển giữa những hàng cây.

“Sam, anh đâu rồi?” Cô nhắm mắt lại. “Sam!”, cô khóc. “Đừng bỏ lại em mà!”

Tiếng động giữa những hàng cây lớn dần và khi cô mở mắt ra cô nhìn thấy Sam đang chạy về phía cô. Anh quỳ gối xuống và kéo cô vào vòng tay của anh. “Sarah, có chuyện gì vậy?”

Cô vùi đầu vào ngực của anh và cố gắng bình tĩnh trở lại. “Ôi Sam. Em nghĩ rằng anh đã bỏ rơi em”.

Anh giữ chặt lấy bả vai của cô và kéo cô cách xa chừng vài centimet. “Đến khi nào em mới dừng nghĩ đến việc anh bỏ rơi em mỗi khi anh không ở gần em chứ? Anh chỉ đi cho lũ ngựa uống nước thôi mà”.

Cô cảm thấy mình như một kẻ ngốc. Cô không nên khiển trách anh về việc bỏ cô ở lại. Cô chắc chắn sẽ phát điên nếu Sam thực sự làm như thế. “Em xin lỗi”.

Anh kéo cô trở lại với vòng tay của anh và cười thầm. “Đầu tiên, em không thích anh, quyết định anh là một kẻ xấu. Còn bây giờ em lại không muốn anh ra ngoài tầm mắt của em. Em đúng là một người phụ nữ khó hiểu”.

Anh lau nước mắt trên gương mặt của cô và hôn cô một cách trọn vẹn. “Sáng nay môi em hơi sưng lên đấy. Nếu anh là người khác, anh sẽ nói rằng đêm qua em đã bị hôn thật lâu và thật nhiều”.

“Đúng là như thế mà”. Cô mỉm cười. “Anh có nhớ lúc em hỏi anh rằng tại sao người ta thường hôn lên môi không?”

“Có, anh nhớ”.

“Hãy quên những gì em đã hỏi đi. Bây giờ em đã biết câu trả lời rồi”.

Sam cười toe toét. “Đừng nhìn anh theo cách đó nếu không hôm nay chúng ta sẽ chẳng đi được dặm nào đâu. Chúng ta cần phải phi ngựa đi thật nhanh để bù lại đoạn đường chúng ta đã bỏ lỡ vào ngày hôm qua. Anh muốn em hãy nói với anh khi nào em cảm thấy mệt”.

Cô gật đầu và miễn cưỡng rời khỏi vòng tay của anh.

Nửa giờ sau họ đi ngang qua vùng nông thôn hẻo lánh nằm giữa Dallas và Fort Worth với tốc độ nguy hiểm. Sarah yêu điều đó. Cô không thể giải thích được tại sao, nhưng mỗi ngày ở bên cạnh Sam lại khiến cô cảm thấy mình mạnh mẽ hơn. Có thể đó là do anh chưa bao giờ than phiền về sự yếu ớt của cô, cô không muốn nhìn thấy bản thân mình giống như vậy.

Buổi trưa họ dừng lại bên cạnh bờ suối và hoàn thành nốt số đồ ăn mà Ruthie đã gói theo cho họ.

“Chúng ta đã ăn hết chúng”, Sam nói, gấp cái túi lại và nhét nó vào trong cái túi treo nơi yên ngựa của anh.

“Em sẽ đi săn một con thỏ cho bữa tối của chúng ta”, cô hứa.

Sam cười lớn lên. “Vậy thì chúng ta sẽ chết đói mất”.

Vào cuối buổi chiều Sarah đã quá mệt để nói chuyện cùng anh. Sam tìm thấy một nơi yên tĩnh và dựng trại tại đó. Ban sáng trời âm áp và có nhiều nắng nhưng khi ngày kết thúc mây giăng kín bầu trời báo hiệu một cơn mưa. Mặc dù trông cô mệt mỏi nhưng cô vẫn giúp anh tự tay chăm sóc con ngựa của cô.

Khi Sam nhấc yên ngựa ra và đặt chúng bên dưới mỏm đá nhô cao, Sarah ngồi nghỉ một vài phút trước khi cô đi nhóm lửa. Cô tựa đầu vào yên ngựa, và điều kế tiếp cô biết chính là tiếng lửa kêu lách tách đã đánh thức cô.

Sarah ngồi dậy, nhận ra mình ắt hẳn đã ngủ thiếp đi trong một lúc. Sam đã đắp chăn cho cô. Vươn thẳng người, cô nhìn thấy Sam đang đứng phía bên kia ngọn lửa nhìn vào bóng đêm.

“Em đã ngủ thiếp đi bao lâu rồi ạ?”

Anh quay người lại. “Đủ lâu để anh có thể nhóm lửa và đi săn cho bữa tối”.

“Một con thỏ sao?”

“Không, anh đã cứu chúng thoát khỏi việc bị em săn. Anh đã bắt vài con cá và mở một lon đậu. Đĩa của em ở gần đồng lửa đó, nếu như em cảm thấy đói, nhưng anh e rằng tài nấu ăn của anh không khá lắm đâu”.

“Cám ơn anh”. Sarah cảm thấy có lỗi khi mình chẳng làm gì mà được ăn, nhưng thức ăn có vị rất ngon. “Anh là một đầu bếp cừ đấy”, cô nói khi đang nhai.

“Khi nào chúng ta đến nhà của anh, anh rất hy vọng em sẽ đảm đương công việc này. Ngoại trừ vài thứ mà Ruthie làm cho anh, tất cả mọi thứ anh mặc cũng như ăn trong những năm qua đều mua từ những cửa tiệm. Em biết làm bánh nướng chứ?”

“Có”. Cô cười. “Em hứa sẽ làm nó cho anh”.

“Anh đang mong đợi đấy”.

Cô dừng lại. “Sam, anh thực sự có một căn nhà, hay đó chỉ là giấc mơ thôi?”

“Anh thực sự có một căn nhà. Vài năm sau chiến tranh anh đã mua nó, lúc đó nó chẳng có gì cả, nhưng mỗi khi anh kiếm dư tiền, anh đều sửa sang nó lại”.

“Kể cho em nghe về nó đi”.

Anh đi vòng quanh đồng lửa và ngồi xuống trên yên ngựa của anh. “Căn nhà không lớn lắm, nhưng nó có một gian bếp khá đẹp và gác xép có thể để vài đứa nhóc ngủ ở đó. Có một kho thóc mới và một bãi để quay gia súc lại. Cả một suối nước nhỏ và anh có thể câu cá tại đó. Có một thị trấn nhỏ gần đó. Không có nhiều người sinh sống nhưng những người dân tại đó đang bàn tính xây dựng một trường học”.

Sam quan sát cô thật gần. Trong những ngày họ ở cùng nhau, không ai trong bọn họ dành nhiều thời gian để bồi dưỡng tương lai. “Anh nghĩ anh có thể để em ở lại đó. Em sẽ được an toàn, không ai ở đó biết anh cả. Khi anh làm việc ở đây, anh luôn nói với họ anh làm thuê cho người ta. Anh nghĩ em sẽ ổn khi trải qua mùa đông tại đó và đến mùa xuân em có thể trồng cho mình một khu vườn”.

Sarah nhìn anh. “Nếu em ở đó thì anh sẽ ở đâu?”

“Anh vẫn còn việc phải làm, nhưng anh sẽ trở về đó khi nào anh quá mệt mỏi và cần được nghỉ ngơi. Em có ngôi nhà của riêng mình và anh có một nơi an toàn để ẩn nấp”.

“Anh không sống cùng với em sao?”

“Anh nghĩ đó là điều em muốn mà Sarah, một nơi để em gọi là nhà của mình. Em không cần phải lo lắng về tiền bạc, anh đã dành ra một số tiền lớn trong những năm qua”.

Sarah nhìn chằm chằm vào người đàn ông xa lạ này. Anh đã đề nghị với cô tất cả mọi thứ mà cô từng mong đợi. Một ngôi nhà. Một nơi của riêng cô. Nhưng tại sao nó lại cho cô cảm giác trống rỗng như thế này?

“Tại sao anh làm điều này, Sam?”

Anh cọ xát hai bàn tay lại với nhau. “Tại Cedar Point, khi anh nhìn thấy em trong buổi xổ số, anh đã nghĩ anh có thể tìm được một người phụ nữ kết hôn với anh. Anh không phải là một người đàn ông hoàn hảo ở

Texas này. Có thể em sẽ trao cho anh một nơi mà anh có thể tìm thấy sự thanh bình và anh sẽ nhận chăm lo cho em. Nó dường như là một cuộc trao đổi công bằng”.

“Nhưng anh sẽ bỏ đi”.

“Không phải lúc nào cũng thế. Thỉnh thoảng anh sẽ quay về và ở lại trong một hoặc hai đêm. Có thể lâu hơn nếu như em cần anh”.

Sarah đặt đĩa của cô xuống và cuộn người vào chăn. “Chúng ta cũng giống như Frank, bạn của anh và Molly vợ của anh ta. Chúng ta kết hôn nhưng không phải như những đôi vợ chồng khác”.

Sam cau mày. Cô làm cho kế hoạch của anh nghe giống như một ý kiến chẳng ra làm sao. Anh đã phải suy nghĩ về nó rất nhiều. Anh kiếm sống bằng nghề săn tội phạm để lấy tiền thưởng. Anh không thể chỉ sống yên ổn tại trang trại. Anh đã cho rằng cô sẽ nghĩ việc sống trong một căn nhà xinh đẹp tốt hơn ở trong nhà giam, nhưng cô nhìn anh như thể anh đã tặng cho cô một phần thưởng thứ hai.

Anh chờ thêm một tiếng nữa trước khi vào ngủ cùng cô. Không khí buổi tối phả vào mặt của anh. Cuối cùng anh nằm xuống bên cạnh cô và thử đưa cánh tay để cô làm gối, nhưng cô đã ngủ thiếp đi cuộn tròn lại bên cạnh yên ngựa của cô. Cô thậm chí không yêu cầu anh hôn cô để chúc ngủ ngon.

Vào sáng hôm sau, cô đã thức dậy và pha cà phê ngay khi anh tỉnh giấc, vươn thẳng người để giãn gân cốt. Anh đã thử nói chuyện với cô vài lần, nhưng không có lần nào cô nói quá nhiều với anh. Dường như cô không có vẻ nổi điên lên với anh. Khi Sarah tức giận, anh có thể nhìn ra ngay. Anh quyết định đó là do cô có thể quá mệt. Việc cưỡi ngựa rong ruổi trên đường không phù hợp với cô.

Họ mặc áo đi mưa mà anh đã mua thêm vào đồng đồ dự trữ và đi ra ngoài. Với chiếc nón lớn và cổ áo đi mưa kéo cao, anh hầu như không thể nhìn thấy gương mặt của cô. Đường trở nên lầy lội, cô có ý định đi theo sau và không cố gắng cưỡi ngựa sóng đôi bên anh.

Đến giữa buổi chiều, tâm trạng của anh đã trở nên tồi tệ y như thời tiết lúc này. Anh biết có một trạm đậu xe ngựa cũ dành cho mọi người dùng làm nơi nghỉ qua đêm. Trong những năm qua anh chưa từng dùng nó, anh thích ở một mình thậm chí là trong thời tiết tồi tệ. Việc ngủ trong mưa vẫn còn tốt hơn nằm ở đó nghe tiếng ngáy của người khác. Quản lý của trạm dừng cũ này cũng cho thuê bốn phòng có giường ngủ. Nếu như ta đi vào đó sớm, chìm vào giấc ngủ nghĩ rằng mình là người duy nhất trong phòng, nhưng khi trời sáng ta nhận ra có thêm ba người khác nằm kế mình.

Sam không biết những người phụ nữ nghỉ ngơi ở đâu. Anh cho rằng có thể họ cùng chia sẻ một căn phòng. Có thể nếu như ở đó không quá đông, một người đàn ông có thể ngủ cùng với vợ anh ta.

Cô gạt đầu khi anh chỉ về phía ngoài của trạm dừng và cưỡi ngựa theo anh.

Khi họ đến gần, có điều gì đó không đúng đối với Sam. Cơn mưa phùn cản trở tầm nhìn của anh, nhưng anh không nhìn thấy bất cứ hoạt động gì. Ngay khi họ đến cuối toa xe, Sam nhận ra nơi này hoàn toàn hoang vắng. Anh quay ngựa trở lại phía Sarah. “Ít nhất chúng ta sẽ không phải ở ngoài trời mưa”.

Cô đồng ý và cưỡi ngựa đi cùng anh.

Sau khi quan sát bên ngoài trạm dừng, họ quyết định kho thóc sẽ vừa sạch sẽ vừa là nơi ẩn náu tốt. Mặc dù mái nhà tồi tàn nhưng kho thóc vẫn còn dùng được.

Cổ khô được cất giữ ở phía sau, hầu như chắc chắn là do những nông dân quanh đây đã chất vào.

Trong khi Sam chăm sóc cho những con ngựa, Sarah đốt lửa trên nền sàn dơ bẩn tại nơi cao nhất của mái nhà. Không gian trở nên ấm và sáng hơn. Cô lục lọi trong đồng đồ dự trữ, nhưng chỉ tìm thấy những hộp đậu, thịt bò khô và những hộp đào.

“Đó là tất cả những gì anh từng ăn khi rong ruổi trên đường sao?” cô hỏi, giơ những cái hộp lên.

“Hầu như là thế”. Sam nhìn thấy dấu chấm hết cho câu hỏi đó nhưng ít nhất họ cũng đã nói chuyện với nhau.

“Để em đoán nhé, khi em làm món bánh nướng yêu thích của anh, em sẽ phải dùng đào để làm”.

Sam mỉm cười. “Anh thích táo hơn. Và trong khi anh nghĩ về nó, em hãy hứa là đừng bao giờ dùng đậu cũng như thịt bò khô để nấu bữa tối cho anh”.

Họ dùng bữa gần bên đồng lửa, sau đó Sam đứng canh gác trong một lát và ngắm nhìn trời mưa. Từ góc mắt, anh quan sát cô đang kéo một đồng cỏ khô và làm một cái giường gần bên đồng lửa. Cái kho thóc cũ này khá kín cho phép khói từ ngọn lửa lan tỏa trong không khí, giúp sưởi ấm các góc.

Đã hai ngày kể từ khi anh chạm vào người cô, và nhu cầu được ôm lấy Sarah hình thành trong người anh. Anh ngắm nhìn cô đang cời đồ trong bóng tối và dùng nước mưa đựng trong thùng để tắm rửa. Người cô có thể chẳng dơ gì. Cả hai đều ướt sũng mặc dù họ đều có mặc áo mưa. Sau khi lôi bộ đồ ngủ từ túi của mình ra, cô mặc nó vào và treo bộ đồ ướt lên để hong khô.

Khi cô trượt người vào trong chăn của mình, Sam quyết định anh không thể chờ thêm. Anh đi ngang qua cô. Anh cời áo đi mưa và khẩu lục để chúng trong tầm với.

“Sarah”, anh nói, quỳ gối xuống để chạm vào vai của cô.

Cô ngược lên nhìn anh. “Chúc anh ngủ ngon”. Cô nhắm mắt lại lần nữa.

“Không, chờ đã. Anh chưa sẵn sàng để chúc em ngủ ngon”. Anh lắc vai cô một lần nữa, ao ước cô yêu cầu anh hôn cô hay chạm vào cô. Khi cô không phản ứng gì, anh nói thêm. “Anh có chuyện cần nói với em”.

Sarah tựa đầu lên cánh tay. “Được rồi, Sam. Anh muốn nói chuyện gì với em nào?”

Anh phải bắt đầu tại một nơi nào đó. “Em có thích cách anh hôn em hay không?”

Cô mỉm cười. “Anh biết là em thích nó mà Sam. Nhưng em hiểu rằng những người đã kết hôn với nhau không thể hôn nhau mọi lúc được, vì thế em sẽ cố gắng không yêu cầu điều đó thường xuyên”.

“Em không cần phải yêu cầu anh hôn em, Sarah. Em chỉ cần rúc vào người anh và anh sẽ hiểu lời gợi ý đó”. Anh nghĩ đến việc đề cập con ngựa cái của cô đã làm như thế nào với con ngựa của anh nhưng anh không biết cô có thấy cảm kích khi bị so sánh với ngựa hay không. Ngoài ra, đó không phải là hướng anh muốn cuộc thảo luận này đi đến.

Sarah gập tay lại để làm gối. “Em sẽ nhớ điều đó”. Cô rúc người vào chăn.

Anh lắc vai cô một lần nữa. “Anh chưa nói xong”.

Cô cố gắng ngược đầu lên lần nữa. “Em xin lỗi. Em cho rằng mình quá buồn ngủ. Đường như chúng ta đã cưới ngựa suốt trong hai ngày mưa trước khi dừng lại”.

Sam cân nhắc lại kế hoạch của mình. Cô đã mệt. Nhưng anh không biết họ còn được ở bên nhau bao nhiêu ngày nữa. “Em có thích cách anh chạm vào em không?”

“Có Sam, em thích nó”, cô trả lời, trông có vẻ tỉnh táo hơn. “Em chưa bao giờ mơ có một người đàn ông chạm vào em và khiến em cảm nhận theo cách mà anh đã làm”.

“Và em thấy chỉ cần có anh ở bên? Chỉ cần nhìn thấy anh thôi sao?”

“Vâng”. Cô nhướn mày, đột nhiên cảm thấy hứng thú với cuộc trò chuyện.

Anh mỉm cười. “Anh nghĩ đã đến lúc em thay đổi suy nghĩ về cuộc hôn nhân của chúng ta. Nói cho cùng, cả hai chúng ta đều biết nó là cuộc hôn nhân lâu dài, vì thế em không thể né tránh nó mãi được”. Anh cố gắng đọc nét mặt của cô nhưng trời quá tối. “Thậm chí em đã nói rằng em không phiền khi mang đứa con của anh và anh thấy chuyện đó có thể xảy ra khi cả hai chúng ta đã có chút ít thân thiết”.

“Em sẽ suy nghĩ về điều đó”. Cô ngồi dậy và đặt cằm lên đùi. “Anh đã nói anh sẽ chờ cho đến khi em sẵn sàng mà”.

“Đúng, anh đã nói như thế”. Sam gật đầu. “Nhưng anh nghĩ em đã sẵn sàng”.

“Không, Sam”. Cô nhắc cằm lên. “Em sẽ là người nói khi nào thời điểm đó đến”.

“Anh nói tối nay là thời điểm đúng đắn”. Những từ ngữ anh nói nghe chói tai hơn ý anh muốn. Anh nghĩ nếu như anh tiếp tục đề tài này, cô sẽ đi theo. Nhưng dường như cô không muốn nói về nó cũng như không muốn làm bất cứ điều gì. “Tối nay có vẻ là thời điểm tốt đối với anh”.

Cô đứng dậy, đột nhiên trở nên vô cùng tức giận. “Sam Gatlin, anh sẽ không phải là người nói với em khi nào thời điểm đó đến”.

“Có, anh có thể làm điều đó”. Anh trào khỏi tấm chăn ngủ và đi qua lại vài bước trước khi quay trở lại nhìn thẳng vào cô. “Anh là chồng em và anh cho rằng mình biết điều đó”.

“Anh không được bắt em làm bất cứ điều gì!”

“Người phụ nữ quái quỷ này, nếu như anh muốn ép em anh đã làm nó ngay đêm chúng ta kết hôn. Anh đã gắng gượng cho đến tận ngày hôm nay”. Điều này không giống như những gì anh đã dự tính. Anh chỉ về phía tấm chăn ngủ. “Giống như anh đã nói vào đêm chúng ta kết hôn, hãy vào đó và chuẩn bị sẵn sàng. Đã đến lúc anh là người dành chiến thắng trong cuộc tranh luận với em”.

Cô chống tay lên hông, chuẩn bị chiến đấu với anh. Trong một khoảng thời gian dài âm thanh duy nhất trong kho thóc chỉ là tiếng mưa rơi trên mái nhà.

“Không”.. Tiếng của cô còn nhỏ hơn cả tiếng thầm thì.

“Em biết rõ cái gì được mong đợi, vì thế cuộc thảo luận này vô nghĩa. Anh nói đây chính là thời điểm để chúng ta bắt đầu một cuộc hôn nhân thực sự”.

Anh đã từng đọc một cuốn sách, nó nói rằng phụ nữ thích được người đàn ông của họ bắt ép, nhưng Sarah chưa bao giờ đọc cuốn sách đó. Cô nhìn anh một cách giận dữ như thể anh không phải là người đàn ông kiên nhẫn nhất trên trái đất này. Anh chưa bao giờ yêu cầu cô làm bất cứ điều gì cô không thích. Anh thấy được điều đó. Nhưng sau đêm nay cảnh sát trưởng Riley không thể làm gì để chấm dứt cuộc hôn nhân này. Sau đêm nay cô sẽ trở thành vợ của anh hơn là một cái tên.

Cô di chuyển lùi khỏi đám chăn ngủ. “Anh không thể chiếm lấy em bằng việc ép buộc”.

“Dĩ nhiên anh không làm thế!” Sam phẫn nộ khi cô nghĩ anh như thế. “Và anh không muốn em nằm đó hoàn toàn bất động như một xác chết. Điều anh đang làm chính là khiến em thay đổi suy nghĩ, Sarah. Anh sẽ làm tình với em theo cách mà bất cứ người đàn ông nào làm tình với vợ của anh ta”.

“Anh đang phá vỡ lời hứa của chính mình”.

“Anh không có. Anh chỉ giúp em quyết định một cách sáng suốt thôi. Bây giờ, đi ngủ thôi”.

Ngay lập tức, nhanh hơn bất cứ tay súng nào anh từng thấy, Sarah đã kéo một khẩu súng lục của anh ra khỏi bao súng anh treo kế bên áo khoác và nổ súng.

25. Chương 25

“Sarah!” Sam hét lên khi viên đạn đầu tiên chạm vào sàn nhà dơ dáy phía bên trái của anh. “Đặt cây súng đó xuống!”

Phát thứ hai chỉ cách chân phải của anh hai mét.

“Dừng ra lệnh cho em đi!” Cô nhắc khẩu súng bằng cả hai tay. “Em không còn là cô gái hay hoảng sợ mà anh đã kết hôn đâu. Em sẽ không để mình bị ép buộc làm bất cứ điều gì, cho dù đó là bởi người đàn ông mà em yêu”.

Phát thứ ba bắn ngay một nơi nào đó trên bức tường kho thóc phía sau Sam, nhưng anh thề nó đã sượt ngang qua tai của anh.

“Nếu như em yêu anh, tại sao em lại cố giết chết anh chứ?” Anh bước một bước về phía cô.

Cô đứng đưa nòng súng. “Em có thể yêu những hồi ức về anh”.

Tiếng sấm vang vọng khắp kho thóc, làm rung rinh những bức tường mỏng manh.

Cơn bão đột ngột ủa về.

Sam liếc nhìn về phía cánh cửa khi có một con ngựa xuyên qua màn mưa và lao ngay vào kho thóc.

Người trên ngựa giật lấy dây cương và con ngựa xoay một vòng, hất nước ra mọi hướng. Trước khi con ngựa đứng yên, người ngồi trên ngựa đã nhảy khỏi yên và lôi súng ra.

“Jacob?” Sarah nói thì thầm đầy hoảng sợ.

“Tôi ở đây, Sarah!” anh ta la lên. “Hắn ta sẽ không làm tổn hại đến cô đâu. Tôi có thể nghe tiếng la của cô xuyên qua màn mưa”.

“Dalton!” Sam từ từ nhấc cả hai tay lên. “Đứng ngoài chuyện này đi”.

Jacob phất lời câu nói đó khi anh ta tiến lại gần hơn. “Có lần tao đã nói với mày rồi, Sam. Tao sẽ không để cho mày làm tổn hại đến cô ấy, thậm chí cô ấy có là vợ của mày”.

“Dalton, tao luôn biết nào mày chứa đầy bùn mà!” Sam quát lên. “Tao không làm cô ấy bị thương. Cô ấy đang bắn tao”.

Anh chàng cảnh sát trẻ trông có vẻ bối rối khi anh ta liếc nhìn Sarah rồi đến Sam. Khi anh ta nhìn chăm chăm vào Sam, anh ta hạ thấp giọng. “Mày đã làm gì khiến cô ấy nổi điên lên như thế?”

Đột nhiên tất cả đều là tội lỗi của Sam. Vợ anh đã lạnh lùng chìa thẳng súng mà bắn anh và đó chính là kiệt tác do anh tạo ra.

“Mày nghĩ tao làm cái gì chứ?” Sam hướng sự tức giận của anh về phía Jacob. “Hơn nữa, nó không phải là việc của mày”.

“Vậy mày tính đứng đó và để cô ấy bắn chết mày sao?” Jacob dứt súng vào bao và khoanh hai tay lại. “Và mày vẫn còn can đảm để nói đầu tao chứa đầy bùn đó”.

“Cô ấy sẽ không giết tao. Tao chẳng gặp nguy hiểm gì cả. Tao vẫn đang đứng ngay trước mặt cô ấy đây nè”.

Jacob lắc đầu và quay người về phía Sarah. “Nào, Sarah, cô không thể giết chết hắn ta cho dù hắn ta có là một người chồng tồi tệ như thế nào”.

Khẩu súng của Sarah hướng về phía Jacob và không giống như Sam, anh ta đang đứng trước rắc rối. “Hãy cân nhắc cẩn thận cách mà anh nói về chồng tôi, Jacob. Tôi có thể bắn anh ấy, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi không yêu anh ấy”.

Sam cười lớn lên. Anh chàng cảnh sát trông có vẻ bối rối. Anh ta bắt đầu hiểu rõ rắc rối anh ta vừa bước vào.

“Nào, Sarah, tình yêu của anh”, Sam thử lại lần nữa.

“Đừng có gọi em là “Sarah, tình yêu của anh”, Sam Gatlin. Anh có hiểu những từ anh nói hay không?”

“Dĩ nhiên là anh hiểu nó. Anh chưa bao giờ nói rằng anh không hiểu nó cả”.

“Bỏ súng xuống đi, Sarah. Từ từ đặt nó xuống nào”, anh chàng cảnh sát cố vũ, nhưng chẳng có ai thêm lắng nghe anh ta.

“Và anh có thể ngừng điều khiển em đi. Sam, em thề rằng anh hành động như thể anh chưa bao giờ ở bên một người phụ nữ trò chuyện đủ lâu”.

“Đúng đó”, Jacob nói một cách bình tĩnh, bước một bước về phía Sarah. “Tiến lên và bắn hắn ta đi, Sarah. Tôi chắc chắn bất kể hắn ta đã làm điều gì, hắn xứng đáng nhận lấy cái chết”.

“Câm miệng mày lại, Dalton!” Sam quát lên. “Mày giúp tao cái kiểu gì vậy hả?”

“À, tao không biết nữa”. Jacob tự bào chữa cho mình. “Trước đây tao chưa bao giờ tình cờ gặp một tên sẵn tiền thưởng cùng với một cô vợ đã tự thú mình là kẻ sát nhân. Tất cả những gì tao biết là cả hai người làm điều này mỗi tối giống như tiếng gọi yêu thương. Phân nửa số người ở tiểu bang này dường như đang cố giết chết mày, còn hai người thì đứng ở đây nã súng vào nhau”.

Anh ta bước một bước nữa về phía Sarah.

“Đứng yên ở đó đi, Jacob”, Sarah ra lệnh. “Tôi không muốn phải chôn cất cả anh nữa đâu”.

“Cô ấy sẽ không giết chết mày đâu”, Sam nói. “Cô ấy đã nổ ba phát và tao vẫn còn đứng đây nè”.

Sarah hướng sự chú ý trở lại với Sam, phất lờ Jacob khi anh ta bước thêm một bước nữa. “Ngừng nói xấu em đi, Sam”. Cô nâng khẩu súng lên và bắn một phát nữa. Sợi dây thừng treo phía trên đầu anh đang đung đưa vì phát đạn.

Trước khi Sam có phản ứng gì, cô bắn tiếp hai phát nữa, giữ cho sợi dây tiếp tục đung đưa.

Cả hai người đàn ông tê liệt khi nhìn thấy sợi dây trở lại vị trí cũ.

“Nếu như em muốn anh chết, em chỉ cần bắn một phát thôi”. Sarah trượt khẩu súng trở lại bao.

“Còn hôn ở trong rừng là sao?” Sam di chuyển về phía cô. “Tại sao em lại làm ra vẻ em không biết bắn súng chứ?”

“Em thích bài học đó”. Cô cười toe toét khi anh nhắc cô lên và hôn cô.

“Tao thích nhìn thấy cô ấy bắn mày hơn”. Jacob kéo nón ra. “Vậy mới giống người phụ nữ của mày”.

Sam phá vỡ nụ hôn, nhưng không hề buông Sarah ra. “Lần tới khi tao và vợ tao tranh luận với nhau, cảm phiền mày đứng ngoài cuộc”.

“Không có vấn đề gì. Mày cứ gửi điện báo cho tao, tao bảo đảm tao không ở cùng một thành phố với mày đâu”.

Sarah đẩy vào ngực của Sam, và anh miễn cưỡng thả cô xuống. “Cám ơn anh đã đến giúp tôi, Jacob. Anh thật tử tế. Nhưng nếu tôi không học bắn súng từ nhỏ thì tôi và người phụ nữ già sống cùng sẽ chết đói”.

“Em sẽ không ôm hắn ta nữa đó chứ, Sarah?” Sam hỏi. “Bởi vì nếu em làm thế, anh thề anh sẽ phải hạ gục hắn ta vài lần nữa đó”.

Sarah đưa tay về phía Jacob. “Cám ơn anh”, cô nói. “Anh đã ăn tối chưa? Tôi có thể pha cà phê để anh làm ấm cơ thể”.

“Chúng ta sẽ cần nó đấy”, Jacob nhìn chằm chằm vào Sam. “Tôi mang tin tức đến cho hai người”.

Trong một tiếng đồng hồ tiếp theo Jacob nói cho họ nghe về những rắc rối mà Reed và đám đồng bọn của hắn đã gây ra tại Fort Worth. Dường như cảnh sát trưởng đã cố đá hắn ra khỏi thị trấn, và tên tội phạm đó đã cố gây ra càng nhiều rắc rối càng tốt. Ba gã đã chết trong cuộc đấu súng, và cảnh sát trưởng đã nói rằng có một người phụ nữ xác nhận chính Reed gây ra việc đó.

“Tao đã cưỡi ngựa vòng quanh và chờ mày đến”. Jacob uống nốt chỗ cà phê của mình. “Chúng ta có thể bắt được Reed khi hắn ta không chờ đợi điều gì, hoặc không có quá nhiều người sẽ chết”.

Sam đồng ý.

Jacob hướng về phía Sarah, lúc này cô đã cuộn người dưới chân và ngủ thiếp đi được vài phút. “Tao nghĩ mày nên đưa cô ấy đến một nơi nào đó thật an toàn”.

“Tao đã thử rồi. Nhưng tao không thể giành chiến thắng trong cuộc tranh luận với người phụ nữ này. Tao thề với mày, tuy cô ấy có vẻ ngoài yếu đuối, nhưng cô ấy cứng cỏi hơn tao với mày đấy”. Sam mỉm cười. “Và là một tay súng cừ khôi nữa”.

“Chúng ta sẽ để cho cô ấy ở giữa chúng ta, nếu như rắc rối đến”, Jacob nói. “Cô ấy sẽ được an toàn”.

Sam đồng ý. “Mày được chào đón chia sẻ lửa với bọn tao”.

“Không, cảm ơn. Tao sẽ ngủ ở góc xép. Ở đó chắc chắn sẽ an toàn hơn, phòng trường hợp cô ấy thức dậy và bắt đầu cuộc tranh luận hồi nãy của hai người”.

26. Chương 26

Sarah ngủ chập chờn khi Sam kéo giày ra và trượt vào nằm cạnh bên cô. Như mọi khi, anh kéo chăn đắp cho cô trước khi đặt lưng nằm xuống.

“Sam?” cô thì thầm, lặn người qua.

“Ừ”. Sam trả lời.

“Tối nay anh sẽ ôm em chứ, hay anh còn tức giận với em?”

Anh vòng tay quanh người cô và kéo cô tựa vào người anh. “Anh vẫn còn tức lắm nhưng anh sẽ ôm em”. Hơi ấm của anh bao phủ lấy cô khi anh nói thêm. “Em biết em đã khiến anh trở nên điên loạn mà phải không?”

“Em biết. Em cảm thấy rất tội tệ về nó”. Cô có thể nghe thấy tiếng của Jacob ở phía trên. Cô rúc vào gần Sam. Cô rất mừng khi anh chàng cảnh sát ở đây nhưng cô cần phải ở bên cạnh Sam.

“Tại sao em không nói cho Jacob biết lý do thật sự em bắn anh?” Sam thì thầm vào tai cô.

Cô trườn lên phía trên và đưa miệng gần vào tai anh để trả lời. “Em không thể. Nếu thế anh ta sẽ biết được em đã phá vỡ một trong những quy tắc”.

Sam giữ lấy đầu của cô. “Sarah, không hề có quy tắc nào giữa một người đàn ông và một người phụ nữ. Thậm chí nếu có anh cũng không biết chúng”. Anh cọ má mình vào gò má của cô. “Tất cả những gì anh biết đó chính anh muốn em. Anh muốn em một cách tội tệ, có thể anh phải dùng cả đời mới lấp đầy khao khát đó. Không có bất cứ quy tắc nào ngoại trừ những điều chúng ta tự đề ra”.

Sau đó anh hôn cô, nhẹ nhàng và thật ngọt ngào, giống như những nụ hôn mà họ đã có với nhau. Cả hai đều đã nhận ra làm sao để đối phương cảm thấy thỏa mãn nhất. Cô kinh ngạc khi nhận ra người đàn ông này có thể khiến cô tan chảy ngay từ bên trong. Cô thu lấy ngọt lửa khao khát ngọt ngào ấy, để nó lan tỏa khắp cơ thể, chạm đến tận đầu ngón chân của cô.

Trong khi nụ hôn vẫn tiếp tục, Sam di chuyển tay xuống phía sau và giữ chặt lấy hông của cô.

“Sam, chúng ta không thể làm điều này. Jacob có thể nghe thấy đấy”.

Sam để cô nằm ngửa ra và thì thầm. “Anh sẽ không gây ra bất cứ tiếng động nào, nhưng nếu em không phản đối, anh dự tính sẽ chạm vào vợ mình tối nay. Em đã yêu cầu anh làm điều đó cả ngày hôm nay”.

“Không, em không có”. Cô chôn vùi tiếng cười khúc khích của mình vào ngực của anh.

“Có, em đã làm thế. Trong cái cách em di chuyển. Cách em nhìn anh. Thậm chí khi em bắn anh, em cũng nài xin anh ôm em thật chặt”.

Cô thư giãn khi bàn tay của anh đi ngang qua bộ váy của cô. Anh không cời hàng nút nhỏ đến tận eo của cô hay cố kéo đường viền chân váy lên phía trên, anh chỉ đơn giản khám phá cơ thể cô qua lớp vải mỏng.

“Khi em đến với anh như một người vợ thật sự, Sarah. Anh muốn em đến với anh mà không có bất cứ thứ gì bao phủ lấy em, kể cả bộ váy mỏng manh này. Hãy đến với anh khi ánh sáng chiếu rọi trên em, để anh có thể nhìn thấy em và chạm vào em mà không có bất cứ điều gì có thể ngăn cản. Hứa với anh”. Tay anh đặt gần nơi ngực của cô khi những lời nói của anh lờn vờn nơi gò má của cô.

“Em hứa”, cô thì thầm.

Bàn tay anh tiếp tục lang thang, sưởi ấm cơ thể cô. Anh hôn cô cho đến khi tất cả suy nghĩ rời khỏi tâm trí cô và cô trôi dạt vào khoái lạc cùng với anh. Cuối cùng anh chấm dứt nụ hôn và một lần nữa di chuyển miệng đến gần tai của cô. Hơi thở đứt quãng khi anh thổi vào tai cô. “Lần tới khi em nói rằng em yêu anh, tốt hơn nó không phải là một quy tắc mà một người vợ phải có. Yêu anh hay ghét anh, đó chính là cảm xúc thật của em. Anh muốn biết em cảm thấy về anh như thế nào, chứ không phải những điều em cho rằng mình phải nói ra”.

“Em hiểu rồi, Sam”, cô thì thầm.

Anh xoay người cô lại để cô tựa vào anh và nói thêm. “Chúng ta nên đi ngủ thôi. Nếu Jacob nói đúng thì sáng mai chúng ta sẽ phải đụng độ với rắc rối đấy. Cho dù có chuyện gì xảy ra, em phải ở gần anh và làm theo những gì anh bảo. Mạng sống của cả hai chúng ta phụ thuộc vào nó”.

“Em sẽ nhớ điều đó”. Cô nhích lại gần. “Chúc anh ngủ ngon”.

“Em có phiền nếu anh chạm vào em trong khi chúng ta ngủ không?” Tay anh vẫn còn để trên ngực của cô. “Dường như nó đã trở thành thói quen của anh mất rồi. Anh không thể nào ngủ yên nếu không cảm thấy em ở gần bên anh”.

Cô thì thầm. “Không, em không phiền đâu”.

Cô nghe thấy hơi thở của anh trở nên đều đặn, nhưng tay anh vẫn giữ chặt lấy cô. Anh không phải là người duy nhất hình thành thói quen đó. Cô cũng như thế, cảm thấy thật bình yên khi nằm bên cạnh anh.

Vài giờ sau, khi lửa đã tàn và cơn bão lúc này đã qua, chỉ còn mưa lác đác, cô tỉnh giấc do cái đụng chạm của anh. Anh đã cởi vài nút trên bộ váy của cô đủ để anh luồn được tay vào bên trong và nhẹ nhàng dùng ngón cái di chuyển qua lại nơi núm vú của cô. Sự khoái lạc khiến cô choáng váng như thể cô vẫn còn đang mơ.

Khi cô thở dài ra, anh ngược đầu lên, đôi mắt anh lấp lánh đam mê. Không phải nói một lời nào bởi vì họ đều hiểu nó là gì.

Anh khép áo cô lại và nằm ngửa ra. Trong một lúc lâu họ chỉ nằm bên cạnh nhau, không đụng chạm mà chỉ lắng nghe hơi thở của nhau. Cô muốn nói với anh cô đã đáp trả lại anh dễ dàng như thế nào, cô muốn anh nhiều đến mức nào. Cô muốn nói cô đã sai lầm như thế nào khi bắt anh phải giữ lời hứa đó. Anh muốn cô, cô muốn có anh và cả hai đã kết hôn với nhau.

Hơn tất cả, cô muốn nói rằng việc anh chờ đợi có ý nghĩa đối với cô. Cô đã đẩy anh xuống địa ngục nhưng anh vẫn chờ đợi. Có thể cô đã đẩy cả hai xuống đó nhưng cô không biết phải nói sao để anh hiểu rằng chính bởi hành động nhỏ nhoi đó, anh đã thể hiện sự tôn trọng đối với cô. Chỉ bằng việc chờ đợi, anh đã trao cho cô sự kính trọng mà cô mong muốn cả đời. Cô không muốn bản thân trở thành một món hàng, sang từ tay người này qua người khác, một người không hề có chút giá trị. Sam làm cô cảm thấy mình được yêu thương, khiến việc chờ đợi trở nên đáng giá.

“Sam”, cô thì thầm, biết rằng anh vẫn chưa ngủ.

“Cố ngủ chút đi, Sarah. Trời sắp sáng rồi và điều đó hứa hẹn một ngày kinh khủng đang chờ đợi chúng ta. Anh không có ý định khiến em tỉnh giấc. Anh chỉ muốn chạm vào em một lần nữa thôi”.

“Sam, em muốn nói điều này trước khi chúng ta bắt đầu ngày hôm nay”.

“Được, anh nghe đây”.

Cô tìm thấy tay anh đang đặt giữa họ và giữ nó thật chặt khi cô thì thầm. “Em yêu anh”.

Anh siết chặt lấy tay cô trong một lúc, sau đó đứng dậy và đi về phía cửa kho thóc.

Cô bước theo anh.

Anh vòng cánh tay quanh người cô và ôm lấy cô khi cả hai cùng ngắm mặt trời lên. Anh cúi đầu xuống, hít vào mùi hương trên mái tóc của cô và nói thêm. “Anh cũng yêu em”.

27. Chương 27

Sarah quỳ gối núp phía sau tảng đá, quan sát Sam và Jacob đang tiến lại gần lều của Reed. Họ đã tốn một khoảng thời gian để tìm ra những tên tội phạm này, nhưng bây giờ họ đang ở đây, tất cả sự mệt mỏi vì phải cưỡi ngựa đã biến mất khi nỗi sợ hãi chảy khắp mạch máu của cô.

Cuối cùng Sam sẽ có thể tổng khứ cái kẻ vẫn đang ráo riết săn lùng họ. Nếu như Zeb Whitaker thật sự đã bị tổng vào tù và họ có thể giết chết hay bắt giữ được Reed đêm nay, cô và Sam có thể tìm thấy chút bình yên cho cả hai.

Cô nâng khẩu súng trường mà Sam đã khẳng khái là cô phải giữ bên mình và nhìn chăm chăm vào nòng súng. Hai gã đang ngồi gần đồng lửa, một tên khác đang đứng cách đó vài mét, nhìn chăm chú về phía Tây. Buổi đêm yên tĩnh sau cơn bão và tiếng nói của họ trôi dạt về phía cô. Cô không thể nghe rõ nhưng cô biết họ đang tranh luận với nhau.

Sam đã nói với cô anh không nghĩ Reed ở cùng với chúng. Anh đã nói rằng hắn ta ốm yếu chỉ toàn da bọc xương và thích mặc áo khoác bằng da màu đen với tua rua nơi tay áo. Mặc dù họ biết Reed và đồng bọn của hắn đang cắm trại dọc theo khúc cua của sông Trinity thì những kẻ chỉ điểm có thể đã sai lầm. Sam và Jacob kiểm tra thật chắc chắn trước khi họ cưỡi ngựa vào nơi dựng trại.

Không có bất cứ kẻ nào ngồi quanh đồng lửa giống với hình dáng của Reed. Sarah ngả người về phía sau và cô thư giãn. Jacob đã lên kế hoạch cưỡi ngựa vào chỗ dựng trại và trao đổi vài điều với Sam. Cô chú ý thấy anh chàng cảnh sát trượt huy hiệu vào trong túi trước khi họ bỏ cô lại chỗ này. Cho dù những tên đang đứng cạnh bờ sông có là đồng bọn của Reed, cô cũng không thấy bất cứ dấu hiệu nào cho thấy chúng sẽ nổ súng vào họ và phát ám hiệu cho Reed biết.

Sarah nghe thấy con ngựa của cô phát ra tiếng động và ngược lên để xem có ai trong trại cũng để ý đến nó hay không. Cô nghi ngờ về điều đó nhưng Sam đã bảo cô hãy ở yên tại đây. Anh cũng nói với cô nếu như cuộc đấu súng bắt đầu diễn ra, cô hãy nhắm và nổ súng vào bất cứ ai không giống anh và Jacob.

Cô quan sát những gã trong trại, cố đoán xem khoảng cách giữa cô với chúng có đủ gần để hạ gục được tên nào trong số chúng hay không. Sam đã nỗ lực giữ an toàn cho cô nhưng có thể nó chẳng phải là điều tốt nhất nếu như cô không thể nào giúp đỡ được Sam khi anh lao vào nguy hiểm.

Có thứ gì đó đang chuyển động trong bụi cây phía sau lưng cô, và Sarah nhận ra nếu cô cứ ngồi yên ở đây thì điều đó cũng chẳng giúp cô an toàn hơn việc cô có hành động gì đó để tự bảo vệ mình.

Nâng khẩu súng trường lên, cô di chuyển xuyên qua bóng râm của hàng cây, rút ngắn khoảng cách từ chỗ ẩn nấp của cô đến nơi dựng trại còn một nửa. Đôi giày da đánh không gây ra bất cứ tiếng động nào khi cô chạy. Trong vài phút cô đã đến được nơi khá lý tưởng với những lùm cây rậm rạp cao hơn đầu. Để đảm bảo an toàn, cô đẩy vai mình tựa sát vào thân cây. Không ai có thể nhìn thấy cô ở đây, nhưng cô có thể quan sát nơi dựng trại một cách rõ ràng hay nếu cần cô có thể nhắm bắn một cách chính xác.

Một lần nữa cô lắng nghe thứ đang chuyển động phía sau. Lần này tiếng động nghe giống như tiếng giày bốt đang cố di chuyển một cách nhẹ nhàng trên nền đất phủ đầy lá. Ý nghĩ đầu tiên của cô đó có thể là Sam đang quay lại để kiểm tra cô. Nhưng cô nhận ra cô vừa mới thấy anh ở phía trước cách đây một phút. Anh không thể có đủ thời gian để vòng ra phía sau cô. Hơn nữa, anh nghĩ cô sẽ thoát khỏi nguy hiểm khi ở đây, vì thế anh sẽ ở bên cạnh Jacob. Nếu Sam bỏ lại Jacob thì anh ta sẽ phải một mình chơi với ba tên kia.

Cô ẩn người vào sát hơn để bóng râm có thể che khuất cô. Hắn ta hầu như ở rất gần cô. Đó là một người đàn ông có vóc dáng gầy. Cô có thể nghe thấy tiếng sột soạt phát ra từ chiếc áo khoác bằng da của hắn và tua áo phát phơ giữa cô và đồng lửa trại ở đằng xa.

Cô nín thở nhận ra cô ở gần đến mức có thể ngửi thấy mùi của Reed. Hắn ta dường như chẳng vội vàng gì, giống như đang đi tản bộ và chờ đợi một điều gì đó.

Cô nghe thấy tiếng hấn gõ nhẹ vào lưỡi dao. Trong một lúc cô nghĩ rằng có thể hấn đã nhìn thấy cô và lúc này đang tính chơi đùa cùng cô, hấn biết rõ cô đang núp ở một nơi nào đó. Nhưng hấn vẫn tiếp tục chờ và cô nhận ra hấn dồn mọi sự chú ý của bản thân vào khu vực dựng trại.

Reed đang làm giống như cô. Hấn đang chờ tại đây cho đến khi những rắc rối bắt đầu.

Cô dời tầm mắt khỏi Reed và nhìn thấy Jacob đang cưỡi ngựa về phía trại, đầu cúi thấp, cơ thể buông lỏng giống như anh ta gần như ngủ gục trên yên ngựa.

“Xin chào!” Cuối cùng anh ta la lên. “Tôi cưỡi ngựa vào được chứ?”

Hai gã đang tranh luận bên đồng lửa đứng đây. “Cứ vào đi, thông thả nào, chàng trai”, một kẻ trả lời trong khi cả ba đều chuẩn bị súng sẵn sàng.

Jacob tiến lại gần. “Tôi nhìn thấy đồng lửa mà các anh đốt và nghĩ rằng có thể mấy anh biết gì đó về người tôi đang tìm. Một người đàn ông và vợ của hấn ta đang trên đường đi đến Fort Worth”.

Hai gã đứng bên cạnh đồng lửa dường như bốt căng thẳng nhưng gã thứ ba vẫn đứng đó trong tư thế sẵn sàng.

“Bọn tôi chỉ là những tên cao bồi chặn gia súc đang trên đường trở về nhà thôi”, gã hồi nãy lại nói.

Sarah biết chút ít về những gã cao bồi nhưng những kẻ này ăn mặc không giống như những người chặn gia súc. Họ không mặc quần da dành cho những người chăn bò và chiếc quần len họ đang mặc sẽ không bao giờ chịu được công việc nặng nhọc đó.

Nếu Jacob để ý anh ta sẽ không bình luận khi bước xuống ngựa. Đối với một người lạ mặt không vũ khí trong tay, việc đề nghị mời họ một tách cà phê là cách cư xử tốt.

Nhưng chẳng có ai trong ba kẻ đó ngỏ lời.

Jacob kiểm tra yên ngựa. “Vậy tôi phải đi tiếp đây”.

Tất cả ba người đàn ông chờ anh ta rời khỏi đây. Chúng không tìm kiếm những rắc rối, nhưng chúng cũng chẳng muốn mời gọi rắc rối ghé thăm. Sự thinh lặng kéo dài.

Cuối cùng người đàn ông duy nhất mở lời từ nãy đến giờ trả lời Jacob “Tôi nghĩ rằng tôi thấy một cặp vợ chồng đã cắm trại cách đây vài dặm. Anh có thể kiểm tra trước khi anh dừng lại, người lạ à”.

Jacob gạt đầu và nhấc súng ra khỏi yên. “Từ từ giờ hai tay lên nào, các chàng trai. Tao là cảnh sát Texas và tao nghĩ đã đến lúc chúng mày phải đi theo tao rồi”.

Hai người đàn ông đã làm theo yêu cầu của Jacob nhưng gã thứ ba tấn công anh bằng khẩu súng của hấn. Tiếng nổ súng phát ra từ trong bóng tối. Jacob chĩa súng về phía hai tên còn lại.

Sarah quan sát xem phát súng đó đến từ đâu, nhưng cô không thể nào nhìn thấy Sam. Khi cô nhìn lại, bóng dáng gầy còm của Reed đã biến mất.

“Tao không đến một mình”. Jacob di chuyển khẩu súng về phía hai tên gần đồng lửa để chúng tiếp tục giờ cao tay lên.

Sarah nghe thấy tiếng người di chuyển trong bụi cây cách đó vài dặm. Đột ngột Sam bước ra, hai tay giờ lên cao. Một lát sau, Reed đi phía sau anh, khẩu súng của hấn chĩa thẳng vào lưng của Sam. “Hạ súng của mày xuống đi, cảnh sát. Nếu không bạn mày sẽ chẳng còn cơ hội bước thêm một bước nào nữa đâu”.

Jacob chửi thề và hạ súng xuống.

Trong sự hoảng sợ, Sarah quan sát khi Sam bị dẫn vào trong trại.

“Cả ngày hôm nay bọn tao đã ở đây chờ hai đứa mày lộ diện”. Reed cười lớn lên. “Tao thừa biết nếu như tao ngừng tìm mày thì mày cũng tự động dẫn xác đến tìm tao. Và chỗ này có quá nhiều nơi ẩn nấp để mày bỏ qua cơ hội đó”.

“Ra đi nào, mấy chàng trai!” Hấn la lên.

Những gã khác cùng với vũ khí trong tay tập trung quanh đồng lửa. Nếu như cô thử nhích thêm 12 mét thì cô sẽ đụng bọn chúng. Cô đếm thấy có tất cả sáu tên.

Hai gã tranh luận hồi nãy bên đồng lửa nhanh chóng giữ lấy vũ khí của Jacob và tróit tay anh ta lại phía sau.

“Mày sẽ không trốn thoát được đâu”. Anh ta đẩy hai gã đang cố tróit anh lại.

“Ồ, thế sao. Nhưng tao sẽ thoát thôi”, Reed trả lời. “Tất cả những gì chúng tao phải làm là ném xác mày xuống sông để phi tang, thế là xong. Mày sẽ trôi dạt vài dặm và chẳng có kẻ nào thèm suy xét xem mày bị bắn ở đâu. Tụi côm còn nhiều thứ khác phải làm mà”.

“Cảnh sát Texas không đời nào buông tha mày đâu. Người nào đó sẽ đuổi theo và tống mày vào tù thôi”.

“Bắt tao sao?” Reed hét lên. “Ngay khi chúng tìm thấy xác của mày, tao sẽ kiếm người làm chứng cho tao”.

“Mày không thể giết bọn tao và thoát khỏi trách nhiệm đâu”. Chút ít hốt hoảng ẩn hiện trong giọng nói của Jacob, nhưng Sarah để ý Sam không nói bất cứ lời nào.

Cô nhắc khẩu súng của mình lên. Nếu như có bất cứ gã nào nổ súng, cô sẽ nổ súng vào hắn trước khi bọn chúng hạ gục Sam và Jacob.

“Tao có thể giết cả hai đứa mày”. Reed cười lớn. “Một tên cảnh sát thì chẳng nhằm nhò gì nhưng giết được Sam Gatlin lại là chuyện khác. “Tên tuổi của tao sẽ nổi như cồn, mọi quán rượu ở tiểu bang này đều sẽ thì thầm quan tâm đến tao khi họ biết tao đã hạ gục được hắn”.

Sarah khó tin vì Sam không hề nói gì. Thực tế, anh dường như chỉ lắng nghe, có vẻ hứng thú với cuộc trao đổi này.

“Ý mày là bắn sau lưng anh ta sao?” Jacob rít lên.

Reed rút hai khẩu súng của Sam ra khỏi bao súng. “Tao không định bắn hắn từ sau lưng, tao sẽ đối mặt và giết chết hắn trong khi vũ khí vẫn còn trong tay hắn”. Hắn ra hiệu cho hai tên đồng bọn tiến lại gần. Khi mỗi tên đã giữ lấy tay của Sam, Reed ra lệnh. “Tụi bây tróit hắn vào giữa hai cái cây kia. Tróit chặt hai tay hắn lại”.

Ngay khoảnh khắc Reed dời súng khỏi lưng của Sam, anh phản ứng ngay lập tức. Anh túm lấy gã phía bên trái và ném thẳng hắn vào đồng lửa. Gã bên phải tiến lên đấu với Sam nhưng hắn không phải đối thủ của anh. Trong một lúc hắn đã nằm thẳng cẳng dưới đất, rên rỉ vì đau đớn.

Reed bắn một phát vào giữa hai chân Sam. Reed chĩa súng về phía Jacob. “Cứ tiếp tục đi, Sam. Tao sẽ giết chết thằng bạn của mày trước khi mày có thể đến được chỗ tao”.

Sam do dự như thể anh đang cố đấu tranh với chính mình.

“Hãy làm những gì mày có thể, Sam!” Jacob hét lên. “Dù sao thì tao cũng sẽ chết. Hãy tự nắm bắt lấy cơ hội của mày đi”.

Một trong những gã đang giữ Jacob giáng mạnh khẩu súng của hắn vào miệng của Jacob.

Jacob giật bắn lên mạnh đến mức khiến tên đó sẩy chân ngã phịch xuống. Hắn nhảy bật lên, ngỡ ngàng vì bản thân không bằng một kẻ bị tróit như tên cảnh sát này. Hắn chửi thề và đánh Jacob một lần nữa, lần này mạnh hơn khiến anh gục xuống.

Reed mỉm cười, thực sự phấn khích khi thấy Jacob đang chảy máu. “Để tao nói cho mày nghe điều này, Sam, tao sẽ thả lỏng đó sau khi đồng bọn của tao đùa với hắn một lát, nếu mày đồng ý cùng tao quyết đấu một cách công bằng”.

Sam nhìn hắn chằm chằm. “Một trận đấu công bằng?”

“Công bằng theo cách của tao. Tao muốn hai tay mày tránh xa súng ra, để đồng bọn tao tróit hai tay mày vào cây. Khi tao la lên, hắn sẽ cắt dây tróit bên tay trái của mày. Chúng ta sẽ cùng đối mặt với nhau”.

“Mày biết rõ tao thuận tay phải mà”, Sam bình luận.

“Tao biết, đó chính là lý do tao sẽ để lại cho mày khẩu súng đựng ở bao da bên phải. Khi mày bắn tao, mày phải dùng tay trái để kéo khẩu súng bên phải, còn tao thì quá chậm. Tao sẽ ra lệnh cho đồng bọn của tao không được can thiệp vào và để cho gã cảnh sát kia sống sót. Đủ công bằng rồi chứ?”

“Đủ”. Sam bước đến giữa hai cây và giơ tay cao lên. Hai tên tội phạm do dự từ từ bước về phía đó để trói hai tay của anh lại, kéo anh vào giữa hai thân cây.

Sarah cố kìm nén nước mắt khi cô nhìn chăm chăm vào người đàn ông mà cô yêu và cố gắng quyết định làm sao để giúp anh.

Cái gã bị Sam đánh và quăng vào đồng lửa hồi hã chạy đến phía anh. Hắn đâm mạnh vào mặt Sam vài lần.

“Đủ rồi, Roy”. Reed ra lệnh. “Tao muốn bắt đầu cuộc độ súng”.

Roy thụi thêm hai cú đâm nữa vào mặt Sam trước khi lùi lại.

Sarah nâng khẩu súng của cô lên, cố gắng quyết định xem cô nên bắn gã nào trước. Cô biết cô chỉ có thể bắn duy nhất một phát, có thể là hai trước khi đám tội phạm đó nã súng vào Sam và Jacob. Cả hai người đều đang chảy máu, Jacob thì bị thương nơi miệng còn Sam bị một vết cắt chạy từ khóe mắt bên trái xuống đến má.

“Mày có muốn trần trối điều gì trước khi tao hạ lệnh cắt dây trói không?” Reed hét lên. “Khi đó tao và mày cùng lúc rút súng của mình ra. Bạn chỉ có thể nhanh hơn tao một chút thôi. Và khi tao giết được mày, tao sẽ trở thành một huyền thoại và mày sẽ trở thành một tên săn tiền thưởng đã nằm dưới nắm mồi”.

Sam nhìn trân trân vào Reed. “Tao có một thiên thần luôn ở bên bảo vệ. Cô ấy có thể khiến sợi dây thừng đừng đưa chỉ với một phát đạn”.

Reed cười lớn lên, bình luận với tội đàn em về việc gã huyền thoại của bọn chúng ắt hẳn đã bị đập vào đầu quá nhiều lần đến mức loạn trí. Hắn ra lệnh cho tất cả bọn chúng đứng phía sau khi Roy giơ con dao kề vào dây thừng bên tay trái của Sam.

Sarah nâng súng lên. Reed di chuyển phía trên vũ khí của hắn độ một in-sơ và chuẩn bị kéo nó ra.

“Cắt dây!” Hắn la lên.

Roy cắt dây thừng chính xác một giây khi Sarah nổ súng vào dây trói bên tay phải của Sam. Sam nhanh như chớp kéo nó ra, bắn Reed trước khi khẩu súng của tên tội phạm này rời khỏi bao đựng.

Sam lướt mắt đến những kẻ còn lại. “Tụi bây thử đụng đến vũ khí xem, tụi bây sẽ chết ngay lập tức”.

Sam đẩy mạnh Roy về phía đồng bọn của hắn, rút súng và chĩa nó về phía bọn chúng khi anh di chuyển. “Cởi trói cho cậu ta ngay”, anh ra lệnh.

Sarah sẵn sàng nổ súng nếu như có bất kỳ kẻ nào tính động dấy.

Jacob cọ xát hai cổ tay sau đó lượm súng của anh ta lên. “Cảm ơn”, anh ta liếc nhìn Sam. “Tao nợ mày một mạng”. Anh ta bắt đầu trói những tên còn lại trong khi Sam đứng đó canh gác.

Sam liếc nhìn qua vai và nhìn thấy Sarah bước ra khỏi chỗ nấp. “Anh nghĩ mình đã nói em phải ở yên tại nơi em được an toàn”. Giọng của Sam như tiếng gầm gừ nhưng một nụ cười nhếch lên nơi khóe môi của anh.

“Nhưng, Sam...” Jacob hét lên.

“Đứng ngoài chuyện này đi, Jacob!” Cả hai người cùng la lên.

“Nếu em nghe theo lời anh thì giờ này anh đã chết rồi”, cô thì thầm khi cô bước lại gần hơn.

“Nếu như em chịu lắng nghe anh thì giờ này em đã mang thai đứa con của anh”, anh trả lời.

28. Chương 28

Những nhà chức trách đến từ Fort Worth mà Jacob đã nói sẽ đến gặp họ tại trại của Reed xuất hiện ngay thời điểm tất cả đám tội phạm đã bị trói. Họ đồng ý dẫn những gã đó về Fort Worth trong khi Sarah đeo theo Sam và Jacob cho đến khi cả hai đồng ý để cho cô băng bó vết thương.

“Cả hai anh đều là những người đàn ông mạnh mẽ nhưng chắc chắn cả hai sẽ phải có lúc rên rỉ khi thời điểm đó đến”. Cô tiếp tục than phiền.

Sam không bỏ lỡ cách mà anh chàng cảnh sát trẻ ngắm nhìn Sarah trong khi cô tựa người lại gần và làm sạch vết thương trên mặt của anh ta. Anh không thể khiển trách việc anh ta cứ nhìn chăm chăm vào cô, có quỷ mới biết, anh đã ở bên cô trong hai tuần nhưng đôi khi vẻ đẹp của cô vẫn tóm lấy hơi thở của anh và khiến cả người anh cảm thấy râm ran khó chịu.

Khi Sarah đi đến dòng suối để rửa tay, Jacob nhìn anh. “Mày biết mà, mày không xứng với cô ấy”.

“Chúng ta đã thảo luận về vấn đề này rồi”.

“Tao biết, nhưng có thể mỗi khi tao gặp mày tao sẽ phải nhắc lại để mày không quên điều đó”. Jacob do dự khi anh ta cố mỉm cười. Cuối cùng thì môi của anh ta đã ngừng chảy máu nhưng nó bị sưng lên gấp hai lần bình thường.

“Tao không thể quên điều đó”. Ánh mắt của Sam vẫn hướng về phía Sara, thậm chí khi anh đang nói. “Khi tao kết hôn với cô ấy, nó đơn giản chỉ là đưa cô ấy thoát khỏi tù, nhưng bây giờ...”

“Nhưng bây giờ mày không biết làm sao có thể sống mà thiếu cô ấy”. Jacob hoàn thành nốt câu nói của Sam.

“Đại loại giống như thế”, Sam trả lời. “Nhưng tao không thể kéo dài nó mãi. Thậm chí tao có cố thử cùng Sarah sống bình yên, nhưng luôn có những kẻ giống như Reed tìm kiếm tao. Tao có một căn nhà cách đây không xa, tao sẽ đưa cô ấy đến đó. Cô ấy sẽ có tất cả mọi thứ cô ấy muốn và thỉnh thoảng tao sẽ ghé về để thăm cô ấy”.

“Cô ấy sẽ ghét điều đó”, Jacob nói.

Sam cau mày. “Vậy mày nghĩ tao phải để cô ấy ra đi và tìm một gã nông dân nào đó tốt bụng kết hôn hay sao? Tao không biết tao có thể làm được điều đó hay không”.

“Dù sao mọi chuyện cũng đã quá trễ rồi”. Jacob đứng thẳng dậy. “Cô ấy đã quyết định mày chính là người đàn ông của cô ấy. Có quỷ mới rõ tại sao tao biết điều đó. Thậm chí hết phân nửa thời gian hai người ở bên nhau mày cũng không đối xử tốt với cô ấy và cả cái cách mày tỏ ra căm ghét với cô ấy, cô ấy đáng lẽ nên bắn chết mày chứ không phải sợi dây thừng đó”.

“Tạ ơn trời. Nếu cô ấy bắn trượt thì cả tao với mày đã đi tòng rồi”.

“Tao biết”. Jacob thì thầm. “Tất cả những gì tao có thể nghĩ khi tao bị trói đó chính là mày phải sống sót vì Sarah”.

“Mày đang nói bóng gió gì đó?” Sam quan sát anh chàng trẻ này một cách tỉ mỉ. “Mày nghĩ tao sẽ bỏ trốn sao?”

“Mày không thể”, Jacob trả lời. “Những huyền thoại có thể chết nhưng họ không bao giờ chạy trốn. Mọi người không để họ làm như thế”.

Sarah quay trở lại và cuộc đối thoại chấm dứt. Sam ngã lưng xuống tấm chăn ngủ của anh và thử tìm ra câu trả lời, nhưng không có bất cứ thứ gì xuất hiện. Tất cả đều đã quá mệt để ăn tối. Jacob nằm phía đối diện cách chỗ của Sam và Sarah. Anh ta quay lưng lại và chìm vào giấc ngủ trong vòng vài phút với tiếng gáy đều đều.

Sarah cười khúc khích bên cạnh Sam. “Jacob có thể gặp rắc rối trong việc tìm kiếm một cô vợ nếu như cô ấy biết được anh ta gáy trong khi ngủ”.

Sam kéo chăn và đắp qua vai cô. “Những người đàn ông giống như anh ta tốt hơn nên sống độc thân”.

Cô quay người đối mặt với Sam. “Những người đàn ông giống như anh ta? Anh cũng giống như anh ta mà”. “Đúng thế”, Sam trả lời.

Cô yên lặng trong một lúc sau đó thì thầm. “Sam, anh hối hận vì đã kết hôn với em sao?”

Anh kéo cô lại gần. “Không. Thế còn em?”

“Không, Sam. Em không hề hối hận. Em là người một người may mắn vì đã tìm thấy anh”.

Sam suy nghĩ về những gì gã cảnh sát trẻ đó đã nói về cách anh quát Sarah và hành động một cách quá tầm thường. Nhìn lại, anh có thể nhớ những lời anh nói ra mang vẻ tức giận nhiều hơn những gì anh suy nghĩ trong đầu. Nhưng dường như việc anh quát lên chẳng ảnh hưởng nhiều đến cô. Cô vẫn cứ làm bất kỳ điều gì cô muốn.

“Em biết không, Sarah, cảnh sát trưởng Riley có thể thu xếp để em có được cuộc sống tốt và không còn bất cứ lý do gì khiến em phải kết hôn với anh nữa”.

Cô đặt tay mình lên vết thương của anh. “Em đã kết hôn với anh. Được rồi, bây giờ thì đi ngủ thôi. Cuối cùng vào ngày mai chúng ta đã có thể về nhà của chúng ta rồi”.

Ngôi nhà của chúng ta, Sam nghĩ. Anh đã bắt đầu cho rằng nó là của cô. Nó là tất cả những gì anh có thể đem lại cho cô, một nơi an toàn, một nơi cô có thể gọi là nhà của mình. Có thể Jacob đã sai, có thể cô sẽ yêu nơi đó và bận tâm xem anh có ở bên cạnh cô hay không.

Nhưng khi bình minh đến cũng bắt đầu ngày kinh hoàng của anh. Anh sẽ để cô ở lại nơi đó và cưỡi ngựa rời đi. Bởi nếu anh không làm thế cô sẽ không bao giờ được an toàn.

Jacob chào tạm biệt họ khi đến ngã rẽ. Anh ta có kế hoạch đến Denton và đón chuyến tàu lửa đi về phương bắc. Anh ta hứa sẽ đánh điện tín cho Sam ngay khi anh ta biết được Zeb Whitaker đã bị nhốt trong tù. Sam để Sarah tin rằng cô không có gì phải lo lắng, nhưng cả anh và Jacob đều biết rõ những tin đồn nơi quây rệu hoàn toàn không đáng tin.

Khi họ chia tay Jacob, Sam giật dây cương và đột nhiên vội vã đưa Sarah về nhà của anh. Sarah đuổi theo anh và cả hai phi ngựa theo hướng tây bắc.

Khi họ lên đến ngọn đồi cuối cùng, Sam nhìn thấy ống khói ẩn hiện nơi đường chân trời, ánh trời chiều phủ bóng lên mái nhà kho. Mất một lúc trước khi Sam nhận ra có điều gì đó không ổn. Anh thúc mạnh vào ngựa, phi nhanh về phía trước, kinh sợ với thứ anh biết mình sẽ nhìn thấy trước khi anh đến được đó.

“Cái gì vậy?” Đó là tất cả những gì anh nghe thấy Sarah nói khi anh cưỡi ngựa bỏ lại cô.

Anh phi ngựa đến đỉnh đồi và kéo cương dừng lại. Phía trước là thung lũng nơi anh đã xem như nhà của mình trong nhiều năm. Kho thóc, bãi quây súc vật, những hàng cây. Nhưng căn nhà, tất cả mọi thứ ngoại trừ ống khói, đã bị thay thế bằng những cột trụ đổ nát bị thiêu rụi.

Trong một lúc, anh không có tâm trí để tin vào những gì anh đang nhìn thấy trước mắt. Căn nhà không lớn nhưng nó khá chắc chắn. Nó có thể chống chọi lại bất cứ cơn bão nào.

Sarah đã bắt kịp anh nhưng anh không chú ý đến. Cô chạm vào tay anh nhưng anh đã kéo tay ra và phi ngựa xuống đồi.

Một lần nữa cô tìm thấy anh đứng trước đồng tro tàn lạnh lẽo của căn nhà, một mảnh giấy được giữ trong tay anh.

“Có chuyện gì vậy?” Cô đứng cạnh đồng đồ nát. Cô đứng chờ tại nơi đã từng là hàng hiên được anh xây dựng để làm nơi ngồi ngắm hoàng hôn. Sam ngược lên nhìn cô, ước rằng mình có thể chưa bao giờ nhớ về nó. Nhưng bây giờ mọi thứ đã quá trễ.

“Một người đã để lại mảnh giấy này cho anh. Ông ta nói rằng nhà bị bốc cháy. Những người dân trong thị trấn tình cờ nghe lén một nhóm thanh niên man rợ khoe khoang về việc nhìn thấy nó bốc cháy”. Sam liếc xuống nhìn vào mảnh giấy anh đã kéo ra từ cái cọc phía bên trái. “Ông ta nói rằng ông ta không chắc

có phải chúng nhắm vào anh hay chúng chỉ muốn làm một thứ gì đó nguy hiểm và biết được ngôi nhà này không có người ở”. Sam đưa mảnh giấy cho cô.

“Ồ đây anh cũng lấy tên là Mr.Garrett sao?”

Sam hít một hơi thật sâu, ghét những mùi đang lấp đầy phổi của anh. “Sarah, Garrett là tên thật của anh. Anh dùng tên Gatlin chỉ bởi vì nó nghe có vẻ mạnh mẽ như khẩu súng. Anh mua nơi này dưới tên thật của anh, anh nghĩ rằng sẽ không có ai biết được anh sống ở đây”.

“Anh không biết họ đã tìm ra”.

“Anh nghĩ họ không biết đâu”. Sam đá vào thứ mà trước kia đã là một cái ghế. “Chúng ta sẽ cưỡi ngựa vào thị trấn hỏi chuyện người thư ký có tên Willoby. Có thể ông ta sẽ nói cho chúng ta biết thêm gì đó”.

“Em sẽ ở lại đây”, cô nói như thể không muốn thảo luận gì thêm nữa.

“Em không thể ở lại đây”, anh trả lời. “Ồ đây không còn gì cả”.

Đôi mắt mang màu xanh nhạt của Sarah nhìn thẳng vào anh. “Đây là nhà của em. Em sẽ ở đây khi anh quay trở lại”.

Dù sao Sam cũng cần thời gian để bình tĩnh lại vì thế anh không tranh cãi với cô. Nếu như cô muốn ở lại đây và gào khóc vì mất đi ngôi nhà của mình, anh nghĩ rằng cô có quyền làm thế. Anh cưỡi ngựa vào thị trấn cố suy xét xem chuyện gì đã xảy ra. Trước khi anh cưỡi ngựa đến dãy nhà, anh rút súng vào bao đựng, đặt nó lên trên quả táo yên ngựa (Phần tròn của yên ngựa nhô lên ở phía trước) và dùng áo khoác phủ lên nó.

Trước sự ngạc nhiên của anh, cảnh sát trưởng dường như vừa quan tâm vừa buồn bã về mất mát của anh, nhưng ông ta chỉ biết được chút ít thông tin về chuyện này. Ông ta nghĩ những tên nhóc đó chỉ đi ngang qua, trở về nhà từ chuyến buôn gia súc. Sam có cảm giác rằng bất cứ kẻ nào đốt nhà của anh biết chúng sẽ khiến ai tức điên lên.

Chủ hiệu buôn đường như quan tâm đến vấn đề của Sam. Ông ta thậm chí còn đề nghị sẽ để lại gỗ làm nhà với giá hợp lý nếu như anh có kế hoạch xây dựng lại. Quầy rượu của thị trấn bao gồm một phòng nhỏ phía sau cửa hiệu. Khi Sam đi ngang qua để xem xét đồng gỗ làm nhà, có vài người đàn ông tham gia thảo luận rằng tên tội phạm đã đốt nhà đang ở một nơi ngời tự mãn vì thành tích của nó.

Họ hỏi han về vết thương trên mặt của Sam và anh giải thích rằng mấy ngày trước mình bị ngã ngựa. Những người dân trong thị trấn xem nó là một lý do hợp lý, họ không biết rằng một huyền thoại như Sam Gatlin chưa bao giờ ngã ngựa.

Khi Sam đề cập đến việc anh phải quay trở về với vợ, về với mái ấm của mình. Một người đàn ông lớn tuổi thậm chí đã vỗ nhẹ vai anh và nói nếu có thời gian hãy dẫn cô vợ nhỏ bé đến đây chơi. Vợ của chủ tiệm cứ khăng khăng gói thức ăn cho họ và thậm chí còn nói rằng nếu hai vợ chồng anh thích, cả hai hoàn toàn chào đón đến nhà họ dùng bữa. Bà ta nói dù thế nào đi nữa họ cũng là hàng xóm với nhau.

Sam rời khỏi nơi đó trong sự hoang mang bối rối. Trong thị trấn này anh đã từng chẳng hơn gì một cái bóng lớn vờn trên những con đường. Thỉnh thoảng dừng lại mua những thứ anh cần khi anh muốn sửa một thứ gì đó. Anh chưa bao giờ có thời gian để nói chuyện với họ, chỉ đơn thuần nói lời xin chào. Nhưng tất cả dường như đều biết anh. Một phần nào đó trong anh ước rằng mình có thể bước chân vào cuộc sống này và trở thành một người trong số họ.

Chỉ có một điều, họ sẽ có phản ứng như thế nào nếu như họ phát hiện ra anh thực sự là ai? Toàn bộ suy nghĩ của anh đều dành cho Sarah và anh đã khiến cô thất vọng như thế nào. Anh đã hứa cho cô một căn nhà, một nơi cô sẽ được an toàn. Lúc này đây anh không dám chắc mình có thể cho cô một thứ nào khác hay không. Anh có tiền để xây dựng lại nhưng tại sao chứ? Một ngày nào đó sẽ có kẻ lại đốt nó một lần nữa. Giấc mơ có thể chỉ mãi là giấc mơ.

Anh ngạc nhiên khi nhìn thấy ánh sáng phát ra từ nơi ở của anh khi anh cưỡi ngựa đến cửa rẽ. Sarah đã treo những cái đèn xách lên những cái sào nơi hiên nhà. Một vài ngọn đèn khác đang sáng rực rỡ phía gác mái của kho thóc.

Anh trèo xuống ngựa và đứng ngay phía trước căn nhà. Vì một lý do nào đó, trong thời gian anh đi vào thị trấn, cô đã quét sạch những tro tàn nơi hàng hiên và dọc con đường dẫn đến lò sưởi.

“Chào mừng anh đã trở về nhà”, cô nói khi cô bước ra khỏi bóng tối giữa hai dãy nhà. Cô đã thay váy và chải tóc lại gọn gàng.

“Nó chẳng giống một căn nhà chút nào”, Sam trả lời khi anh đưa túi thức ăn cho cô. “Nhưng ít nhất chúng ta có thứ gì đó để ăn”.

Anh ngạc nhiên khi anh không hề nhìn thấy sự thất vọng mà anh đã nghĩ nó sẽ xuất hiện trong mắt của cô. Cô trông có vẻ mệt và một vết bẩn chạy ngang qua mặt của cô, nhưng cô không có vẻ gì giống như một người phụ nữ vừa phải chôn vùi giấc mơ của mình.

Họ thình lình cùng nhau đi đến kho thóc. Trong khi anh đưa ngựa của mình và của cô vào bãi quây súc vật, cô bày những thức ăn đã mang về lên cái bàn cô đã làm từ những tấm ván lớn mà cô có thể đã tìm thấy trong phòng cất đồ ở kho thóc.

Anh thực sự phải khen ngợi cô: cô không hề lãng phí thời gian để khóc lóc vì những mất mát của mình. Cô đã làm việc tất bật trong khi anh rời đi. Một góc bên trong kho thóc có thể dùng để ở được, với những cái ghế dài thô nhám và chặn ngủ của họ được trải trên đồng cỏ khô.

Không suy nghĩ về nó nữa, anh đưa tay lên và lau đi vết bẩn trên mặt của cô. Cô nép vào người anh, đưa mặt tựa vào áo sơ mi của anh, vòng cánh tay quanh eo anh.

Khi cô ngước mặt lên nhìn anh, anh biết điều cô muốn là gì. Anh đã nói với cô rằng cô không cần phải yêu cầu, cô chỉ cần nép vào người anh là anh sẽ hiểu điều cô muốn. Với sự nhức nhối sâu bên trong, anh cúi đầu xuống và chạm môi mình vào môi cô. Nụ hôn thật dịu dàng, lấp đầy tất cả những khao khát.

Khi cô chấm dứt nụ hôn, cô thì thầm. “Bữa tối đã sẵn sàng rồi đó anh”.

Anh không thể làm gì khác ngoài việc mỉm cười, cho dù một phần trong anh chỉ muốn hét lên thật lớn. Cô nói những lời đó giống như cô đã làm việc này không biết bao nhiêu lần.

Họ ăn tối cùng nhau trong khi anh cố tìm ra điều gì để nói với cô.

“Em sẽ phải cảm ơn vợ của chủ tiệm vì đã gửi thức ăn cho chúng ta. Bà ấy không phải là một đầu bếp giỏi nhưng bà ấy thật sự rất tốt bụng”. Sarah dường như không để ý anh không hề nói một lời nào. “Em để ý thấy có mấy cây táo bên cạnh ao nước. Mùa thu tới em sẽ dùng chúng để làm món mứt táo. Nó không tốn nhiều tiền, chỉ cần mua đường và những cái lọ để đựng mứt. Có thể em sẽ đến cửa hàng để mua chúng”.

Anh đi đến cửa sổ gác xép và ngắm nhìn ánh trăng lan tỏa trên vùng đất của anh.

“Anh đã nói trong ao có cá. Nếu như không có ai đã câu chúng thì chúng ta có thể bắt chúng và đi săn quanh đây”.

“Ngừng lại đi, Sarah”, cuối cùng anh nói. “Cả hai chúng ta đều biết anh đã khiến em phải thất vọng. Chúng ta đều biết cả hai ta không thể sống ở đây”.

“Dĩ nhiên là chúng ta có thể, Sam”. Cô vặn đèn nhỏ lại, chỉ còn ánh sáng lờ mờ nơi đây. “Chúng ta có thể sống trong kho thóc này cho đến khi chúng ta xây xong nhà. Em nghĩ mình có thể dùng lò sưởi để làm nơi nấu ăn. Những con ngựa cũng cần phải được cho ăn”.

Anh có thể nghe thấy tiếng cô đang chuẩn bị nơi ngủ như thể họ có một căn phòng ngủ hay một cái giường thực sự. Đã bao nhiêu đêm rồi chứ? Anh tự hỏi bản thân. Đã bao nhiêu đêm cô phải nằm trên nền đất kể từ khi họ kết hôn với nhau và đã bao nhiêu lần anh nói sẽ dành cho cô một nơi để cô có thể gọi là nhà của mình? Một căn nhà không khác gì đồng tro tàn. Có thể những thăng nhót đó chỉ đùa thôi, nhưng Sam luôn tự hỏi rằng đó có phải là một trong những tên tội phạm anh đã tống vào tù hay giết chết người thân của chúng đang cố gắng trả thù anh hay không?

“Anh sẽ thấy, không bao lâu nữa em sẽ có thể trồng một khu vườn”. Sarah kéo anh ra khỏi những suy nghĩ đó. “Em thực sự rất giỏi trong việc đó, Sam. Em sẽ tìm thấy những thảo mộc mà Bà Vee đã từng dùng và

trông chúng trong những cái bực nhỏ nơi cửa sổ để em có thể canh chừng chúng và hái chúng khi tới thời điểm”.

Anh liếc nhìn qua vai, biết rằng anh phải làm cho cô hiểu. Sẽ chẳng có tương lai nào dành cho chúng. Cô nên sáng suốt chấp nhận lời đề nghị của cảnh sát trưởng Riley. Ông ấy đã nói cô có thể không cần phải kết hôn nếu như họ tìm ra cô không phải là một tên giết người.

Quang cảnh phía trước mặt khiến anh quên hết những gì anh định nói. Sarah đứng đó trong ánh trăng và hoàn toàn khóa thân.

Anh từ từ quay người lại và ghen tị với những ánh trăng khi chúng chiếu qua vai anh và vuốt ve cơ thể cô. Mái tóc cô buông xuống tới tận eo, lấp lánh ánh bạc. Anh luôn nghĩ cô là một người nhỏ bé, nhưng bây giờ anh nhận ra cô thật sự hoàn hảo. Khuôn ngực vun cao và tròn đầy tuyệt vời như anh biết chúng sẽ như thế. Eo của cô nhỏ và hông đầy đặn.

Anh ngừng lại và quay mặt đi. “Sarah, em nghĩ mình đang làm gì vậy?”

“Em chuẩn bị đi ngủ”, cô trả lời. “Giống như những gì anh đã nói với em”, cô nói thêm.

Sam cảm thấy như thể anh sẽ trở nên đói khát nếu như không quay lại để nhìn cô. Nhưng giờ phút này vẻ đẹp phía trước anh chỉ khiến các giác quan của anh run sợ. “Anh chưa bao giờ nói em phải cởi đồ ra cả”.

Sarah mỉm cười và tiến một bước về phía anh. “Có, anh đã nói. Anh đã nói khi nào em sẵn sàng trở thành vợ của anh hơn là một cái tên, em sẽ đến với anh mà không có bất cứ quần áo nào che phủ”.

“Nhưng, Sarah. Anh đã hứa với em”.

“Em biết. Và bây giờ em đã sẵn sàng”.

Anh mỉm cười. “Ý của anh chính là anh đã hứa cho em một căn nhà, một nơi để em có thể an toàn khi sống ở đó”.

Cô đứng cách anh chỉ vài in-sơ. Anh có thể ngửi thấy mùi hương kim ngân trong không khí.

“Hãy làm tình với em”, cô thì thầm khi cô rút ngắn khoảng cách giữa họ.

Sam để tay mình trượt khắp cơ thể cô khi anh cúi xuống và bắt gặp nụ hôn của cô. Tất cả sự sáng suốt tan biến khi đầu óc của anh lấp đầy hình ảnh của Sarah. Miệng cô trở nên đói khát và cơ thể cô thật sự ảm áp.

Cô cởi đồ của anh và anh để cho cô làm điều đó. Anh muốn cảm nhận làn da của cô trên làn da của anh một cách khăng khít. Anh cởi bỏ thắt lưng đựng súng và để nó rơi xuống sàn khi anh bỗng cô lên và hướng về đồng chân ngủ.

Anh đặt cô nằm trên những tấm chăn và nhìn cô duỗi thẳng người khi cô mỉm cười với anh. Trong một lúc anh không dám chạm vào cô. Sự tuyệt diệu này làm sao có thể là thực chứ?

Hai bàn tay nhỏ bé của cô di chuyển lên trên và cởi áo sơ mi của anh ra. Khi những ngón tay của cô lướt ngang qua tim anh, anh đã để mất mình trong đó. Từ từ cúi người xuống, anh để ngực mình ấn nhẹ nhàng vào ngực của cô. Cô di chuyển để hướng ứng lại, khiến máu huyết anh sôi sục cả lên.

Anh tự nhắc mình anh phải từ từ. Tiến hành một cách chậm rãi. Nhưng cơ thể của cô thật ảm áp kèm theo nhu cầu cấp thiết khi cô khẩn xin anh hãy chạm vào cô.

Anh muốn làm tình với cô với sự quan tâm nhiều nhất nhưng cô đã mở rộng chân và anh không thể nào khước từ. Anh di chuyển vào trong cô khi anh ấn nhẹ cô xuống chiếc giường làm bằng gỗ khô.

Cô hôn anh, kéo anh vào vòng tay của cô. Những sự trói buộc mỏng manh mà anh không thể nào cắt đứt được. Sam thúc sâu vào trong cô và một thiên đường không hề cảnh báo trước bùng nổ khi anh lao vào biển cả của sự đam mê.

Khi anh đổ sụp xuống, anh cố gắng ngả về phía bên cạnh để không đè phải cô.

Anh thở ra, cả người run rẩy, mồ hôi đầy người và cô điềm tĩnh ngắm nhìn anh.

Sam vùi đầu vào tóc của cô. Anh không biết mình có phải là một người tình tuyệt vời hay không? Anh nghĩ đến việc nói lời xin lỗi với cô. Anh chỉ nghĩ đến bản thân mà quên mất cảm nhận của cô, nhưng anh nhớ rằng cô đã từng nói với anh người chồng đầu tiên chỉ sử dụng cô như một món đồ tiện ích, nhưng sau đó anh ta luôn nói xin lỗi với cô.

“Sam?”

“Sao, vợ yêu?” anh trả lời.

“Đó là tất cả sao anh?”

29. Chương 29

Sam kéo chăn lên đắp cho cô và dùng khuỷu tay nâng người lên. Cô có thể nhìn thấy đôi mắt đen của anh sáng lấp lánh trong ánh đèn mờ ảo.

“Không, tình yêu của anh, đó không phải là tất cả”.

Nụ cười của anh khiến cô cảm thấy muốn cười lớn lên.

“Nhưng anh cần phải bọc kín em lại để anh có thể tự tay mở món quà mà em trao cho anh chút xíu nữa đây”.

Cô nhìn anh một cách tỉ mỉ. “Em nghĩ mình đã trao món quà đó rồi chứ”.

Anh làm cô im lặng bằng một nụ hôn ấm áp. Cô nghĩ đến việc kéo người ra và yêu cầu anh giải thích. Cô đã ngủ với anh, hạt giống của anh đã gieo mầm sâu trong cơ thể cô, cô chắc chắn về điều đó. Nhưng Sam dường như nghĩ rằng việc làm tình của họ vẫn chưa hoàn tất. Nhưng nụ hôn của anh quá tuyệt, nó khiến cho Sarah quyết định cô sẽ để dành hỏi anh sau.

Giống như lúc trước, anh hôn cô cho đến khi tâm trí cô hoàn toàn trống rỗng và cô trôi dạt vào biển cả đam mê nồng nhiệt, nơi mà từng cái vuốt ve mang đến sự khoái lạc lẫn nhu cầu không thể cưỡng lại. Anh di chuyển tay vào bên trong tóc của cô và hướng đầu cô theo chuyển động của anh để anh có thể hôn cô một cách trọn vẹn.

Cô ngả lưng và thư giãn, để anh làm những điều khiến anh thỏa mãn và tất cả cũng để thỏa mãn cho cô. Cuối cùng khi môi cô trở nên sưng phồng vì những nụ hôn của anh, anh di chuyển đến cổ của cô và nhắm nháp tại đó. Cô cảm nhận hơi ấm của anh trên làn da ẩm ướt của cô khi anh di chuyển từ tai xuống đến cổ họng của cô.

“Sarah”, anh thì thầm. “Em là vợ của anh, một người vợ thực sự phải không?”

Cô thở dài và ngả đầu ra sau để anh có thể làm cuộc hành trình xuống phía dưới cổ họng của cô.

“Nói cho anh biết đi, Sarah”, anh hỏi lại lần nữa. “Hãy nói cho anh biết em cảm nhận như thế nào về nó”.

“Em là vợ của anh”, cô trả lời khi anh di chuyển xuống thấp hơn, kéo tấm chăn xuống tới ngực của cô. “Ồi Sam, em yêu anh”.

Anh khép miệng mình lại trên ngực của cô và khiến những từ ngữ của cô trôi dạt ra xa, đắm chìm vào đam mê mà chỉ có mình anh mới biết cách đưa cô đến nơi đó. Bàn tay anh di chuyển khắp cơ thể của cô, xác nhận từng in-sơ trên đó là của anh khi tấm chăn trượt xuống thấp hơn.

Sarah bắt đầu hòa nhịp với sự đụng chạm của anh và anh đền đáp cô bằng những chuyển động táo bạo hơn. Khi anh thông thả rời khỏi cơ thể cô để quay trở lại đặt nụ hôn của mình lên môi cô, cô đói khát cảm giác khi miệng anh trên miệng cô nhưng cô vịn vịn trong nhu cầu cho đến khi tay anh vuốt ve cô, quả quyết rằng anh sẽ quay trở lại nhắm nháp da thịt cô một lần nữa.

Bàn tay anh di chuyển xuống thấp hơn cho đến khi anh tìm thấy nơi ấm áp giữa hai chân của cô. Cô đẩy bản thân vào anh, đột nhiên cần đến nó nhiều hơn. Anh giữ lấy cô, để cô cầu xin trong giây lát trong khi anh hôn cô một cách thật sâu lắng nữa. Sau đó với một sự chuyển động nhanh chóng, anh dang rộng hai chân cô ra và dịch chuyển phía trên cô.

Lần này Sarah đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc kết hợp với anh. Lần này cơ thể của cô cũng rộn ràng với nhu cầu có được anh và làn da của cô trở nên ẩm ướt đầy mồ hôi. Một ngọn lửa cuồng nhiệt hình thành bên trong cô, bởi lần này anh không hề vội vã một chút nào.

Họ cùng nhau đến với đam mê cho đến khi cơ thể Sarah run rẩy vì khoái lạc. Một lát sau đó, cô cảm thấy người anh run run và cô biết rằng anh đã đến với thiên đường này cùng với cô.

Cô quần hai cánh ẩm ướt của mình quanh người anh và ôm anh thật chặt đến mức có thể, chưa bao giờ muốn khoảnh khắc này chấm dứt. Trong đời cô chưa bao giờ mơ rằng việc kết hợp lại có thể giống như thế này.

Sau một lúc lâu Sam cố kéo người ra nhưng cô vẫn ôm chặt lấy anh.

“Tất cả đều ổn cả”.

Sarah cảm thấy tiếng cười của anh phả vào ngực của cô.

“Ổn cả mà, Sarah”, Sam thì thầm. “Chúng ta có thể làm điều này một lần nữa. Em có thể buông anh ra”.

“Khi nào cơ?” Cô hỏi khi cô nói vòng vòng ôm quanh người anh. “Khi nào chúng ta có thể làm lại nó ạ?”

Anh đổ sụp xuống bên cạnh cô. “Sớm thôi. Anh cần chút thời gian”.

“Đây có phải là một trong những việc em không nên yêu cầu thường xuyên không?”

Sam kéo miệng cô đến với môi anh và hôn cô một cách nhẹ nhàng. “Không. Em có thể yêu cầu anh bất cứ khi nào em muốn. Anh chỉ cần nghỉ dưỡng sức giữa mỗi lần đó thôi”.

“Bao lâu ạ?”

“Em đúng là một người phụ nữ hay đòi hỏi đó, bà Garrett”.

Cô ngồi dậy và ngắm nhìn anh, đột nhiên không hề có chút xấu hổ. Anh nhắm mắt lại trong vài phút, sau đó mở một mắt ra nhìn cô. “Em đang làm gì vậy?”

“Em đang chờ đợi”, cô trả lời.

Anh tóm lấy cô và kéo cô nằm dưới những tấm chăn. “Anh có một ý kiến hay hơn. Em nghĩ thế nào nếu anh ôm lấy em trong khi cả hai chúng ta cùng chờ đợi?”

Tay anh trượt xuống phía dưới hông của cô. “Em là người phụ nữ đẹp nhất mà anh từng gặp”.

Cô thư giãn và nhận ra mình đã mệt lử như thế nào. Hơi ấm từ bàn tay anh cho cảm giác như thể nó thuộc về cô. Cô thích cảm giác cơ thể anh tựa vào người cô. Một ý nghĩ lướt qua đầu óc của cô: Cô có thể hỏi anh tại sao nhiều người lại mặc quá nhiều quần áo trong khi nó lại có cảm giác thật tốt lúc không có chúng.

Cô chìm vào giấc ngủ với hơi thở ấm áp của anh phả lên gò má của cô.

Một khoảng lâu sau đó, lúc trời gần sắp sáng, cô tỉnh giấc khi anh chạm vào cô, khuôn miệng ấm áp đối khát của anh trên ngực của cô.

Cô duỗi thẳng người và nhận ra cơ thể mình đã khao khát anh.

Khi anh để ý thấy cô đã tỉnh giấc, anh di chuyển đến tai của cô. “Em có phiền khi làm tình với anh một lần nữa không, tình yêu của anh?”

Cánh tay cô vòng quanh cổ của anh. “Không, em không phiền. Cảm ơn vì đã hỏi em”.

“Không có chi”, anh trả lời khi anh hôn lên tai của cô.

Lần này cuộc thám hiểm trở nên quen thuộc hơn. Cô đã biết điều gì đang chờ đợi nơi cuối con đường đam mê này và cô mong đợi nó trong khi hạnh phúc theo cô trên từng bước chân. Cô di chuyển cùng với sự đụng chạm của anh và vui thích với cơ hội được cảm nhận anh nhiều hơn. Khi hai bàn tay cô di chuyển khắp người anh, cô cảm thấy từng múi cơ săn chắc trên người anh siết chặt lại theo từng cái vuốt ve của cô và anh thoát ra tiếng rên rỉ khi cô vuốt ve anh một cách táo bạo hơn.

Họ thông thả khám phá lẫn nhau, cùng nhau làm tình, cùng nhau bơi lội trong biển lớn đam mê. Khi cuối cùng cả hai đều nhứt nhối với nhu cầu dành cho nhau, anh tiến lên một nữa và kết thúc sự tra tấn tuyệt diệu này. Họ cùng nhau trào lên và ngã vào thiên đường, quấn chặt lấy nhau.

Khi hơi thở của cô trở lại bình thường, Sarah đặt tay mình lên trái tim của Sam và thì thầm. “Nơi này là nhà của em, Sam. Ngay tại nơi em cuộn tròn trong vòng tay anh chính là nhà của em”.

30. Chương 30

Một lúc lâu sau khi mặt trời mọc Sarah tỉnh dậy. Kho thóc trở nên sáng sủa. Sam đứng bên cạnh cửa sổ gác xếp nhìn ra bên ngoài. Khi cô duỗi thẳng người và ngáp lên, Sam quay lại nhìn cô.

“Chào buổi sáng, vợ yêu”, anh nói. Cô nghĩ anh trông trẻ hơn, không còn lạnh lùng giống như khi anh nhận nhớ.

“Buổi sáng tốt lành. Em xin lỗi vì đã dậy trễ”.

“Đừng lo lắng về điều đó”. Anh mỉm cười. “Em đã không ngủ được nhiều”.

Sarah mặc đồ lót vào và tìm kiếm bộ váy của cô. “Em sẽ pha cà phê và xem có gì trong túi đồ để làm bữa sáng không”. Cô vội vã đi đến chỗ cô đã để chiếc túi treo nơi yên ngựa.

Anh bước về phía cô. “Đầu tiên, ta phải chào buổi sáng với nhau đã”.

Cô nhìn anh có chút bối rối. “Anh đã nói rồi mà”.

“Không phải theo cách mà anh thích”. Anh kéo cô lại gần và hôn nhẹ lên miệng cô, khiến cô hầu như không cảm thấy môi anh trên môi cô.

“Đã đến lúc chúng ta làm lại điều đó sao anh?” Cô hỏi kèm theo nụ cười, tự hỏi có những quy tắc nào trong việc làm tình mà anh đã chỉ dạy cho cô không.

Sam cười lớn. “Không, anh nghĩ chúng ta nên nghỉ ngơi và ăn chút gì đó”. Anh trông có vẻ lo lắng. “Em ổn cả chứ? Anh đã làm em đau sao?”

Và bây giờ đến lượt cô cười lớn. “Không, Sam à. Nhưng cảm ơn anh vì đã hỏi em”.

Anh nhắc cô lên và ôm lấy cô thật chặt.

Một tiếng sau khi họ đã tắm rửa trong làn nước hồ lạnh cóng, uống cà phê nóng và quần người trong những tấm chăn, họ cuối cùng thay quần áo và bước ra khỏi kho thóc.

“Sarah, anh ước gì em có thể nhìn thấy căn nhà”.

“Rồi em sẽ thấy được nó mà. Không phải hôm nay cũng không phải ngày mai, nhưng sớm thôi. Và khi thời điểm đó đến, nó sẽ là căn nhà do cả hai chúng ta xây nên”.

“Anh không biết. Có thể em sẽ được an toàn hơn khi ở một nơi khác”.

Trước khi cô có thể trả lời, họ chú ý thấy cảnh sát trưởng đang cười ngựa đến. Phía sau lưng ông ta là một đoàn xe ngựa chất đầy gỗ dùng để xây nhà.

Sam không biết phải suy nghĩ điều gì. Những người đàn ông kéo vào vùng đất của anh như thể họ đã xin phép trước. Anh có thể phải nói điều gì đó, nhưng anh không muốn làm cho Sarah phải lo lắng.

Chủ tiệm là người đầu tiên nhảy xuống khỏi cỗ xe ngựa của ông ta. “Tôi biết anh không hề yêu cầu đặt gỗ xây nhà, vì thế tôi mang đến đây tất cả số gỗ tôi chất phía sau nhà. Chúng ta có thể không xây được một ngôi nhà hoàn chỉnh, nhưng hôm nay chúng ta có thể xây sườn nhà và sau đó ta sẽ tiến hành tiếp. Tôi cho rằng tôi có thể cung cấp đủ số gỗ thật nhanh để anh có thể xây lại toàn bộ ngôi nhà”.

Sam không biết phải nói điều gì.

“Và anh đừng lo lắng về số tiền phải trả cho tất cả những thứ này. Tôi sẽ phụ khuân vác nếu anh cần đến tôi”.

Sarah di chuyển khỏi vòng tay của Sam và chào hỏi từng người đàn ông khi họ đi vào sân. Sam có thể nhìn thấy tất cả họ đều bị Sarah lôi cuốn, từng người đều ngả nón và chào cô.

“Thưa cô, cô không phải lo lắng bữa ăn cho chúng tôi đâu”, một người nói. “Vợ của chúng tôi sẽ tụ tập trong xe ngựa trong lát nữa và họ sẽ mang đồ ăn đến đây”.

Những người đàn ông xắn tay áo lên và kéo đồng gỗ xuống. Sam không chắc anh phải nói điều gì nhưng anh cùng mọi người làm việc hăng say. Từ từ, khi họ hỏi những câu về nơi anh muốn đặt cửa sổ hay anh muốn để cửa ra vào như thế nào, Sam bắt đầu biết tên những người đàn ông. Anh nói chuyện với họ như anh đã nhìn thấy những người dân nói chuyện với một người khác. Anh không đeo súng. Họ không biết anh là ai. Không hề có một huyền thoại nào tồn tại giữa họ, chỉ có một người đàn ông vừa mất đi căn nhà và họ là những người hàng xóm đang giúp anh xây lại nó.

Trước bữa trưa có vài người đã trêu anh rằng anh ắt phải là người vừa mới lập gia đình vì vợ của anh không hề rời anh quá nửa dặm. Sam cố gắng can nhảm nhưng cuối cùng anh cũng phải mỉm cười. Thực tế, anh yêu cách cô chú ý đến anh. Nhưng cô không phù hợp với hình tượng một người đàn ông hung bạo như anh. Thật khó thuyết phục bất cứ ai sợ anh với một con bướm xinh đẹp cứ vờn quanh anh từng phút.

Ngay chính bản thân anh cũng cứ vài phút lại liếc nhìn cô. Thậm chí khi đang làm việc, anh cũng có thể cảm thấy cơ thể cô đang tựa vào anh. Anh đã phải đấu tranh để thuyết phục những người tốt bụng này trở về nhà để anh có thể làm tình với vợ mình.

Sarah rất hòa hợp với những người phụ nữ đó. Tất cả dường như cùng trò chuyện với nhau, họ hỏi cô hàng trăm câu hỏi mà không hề cho cô chút ít thời gian để trả lời. Họ đựng thức ăn trong những cái giỏ và bày chúng ra trên một cái bàn được làm từ những tấm ván lớn. Khi một người phát hiện ra Sarah vừa mới kết hôn, tất cả họ quyết định sẽ tặng cô một món quà.

Khi trông Sarah có vẻ lúng túng, họ giải thích rằng mỗi người sẽ mang đến một món quà nhỏ cho nhà bếp được quần trong một cái khăn dùng lau chén bát. Khi bữa tiệc kết thúc, Sarah không chỉ có tất cả những thứ cần thiết trong nhà bếp, cô còn có được một ngăn tủ đựng những chiếc khăn lau chén đĩa do những người bạn mới của cô tặng.

Khi những người đàn ông đến dùng bữa, Sarah phải ngồi cùng với những người phụ nữ, nhưng cô luôn tắt bật dọn thức ăn ra bàn. Mỗi lần cô đi ngang qua Sam, cô đều chạm nhẹ vào Sam cho đến khi cuối cùng cô khiến anh phát điên lên đến nỗi anh đã kéo cô ngồi lên đùi anh và hôn cô một cách trọn vẹn. Những người đàn ông huyết sáo còn những người phụ nữ đều đỏ mặt, nhưng tất cả đều sẵn lòng tha thứ cho cặp đôi vừa mới kết hôn này.

“Chẳng có tội lỗi gì khi ta yêu vợ của mình cả”. Ông chủ tiệm nói khi ông vòng tay quanh người vợ bé nhỏ mũm mĩm của ông. “Tôi đã làm nó trong suốt hai mươi năm qua”.

Những người đàn ông trở lại làm việc, nhưng trước đó không ai nhận ra Sarah đã nhìn thấy điều hứa hẹn trong ánh mắt của Sam. Trước khi mặt trời lặn tất cả mọi người đều mệt, họ trèo lên xe ngựa và chuẩn bị quay về nhà.

Sam đứng cùng với cảnh sát trưởng và Luke, ông chủ tiệm. “Cảm ơn mọi người đã giúp đỡ”, anh nói, bắt tay từng người một.

“Không có chi”, Luke nói. “Anh cũng phải làm như thế khi tôi cần anh đấy, chàng trai”.

“Tôi sẽ làm thế”, Sam trả lời và nhận ra mình muốn làm điều đó.

Luke trèo vào xe của ông và lái nó về nhà. Sam liếc nhìn quanh ngôi nhà, nơi mà Sarah đang bố trí những đồ đạc tưởng tượng trong ngôi nhà chưa có tường vách gì.

“Một ngày dài đó Sam”, Willoby - người đảm đương chức vụ như một cảnh sát trưởng, nói với anh như thể họ đã là bạn của nhau từ rất lâu. “Tôi nên đi về thôi”.

Sam phải nói thật với người đàn ông đang đứng trước mặt anh. “Tôi phải nói cho ông biết vài điều về tôi. Khi là cảnh sát trưởng chắc chắn ông cũng sẽ tìm ra thôi”.

Người đàn ông lớn tuổi đó lắc đầu. “Tôi biết tất cả những điều tôi cần biết về anh”.

“Nhưng...” Sam cố thử lần nữa. Việc một người nào đó nhận ra chỉ là vấn đề thời gian và rồi họ sẽ nói cho nhau biết thôi.

“Để tôi nói với anh điều này, Sam, anh nên cố xây một ngôi nhà dành cho quý cô nhỏ bé của anh và sau đó chúng ta sẽ nói chuyện với nhau. Mùa đông sắp đến rồi và tôi không muốn cô ấy phải ở đây mà không hề có một ngôi nhà để tránh cái giá rét”.

Sam cảm thấy như thể có ai đó đang dành một án treo cho anh. Anh biết nó sẽ không phải là điều cuối cùng nhưng anh sẽ chấp nhận nó. Có thể trong thời gian này anh sẽ cảm thấy mình như một người đàn ông bình thường.

Trong hai tuần lễ tiếp theo, Sam tiếp tục xây dựng nhà cho đến khi cả hai bàn tay đều phồng rộp cả lên, nhưng anh không quan tâm. Anh thích làm việc cả ngày và yêu Sarah cả đêm. Họ đi vòng căn nhà để xem xét từng chi tiết, tranh luận về những thứ cô muốn đặt trong nhà, nhưng vào ban đêm dưới những tấm chăn không hề có bất cứ cuộc tranh luận nào.

Nhà bếp là nơi được hoàn thành đầu tiên và cô đã chứng tỏ tài nghệ nấu ăn của mình. Mỗi lần cô đi vào thị trấn, đều có một thứ gì đó theo cô về nhà. Đầu tiên là một con bò sữa, sau đó là hai con dê, rồi đến 12 con gà và cuối cùng là một chú cún con. Nơi này đột nhiên trở nên chật chội. Con bò đá Sam mỗi khi anh đứng cách cô trong phạm vi hơn 4m. Những con gà thì tùy tiện biến bất cứ nơi nào trong ngôi nhà thành chỗ ngủ của chúng trong khi anh đang làm việc.

Sarah chỉ mỉm cười cho đến khi một con dê ăn mất một trong những cái khăn lau chén đĩa của cô. Sam nghĩ họ có thể sẽ có món dê hầm cho bữa tối khi cô tìm ra cái khăn đó.

Đêm đầu tiên họ ngủ trên chiếc giường của chính mình họ đã không làm tình với nhau. Họ chỉ ôm nhau ngủ suốt đêm dài.

Ba tuần sau cái ngày cô chính thức trở thành vợ của anh, Sam ngừng công việc anh đang làm trên mái nhà, ngược lên và nhìn thấy cảnh sát trưởng Willoby cùng với hai người đàn ông đang cười ngửa hướng về ngôi nhà mới của anh. Anh nhận ra đó chính là cảnh sát trưởng Riley cùng với Jacob. Anh cảm thấy như thể tìm mình rồi khỏi lồng ngực.

Cuộc sống của anh cùng với Sarah đã đến hồi kết thúc.

31. Chương 31

Sarah nhìn thấy bốn người đàn ông đi về phía kho thóc. Cô không biết tại sao họ lại đến đây, nhưng từ biểu hiện trên gương mặt của Sam, nó có thể là một tin chẳng tốt lành gì. Sam nói cô hãy ở yên trong nhà khi anh nhìn chằm chằm vào cô với niềm khao khát hiện diện trong ánh mắt anh. Cô đã nhìn thấy ánh mắt này vào cái đêm thỉnh lặng khi anh nghĩ rằng cô đã ngủ. Một cái nhìn ghi khắc lấy hình ảnh của cô như thể anh không bao giờ nhìn thấy cô nữa.

Cô chờ khi anh nói với cô, cho đến khi họ đóng cửa nhà kho lại. Sau đó cô vội vã đi xuyên qua nhà bếp đến chỗ khe hở nơi bãi quây súc vật gần phía sau kho thóc. Cô nép người vào bóng tối giữa những chuồng ngựa và cố gắng đoán xem họ đang nói về điều gì.

“Tất cả chúng ta đều biết tại sao mọi người lại có mặt ở đây”, Willoby bắt đầu. “Tôi biết Sam Gatlin và Sam Garrett là cùng một người khi cậu ấy mua mảnh đất này. Trước đây tôi đã từng gặp cậu ấy ở Waco khi tôi từng làm công việc quản lý sổ sách cho một người làm nghề mai táng. Cậu ấy không có lý do gì để chú ý đến tôi khi cậu ấy mang hai tên tội phạm và một cái xác vào thị trấn”. Ngồi cạnh cảnh sát trưởng bán thời gian đó nhìn Sam. “Lúc đó tôi không tin những câu chuyện mà mọi người nói về anh và bây giờ tôi vẫn không tin họ. Anh đã lịch sự đề nghị trả tiền cho tôi để chôn cất cái gã anh đang buộc trên lưng ngựa, và không có nhiều người sẽ làm như thế”.

Cảnh sát trưởng Riley ngồi trên cái ghế đầu, sau đó ông từ từ đứng lên, trông ông có vẻ già hơn khi ông làm lễ cưới cho anh và Sarah cách đây vài tháng. “Tất cả chúng ta có mặt ở đây đều biết Sam không phải là một người đàn ông có bản chất xấu xa. Nhưng cậu ấy sẽ không bao giờ sống trong yên bình nếu chúng ta không làm một điều gì đó”.

Jacob đồng ý. “Anh ta là một huyền thoại. Điều này sẽ hoàn toàn tồi tệ nếu huyền thoại về anh ta cứ tăng dần lên trong khi chúng ta biết anh ta đang ở đây và không làm bất cứ điều gì. Tôi nghĩ đã có ba câu chuyện về anh ta kể từ khi anh ta xây dựng lại nhà”.

“Bây giờ có những gã thực sự muốn thực tập tài bắn súng của chúng và có hy vọng độ súng với cậu ta trong một cuộc chiến chân chính”. Riley kéo những mảnh giấy cùng với cái bao nhỏ đựng thuốc, tự cuộn một điều thuốc cho mình. “Việc chúng tìm thấy cậu ấy chỉ là vấn đề thời gian thôi”.

Sam đã có đủ những gì anh cần biết. “Tôi không quan tâm những tên đó nghĩ gì về tôi. Tôi không phải là một tên tội phạm bị truy nã. Tôi có thể sống bất cứ nơi nào tôi muốn. Vì thế nếu như các người kéo một đám đến đây để đuổi tôi đi thì tốt hơn nên suy nghĩ lại lần nữa đi. Vợ của tôi muốn sống ở nơi này, trên mảnh đất này, và đến khi nào tôi còn sống thì nó chính xác sẽ như thế”.

“Bình tĩnh nào, Sam”. Jacob so thẳng vai. “Mày không thể xử lý hết những kẻ đó đâu. Mọi người có mặt ở đây chỉ để giúp anh. Một tay săn tiền thưởng không thể nào gác súng và quyết định trở thành một nông dân”.

“Giúp tôi sao?” Tất cả mọi người có thể giúp tôi bằng cách quên đi việc đã quen biết tôi”.

“Khoan, chờ một chút”. Cảnh sát trưởng Riley chỉ điều thuốc về phía Sam. “Sam vừa có một ý hay đó”.

Cả hai người còn lại đều có vẻ bối rối. Sam không có vẻ quan tâm đến điều cảnh sát trưởng vừa chỉ ra.

“Sam đã nói miễn là cậu ta vẫn còn sống”.

Jacob nhướn một bên lông mày. “Điều ông muốn nói là gì, cảnh sát trưởng? Ông muốn Sam chết sao?”

“Dĩ nhiên là không rồi”. Riley trông có vẻ bị xúc phạm. “Tôi nghĩ sẽ tốt hơn nếu như có ai đó giết chết cậu ta. Nếu như cậu ta chết thì sẽ không còn bất cứ ai tìm kiếm cậu ta nữa. Và tất cả chúng ta đều biết nếu người đàn ông này chết thì huyền thoại về anh ta cũng sẽ biến mất”.

Sarah thở hổn hển và tất cả mọi người ngoại trừ Sam đều quay người về phía cô.

Sau một phút thinh lặng Sam nói một cách bình tĩnh. “Sarah, ra khỏi đó đi em yêu. Anh đã có cảm giác là em sẽ không chịu ngồi yên trong nhà mà”.

Cô lao đến giữa kho thóc. “Tại sao em có thể ở yên trong nhà khi mà tất cả những người này đang nghĩ đến việc giết chết chồng em chứ?”

“Nó là cách duy nhất, cô gái yêu quý à”. Cảnh sát trưởng Riley nói như thể ông đang trò chuyện với một trong những cô con gái của ông. “Cô không thấy nếu như Sam chết, sẽ không có ai truy lùng cậu ấy nữa. Không còn bất cứ tên nhóc mới lớn nào muốn làm nên tên tuổi bằng việc giết chết cậu ấy. Không còn tên tội phạm nào thoát khỏi ngục, lên kế hoạch trả thù việc Sam đã tống hãm vào đó. Không còn bất cứ kẻ nào khiển trách cậu ta đã khiến anh trai, cha hay con trai của họ phải bỏ mạng”.

Sam nắm chặt lấy tay của Sarah và kéo cô lại gần anh. “Đó là cách duy nhất. Anh phải chết thôi”.

“Cậu phải chấp nhận cái chết này. Không quay lại trong vài năm để lấy số tiền khổng lồ kiếm được từ những tội phạm”. Riley nhún vai. “Vấn đề duy nhất là ai trong chúng tôi sẽ giết chết cậu”.

Jacob bước lên trước. “Tôi có thể làm điều đó. Tôi sẽ tuyên bố anh ta bị bắt cùng với một tên tội phạm”. Jacob cười toe toét. “Tôi sẽ bắn ngay đầu anh ta, nơi gần như ít nguy hiểm nhất”.

Sam liếc nhìn anh chàng cảnh sát trẻ.

“Không”, Riley nói. “Cậu bắn quá giỏi, không thích hợp làm việc đó đâu”.

“Tôi có thể làm điều đó”, Willoby nói chen vào. “Tôi có thể nói tôi nghĩ rằng anh ta đang đập phá trong một cửa tiệm, và tôi nổ súng trước khi nhìn xem đó là ai. Tôi không phải là một cảnh sát trưởng xuất sắc. Một tai nạn sẽ không phải là điều bất thường”.

Riley lắc đầu. “Không ai tin anh là một người bắn giỏi hay may mắn đâu. Một người đàn ông như Sam Gatlin không thể vô tình bị bắn chết đâu. Anh chưa nghe những câu chuyện về cậu ta sao? Cậu ta có thể di chuyển trong bóng tối mà không gây ra bất cứ tiếng động nào”.

Sam đảo tròn mắt.

Cuối cùng Sarah cũng hình dung ra được họ đang nói về điều gì. “Tôi có thể bắn anh ấy. Tài bắn của tôi đủ giỏi. Tôi có thể bắn vào vai của anh ấy và sau đó băng bó vết thương”.

“Quá mạo hiểm”. Riley bắt đầu đi đi lại lại. “Không ai tin cô sẽ bắn cậu ấy đâu. Cô luôn vỗ nhẹ vào người cậu ấy như cô không thể rời xa người đàn ông này”. Người cảnh sát lớn tuổi lắc đầu. “Chỉ có quỷ mới biết vì sao chúng tôi có thể tìm ra lý do”.

Tất cả mọi người đều đang tranh luận xem ai sẽ là người bắn Sam. (Moko: Anh Sam đắt giá quá, ai cũng tranh để được bắn anh (^0^))

Cuối cùng Sam hét to lên để ngừng họ lại. “Đủ rồi!” Anh nói thêm khi cuối cùng họ cũng im lặng. “Tôi tự bắn mình là được chứ gì. Nếu như tất cả có thể giữ bí mật, tôi có thể làm điều đó để đổi lấy sự thanh bình”.

Riley có vẻ như đang cân nhắc khả năng có thể xảy ra, nhưng ông lại nói. “Nó sẽ không thành công đâu”.

Trước khi ai đó bắt đầu tranh luận một lần nữa, có một giọng nói nhỏ mang âm điệu miền nam phát ra trong bóng tối. “Tao sẽ bắn mày, Sam. Ít nhất tao có thể làm được việc đó”.

Không ai di chuyển ngoại trừ Sam. Anh đi về phía góc sáng tỏa ra từ chiếc đèn xách. “Quên nó đi. Nó cũng sẽ đặt mày vào vòng nguy hiểm. Mày phải nghĩ đến bọn trẻ chứ”.

“Đó là ai vậy?” Riley thì thầm khi Jacob đặt tay lên súng của anh ta.

“Tao sẽ không gặp được các con nếu như không có mày. Tao đã nói một ngày nào đó tao sẽ trả ơn mày. Trên những đường phố tại Fort Worth, có rất nhiều người sẽ nhìn thấy mày chết đêm Giao thừa. Vào lúc nửa đêm, khi tiếng pháo hoa nổ để bắt đầu ăn mừng một năm mới, mày sẽ chết”.

“Nó có thể thành công đấy”, Riley nói. “Cậu sẽ chết trước mặt phân nửa người dân trong thị trấn. Không ai biết kẻ đã bắn cậu, nhưng bất cứ tên ngốc nào cũng muốn xác nhận mình là người đã bắn chết Sam Gatlin”.

Jacob kéo súng ra. “Bước ra khỏi đó đi, người lạ mặt”.

Tất cả đều yên tĩnh. Không có ai di chuyển hay nghe thấy bất cứ điều gì ngoại trừ tiếng gió lùa vào cửa sổ ở trên gác xép.

Sarah nghĩ cô nghe thấy tiếng ngựa rời đi thật nhanh tại một nơi được biết đến với cái tên Hẻm núi Satan.

32. Chương 32

Sarah đi lại đi lại trên tấm ván gỗ phía trước cửa tiệm chờ bức thư sẽ được chuyển đến vào trưa nay. Đã một ngàn lần cô ước rằng mình đi với Sam. Anh cần đến cô.

“Hôm nay họ có thể đến trễ đó, cô gái. Những người lái xe cần tốn vài ngày tỉnh rượu để bắt đầu chuyến đi của họ”.

Sarah cố gắng hành động một cách bình tĩnh. “Tôi biết. Tôi chỉ mong nhận được lá thư của chồng tôi”. Sam đã đi hơn một tháng. Riley đã thuyết phục anh cần phải đi tất cả mọi nơi trong tiểu bang này, ngoại trừ loanh quanh gần nhà. Đó là cách để mọi người có thể nói rằng họ đã nhìn thấy anh ở Waco hay Abilene trước khi anh bị bắn.

“Xe chở thư đến rồi!”, có ai đó la lên.

Sarah không di chuyển. Cô cố gắng không nôn tất cả những gì đã ăn vào bữa sáng. Mưu kế của Riley khiến cô lo lắng nhiều hơn những gì cô đã tưởng. Cô hầu như mỉm cười. Ai lại không lo lắng khi biết cách đây hai đêm chồng mình đã bị bắn trên đường chứ? Có hàng trăm thứ sai lầm có thể xảy ra. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu như Frank nhầm trượt? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu như Sam di chuyển vào giây cuối và phát đạn bắn thẳng vào tim anh? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu như có ai đó phát hiện ra anh vẫn chưa chết?

“Bà Garret”, ông chủ tiệm nói với cô. “Tôi thật xin lỗi, nhưng không có lá thư nào của chồng cô cả, nhưng ở đây có tờ báo đến từ Fort Worth mà cô đã yêu cầu”.

“Cảm ơn ông”. Sarah bắt bản thân không được nhìn vào tờ báo. “Có thể ngày mai nó sẽ đến”. Cô cần phải nói chuyện với ai đó trong một lúc. “Trước đây chúng tôi chưa bao giờ rời xa nhau”.

“Không có việc gì phải lo lắng cả, chồng cô sẽ hoàn thành việc ở Kansas và về nhà trước khi cô biết được điều đó”.

Sarah gật đầu, ước gì nó là sự thật, rằng Sam đã đến Kansas để mua ngựa. Không có bất cứ ai trong thị trấn này biết được anh thật sự đã đi đâu. Không ai ngoại trừ ngài cảnh sát trưởng. Nếu Sam vẫn còn sống thì lúc này đây anh chính là Sam Garrett. Họ sẽ làm việc tại nông trại, chăn nuôi ngựa và cùng nhau trải qua khoảng đời còn lại.

Cô lái xe ngựa về nhà trước khi cô không thể chờ đợi thêm. Sarah ngừng xe lại và mở tờ báo ra. Ngay phía đầu trang, những từ ngữ cô căm ghét nhất đã xuất hiện. “Sam Gatlin đã bị mưu sát vào tối hôm qua”.

Cô cố gắng không khóc để đọc nốt những chi tiết còn lại. Không ai biết kẻ đã nổ súng là ai. Một cảnh sát biệt động Texas đã xác minh danh tánh và cái chết của anh. Một bà sơ đã quỳ gối bên cạnh anh và cầu nguyện trong khi tất cả mọi người đều đi ngang qua, nhìn chằm chằm vào người đàn ông đã từng là một huyền thoại.

Sarah không thể đọc thêm. Cô lái xe về nhà, mừng vì Ruthie đã ở bên anh, nhưng trái tim cô tan nát vì Sam đã không cho phép cô cùng anh đến Fort Worth. Anh đã nói lần này anh không cần một thiên thần ở bên cạnh để bảo vệ anh.

Khi Sarah rẽ vào cửa đường cuối cùng, cô nhìn thấy một cỗ xe ngựa đậu trước nhà.

Jacob Dalton bước khỏi hàng hiên và đứng đó chờ cô. Anh chỉ có một mình.

Sarah vội vã nhảy khỏi xe ngựa, thậm chí trước cả khi ngựa kịp dừng lại. “Jacob! Mọi chuyện sao rồi?”

Anh ta giữ lấy cô thật gần khi anh ta thì thầm. “Tôi xin lỗi, Sarah”.

Cô cảm thấy như tim mình ngừng đập.

“Tôi đã cố gắng hết sức để giữ cho anh ta tỉnh táo, nhưng cái tên ngu ngốc đó nghĩ rằng anh ta cần rượu khi anh ta bị bắn”.

Sarah giật nảy người. “Anh ấy còn sống?”

Jacob nhắc tấm chăn không thấm nước ra khỏi chiếc giường. “Và nó hơn cả địa ngục ấy chứ. Anh ta đã dọa giết chết tôi vài lần khi tôi đưa anh ta ra khỏi nghĩa trang. Chúng tôi đã để cho anh ta nằm trong một cỗ quan tài quá dài”.

Sarah nhìn chằm vào chồng của cô, dơ bẩn, người phủ đầy máu và có mùi như một kẻ nát rượu.

“Tôi đã cố lau sạch và băng bó vết thương cho anh ta, nhưng anh ta nói anh ta muốn cô làm điều đó. Anh ta sẽ không để cho bất cứ chạm vào mình. Vì thế tôi đã mang theo đủ rượu và băng tiến đến đây”.

Mùi máu cùng với mùi rượu nồng nặc khiến cô cảm thấy muốn nôn nhưng cô biết cô phải làm cái gì.

“Anh giúp tôi đánh thức anh ấy dậy và đưa vào trong nhà”.

Jacob kéo cánh tay của Sam. “Có kẻ nào đó đã bắn một phát vào tay trái của anh ta. Tất cả những gì Sam phải làm là để vết thương đó nơi ngực, và bất cứ ai nhìn thấy cũng đều cho rằng anh ta đã bị bắn ngay tim”. Jacob vòng cánh tay của Sam qua vai của anh ta. “Tôi đã cố nói phát súng đến từ chỗ nào nhưng giống như quỷ đã nổ phát súng đó rồi biến mất. Tôi muốn biết người đàn ông mà Sam Gatlin tin tưởng bằng cả mạng sống”.

Sam chửi thề rồi sau đó ngược lên. Đôi mắt ngập tràn đau đớn nhìn vào cô. “Chào buổi sáng, thưa bà. Tên của tôi là Sam Garrett”.

Cô mỉm cười. “Em biết anh là ai mà, anh... anh vừa mới nói anh là ai?”

Anh cầm lấy tay cô. “Sam Garrett”.

Đột nhiên máu và vết bẩn không là vấn đề gì, cô ôm chầm lấy anh.

Anh rên lên vì đau đớn. “Em có thể chờ vài ngày trước khi em cố giết anh lần nữa không, Sarah, tình yêu của anh?”

Một giờ sau Sarah đã băng bó vết thương cho Sam và lau người sạch sẽ cho anh. Anh đưa tay về phía Jacob. “Cảm ơn, bạn hiền”.

Jacob gật đầu hướng về phía Sarah. “Mày không xứng đáng với cô ấy”, anh ta nói.

“Tao biết, và tao đã lên kế hoạch sẽ ở bên cạnh cô ấy cho đến khi họ chôn cất tao tử tế”.

“Mày đã nói với cô ấy rằng cô ấy có thể thoát khỏi cuộc hôn nhân này nếu cô ấy muốn hay không?”

“Mày thử nói với cô ấy xem sao”. Sam cười toe toét. “Tao thích ai đó nhìn thấy cô ấy nổi điên lên khi cô ấy thậm chí có thể nghĩ rằng mày đang cố đưa cô ấy rời khỏi tao”.

Jacob lắc đầu. “Tao không giống mày, Sam. Tao vẫn chưa muốn chết một cách vội vã như thế”.

Đứng lên, Jacob với tay đến mũ. “Trải qua quãng đời còn lại trong thanh bình nhé Sam”.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/when-a-texan-gambles>